

Northampton *Ex libris*
LUCIANI

8469. de 37.
SAMOSATENSIS

145. S. Latine
Dialogorum Selectorum

John **LIBRI DUO.**

A *Gulielmo Du-gardo* recogniti, &
(variis collatis exemplaribus)
multo castigatiùs quàm antè
editi.

CUM

Interpretatione Latinâ, multis in lo-
cis emendatâ, & ad Calcem ad-
jectâ.

Σπάρταν ἔλαχες; ταύταν κόσμη

L O N D I N I:

Typis *T. W* & *T. S.* impensis *M. Wotton,*
J. Walthoe, G. Conyers, J. & B. Sprint, B. Took,
D. Midwinter, T. Ballard, B. Cowse, W. Innis.
MDCCXVI.

Lucian, of Samosata. [Dialogues -
collections. - 1780 & Fr.]

r
o
v
r
h
A
c
G
fo
d

TYPOGRAPHUS

Leſt. Candido S.

DUos hosce *Luciani* Dialogorum Selectorum libros eo Consilio excudendos suscepimus, ut Juventus Græcarum Literarum studiosa sine morum honestatisque periculo illo Autore posthac uteretur, cujus alioqui dictionem ad Græcum sermonem perdiscendum cum primis aptam doctissimus quisque judicaverit.

Lectori Candido.

verit. Quantum enim detrimentum adolescentium animis afferant ii, qui vel hunc, vel alios id genus Authores sine rerum delectu in lucem edunt, aut legendos proponunt, nostrorum temporum perquam corrupti mores, quorum incauta lectio parens est, satis declarant. Habenda igitur potior virtutis ratio, neque committendum unquam, ut illius jacturam, vel maximæ eruditionis prætextu, Juventus faciat.

Latinam insuper Interpretationem, multis in locis emendatam, visum est potius

Lectori Candido.

ius ad calcem rejicere quàm
ex adverso apponere : non
solum ut Græca Lingua ac-
curatiùs excolatur, suo ful-
gore magis splendens : sed
etiam ut otiosis Ignaviæ an-
sa penitus præcidatur, qui
oculos in Versionem subin-
de conjicientes, eique fiden-
tes, perfunctorie, ὡς ὅτι τὸ
πολὺ, (quod usu comper-
tum est) lectiones parant,
memoriæ parum consulen-
tes, atque adeò Græcarum
Literarum studium tantum
non contemptui habentes.
Vale, Amice Lector, & no-
stris conatibus fave.

λυτελῇ δειπνα, μηδὲ ὕδαπατῶν τοῦ νέεσ.
π. 24. 40. δειπνήσῃ πολυτελῇ δειπνα, μηδὲ
νύκτωρ ὕξιων, ἀπαύσις λαοθάλων, πρὶ ἱματίῳ
τῷ καθυλὺ καίειλάσας, φείεισιν ἐν κύκλῳ
τὰ χαμαῖυπέϊα· καὶ ἔωθεν ὕδαπατῶν τοῦ
νέεσ. —

Διαλ. ιή. πρ. οἷα ἐποίει ἐν Καπύῃ, τοῦ 7 πολέ-
μου καυρῆς. π. 30. 26. οἷα ἐποίει ἐν Καπύῃ,
ἐταύραις συνῶν, καὶ τοῦ 7 πολέμου καυρῆς. —

Διδλ. ιθ'. πρ. πρὶ τῇ Ὀλυμπιάδῃ· τῇ μητέρῃ
σε ὁμοία πολλὰ ἐλέγνηο. Ἀλέξανδρ. κατὰ
πρ. 31. 29. ἐλέγνηο. Δρῶκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ,
καὶ βλέπειν ἐν τῇ οὐνῇ· εἴτα ἔγω σε τεχνῶμαι,
τῇ τῇ Φίλιππον ὕδαπατῇ οἰόμενον παῖρα σε
εἶ, Ἀλ. Κατὰ ταῦτα —

Διδλ. κθ'. πρ. ἔτε οἱ 77 Ἀχαιῶν διεσπάρυσαν.
Ταῦτά με ἀνιῶ. π. 37. 1. διεσπάρυσαν, ἰσι-
γρεῖα τῇ ἀκρεῖας, καὶ νεκρὸς ὁμοιῶ, ἡμῶ κα-
κός, ἡδὲ καὶ ἐσθλός. Ταῦτά με ἀνιῶ —

Διαλ. κθ. πρ. θάρρει, ὦ Τάνταλε, ὥς ἔτε σύ,
π. 38. 27. ὦ Τάνταλε, εἴς ἱδρὶ ὥς ἔτε σύ —

Διαλ. κγ'. πρ. αὐτὴ τὸ κρανίον, γυναικεῖον ὄν
βέλετ τῇ σοι ὀπιδείξω. π. 39. 33. γυναικεῖον ὄν.
MEN. Οὐκ ἐν; ὅμῃα περὶ πηξομαί γε πάντως
ἀνδρῶν γυνῶν ὄν. ΑΙΑΚ. Βέλετ τῇ σοι ὀπιδεί-
ξω — πρ. ὅμῃα πρὶ νεκροῖς δόγματα. Αἰ-
δῶ τῇ Σόλων. π. 40. 8. ὅμῃα πρὶ νεκροῖς
δόγματα· ἔμαθον γὰρ ὥς ἐδὲν ἴσον κύαμοι καὶ κε-
φαλαὶ τοκήων ἐνθάδε. ΑΙΑΚ. Οὐ γὰρ τῇ
Σόλων — πρ. τῇ σεαυτὲς τέχνῳ. Σωκ' π
γὰρ ἀν' ὅμο. π. 41. 17. τῇ σεαυτὲς τέχνῳ, καὶ ἐκ
ὀλιγορείς

ὁλιγορέεις τ' ἡμεῶν. ΣΩΚ. Τί γ' αὖν ἄλλο. —

Διάλ. κθ'. pr. ὁ δ' Ἰλάμπις ἀποσφάξας ἑαυτόν.
n. 49. 32. ὁ δ' Ἰλάμπις δι' ἑρωτᾶ Μυρσίω τ' ἐταί-
ρας ἀποσφάξας ἑαυτόν. — pr. σὺ δ' ὦ ἀκαρνᾶν,
ἔσενε γ' ἡ ἀκείνῳ τί αἰτᾷ τὸν ἄλλος, n. 50. 6.
σὺ δ' ὦ Ἀκαρνᾶν (ἔσενε γ' ἡ ἀκείνῳ, καὶ ἡλι-
εῖτο τῇ Μυρσίῳ,) τί αἰτᾷ τ' ἑρώτα, σαυτὸν
δ' ἔ; — pr. ὑπὸ δ' τ' αἰχρῶς ἡδονῆς, ἐά-
λως ὁ γ' ἡμεῶν. n. 50. 10. ὑπὸ δ' τ' ἡλιεῖτο
παυδισχεῖς, καὶ διακρύων ὅτι πλάστων καὶ σεναί-
ωρ, ἐάλως —

Διάλ. λδ'. pr. ἐδένα τ' ἀπάντων. n. 58. 26. ἔ-
δένα τ' ἀπάντωντων. — pr. οἶμαι δ' καὶ τ' σκη-
νῆς πολλὰς. n. 64. 18. καὶ τ' ὅτι τ' σκηνῆς
— pr. ὑπέμνησαι. n. 66. 10. ὑπέμνηται. —

Διάλ. λγ'. pr. Χάρις καὶ ὡς φιλοσιμῶν) πρὸς ἄλ-
λήλους. n. 82. 25. ΧΑΡ. Καὶ ποιεῖται ὄντες, ὦ
Ἑρμῆ, ὅρῳ οἶα ποιεῖς, καὶ ὡς φιλοσιμῶν). —
pr. Ὁθρυάδω, τ' ὅτι πρὸς τὸν τρέπαιον πρὸ
αὐτῶν ὀνόματι. — n. 82. 33. — αἶματι. —

Βιβλίον β'.

Διάλ. β'. pr. δύο γυναῖκας ἀνήγαγε, τὴν δ' Ἀει-
αδίνω. n. 97. 7. γυναῖκας ἀνήγαγε, τ' ἡ ἑρω-
μῆτις ἔξ' αὐτῶν, τὴν τε Ἀειαδίνω — pr. καὶ
τ' Ἰχαιῖς. n. 97. 10. τ' δ' Ἰχαιῖς — pr. εἰ
μὴ ἔξει ἐν τῷ ἑρῶν τὸ κυνίδιον αὐτῆς. —
n. 97. 13. ἐν τῷ ἑρῶν τὸ ξυνήδεις ὁκείνο, καὶ
ὁκείνο ἡγάπα κυνίδιον αὐτῆς. — pr. καὶ τ' αἰτᾷ
σὺ, ὦ Ζεῦ, παρέχε. Αὐτὸς γ' ἐνεπέπληκας
γε —

γη ——— π. 98. 2. — ἢ αἰπάν ἢ νοδὸν εἶναι
 ἡμῶν τὸ ξυωθεῖον σὺν, ὃ Ζεῦ, παρέχεις, δινη-
 ταῖς ὅπμι γνύμεναι καὶ κατὰ τὰς ἐν
 ἀλλοῖς ἀλλω γήμασι· ὥστε ἡμᾶς δεδιέναι μὴ σε
 καταδύσῃ τις ξυλλαδῶν, ὅποτε ἂν ταύρῳ ἦς,
 ἢ ἢ γρυσοχῶν τις κατερράξῃ γρυσὸν ὄντα·
 καὶ ἀντὶ Διὸς, ἢ ὄρμῳ, ἢ φέλλιον, ἢ ἐλλόδιον
 ἡμῶν γῶν· πάλιν ἀλλὰ ἐμπέπληκας γη ——— ἢ
 ἐρενδὸν ἢ ἡμῶν τέτων — pr. ἀνέωξας τοῖς
 ποτέτοις τὰς δύρας, ἀπαντες. — π. 98. 20. τὰς
 δύρας, καὶ ὅτι τὰς δύνητας ἐτρέψῃ, ἀπαντες —
 pr. καὶ αἱ θήλαι θεαί· ὥστε ταύτα μὲν εἰσέν —
 π. 98. 22. — αἱ θήλαι θεαί· τίς γὰρ ἐκ οἷδε
 ἢ Ἀχίλλω, καὶ ἢ Τιθωνδὸν, καὶ ἢ Ἐνδυμίωνα,
 καὶ ἢ Ἰάσωνα, καὶ τοὺς ἀγλας, ὥστε ταύτα μὲν
 εἰσέν. —————

Διάλ. γ' pr. ὡρῶν, μήτε προησομῶν τὸ
 ὄλον. διότι καὶ αὐτὸς. — π. 110. 14. — τὸ
 ὡρῶν μήτε προησομῶν τὸ ὄλον. Σκόπει
 γὰρ, ὃ Ζεῦ, πρὸς τὰ Διὸς, εἰ τις νόμῳ γήμας
 γυναικα νείαν, καὶ καλῶν, ἐπέλα μήτε φυλάττοι,
 μήτε ζηλοτυποῖ τὸ ὡρῶν, ἀφιεῖς καὶ βαδ-
 ζειν ἐνθα ἂν ἐδέλοι νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν,
 καὶ ξυεῖναι τοῖς βυλομῶνις, μάλλον ἢ αὐτὸς
 ἀπάροι μοι χαλθισομῶν ἀνοίγων τὰς δύρας,
 καὶ ματρωνάων, καὶ πάντας ἐπ' αὐτῶν καλῶν,
 ἄρα ὁ ποιεῖν ἐρεῖν δόξειεν ἂν; ἢ σὺ γη, ὃ Ζεῦ,
 φαίης ἂν, ἐρεῖς πολλάκις· εἰ δέ τις ἐμπα-
 λιν ἐλθέειν γυναικα εἰς τῶν οἰκίαν νόμῳ
 ὡρῶν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίῳ, ὃ ἢ,
 μήτε αὐτὸς προσάποιον ἀκμαίης καὶ καλῆς
 παρθένου, μήτε ἄλλω προσβλέπειν ὅπως ἐποι,
 ἄρονον ἢ καὶ εἶεν κατακλείσας παρθενοῖς, καὶ
 ταύτα ἐρεῖν φάσκων, καὶ εἰλῶν ὧν ἐπὶ τῇ γῇ,
 καὶ τῆς ἄρκος ἐμπετηκίας, καὶ ἢ ὁ φθαλμῶν
 ἔστω.

ὑποδιδόκων, ἔσθ' ὅπως ὁ ποιῆται ἔσθ' ἡδύ-
 παίειν δόξεν αὖν, δέον παιδοποιεῖν, καὶ ἀπο-
 λαύειν τῆς γάμου; καὶ αἰμαρτίνων ἐν τέρειον
 ἔτω καὶ ἐπέχουσιν κόριν, καὶ ἀπὸ ἰέρειαν τῇ
 νεισμοφόρῳ τρέφων διὰ παντός ἔσθ' βίαι; Διότι
 ταῦτα καὶ αὐτὸς — pr. — ἡ κόλαξις, ἡ οἰκείτης,
 μέγα τὸ μίσημα — n. 112. 13. — ἡ κόλαξις,
 ἡ καὶ ἀπύτων οἰκείτης, ἐκ παιδικῶν ἥμιος ὑπε-
 ξυρημύθη ἐπ' ἡ νάσον ἀντὶ ποικίλων καὶ παν-
 τοῦτων ἡδονῶν, αἷς ἡδὴ ἐξωρῶν ὧν ὑπερήτω-
 σαν αὐτῶν μέγα τὸ μίσημα — pr. — αἱ χεῖρες αὖν ἡ
 ἱπποβοφίας — n. 113. 15. — αἱ χεῖρες αὖν ἡ
 ἐς πορνείδιόν πεμπεσών, ἡ ἱπποβοφίας — pr.
 ὦ φίλτατε καὶ ἐρασμιώτατε· ὦ Μίδα καὶ Κερίσε
 — n. 110. 23. — ὦ φίλιατε καὶ ἐρασμιώτατε·
 νῦν παύσομαι καὶ Δία ποτὲ ἡμέων χεῖρσιν
 τίς γὰρ ἐκ αὖν παρθένη ἀναπεπλημύροις ταῖς
 κόλπαις ὑποδέξαιτο ἔτω καλὸν ἐρασίου διὰ τῆς
 τέχνης καὶ ἀρρέοντα; ὦ Μίδα καὶ Κερίσε — pr.
 — θεὸς ἐς νέωια, καὶ τὸ γυννηθιστόμυρον —
 n. 125. 6. — ἐς νέωια, καὶ παιδοποιήσομαι,
 καὶ τὸ γυννηθιστόμυρον — pr. — ἐκτέρεισι αὐ-
 τὸν ἐκ τῆς συμποσίης· πολλῶν ἀμυγῶν καὶ νήφων, —
 n. 126. 20. — ἐκτέρεισι αὐτὸν ἐκ τῆς συμπο-
 σίης τῇ ἀλληβίδι· ἀμφοτέραις ἐπὶ πλημύρον
 πολλῶν ἀμυγῶν καὶ νήφων. —

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΩΝ

Βιβλίον πρῶτον.

Διάλογος α'.

Κύκλωπος καὶ Ποσειδῶνος.

ΚΥΚ. ὦ Πάτερ! οἷα πέπονθα ὑπὸ τῆς
καίαρά τε ξένου, ὃς μεθύσας
ἐξέπυφλωσέ με, κοιμωμένῳ ὅπῃ χρήσας. ΠΟΣ.
Τίς ὃ ταῦτα πολήσας, ὃ Πολύφημε;
ΚΥΚΛ. Τὸ μὲν πρῶτον ὅτι τιν ἐαυτὸν 5
ἀπεκράβη· ἐπεὶ ὃ δῖος ἦν, καὶ ἔξω ἦν βέ-
λος, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔφη. ΠΟΣ.
Οἶδαι δὲ λέγεις, τὸν Ἰθακήσιον, ἐξ Ἰλίου
δ' ἀνέπλῃ· ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἐπεράξεν, εἰδὲ
πάνυ εὐδαίμων ὢν; ΚΥΚΛ. Κατέλαβον 10
ἐν τῷ ἀνδρῷ, ὑπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέψας,
πολλὰς πινὰς ὀπιβελάδοντάς με δειλόντι τοῖς
ποιμνίοις· ἐπεὶ ὃ ἔθικα τῇ θυρᾷ τὸ πῶμα,
(Πέσσεα ὃ ὄρεϊ μοι παμμεγέθους) καὶ τὸ πῦρ
ἀνέκαυσεν, ἐκκαυσάμενος ὃ ἔφρεν δένδρον 15
ὑπὸ τῆς ὄρεος, ἐφάνη δ' ἀποκρύπτειν αὐτὸς πε-
ρὶ μέλοι, ἐγὼ δ' ὃ συλλαβὼν αὐτῶν πινὰς, ὥσπερ

2 Κύκλωπ' ἢ Ποσειδῶν'.

εἰκὸς ἦν, κατέφαγον ληστὰς ὄντας· ἐνταῦθα
ὁ πανηγρότατος ἐκείν' ἔτε' ΟΥΤΙΣ,
εἴτε Ὀδυσσεύς ἦν, δίδωσι μοι πῶς φαρμα-
κὸν π' ἐγχεῖας. ἦδ' ἔτι καὶ εὖοσμον, ὅπως
5 λυτῶταίον ᾖ, καὶ παρεχόμεναι ἀπαντα γὰρ
ἐνδοῦς ἐδόκη μοι περὶ φέρεσθαι πόντι, καὶ τὸ σπύ-
λαιον αὐτὸ ἀνερρέεο, καὶ ἐκ ἐπὶ ὅλως ἐν
ἐμαυτῷ ἤμην· τέλει δ' ᾖ, ἐς ὕπνον κατε-
σπάδην· ὃ δ' ἀποξύτας τ' μοχλῶν, καὶ πυ-
10 ρώτας γε, φρεσὶν ἐτύφλωσέ με καθύσθοντα,
καὶ αἶψ' ἐκείν' ἐπαλῶς εἰμί σοι, ὦ Ποσειδόν.
ΠΟΣ. Ὡς βαδὺν ἐκοιμήθηκες, ὦ τέκνον, ὅς
ἐκ ἐξέδορες μέλας πυφλέμεν'· ὃ δ' ἐν
Ὀδυσσεύς πῶς δίδρυεν; ἐ γὰρ αὖ ἐν οἴδ' ὅπ
15 ἐδωκῆν ἀπεκρινῆσαι τὴν πέραν ἀπὸ τ' θυ-
ρας. ΚΥΚΛ. Ἄλλ' ἐγὼ ἀφείλ' ὡς μάλ-
λον αὐτὸν λαβοίμι ἐξίοντα· καὶ κατὰ τὸ πρῶτον
τὴν θυραν, ἐδήρην τὰς χεῖρας ἐκπετάσας,
μὴ παρὲς τὰ πρὸς βαλῆαι ἐς τὴν νομὴν, ἐν-
20 τὴν γὰρ τὴν κειρῶν, ὅπου ἐχέτω πρὸς τὴν
αὐτὸν ἵππ' ἐμῶν. ΠΟΣ. Μανθάνω ὅτι
ἐκείνοισι, ὅπ' ἔλαθεν ὑπεξελθὼν σὲ δηλῶ-
σεν ἄλλος γε Κύκλωπας ἐδὲ ὁπλοοῦσάς ἐπ'
αὐτόν. ΚΥΚΛ. Σωεχάλεστα, ὦ πάτερ, καὶ
25 ἦκον. ἐπεὶ δ' ἤρηντο τὰ ὁπλοοῦσά οἱ τὸ
ὄνομα, καὶ γὰρ ἔφην, ὅπ' ΟΥΤΙΣ ὅτι, μελα-
χρῶν οἰηθέντες με, ὥχοντο ἀπὸντες· ἔγωγε
κατεσφίσατό με, ὁ κατὰ τὸν ὄνοματι,
καὶ ὁ μάλιστα ἠνίασέ με, ὅπ' καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ
30 τὴν συμφορὰν, ἐδ' ὁ πατὴρ φησιν, ὁ Ποσει-
δῶν ἰάσειαί σε. ΠΟΣ. Θάρσει, ὦ τέκνον,
ἀμυνῶμαι γὰρ αὐτὸν, ὡς μάθη, ὅπ' εἰ καὶ πῆ-
ρωσιν μοι ὀφθαλμῶν ἰάσας ἀδυνάστον, τὰ γὰρ
ὅτι πλεόντ' τὸ σῶζειν αὐτὸν καὶ ἀπολλύναι
35 ἐγὼ ἐμοὶ πρὸς τὸν πᾶσι δ' ἔπ.

Διάλογος

ΜΕΝ
ἀλὶόν
λέον
πῶς
ἐθελῶ
ἀπὸ
λαε,
ἐμῶ
ροητ
τὸν
ἐδὲ
ἢ ἀ
ἀνεα
μεπ
πρὸ
τῶν
γὰρ
πρ
καί
πᾶ
τ'
μα
π
ἐλ
α
α
τῶ

Διάλογος β'.

Μενέλαιος καὶ Πρωτέως.

5

ΜΕΝ. Ἄλλὰ ὕδωρ μὲν σε γίνεσθαι,
 ὦ Πρωτέε, ἐκ ἀπίθανον, ἐν-
 δλίον γὰρ ὄντα καὶ δένδρον ἐπ' φορητόν· καὶ ἐς
 λείοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως ἔτι τὸ ἐξω 10
 πίπτει. εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι θυματόν ἐν τῇ
 διδαγῇ οἰκῆται, τὸ πάνυ θαυμάζω, καὶ
 ἀπίστῳ. ΠΡΩ. Μὴ θαυμάσης, ὦ Μενέ-
 λαε, γίγνομαι γάρ. ΜΕΝ. Εἶδον καὶ αὐτός·
 ἀνά μοι δοκεῖς, (εἰρήσεται γὰρ πρὸς σε) 15
 γρητείαν πνὰ προσέγινεν τῷ πρῶτῳ, καὶ
 πρὸς ὀφθαλμοὺς ἔξαπατᾷ τῶν ὁράντων, αὐτὸς
 εἶδεν τοῦτο γινόμενον. ΠΡΩ. Καὶ τίς ἂν
 ἢ ἀπάτη ὅτι; ἥτις ἔπος ἐπαρῶν γήρυτο; ἐκ
 ἀνεωφελήοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς ὅθι 20
 μετεποίηται ἐμαυτὸν; εἰ δὲ ἀπίστῳ, καὶ τὸ
 πρῶτον ἴδεις ἐν) δοκεῖ, φαντασία τις πρὸς
 ἥν' ὀρθῶς ἴσαι μὲν, ἐπειδὴ πῦρ γήρυται,
 προσέειπέν μοι, ὅτι γυναιότατε, ἢ χεῖρα, εἴτη
 γὰρ, εἰ ὁρῶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ καὶν τότε μοι 25
 παρόσκειν. ΜΕΝ. Οὐκ ἀσφαλὴς ἡ πείρα, ὦ
 Πρωτέε. ΠΡΩ. Σὺ δέ μοι Μενέλαιε, δο-
 κεῖς ἔτι πολὺ πέν ἐωρακέναι πώποτε, ἐπὶ ὃ
 πάχει ὁ ἰχθύς εἶναι εἶδέναι. ΜΕΝ. Ἄλλὰ
 ἢ μὲν πολὺ πέν εἶδον. ἀπάρχει δὲ, ἢ ἔτι 30
 μάστιγι πρὸς. ΠΡΩ. Ὅποιαν ἂν πέτρα
 προσελθὼν ἀμότην τὰς κοτύλας, καὶ προστυς
 ἐρηται χτὶ τὰς πελιδνὰς, ἐκείνη ὁμοιον
 ἀφ' ἧς ἐστὶν αὐτὸν, καὶ μετὰ βάλαντι χεῖ-
 ραν, μιμνήσκου τὴν πέτραν, ὡς ἂν λάβῃ 35
 τὸν ἀλίαν, μὴ διδαγῶν, μηδὲ φανερός

4 Πρωσιδὼν Θ' καὶ Δελφίνων.

ὦν διὰ τῆς τοῦ; ἀλλ' εἰκὼς τῷ λίθῳ. ΜΕΝ.
Φασὶ ταῦτα· τὸ δ' ὅσον πολλῶν ὁρᾷς ὁρᾷς,
ὦ Πρωσιδὼ. ΠΡΩ. Οὐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε,
πῶς ἂν ἄλλω παρὰ σοῦ, τοῖς σεαυτῷ ὀφθαλ-
5 μοῖς ἀπὸ τῶν. ΜΕΝ. Ἰδὼν εἶδον ἀλλὰ τὸ
ὁρᾷς μετὰ τέρπον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ
μίγνεται.

10

Διάλογος γ'.

Πρωσιδὼν Θ' καὶ Δελφίνων.

- 15 ΠΟΣ. Ἐγώ, ὦ Δελφῖνες, ὅπ' αἰεὶ φιλάν-
θρωπῶν ἐστε, καὶ πάσαι μὲν τὸ καὶ
ἴνους παῖδ' ὅπ' ἢ ἰσχυρὸν ἐκομίσαι, ὑπο-
δεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σικωνίδων μὲν τὸ καὶ
ἐμπεσόν· καὶ νῦν σὺ καὶ καθαρόν τῆς τοῦ
20 Μηθύμνης ἀνδραβῶν, ἔξενήξω ἐς Τάιν-
ρον αὐτῇ Κηδῶν καὶ κηδάρων ἐπὶ πλείους κα-
κῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἀπολλύμενον. ΔΕΛ.
Μὴ διαμαρτυρήσῃς, ὦ Πόσιδον, εἰ τὸν ἀνδρώ-
πυος εὖ ποιεῖς, ἔξ ἀνδρώπων γε καὶ αὐτοῖς
25 ἰχθυῖες γινόμεσθαι. ΠΟΣ. Καὶ μέφομαι
γε τῷ Διονύσῳ, ὅπ' ὑμᾶς κηλιανυμαχίᾳς
μετέθηκε, δέον χειρώσασθαι μόνον, ὥστε τὸν
ἄλλος ὑπογὰρ ὅπως γένῃ τὰ κατὰ τὸ Αἰ-
ονα τῆς ἐξέλιξ, ὦ Δελφίν; ΔΕΛ. Ὁ
30 Περσέων Θ', οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ καὶ πολλά-
κις μετέπεμπε αὐτὸν ὅπ' τῇ τεχνῇ· ὁ δ' ὅσον
πλεῖστον ὁρᾷς τὸ τέρπον ἐπιτίμωσεν, παρὰ
τῶν οἰκῶν ἐς τὴν Μηθύμνην, ὅπ' ἐξέλιξεν καὶ
πλεῖστον καὶ ὅπ' αἰεὶ πορθομένης πηδὸς κακέρ-
35 ρων ἀνδρῶν, ὥς ἐδείξε πολλὰ ἄγων χυ-
σὸν καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον
ἐξέλιξ.

ΜΕΝ.
προν,
έλας,
θαλ-
ε το
υδωρ

Ποσειδών & Νηρηίδων.

5

ἐγχετο, ὅπως ἐλάσῃσιν ἡμῶν οἱ ναῦται· ὁ δ' ἦ
(ἠκροώμενον γὰρ ἄσπερα φέρονέων τῷ σκάφει)
ἐπεὶ πάντα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν
Κυδὴν ἀναλαβόντα με, καὶ ἄσπερα θρηῖνον π-
να ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκόντα ἐάταί·ε ῥίψαι ἐμυλόν· 5
ἐπέσσεψαν οἱ ναῦται· καὶ ἀνέλαβε τ' σκαυλὸν,
καὶ ἦσαν πάντες λιγυρώς, καὶ ἔπεσαν εἰς τ' θαλάσ-
σαν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανέμεν· ἐγὼ
δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναδέμεν· αὐτὸν, ὅξεν-
ξάμενον ἔχων εἰς Ταίναρον. ΠΟΣ. Ἐπαινῶ 10
τ' φιλομοσίαι· ἄξιον γὰρ τ' μισθὸν ἀποδέδωκα
ἡμῶν τ' ἀκροάσεως.

ἀν-
ο τ'
ἴσο-
στος
ἐκ
να-
κα-
α.
ρῶ-
τοι
αί
ας
κτ'
εί-
ο
α-
ῖ
τ'
ρ-
υ-
ον
ο,

15

Διάλογος δ'.

Ποσειδών & Νηρηίδων.

20

ΠΟΣ. **Τ**Ο' μὲν γενὸν γῆτο, εἰς ὃ ἡ παῖς
καλυνέχθη, Ἑλλάσπον· αὖ
αὐτῆς καλεῖσθαι, τ' ἦ νεκρὸν, ὑμέεις, ὦ Νηρηί-
δες φεραλαβῆσαι, τῇ Τρωάδι φερεστένηςκαί,ε
ὡς ταφείη ὑπὸ τῷ ὀπιχωρίων. ΝΕΡ. Μηδα- 25
μῶς, ὦ Πόσειδον· ὅμῃ ἐνὶ αὐθιᾷ, ἐν τῷ ἐπωνύμῳ
πελάγει τετάφθω· ἐλεέμεν γὰρ αὐτὸν οἰκτίσας
ὑπὸ τ' μηρυίαι πεπονδυῖαν. ΠΟΣ. Τῆτο μὲν,
ὦ Ἀμφιγρίτη, ἐδέμεις ἐδ' ἄλλως καλὸν ἐν-
ταῦτά πε καί· ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτὴν· ὅμῃ 30
ὅπως ἐρῶ, ἐν τῇ Τρωάδι ἐν τῇ Χερρόνήσῳ τε-
τάφθω, κείνο δ' ὅπως αὐτὸν ἔσαι αὐτῇ, ὅπ-
μει· ὁλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνὸ πέσει, καὶ ἐμπε-
σεί· ὑπὸ τῇ Ἀδάμαντι· διωκομένη εἰς τὸ πέ-
λαγος, αὖ αὖτε τῇ Κιθαίρῳ, καθόπερ 35
καθήκει, εἰς τὴν θαλάσσαν, ἔχου καὶ τ' ὑδρὸν

ὅτι τ' ἀρχαίης. ΝΗΡ. Ἀλλὰ καὶ κείνῳ σώ-
 (ται) δείσει, χαισάμεν' τῷ Διονύσῳ. Ἐφθός
 γὰρ αὐτῇ καὶ πτόη ἡ Ἰνώ. ΠΟΣ. Οὐκ ἐχέω
 ἔγωγε πονηρὰν ἔσσαν· ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαι-
 5 σεῖν, ὃ Ἀμφιρίτη, ἐκ ἄξιον. ΝΗΡ. Αὐτὴ
 ἢ ἄρα τί παθῆτα κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ κειῖ; ὁ ἀ-
 δελφός; ἢ ὁ Φρύξ; ἀσφαλῶς ὀχέει. ΠΟΣ.
 Εἰκότως· νεανίας γὰρ, καὶ δυνάει ἀντέχειν πρὸς
 τ' ὀρεάν· ἢ ἢ, ὑπὸ ἀνθείας ὀπιβάσσει ὀχύμα-
 10 | τ' ὀρεάδ' ὅξεν, ἀπὸ δ' ἐς βάλ' ἀχανές,
 ἐκπλαγείτα, καὶ ἥν' ἀμάρτυρεται, καὶ
 ἰλιγιάσασθαι πρὸς τὸ Κροδρὸν τ' πῆσσεως, ἀ-
 κρεπὶς ἐχέω το ἥν' κερύτταν τ' κειῖ, ὃν τέως
 ἀπείληπτο καὶ κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγ'.

μφο
 ἀπολελήτη

ΝΗΡ. Οὐκ ἔ· ἐχέω τ' μητέρα τ' Νεφέλῳ
 βοηθεῖν πιπύσσει; ΠΟΣ. Ἐχέω ἀλλὰ ἡ
 μοῖρα πολλῷ τ' Νεφέλης δυνάτωτέρα.

Διάλογος ε'.

Ξάνθε καὶ Θαλάσσης.

ΞΑΝ. Δ' ἔγωγε με, ὃ Θάλασσα, δεινὰ πε-
 πονότατα κατὰ σβεσὺν με τὰ τραύ-
 ματα. ΘΑΛ. Τί τοῦτο, ὃ Ξάνθε, τίς σε κα-
 30 τέκασεν; ΞΑΝ. Ἦραυς τ' ἀλλ' ἀπλωθεῖ-
 κωμαί, ὅλως ὁ κακοδαίμων, καὶ ζέω. ΘΑΛ.
 Διὰ τί δέ σοι ἀνέβηκε τὸ πῦρ; ΞΑΝΘ. Διὰ
 τ' ὑδὸν τ' ἐπέδ' ἐπεὶ γὰρ φονάοντα τὸν
 Φρύγαν ἐκέλευσα, ὅς· ἐπ' ἐπαύσει, ὃ τ' ὀρ-
 35 γῆς, ἀλλ' ὑπὸ ἥν' νεκρῶν ἀπεσχεπῆ μοι
 τ' ῥῆν, ἐλεήεις τοῦ ἀδελφῆς, ἐπὶ λυδόν, ὅτι
 κλύεται

κλύεται
 δρών
 σίον
 ὅσον
 ἐπὶ λυ-
 μνεία
 καὶ τὰ
 ποιήσ-
 δ' ἔ·
 ΘΑ
 εἰκός
 ὡς φ
 ὅτι
 ρητῆ
 γεί-
 φαι-
 τα

Διὸς, Ἀσκληπιῦ, καὶ Ἡρακλέους. 7

κλυῖται θεῶν, ὥς φοβηθεῖς ὑπόχολο ἦν ἄν-
δρῶν· ὠταυῖθα ὁ Ἥρας. (ἐπὶ γὰρ τὸ πλε-
σίον παρ' ὧν) πᾶν ὅσον οἶμαι πῦρ ἔχει, καὶ
ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ καὶ ἔπειτα ἄλλοι φέρον,
ἐπὶ λθέ μοι, καὶ ἔκαυτε μὲ τὰς πελέας, καὶ 5
μυελίχας· ὥπῃ σε ἢ καὶ τοὺς κακοδαίμονας ἐχθρὺς,
καὶ τὰς ἐσχέλυας, αὐτὸν ἢ ἐμὲ ὑπερκαχέσθαι
ποιήσας, μικρὸν δὲ ἴδον ἔργον ἐργασαί· ὁρῶς
δ' ἐν ὅπως δικάμμαι ὑπὸ ἦν ἐκκαυμάτων;
ΘΑΛ. Θολερὸς, ὦ Ξάνθε, καὶ θεριὸς, ὥς 10
εἰκός· τὸ αἶμα μὲ ὑπὸ τ' νεκρῶν, ἢ θέρμῃ ἢ,
ὥς φῆς, ὑπὸ τ' πυρός· καὶ εἰκότως, ὦ Ξάνθε, ὅς
ὅπῃ τ' ἐμὸν ὑδὸν ὥρμηθας, ἐκ αἰθερῶν ὅπῃ Νε-
ρηΐδ' ὑδὸς ἦν. ΞΑΝ. Οὐκ ἔστι ἐν ἐλεῆσθαι
γείτονας ὄντας τοὺς Φρύγας; ΘΑΛ. Τὸν Ἡ 15
φαισον ἢ ἐκ ἔδῃ ἐλεῆται. Θέπιδ' ὑδὸν ὄν-
τα τ' Ἀχλιδά;

Διάλογος 5'.

20

Διὸς, Ἀσκληπιῦ, καὶ Ἡρακλέους.

ΖΕΥΣ. ΠΑύσαθε, ὦ Ἀσκληπιέ καὶ Ἡρά 25
κλεις, εἰζόντες πρὸς ἀλλήλους
ὅσῳ ἄνθρωποι ἀπορετοὶ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλό-
τεια τῶν συμποσίων ἦν θεῶν. ἩΡΑΚ.
Ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, πεπονθὲν τὸ φαρμακεί-
ον προκαλίνεσθαι με; ἈΣΚΛ. Νὴ Δία, καὶ 30
ἀμείνων γὰρ εἰμι. ἩΡΑΚ. Κατὰ πᾶν ὃ
ἐμβρόντητες; ἢ δὴ σε ὁ Ζεὺς ἐκεραιώσεν,
ἀ μὴ θέμις ποιεῖν, ἢ καὶ ἔλεον αὐ-
τοῦ ἀθανασίας μετέληθας; ἈΣΚ. Ἐπλέλη-
ται γὰρ καὶ ἐγώ, ὦ Ἡρακλεις, ἐν τῇ Οἴτῃ κατὰ 35
φλεγείς, ὅπῃ μοι ὄνειδίζεις τὸ πῦρ; ἩΡΑΚ.

B 4

Ου-

- Οὐκ ἔν' ἴσα καὶ ὁμοία βεβίω' ἡμῶν, ὅς Διὸς μὲν
 υἱὸς εἰμι, τοῦδ' αὖτε ὃ πεπόννηκα ἐκκαθαίρων τὸν
 βίον, θηρία καὶ ἀνθρώπους καὶ ἀνθρώπους
 ὑβρίζουσ' ἐμὴν φάρμακον, σὺ δὲ βίβζοις ἐμὴν καὶ
 5 ἀγύρτης νοσήσι μὲν ἴσως ἀνδρώποιν χεῖρ' ἐμὴν
 ἐπιθήσθην τῇ φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ ἐδὲν
 ἐπιθεδεδιέμειν. ἈΣΚΛ. Εὖ λέγεις, ὅτι σε
 τὰ ἐγκαύματα ἰασάμην ὅπ' ἀφ' ἑσέως ἀνῆλθες
 ἡμίφλεκ' ἐμὴν, ὑπὸ ἀμφοῖν διεσθαιόμεν' ἐμὴν
 10 σώματι, τὸ χεῖρ' ἐμὴν, καὶ μὲν τὸ πῦρ τὸ πυρὸς
 ἐγὼ δὲ εἰ καὶ μὴδὲν ἄλλο, ἔτε ἐδὲ δάσκαλος
 ὡς περὶ σὺ, ἔτε ἐξάμην ἐξεία ἐν Δυδία· πορ-
 φυρίδα ἐνδεδουκῶς, καὶ παύομαι ἐπὶ τῆς
 Ὀμφάλης χρυσῶ στανδάλω· ἀπὸ δὲ τῆς μελα-
 15 χολήσας ἀπέκλεινα τὰ τέκνα, καὶ τὴν γυναικα.
 ἩΡΑΚ. Εἰ μὴ παύσῃ λοιδόρευός μοι,
 αὐτὴ καὶ μάλα εἶσθ' ὥς ἐ πολὺς ἐσθ' ὁνήσθ' ἢ
 ἀθανασία ἐπεὶ ἀεὶ μένος σε, βίβζω δὲ καὶ κερα-
 λῶ ἐκ τῆς ἐρενῆς, ὥς ἐ μὴδὲ τὸν Παῖονα
 20 ἰάσασθαι ἐπὶ τὸ κεράνιον ζυγισθῆναι. ΖΕΥΣ.
 Παύσεσθε, θημὶ, καὶ μὴ ἐπιλασθῆτε ἡμῶν τὴν
 ξυνοσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμψωμαι ὑμᾶς τὴν
 συμποσίαν καὶ τοὺς εὐγνώμονας, ὃς Ἡρακλῆς,
 περὶ καὶ ἀκλίνεσθαι ἐπὶ τὸν Ἀσκληπιδόν, ὅτε
 25 καὶ περὶ τὸν ἀποθανόντα.

a verbo
 ξαίνω

Διάλογος ζ'.

- ἌΡ. Ἡ Κεῖρας, ὃς Ἑρμῆ, οἷα ἡπεύλησεν
 ἡμῶν ὁ Ζεὺς, ὥς ὑποπλήσας καὶ
 35 ἀπὸ θανάτου ἦν ἐδελέσσω, φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τῆς
 ἐρενῆς ἐρεθὲν καὶ θήσω, ὑμεῖς δὲ ἦν ἀποκρεμα-
 σθέντες

Διομήδης καὶ Πολυδάμης.

9

ἀνέρες καὶ ἀσπᾶν βιάζεσθαι με, μάτλω πονή-
 σεις· ἔ γ' ὅν καθεκλώσεις· εἰ δ' ἐγὼ θελή-
 σαιμι ἀνεκλώσῃ, ἔ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ ἔ
 γλῶσσαν αἶμα καὶ ἔ δάκρυα σιωπῆσας με-
 λειῶ, καὶ τὰλλα ὅσα καὶ ἔν ἀκήκοας· ἐγὼ δ' ἔ
 ὅπ μ' ἔχ' ἐν ἀπάντων ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερος
 ὄσιν, ἐκ δ' ἂν ἀρνηθείω· ὁμῆ δ' ἔπ' ἔπ' πτόσσετον
 ὑψοφύρειν, ὥς μὴ καταβαρήσειν αὐτόν, καὶ
 τλῶ γλῶσσαν, καὶ τλῶ δάκρυα σιωπῆσας με-
 λειῶ, ἐκ δ' ἂν πεσείω. ΕΡΜ. Εὐφόμει, ὦ Ἄρες· 10
 ἔ γ' ἀσφδῆς λέγῃν τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ π
 κακὸν ἀπολαύσωμεν τ' φλυαρίαι. ἌΡΗΣ.
 Οἶμαι γάρ με πρὸς πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν,
 ἔχ' ἔ πρὸς μόνον Σε, ὃν ἐχευθεῖν ἡπι-
 στάμην· ὃ γὰρ μάλιστα γελῶν ἐδοξέ μοι 15
 ἀκύνῃ μετὰ τῆς ἀπειλῆς, ἐκ δ' ἂν δυνάμην
 σιωπῆσαι πρὸς Σε· μέμνημαι γ' ἔ πρὸς
 πολλῆ ὅποτε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἡρα καὶ ἡ Ἀ-
 θηνᾶ ἐπανασάντες, ἐπεβέβησαν ξυνοῖσιν αὐ-
 τὸν λαβόντες, ὥς παντοῖα ἦν δειδώς, καὶ 20
 ταῦτα, τρεῖς ὄντας καὶ εἰ μὴ καὶ ἡ Θέτις κα-
 τελεήσασα, ἐκάλεσεν αὐτῶν σύμμαχον Βειά-
 ρων ἐκπτόγχερα ὄντα, καὶ ἐδέδετο αὐτῶν κε-
 ραῦν καὶ βροχτῆ· ταῦτα λογιζομένη, ἐπῆει
 μοι γελῶν ὅτι τῇ καμνίσσῃ μοσύνῃ αὐτῇ. ΕΡΜ. 25
 Σιώπα, Διόμει· ἔ γ' ἀσφδῆς ἔτε Σε λέγῃν,
 ἔτε ἐμοὶ ἀκύνῃ τὰ τοιαῦτα.

Διόδοτος ἢ.

30

Διομήδης καὶ Πολυδάμης.

ΔΙΟΓ. ὦ Πολυδάμης, ἐντέλλομαι Σε.
 ὦ ἐπειδὴν τάχα ἀνέλθεις,
 (Σὺν γάρ ὅστις οἶμαι ἀναβιβᾶν αὐτεῖον) ἦν 35
 πρὸς Ἰδης Μένιππον τ' κωῖα (ἄλλοις δ' ἂν αὐ-
 τὸν
 Β 5

10 Διογῆνες καὶ Πολυδάμεις.

τὸν ἐν Κρείνθῳ καὶ τὸ Κρείνειον, ἢ ἐν Λυκείῳ
 τῷ ἐιζόντων πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφον καὶ ἀγα-
 λῶν[α] εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι, ὦ Μένιπ-
 πε, κελαίει ὁ Διογῆνης, εἰ σοὶ ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ
 5 γῆς καὶ ἀγαμέλῃσαι, ἦκον ἀνδράδε πολλῶ πλείω
 ὅτι γελασόμενον· ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι
 ἐπὶ ὁ γέλως ἦν, καὶ πολὺ τὸ, πῶς γὰρ ὅλως οἶδε
 τὰ μὲν τῷ βίον; ἐνταῦθα δὲ, ἐπαύση βεβαίως
 γελῶν, καὶ δαῖψα ἐγὼ νυνί, καὶ μάλιστα ἐπειδὴν
 10 ὁρᾷς τὴν πλυσίαν καὶ σαβάναν, καὶ τυράννους, ἐπὶ
 ταπεινούς, καὶ ἀσκήτους, ἐκ μόνης οἰμωγῆς δια-
 γησσομένους, καὶ ὅτι μαθηταὶ καὶ ἀγνοεῖς εἰσι,
 μεμνημένοι ὅτι ἄνω ταῦτα λέγε αὐτῶν καὶ
 φερέσιν, ἐμπλησόμενον τὴν πύραν ἡκεῖν δέξ-
 15 μων τῷ πολλῶν, καὶ εἰ περὶ δέξιν ἐν τῇ στήθῳ
 Ἐκείνης διέπνον κείμενον, ἢ ὡδὸν ἐκ καθαρῶν,
 ἢ πτοῖτο. ΠΟΛΥ. Ἀλλ' ἀπαγέλω ταῦ-
 τα, ὦ Διογῆνες, ὅπως δὲ εἶδῶ μάλιστα ὁποῖός
 τις ὅστις τὴν ὄψιν; ΔΙΟΓ. Γέρων φαλακρός,
 20 τειβώνιον ἔχων πολὺ θυρῶν, ἀπὸ παντὶ ἀνέμῳ
 πεπελασμένον καὶ τῷ ὅτι ὁππότε καὶ ὅτι ῥακίων
 ποικίλον. γελαῖ δὲ αἰεὶ, καὶ τὰ πολλὰ τὸν ἀ-
 λαζόνας τέτυκτο φιλοσόφους ὁπσινώθει. ΠΟΛ.
 Ῥάδιον δορεῖν ὅτι γε τέτων. ΔΙΟΓ. Βέλε
 25 καὶ πρὸς αὐτὸν ἐκείνους ἐνείλωμαι πτοῖ
 φιλοσόφους; ΠΟΛ. Λέγε, ἐ βαρὺ γὰρ ἐδὲ
 τῷτο ΔΙΟΓ. Τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐ-
 τοῖς παρεγγύα ληρῶσι, καὶ πᾶσι ὅτι ὅλων
 εἰρίζουσι, καὶ κέραλα φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ
 30 κροκοδείλους ποιῶσι, καὶ τοιαῦτα ἀπορεῖ ἐρωτᾶν
 διδάσκουσι τῷ νῦν. ΠΟΛ. Ἀλλ' ἐμὲ ἀμα-
 ρτῇ καὶ ἀπαίδειτον εἶναι φήσας, καὶ ἡγορεῖν
 τῷ σοφίας αὐτῶν. ΔΙΟΓ. Σὺ δὲ οἰμώζεις
 αὐτοῖς παρ' ἐμὲ λέγε. ΠΟΛ. Καὶ ταῦ-
 35 τα, ὦ Διογῆνες, ἀπαγέλω. ΔΙΟΓ. Τοῖς
 πλυσίοις δὲ, ὦ εἰλυτον Πολυδάμιον,
 ἀπαγέλω

πεπελασμένον

ἀπάγετε ταῦτα παρ' ἡμῶν τί, ὦ μάταιοι,
 ἢ χευστὸν φυλάττει; τί ὃ πμωρεῖδε ἐαυτοῦ,
 λογιζόμενοι καὶ τύκεις, καὶ τάλαντα ἐπὶ τα-
 λάνοις (ωπηθέεις, ἔς γε ἓν ὄβολον ἔχον-
 τας ἤκειν μετ' ὀλίγον; ΠΟΛ. Εἰρήσῃ καὶ 5
 ταῦτα πρὸς ἐκείνους. ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ καὶ τοῖς
 καλοῖς καὶ ἰσχυροῖς λέγε. Μερίμῃ τ' τῷ Κο-
 εινθίῳ, καὶ Δημοξένῳ τῷ παλαιῷ, ὃν παρ'
 ἡμῶν ἔτε ἡ ξανθὴ κόμη, ἔτε τὰ χερσὶν, ἢ μέ-
 λαντα ὄμματα, ἢ ἐρύθριμα ἐπὶ τῷ πρὸς ὤμῳ 10
 ὄσῳ, ἢ νεῦρα δὴ τὸνα, ἢ ὧμοι καρτεροί, ἀλλὰ
 πάντα μία ἡμῶν κόνις, φασί, κρανία γυμνά τ'
 κάλλους. ΠΟΛ. Οὐ χαλεπὸν ἔστι ταῦτα εἰπεῖν
 πρὸς τοὺς καλὰς καὶ ἰσχυροὺς. ΔΙΟΓ. Καὶ τοῖς
 πένησιν, ὦ Λάκων. (πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ ἀχθό- 15
 μνοι τῷ πρὸς ἡμᾶς, καὶ οἰκλήροντες τ' ἀπερίαν)
 λέγε μήτε διακρύειν, μήτ' οἰμώζειν, διηρησά-
 μην τ' ἐν αὐτῇ ἰσοτιμίᾳ καὶ ὅτι ὄψον) καὶ
 ἐκεῖ πλεσίους ἔστιν ἀμείνους αὐτῶν, καὶ τοῖς Λα-
 κεδαιμονίοις ὃ τοῖς στίς, ταῦτα, εἰ δοκεῖ, 20
 παρ' ἐμῷ ἐπιτήμησον, λέγων ἐκλελυτὸς αὐτῆς.
 ΠΟΛ. Μηδὲν, ὦ Διόβρυες, περὶ Λακεδαιμονί-
 ων λέγε· ἐγὼ ἀνέξομαι γε· ἀλλ' ὃ πρὸς τοῦ ἀλ-
 λους ἐρηδοῦ, ἀπαγέλω. ΔΙΟΓ. Ἐξισωμὲν τέ-
 τας, ἐπεὶ σοὶ δοκεῖ· σὺ ὃ οἷς πρὸς αὐτὸν, ἀπέ- 25
 νεῖται παρ' ἐμῷ καὶ λόγους.

Διάλογος θ'.

Πλέτων, ἢ χτὶ Μενίππε.

ΚΡΟΙΣ. Οὐ φέρεται, ὦ Πλέτων, Μέ-
 νιππον τυττονί τ' κυρία πα-
 ροικῆντα ὥστε ἢ ἐκείνόν ποίησάν, ἢ ἡ- 35
 μῆς μετοικήσωμεν εἰς ἕτερον τόπον. ΠΛΟΥ.
 Τί

- Τί δ' ὑμᾶς δευδὸν ἐργάζεσθαι, ὁμῶνεκροτῶν.
 ΚΡΟΙΣ. Ἐπειδὴν ἡμεῖς οἰμώζομεν καὶ σένο-
 μῶν, ἐκείνων μεμνημένοι ἥμ' ἄνω, Μίδασι μὲν
 5 ὑποπὶ τῆς χερσὶς, Σαρδανάπαλτον δὲ τῇ πολλῇς
 πρυφῆς, ἐγὼ δὲ ἥμ' ἡσυχαστῶν, ἐπιμελᾶ, καὶ
 ἐξονειδίζεις, ἀνδράποδα καὶ χαδάρμαλα ἡμᾶς
 ἀπεκτελῶν ἐπίοτε δὲ καὶ ἄλῳν, ἐπιλαρόντι ἡ-
 μῶν τὰς οἰμωγὰς καὶ ὁλως, λυπηρὸς ὄντι. ΠΛΟΥΤ.
 Τί ταῦτα φασιν, ὦ Μενίππε; ΜΕΝ. Ἀληθῆ,
 10 ὦ Πλέτων, μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀβροεῖς, καὶ ὀλε-
 θρίους ὄντας οἷς ἐκ ἀπέχρηστε βιωῆναι κακῶς,
 ὁμᾶ καὶ ἀποθανόντες, ἐπὶ μέμνῳ, καὶ παρὲν-
 χον δὲ ἥμ' ἄνω, χαίρω τοιγαρὲν ἀνιῶν αὐτῆς.
 ΠΛΟΥΤ. Ἀλλ' ἔχῃ λυπῶν γὰρ ἔμικρῶν
 15 σερύμενοι. ΜΕΝ. Καὶ (ὦ μωραίνεις, ὦ Πλέ-
 των; ὁμῶς φησὶ ὦν τοῖς τέτων σεναρμοῖς;
 ΠΛΟΥΤ. Οὐδαμῶς, ὁμᾶ ἐκ ἂν ἐδεληθῶμι σα-
 στάζειν ὑμᾶς. ΜΕΝ. Καὶ μὲν, ὦ χάρις τοι
 Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, ἔγωγε γινώ-
 20 σκέει, ὥς ἐδὲ παυστομένους μετ' ἐνθα γὰρ ἂν ἴπῃς,
 ἀκολουθήσω ἀνιῶν, καὶ χαλάρων, καὶ χαλαγῶν.
 ΚΡΟΙΣ. Ταῦτα ἔχ' ὕβρεις; ΜΕΝ. Οὐκ' ὁμᾶ
 ἐκείνα ὕβρεις ἦν, ἀλλ' ὑμεῖς ἐποιεῖτε, παρουσ-
 νείας ἀξιοῦντες, καὶ ἐλθόντες ἀνδράσι ἐν ἑυ-
 25 φῶντες, καὶ τῆς θανάτου τὸ πῶς ἴσταν ἔμνημονό-
 οντες τοιγαρὲν οἰμώζεσθαι, πάντων ἐκείνων ἀφρη-
 ρημένοι. ΚΡΟΙ. Πολλῶν γε, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων
 κλημάτων. ΜΙΔ. Ὅσους μὲν ἐγὼ χερσὶ;
 ΣΑΡ. Ὅσους δ' ἐγὼ πρυφῆς; ΜΕΝ. Εὖ γε
 30 ἔγωγε ποιεῖτε ὁδύρεσθε μὲν ὑμεῖς, ἐγὼ δὲ, τὸ
 γινώσκει σαυτὸν, πολλάκις σωείρων, ἐπαύσμαι
 ὑμῖν παρὲν γὰρ ἂν τῇ τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπα-
 δόμενον.

Διάλογος ι'.

Μένιππε, Ἀμφιλόχῃ, καὶ Τερφώνει.

ΜΕΝ. Σὺ μὲν τοι, ὦ Τερφώνει, καὶ Ἀμ-
 φίλοχῃ, νεκροὶ ὄντες, ἐκ οἷοι' ὅ-
 πως ναῶν καταξιώθητε, καὶ μάντις δοκεῖτε, καὶ
 οἱ μάταιοι ἥμ' ἀνθρώπων, θεὸς ὑμᾶς ὑπερή-
 φανῃ. ΤΡΟΦ. Τί ἐν ἡμεῖς αἱποί, εἰ ὅτ' 10
 ἀνοίας, ἐκείνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν;
 ΜΕΝ. Ἄλλ' ἐκ αὖ ἐδοξάζον, εἰ μὴ ζῶντες,
 καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἐπετραδέωδες, ὥς τὰ μέλλον-
 τα περιδοῦναι καὶ περιποιεῖν δυνάμενοι τοῖς
 ἐργαζομένοις. ΤΡΟΦ. ὦ Μένιππε, Ἀμφιλόχῃ 15
 μὲν ἑστὶν ἂν εἰδείη, ὅπ' αὐτῷ ἀποκειτέον ὑπὲρ
 αὐτῆς ἐγὼ δ', ἥρως εἰμὶ καὶ μαντεύομαι, ἣν
 πρὸς κατέλθοι παρ' ἐμὲ. Σὺ δ' εἰσὶν ἐκ οἷοι' ὅτι
 δημικέναι Λεβιάδεα τὸ πρῶτον· ἐγὼ δ' ἡπί-
 στος Σὺ τέτοις. ΜΕΝ. Τί φῆς; εἰ μὴ ἐς Λε- 20
 βιάδην γὰρ παρέλθω, καὶ ἐσαλευθῶ τῇ ὀδόνου,
 γελῶν μάζαν ἐν ταῖν χερσὶν ἔχων, ἐσερπύ-
 σω διὰ τῆς σομῆς ταπεινῆς ὄντης, ἐς τὸ σπήλαι-
 ον, ἐκ αὖ ἐδυνάμην εἰδέναι ὅπ' νεκρὸς εἰ, ὥς-
 περ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γρηΐει διαφέρων. Ἀλλ' 25
 περὶ τῆς μαθητικῆς, τί δ' ὁ ἥρως ὅστις; ἀγνοῶ
 γάρ. ΤΡΟΦ. Ἐξ ἀνθρώπου καὶ Θεοῦ Σωκράτους.
 ΜΕΝ. Ὁ μήτε ἀνθρώπος ὅστις, ὥς φῆς, μήτε
 Θεός, καὶ Σωκρατότερόν ὅστις; νυνὶ ἐν περὶ Σω-
 κράτους ἐκείνου ἡμίτομον ἀπελήλυθε; ΤΡΟΦ. 30
 Χρῆς, ὦ Μένιππε, ἐν Βουλίᾳ. ΜΕΝ. Οὐκ
 οἶδα, ὦ Τερφώνει, ὅ, πρὸς καὶ λέγεις· ὅπ' μὲν τοι
 ἀλλ' εἰ νεκρὸς, ἀκριβῶς ὁρῶ.

Διάλογος ια'.

5

Ἑρμῆς καὶ Χάρωνος.

- ἙΡΜ. Λογισόμεθα, ὦ πορθμεύ, εἰ δοκεῖ,
 ὅπόθεν μοι ὀφείλεις ἦδη, ὅπως μὴ
 10 αὐτίς ἐλθὼν πᾶσι αὐτῶν. ΧΑΡ. Λογισώ-
 μεθα, ὦ Ἑρμῆ· ἄμεινον γὰρ αἰεὶ πᾶσι αὐτῶν,
 καὶ ἀπορραϊμονέστερον. ἙΡΜ. Ἀσχυραν ἐνηιλα-
 κιδῶ ἐκόντω πέντε δραχμῶν. ΧΑΡ. Πολλὴ
 λέγεις. ἙΡΜ. Νῆ δ' Αἰδωνέα, τῇ πέντε ὠνη-
 15 σάμην, καὶ τροπωτῆρα δύνω ὀβολῶν. ΧΑΡ. Τίθῃ
 πέντε δραχμας, καὶ ὀβολὸς δύο. ἙΡΜ. Καὶ
 ἀκέρειαν ὑπὸ τῇ ἰστίᾳ πέντε ὀβολὸς ἐγὼ κατέ-
 βαλον. ΧΑΡ. Καὶ τέττες προσέθῃ. ἙΡΜ. Καὶ
 κηρὸν ὡς ὀππλάδι τῇ σκαφιδίᾳ τὰ ἀνεωρότα,
 20 καὶ ἦλας ἧ, καὶ χαλῶδιον, ἀφ' ὧς τῇ ὑπέρειον ἐποίη-
 ῃς, δύο δραχμῶν ἅπαντα. ΧΑΡ. Εὖ γε,
 ἀξία ταῦτα ὠνήσω. ἙΡΜ. Ταῦτα ὅστιν, εἰ μὴ
 πᾶν ἄλλο ἡμᾶς διέλαιεν ἐν τῷ λογισμῷ· πότε
 δ' ἐν ταῦτ' ἀποδώσιν φῆς; ΧΑΡ. Νῦν μὲν,
 25 ὦ Ἑρμῆ, ἀδύνατον. ἦν δ' λοιμὸς τις ἢ πόλεμος
 καταπέμψῃ ἀθρήεις πνᾶς, ἐνέσαι τότε ἀποκερ-
 δάναι ἐν τῷ πλήθει ἀδραλογιζόμενον τὰ πορθ-
 μία. ἙΡΜ. Νῦν ἐν ἐγὼ καθέδεσμαι, τὰ κή-
 κισα ἐν γῆνι γλυκέας, ὡς ἂν ἀπὸ τῶντων
 30 ἀπολαύοιμι. ΧΑΡ. Οὐκ ἔστι ἄλλως, ὦ Ἑρμῆ.
 νῦν δ' ὀλίγοι, ὡς ὄρεας, ἀφικνῶν ἡμῶν· εἰρήνη
 γάρ. ἙΡΜ. Ἀμεινον ἔστω, εἰ καὶ ἡμῶν ἀδρα-
 τεινόισι ὑπὸ τῇ τῷ ὄφλημα· πολλὰ ἀλλ' οἱ μὲν
 παλαιοὶ, ὦ Χάρων, οἶδα οἷοι παρεγίνοντο, ἀν-
 35 δρεῖοι ἅπαντες, αἵματι ἀνὰ πλεω, καὶ τραυ-
 ματοὶ οἱ πολλοί. νῦν δὲ ἢ φαρμάκῳ τις ὑπὸ
 τῷ

Πλάτων Θ καὶ Ἑρμῆ.

15

ἢ παῖδες ἀποθανόντων, ἢ ὑπὸ τῷ γυναικὸς, ἢ ὑπὸ
στρυφῆς ὑξωθῆναι καὶ γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη· ὡ-
ς οἱ γὰρ ἀπάντες, καὶ ἀγνοεῖς, καὶ οἱ ὅμοιοι ἐκεί-
νοις· οἱ δὲ πλείστοι αὐτῶν διὰ χρημάτων ἤκυσαν,
ὅπως ἀλδύοντες ἀλλήλοις, ὡς εἰκόσσι. ΧΑΡ. 5
Πάνυ γὰρ ὡς ἀπόδητὰ ὄντα ταῦτα. ἙΡΜ. Οὐκ
ἔν ἐδ' ἐγὼ δόξαιμι ἂν ἀμαρτάνειν, πικρῶς
ἀπαυτῶν τὰ ὀφειλόμενα ὡς εἰκόσσι.

Διάλογος ιβ'.

10

Πλάτων Θ καὶ Ἑρμῆ.

ΠΛΟΥ. Τὸν γέροντα οἶδα, καὶ πάνυ γε 15
ἐκτότα λέγω, καὶ πλείον Εὐκλεί-
την, ὅτι παῖδες μὲν ἐκείνων, οἱ δὲ κληῖρον δὲ δι-
κῶντες, περὶ αἰσχυμύριοι. ἙΡΜ. Ναί, καὶ Σι-
κωνίων φησὶ· τί ἐν; ΠΛΟΥ. Ἐκείνον μὲν, ὅτι
Ἑρμῆ, ζῶντας ὅτι τοῖς ἐννεμήκοντα ἔτησιν, 20
ἀβεβίωκεν, ὅπως τῆς ἀλλὰ τοσαῦτα, εἴ γε
οἶόν τ' ἦν, καὶ ἐπὶ πλείω τοῦ δὲ γε κόλακας
αὐτῷ, χαλεπὸν τὸ ἔον, καὶ δάμωνα, καὶ τοῦ ἀλ-
λας χαλὰσσαν ἐφεξῆς ἀπάντας. ἙΡΜ. Ἀπο-
πον ἂν δύξειε τὸ τοῖσιν. ΠΛΟΥ. Οὐ μὲν ἐν, 25
ἀλλὰ δικαιοτάτον· τί γὰρ ἐκείνοι παθόντες, ἀ-
χρον ἀποθανεῖν ἐκείνον, ἢ τῷ χρημάτων ἀπ-
ποιεῖν, καὶ ἐν περὶ σήκοντες; ὅτι πάντων ὅτι μι-
αρώτατον, ὅτι καὶ τοιαῦτα ἐν χρόνῳ, ὅμως δε-
ραπύσιν ἐν γε τῷ φανερό· καὶ ἰοσφίσι, ἀ 30
μὲν βελδύονται, πῶς περὶ σήκοντες· δύσιν δὲ ὅμως
ὑποχρύνται, ἢν ῥαῖσιν καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἢ
κολακεία ἢν ἀνδρῶν· διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔσω
ἀδὰ αἰσθ, οἱ δὲ περὶ σήκοντες αὐτῷ, μάλιστα
ὅπως ἀνδρῶν. ἙΡΜ. Γελοῖα περὶ σήκοντες 35
ἔργον ὄντες· πολλὰ χαλεπὸν εὖ μάλα δια-
βουλοῖ

Ευκολαὶ αὐτὰς, καὶ ἐπιλείπει καὶ ὅλως, αἰεὶ
 θανάτῳ ἔοικως, ἔρρω) πολὺ μᾶλλον ἢ νέων·
 οἱ δὲ ἦδη τ' κληρὸν ἐν Χρίστῳ διηρημένοι, βό-
 σκον), ζωὴν μακαρίαν πρὸς ἑαυτοὺς πιδέντες.

5 ΠΛ. Οὐκ ἔν ὃ μὲ ἀποδυσάμην) τὸ γῆρας
 ὡς περ' ἰόλεως ἀνηβησάτω· οἶδ' ἀπὸ μέσων
 ἢ ἐλπίδων τ' ὀνειροποληθέντα πλεῖστον ἀπολι-
 πόντες, ἠκέτω) ἦδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες.

ΕΡΜ. Ἀμέλησον, ὦ Πλάτων μετελίσσο-
 10 μαι γάρ σοι ἦδη αὐτοὺ κατ' ἓνα ἕξιν· ἐπὶ αὖ τῷ
 οἰμαί εἶσι. ΠΛ. Κατάσπα· ὃ τῷ ᾧ ἀπαμειβ-
 ῆμασιν, ἀντὶ γέρων) αὐτοῖς πρεσβύτης γε-
 νόμην Θ.

20 ΤΕΡ. ΤΟδοτο, ὦ Πλάτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲ
 τεθνάναι τριάκοντα ἔτη γερονότα,
 τ' τῷ ᾧ τὰ ἐννεήκοντα γέρωντα ὅσκειτον
 ζῆν ἐπ; ΠΛΟΥ. Δικαιότατον μὲν ἔν, ὦ Τερ-
 ψίων, εἰ γε ὁ μὲν ζῇ, μηδένα ἐυχόμεν) Θ

25 ἀποθανεῖν ἢ φίλων· ὅτ' ὅ, ᾧ πᾶντα τ'
 χέρον ἐπεβέβηκες αὐτῷ, πεινῶν τ' κλη-
 ρον. ΤΕΡ. Οὐ γὰρ ἐχέω γέρωντα ὄντα, καὶ
 μηκέτι χηρία) τῷ πλεῖστον αὐτὸν διωάμηνον,
 ἀπελθεῖν τὰ βίᾳ ᾧ ἀχωρήσαντα τοῖς νέοις;

30 ΠΛΟΥ. Καὶ αὖ, ὦ Τερψίων, νομοθετεῖς, τ' μη-
 κέτι τῷ πλεῖστον χηρία) δυνάμηνον, πρὸς ἡδ-
 νῶν, ἀποθνήσκῃ, τὸ τῷ, ἄλλως μοῖρα καὶ ἡ φύ-
 σις διέταξεν. ΤΕΡ. Οὐκ ἔν ταύτῳ αἰπῶ-

35 ἔστις πῶς γίνεσθαι, τ' πρεσβύτερον, πρότε-
 ρον, καὶ μὲν τῶν, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ με-
 αὐτόν.

αὐτόν· ἀνασρέφουσι δὲ μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν μὲν
 ἢ ἐπαρτήσαν, ὁδόντας τρεῖς ἐπ' αἰσπῆς ἔχον-
 τα, μόρις ὁρῶντα, οἰκέταις τελέσων ὀπλι-
 σφότα, κορυζῆς μὲν τὴν ῥίνα, λήμης δὲ τοῦ
 ὀρθοῦ μεσὸν ὄντα, ἔθεν ἐπ' ἡδὺ εἰδῶτα, 5
 ἡμφυχόν πῃνα τάφον ὑπὸ σφί' νέων κατα-
 κλώμενον, ἀποθνήσκων δὲ καλλίστας, καὶ ἐρ-
 ῶμενσάτας νεανίσκους· ἄνω γὰρ πῶμα μὲν τῶ
 τόγῃ ἢ τὸ τελευτάων εἰδέναι ἐχέτω, πό-
 τε καὶ τεθνήξῃ σφί' γερύτων ἕκαστος, ἵνα 10
 μὴ μάττω ἂν ἐνὶ ἐστέρῳ πῶμα, νῦν δὲ τὸ
 τὸ παρῆμας, Ἡ ἀμαξία τὸ βῆν πολλὰς
 ἐκφέρει. ΠΛΟΥΤ. Ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων,
 πολὺ σιωπώτερον γίνεσθαι, ἢ περὶ σοὶ δοκεῖ
 καὶ ὑμεῖς δὲ πῇ παθόντες ἀλλοτρίοις ὀπι- 15
 χαιρεῖτε, καὶ τοῖς ἀτεκνοῖς σφί' γερύτων εἰσ-
 ποιεῖτε, ὁρῶντες αὐτούς; τοιγαρὲν γέλωτα
 ὀφλισκάνετε, πρὸς ἐκείνων χαλκορυθόμενοι· τὸ
 καὶ πρῶτον τοῖς πολλοῖς ἡδίστον γίνεσθαι· ὅσῳ
 γὰρ ὑμεῖς ἀποθανεῖν ἀρχέτε, τοσούτω ἀπα- 20
 σιν ἡδὺ πορροποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν· καὶ νῦν
 γὰρ πῃνα ταύτῃ τεχνίῳ ὀπινενοήκατε γεαι-
 ῶν καὶ γερύτων ἐρωήεις, καὶ μάστιγα, εἰ ἀ-
 τεκνοὶ εἴεν· οἱ δὲ ἔντεκνοι, ὑμῶν ἀνέραςτοι
 καὶ τοὶ πολλοὶ ἡδὴ σφί' ἐρωμεύων σιωπῶντες 25
 ὑμῶν τὴν πανεργίαν τῶ ἐρωήῳ, ἣν καὶ τύ-
 χῳσι παῖδας ἔχοντες, μισεῖν αὐτοὺς πλάτ-
 τουν, ὥς καὶ αὐτοὶ ἐρασταὶ ἔχουσιν· εἴτα ἐν
 ταῖς διαθήκαις, ἀπεκλείδισαν μὲν οἱ πά-
 λαι δορυφορήσαντες, ὁ δὲ παῖς, καὶ ἡ φύ- 30
 ρις, ὥσπερ ὅτι δίκαιον, κρατῆσι πάντων· οἱ
 δὲ, ὑποπείσας τοῦ ὁδόντας, ἀποσφυγί-
 τες. ΤΕΡΨΙΩΝ. Ἀληθῆ ταῦτα φησὶ
 ἐμὲ γὰρ ὁκέλει· πόσα κατέφαγον, αἰεὶ
 τεθνήξεσθαι δοκῶν; καὶ ὁπότε ἐσοίμην, 35
 ὑποσένων, καὶ μύχιον π. καὶ δάπερ ἔξ
 ὧς

18 Ζηνοφάνης καὶ Καλλιδημίδης.

ὡς νεοτὸς ἀτελής ὑποκράζων, ὡς ἔγωγε ὅσον
αὐτίκα οἰόμενος ἐπιβίωσιν αὐτὸν τὴν σοφίαν, ἐ-
πεμπὸν τὴν πολλὰ, ὡς μὴ ὑπεβάλλοιμι ὁ με οἱ
ἀντιρᾶσαι τῇ μεγαλοφρονεῖ καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ
5 φρονημάτων ἀρετῶν ἐκείμην. ἀειδιῶ ἔχαστα,
καὶ διατάττω ταῦτα γὰρ μοι καὶ τὴν ἀποθανεῖν
αἶψα γρηγορῶ, ἀρετῶν, καὶ φρονημάτων ὅ ὃ
ποσῶτον μοι δέλεαρ χαλκῶν, ἐφεσκήδισα
παιδείᾳ περὶ πᾶσι. ΠΛΟΥ. Εὖ γε, ὦ
10 ὁκέειτε, ζῶντες ὀπμήκισον, πλεονῶν ἀμα. καὶ
τῶν τοιούτων χαλκῶν μὴ τὸ περὶ τὸν γὰρ
ἀποθανοῖς, ἢ περὶ τῶν πάντας τοὺς κόλπους.
ΤΕΡ. Τὸ μὲν, ὦ Πλέτων, καὶ ἐμοὶ ἡδίστον
ἦδη, εἰ καὶ Χαλκιδεύς περὶ τὴν ἡμέραν Θεοκρίτου.
15 ΠΛΟΥ. Θάρρῃ, ὦ Τερψίων, καὶ Φείδων γὰρ, καὶ
Μέλανθῳ, καὶ ὅλως ἀπάντες πειραδίσοντες
αὐτῶν, ὑπὸ τῶν αὐταῖς φρονήσιν. ΤΕΡ. Ἐπαί-
νῳ ταῦτα ζῶντες ὀπμήκισον, ὦ ὁκέειτε.

20

Διάλογος ἐστὶν.

Ζηνοφάνης καὶ Καλλιδημίδης.

25

ΖΗΝ. Σὺ τὸν ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθα-
νεις; ἐγὼ μὲν γὰρ, ὅπῃ περὶ σοφίᾳ
ἔω Δεινίῳ. πλέον τῶν ἱκανῶν ἐμφορῶν, ἀπε-
πνίγην, οἶδα παρῆς γὰρ ὑποδινῆσκοντίν μοι.
30 ΚΑΛ. Παρῶν, ὦ Ζηνοφάνη, τὸ τὸν ἐμὸν,
περὶ τὸν πᾶσι τὸν οἶδα γὰρ καὶ τὸν Πτοι-
όδωρον τὸν γέροντα. ΖΗΝΟΦ. Τὸν ἀ-
τεκνον, τὸν πλεόντων, ὦ Σε τὰ πολλὰ ἡδίστον
ζωνόντα. ΚΑΛ. Ἐκείνον αὐτὸν ἀεὶ ἐδε-
35 ραπτόν, ὑπὸ τῶν ἐμῶν ἐστὶν ἐμοὶ τὸν κληρο-
νόμῳ περὶ τὴν ἡμέραν, ἐπεὶ τὸ περὶ τὴν
μήκισον

μήκιστον ἐπερίελο, καὶ ὡς τὸ Τιβωνδὸν ὁ γέρων
 ζῇ, ὅπτιτόμον πινὰ ὁδὸν ὅπτι τὸ κλύον ἐξεδόν
 πειράμεν γὰρ φάρμακον, ἀνέπειθα τὸ οἶνο-
 χόν, ἐπιδὸν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αἰτήσῃ π-
 ῖν, (πίνῃ δ' ὅπτι κῶς) ζωότερον ἐμβόλην αἰς 5
 κύλικα, ἑτοίμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ ὅπτι δύναι αὐτῷ.
 εἰ δ' αὖτο ποιήσῃ, ἐλδύτερον ἐπωμοσάμεν ἀ-
 ρήσῃ αὐτὸν. ΖΗΝ. Τί ἐν ἐγγύετο; πᾶν γάρ
 πῶς αὖτο ἐρεῖν ἔοικας. ΚΑΛ. Ἐπεὶ τοίνυν
 λυσάμενοι ἦκομεν, δύο ἦδη ὁ μείρακισκος κύ- 10
 λικας ἐποίμικς ἔχων, τὸ μὲν Πτοιόδωρος, τὸ
 ἔχον τὸ φάρμακον, τὸ δ' ἑτέραν ἐμοὶ, σφα-
 λείς ἐκ οἷοι ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοι-
 οδώρῳ δ' τὸ ἀφάρμακτον ἐπέδωκεν· εἴτα ὁ μὲν
 ἔπινεν, ἐγὼ δ' αὖτῃ μάλᾳ ἐκτάδην ἐκείμην, 15
 ὡς τοιολιμαῖον αἰτ' ἐκείνῃ νεκρός· πῶς πο γέ-
 λᾳς, ὦ Ζηνοφάνη; καὶ μὴν ἐκ ἐδῇ γε ἐταίρω
 ἀνδρὶ ὅπτι γελᾷ. ΖΗΝ. Ἀσέτα γὰρ, ὦ Κῶμη-
 δημίδη, πέπονθα; ὁ γέρων δ', πῶς πρὸς ταῦτα;
 ΚΑΛ. Πρῶτον μὲν ὡς ἐταράχθῃ πρὸς τὸ αἰφ- 20
 νίδιον· εἴτα ζυγίς οἶμαι τὸ γεληνιδόν, ἐγέλᾳ
 καὶ αὐτός, οἷα γε ὁ οἶνοχός ἐργασται. ΖΗΝ.
 Πάλιν δ' αὖ ἐδὲ σε τὸ ὅπτιτόμον ἐχέω βαπείδης
 ἦκε γὰρ ἂν σοὶ διὰ τὸ λεωφόρον ἀτφάγιστερον, εἰ 25
 καὶ ὀλίγω βραδύτερον ἴω.

Διάλογος ιε'.

Κνήμωνος καὶ Δαμνίππου.

5

- ΚΝΗ. Τοῦτο ἐκείνο τὸ παρρημία, ὃ νε-
 βρὸς τὸν λέοντα. ΔΑΜ. Τὶ ἀγα-
 νακίης, ὦ Κνήμων; ΚΝΗ. Πρωθάνη ὃ, π
 10 ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκέραιον κατελέγι-
 πα, καίλασφιδεὶς ὃ ἀθλιότης, ἧς ἐβελόμην ἂν
 μάλιστα χεῖν τὰμα, ὡς ἀλιπών. ΔΑΜ. Πῶς
 τὸτ' ἐγγύετο; ΚΝΗ. Ἐρμόλαον τὸν πάνυ πλέ-
 στον ἀτεκνον ὄντα, ἐδεσπόδον ὅτι θανάτω
 15 καίκεντο ἐκ ἀηδῶς τινὶ διεραπείαν προσέει-
 ποθεῖν δὴ μοι καὶ σφοδρὸν τὸτ' εἶπεν, θέων διαθήκας
 ἐς τὸ φανερόν, ἐν αἷσι ἐκείνῳ κατελέλοιπα τὰμα
 πάντα, ὡς καίκεντο ζηλώσειε, καὶ τὰ αὐτὰ
 πορεύσει. ΔΑΜ. Τί ἐν δὴ ἐκείνῳ; ΚΝΗΜ.
 20 Ὁ, πρὶν ἐν αὐτοῖς ἐνέβρατε τὸ ἑαυτοῦ διαθή-
 κας, ἐκ οἷδα. ἐγὼ γὰρ ἄφρον ἀπέθανον, τῶ
 τέγες μοι ὅτι πεσόντη. καὶ νῦν Ἐρμόλαος
 ἔχει τὰμα ὡς περ πρὶν λάβραξ, καὶ τὸ ἀλκιστον
 πρὶν δελέασι συγκατασπασας. ΔΑΜ. Οὐ μό-
 25 νοῦ, ἀλλὰ καὶ αὐτόν τε τὸν ἀλκία, ὥς τε ῥο-
 φισμα καὶ ῥωτῆ ῥωτέθηκεας. ΚΝΗ. Ἐοίκα
 τοι μὲν ὡς ποιγαρεν.

30

Διάλογος ις'.

Χάρωνος καὶ Ἐρμού, 86.

- 35 ΧΑΡ. Ἀκούσατε, ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ παρρη-
 ματα μικρόν ἡμῖν, ὡς ὁρᾶτε
 τὸ

πὶ Χαρίδιον, καὶ ὑπόσυχρον ὄρε, καὶ δι-
 ἀρρεῖ τὰ πολλά· καὶ ἦν τραπῆ ὅπῃ θάπτε-
 ρα, οἰχίσεται περὶ τραπέν· ὑμεῖς δ', πε-
 σῆτοι ἅμα ἦκατε, πολλὰ ὀπιφερόμενοι ἔ-
 χασθε· ἦν ἔν χῆ τέτων ἐμβῆτε, δέδια 5
 μὴ ὕστερον μετανοήσεις, καὶ μάλιστ' ὁπόσοι
 νεῖν ἐκ ὀπίσσω. ΝΕΚΡΟΙ. Πῶς ἔν
 ποιήσαντες, ἐυπλόησομεν; ΧΑΡΩΝ. Ἐγὼ
 ὑμῶν φράσω. Γυμνὸς ὀπιβαίνων χῆ, τὰ
 περὶ τὰ ταῦτα πάντα ὅπῃ τ' ἡιόνθε χαλὰ 10
 λιπόντας· μόλις γὰρ ἂν καὶ ἔγω δέξαιτο τὸ
 πορθμεῖον· σοὶ δ', ὦ Ἑρμῆ, μελήσει τὸ
 ὑπὸ τέττε μηδέν' αὐτὰρ δέχεται αὐτῶν, ὅς
 ἂν μὴ ψυχρὸς ᾖ, καὶ τὰ ἐππλά, ὥσπερ
 ἔφην, ἐπεδωγὼν ὥστε δ' ἵ τλὴ ἀποβάθραν 15
 ἐς ὧς, διαγίνωσκε αὐτοῦ, καὶ ἀνα-
 λάμβανε, γυμνὸς ὀπιβαίνων ἀναγκάζων.
 ἙΡΜ. Εὖ λέγεις· καὶ ἔγω ποιήσομαι
 καὶ ἔποσι πῆς ὁ περὶ πῆς ὄρε; ΜΕΝΙΠ. Μὲ-
 νιππθε ἔγωγε· ἀλλ' ἰδὲ ἡ πῆρα μοι, ὦ 20
 Ἑρμῆ, καὶ τὸ βάκτρον ἐς τλὴ λίμνῃ
 ἀπορρίψθην· τὸν τείβωνα δὲ ἐδ' ἐκόμεθα,
 ὦ ποιῶν. ἙΡΜ. Ἐμβαινε, ὦ Μένιπ-
 πε, ἀνδρῶν αἰεσε, καὶ τλὴ περὶ πῆσαν
 ἔχε ὥστε τὸν κυβερνήτῃ ἐφ' ὕψιλλε, ὡς 25
 ὀπισκοπῆς ἀπαντίας· ὁ χαλρὸς δ' ἔτθε
 πῆς ὄρε; ΧΑΡ. Χαρμόλεως ὁ Μεταει-
 κὸς, ἐπέραςθε, ἔ τὸ φίλημα διτάλαν-
 τον ἦν. ἙΡΜ. Ἀπόδιδι ποιγάρην τὸ χαλ-
 λθε, καὶ τὰ χεῖλη αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ 30
 τλὴ κόμην τλὴ βαθεῖαν, καὶ τὸ ὅπῃ
 ἦν παρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ δέρμα ὁ-
 λὸν ἔχε χαλῶς, αἰζωνθε εἰ, ὀπιβαι-
 νε ἦδη· ὁ δ' ἵ τλὴ περὶ πῆσαν ἔποσι, καὶ τὸ
 διάδημα ὁ βλοσυρὸς, πῆς ὦν πυγχαίνεις; 35
 ΔΑΜ. Λάμπηθε, Γελῶν περὶ πῆσαν
 ἙΡΜ.

- 'ΕΡ. Τί ἐν, ὦ Λάμπρῃ, ποσά τα ἔχων πᾶρσι;
 ΛΑ. Τί ἐν ἐχέω, ὦ Ἑρμῆ, γυμνὸν ἦκειν
 τύραννον ἄνδρα; 'ΕΡ. Τύραννον μὲν ὁδομῶς,
 νεκρὸν δὲ μάλα· ὥστε ἀπόθε ταῦτα. ΛΑ. Ἰδέ
 5 σοι ὁ πλεῖστος ἀπέρριπται. 'ΕΡ. Καὶ τὸ
 φον ἀπορρίψον, ὦ Λάμπρῃ, καὶ τὸ ὑποψίαν.
 βαρήσῃ γὰρ τὸ πορθμεῖον, ζυνεμπόσια. ΛΑ.
 Οὐκ ἐν, ἀλλὰ τὸ διάδημα ἔασόν με ἔχειν, καὶ
 τὸ ἑφεσείδα. 'ΕΡ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ καὶ ταῦ-
 10 τα ἄφες. ΛΑ. Εἶεν τί ἐπ; πάντα γὰρ ἀφῆκα,
 ὥς ὁρᾷς. 'ΕΡ. Καὶ τὸ ὠμότηα, καὶ τὸ ἄνοιαν,
 καὶ τὸ ὕβριν, καὶ τὸ ὀργλὴν καὶ ταῦτα ἄφες.
 ΛΑΜ. Ἰδέ σοι ψιλὸς εἰμι. 'ΕΡ. Ἑμ-
 βαινε ἡδὴ· σὺ δὲ ὁ σαχὺς, ὁ πολύταρκτος, τίς
 15 εἶ; ΔΑΜ. Δαμασίαιος ὁ ἀθλητής. 'ΕΡ.
 Ναὶ ἔοικες, οἶδα γάρ σε πολλάκις ἐν τῇ πα-
 λαίτραις ἰδὼν. ΔΑΜ. Ναὶ, ὦ Ἑρμῆ ἀλ-
 λά πῶς δέξαι με γυμνὸν ὄντα. 'ΕΡ. Οὐ
 γυμνὸν, ὦ βέλπτε, ποσά ταυτ' σάρκασ' ὀφείβε-
 20 σθαι μὲν, ὥστε ὑπὸ δουρὶ αὐτάς, ἐπεὶ χαλαρὸν
 εἶς τὸ χάρο, καὶ ἔπερον πόδα ὑποθεῖς μό-
 νον· ἀλλὰ καὶ τὸν σεφάνης τέτης ἀπορρίψον,
 καὶ τὰ κηρύματα. ΔΑΜ. Ἰδέ σοι γυμνός,
 ὥς ὁρᾷς, ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοστάσθαι τοῖς ἄλ-
 25 λοῖς νεκροῖς. 'ΕΡ. Οὕτως ἄμεινον ἀβάρη
 εἶναι, ὥστε ἑμβαινε καὶ σὺ καὶ τὸ πλεῖστον ὑπεδέ-
 μνῃ, ὦ Κρότων, καὶ τὸ μολυβδαῖον καὶ περ-
 σέπ, καὶ τὸ τρυφῶν, μηδὲ τὰ ἐντάφια κόμι-
 ζε, μηδὲ τὰ ἥν' ὑποζώνων ἀξιωμαία· χα-
 30 τάλιπε δὲ καὶ γυμνός, καὶ δόξαν, καὶ εἰποτέ
 σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν, ἐνεργέτω δηλονόπ,
 καὶ τὰς ἥν' ἀνδριάντων ὀπλησθῆς, μηδὲ
 ὅπ' μέγαν τάφον ὅπ' σοι ἔχωσαν, λέγε βαρύ-
 νη γὰρ καὶ ταῦτα μνημονόδομα. ΚΡΑ.
 35 Οὐκ ἐκὼν μὲν, ἀπορρίψω δέ· τί γὰρ ἂν καὶ πεί-
 νοιμι; 'ΕΡ. Βαβαί· σὺ δὲ ὁ ἐνοπλῆς, τί
 βέλεις;

βελί;
 "Οπ
 λεις ἐπ
 ταιον,
 Σεῖ ὁ
 βοενδυ
 ὅφ φε
 καθειμ
 μῆ,
 ὥσε ἀλ
 λοῖα
 Κατά
 πάντα
 ζει, ὁ
 αν, κα
 δεις,
 ταιου
 γον,
 χυο
 οχσί
 λακ
 κρύ
 τὸν
 λων
 ποί
 'Απ
 λδ
 ἀπ
 ὡς
 'Ε
 Κ
 π
 δ
 σ
 οί
 '

βουλῆ; ἢ τί τὸ τρέπαιον τῆτο φέρεις; ΚΡΑ.
 Ὅπ' ἐνίκηθα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἡεῖς δῖα, καὶ ἡ πό-
 λεις ἐπίμυσέ με. ΕΡ. Ἀφες ἐν γῇ τὸ τρέ-
 παιον, ἐν ᾧ γὰρ εἰρλήν, καὶ ἔδεν ὅπλων δει-
 λει ὁ σεμνὸς ὃ ἴσα ἀπὸ γε τῆ γῆμαί Θ, καὶ 5
 βοενδυόμην Θ, ὃ τὰς ὀφρὺς ἐπηρεάζει, ὃ ὅπ-
 ῃ φροντίδων, ἥς ὅστιν, ὃ τ' βαθυὴν πώγωνα
 καθεμύει Θ; ΜΕΝ. Φιλόσοφός πες, ὦ Ἑρ-
 μῆ, μάλλον ὃ γῆς, καὶ τεραλείας μεσέ-
 ῳσε ἀπόδυσον καὶ τῆτον, ὅφει καὶ πολλὰ καὶ γε 10
 λοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα. ΕΡΜ.
 Κατάδυσ σὺ τὸ γῆμα περὶ τὸν εἶτα καὶ ταυτὰ
 πάντα ὦ Ζεῦ, ὅστω μὲν τ' ἀλαζονείαν κομί-
 ζει, ὅστω δ' ἀμαθείαν, καὶ ἔειν, καὶ κενεδοξί-
 αν, καὶ ἐρωτήσεις ὑπόρους, καὶ λόγους ἀκαρδῶ 15
 δεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους; ἤμα καὶ μα-
 ταιοπενίαν μάλα πολλῶν, καὶ λῆρον ἐκ ὀλί-
 γων, καὶ ὕδατος, καὶ μικρολογίαν ἐν Δία, καὶ
 χρυσίον γε τετὶ, ἡδυπάθειαν δ', καὶ ἀναι-
 σχυρίαν, καὶ ὀργὴν, καὶ τρυφὴν, καὶ μα- 20
 λασκίαν ἢ λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα πε-
 κρύπτεις αὐτά· καὶ τὸ ψεύδῃ Θ ὃ ὑπόδυσ, καὶ
 τὸν τύρον, καὶ τὸ οἰεῖσθαι ἀμείνω ἔν τῃ ἄλ-
 λων ὡς εἴγε πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβαίνοις
 ποῖα πενήκοντο Θ δέξαιτο ἂν σε; ΦΙΛ. 25
 Ἀποπείδεμαι τοίνυν αὐτὰ, ἐπεὶ τὸ ἔγω κε-
 λεύεις. ΜΕΝ. Ἀλλὰ καὶ τ' πώγωνα τῆτον
 ἀποδέδω, ὦ Ἑρμῆ, βαρυὴν τε ὄντα, καὶ λείον,
 ὡς ὅστις πέντε μνῶν τρεῖς εἰσὶ τελέχων.
 ΕΡ. Εὖ λέγεις ὑπόδυσ καὶ τῆτον. ΦΙΛ. 30
 Καὶ τίς ὁ ἀποκείρων ἔσαι; ΕΡ. Μένιπ-
 πος ἐπὶ λαβὼν πέλεκυν τῷ ναυπηγῶν,
 ἀποκόψει αὐτὸν, ὅπνιόν τῃ ἀναβάθρα χρη-
 σαμένο Θ. ΜΕΝ. Οὐκ, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ πε-
 ονὰ μοι ἀνάδῃ γελιότερον καὶ τῆτο. ΕΡ. 35
 Ὁ πέλεκυς ἱκανός. ΜΕΝ. Εὖ γε ἀνθρο-
 πινώτε-

- πινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέφνης, ἀποδέμνυθ
 αὐτὴ τὴν κινάβραν βέλῃ μικρὸν ἀφέλωμα
 καὶ ἥν' ὀφρύων; ἙΡΜ. Μάλιστα ὑπὸ τὸ
 μέτωπον γὰρ καὶ ταῦτας ἐπῆρκεν, ἐκ οἷοι' ἐφ'
 5 ὅτῳ ἀνατείνων ἐαυτόν· τί ταῦτο; καὶ διακρύβεις,
 ὦ κλέπτουρα, καὶ πρὸς θάνατον ἀποδείλῃς;
 ἐμβηθὶ δ' ἔν. ΜΕΝ. Ἐν ἔπ τὸ βαρύ-
 τατον ὑπὸ μάλης ἔχῃ. ἙΡΜ. Τί, ὦ
 Μένιππε; ΜΕΝ. Κολακίαν, ὦ Ἑρμῆ,
 10 πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμώσαρ' αὐτῷ. ΦΙΛ.
 Οὐκ ἔν καὶ σὺ, ὦ Μένιππε, ἀπόθε τὴν ἐλα-
 δείαν, καὶ παρρησίαν, καὶ τὸ ἀλυπον, καὶ τὸ
 γυναικῶν, καὶ τὸ γέλωτα μόνον γὰρ ἥν' ἀλ-
 λων γέλῃς; ἙΡΜ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ καὶ
 15 ἔχε ταῦτα, κῆρα γὰρ, καὶ πάνυ δίφορα ὄντα,
 καὶ πρὸς τὴν κατάπλεον χρήσιμα, καὶ ὁ ῥήτωρ ὅ
 σὺ, ἀπόθε ἥν' ῥημάτων τὴν τοῦτύτω ἀπε-
 ρνήλογίαν, καὶ ἀνιδέσεις, καὶ παεισώφης, καὶ πε-
 εϊόδης, καὶ βαρβαρισμὸς, καὶ τ' ἄλλα βάρη ἥν'
 20 λόγων. ἙΡ. Εἶεν, ἰδὲ ἀπότημαι. ἙΡΜ.
 Εὖ ἔχῃ ὥς τε λυεῖ τὰ ἀπόγεια· τὴν ὑποβά-
 θρον ἀνελάμβη· τὸ ἀγκύριον ἀνασπάζων πέ-
 λασσον τὸ ἰσίον· εὖ θυνε, ὦ παρθμεύ, τὸ παρθά-
 λιον. εὖ παίδωμυ· τί οἰμώζεῖς, ὦ μάταιοι,
 25 καὶ μάλιστα, ὁ φιλόσοφος; ΦΙΛΟ. Ὅτι, ὁ ἀρτίως τὸν
 πώγωνα δεδνημένος; ΦΙΛΟ. Ὅτι, ὁ ἀρτίως τὸν
 Ἑρμῆ, ἀθάνατον ὥμην τὴν ψυχὴν ὑπάρ-
 χειν. ΜΕΝ. Φάδε, ἀλλὰ γὰρ εἴοικε λυ-
 πθῆναι αὐτόν. ἙΡΜ. Τὰ ποῖα; ΜΕΝ. Ὅτι
 30 μηκέτι δειπνήσῃ πολυελεῖ δειπνα, μηδὲ
 νύκτωρ ὕπνῳ, ἀπαιτίας λανθάνων, τῷ ἱμα-
 τίῳ τὴν κεφαλὴν κατελήλθας, φέρεισιν ἐν
 κύκλῳ τὰ χαμαιτυπεία καὶ ἐώθεν ὕδατων
 τοὺς νέες ὅτι τῇ σοφίᾳ, ἀργύριον λήψεται,
 35 ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. ΦΙΛ. Σὺ γὰρ ὦ Μέν-
 νιππε, ἐκ ἀχθῆς ἀπαυγάνων; ΜΕΝ. Πῶς,
 ὅς

ὅς· ἐποῦσα δὴ τὴν θανάτιον, καλέσαντο μηδε-
 νός· ἡλθ' ἐμείλιξεν λόγων, ἔκραυγὴ τις ἀκέ-
 ελαι, ὥσπερ πνῶν ἀπὸ γῆς βοώντων· ἘΡ.
 καὶ, ὦ Μένιππε· ἐκ αὐτῶν ἐνός γε χώρας, ἀλλ'
 οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες, ἀσμενοὶ γε
 λῶσι πάντες ὅτι τῷ Λαμπίχῃ θανάτῳ, καὶ ἡ
 γυνὴ αὐτῆς σπένδῃ πρὸς τῷ γυναικῶν, καὶ τὰ
 παῖδ' αὖ νεογνὰ οὖντα, ὁμοίως καὶ κείνα ὑπὸ τῷ
 πατρὶος βάλλῃ ἀφ' ὁμοίων τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ
 Διόφραστον τὸν ῥήτορα ἐπαμύνοσιν ἐν Σικυῶνι, 10
 ἐπιλαίους λόγους διεξιόντα ὅτι Κρατῶνι τέτρω-
 καὶ νῆ Δία γε, ἡ Δαμασίη μήτηρ κακῶντα,
 ἔξαρξεν τὴν θρῆνιν σὺν γυναιξὶν ὅτι τῷ Δαμα-
 σῷ σέθεν ἔδεις, ὦ Μένιππε, διακρύβει καὶ
 ἡσυχίαν δὲ κείναι μόνον. MEN. Οὐδαμῶς 15
 ἀλλ' αἰκιστὴν τῷ κακῶν μετ' ὀλίγον ὠρυμνῶν
 οἰκίσις ἐπ' ἐμοί, καὶ τῷ κορέσῳ τυτθολογῶν
 τοῖς πειρήσις, ὅπου δὲ συνελθόντες θάπῃ ποί-
 με. ἘΡΜ. Γεννάδας εἰ, ὦ Μένιππε· ἀλλ'
 ἐπεὶ κατὰ πεπλῶν καμῶν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἀπὲρ 20
 πρὸς τὸ δικαστήριον, ἐνθάδε ἐκείνῳ πρὸς
 ὄντες· ἐγὼ δὲ, καὶ ὁ πορθμῶς, ἡλθες μετελ-
 χυσόμεθα. MEN. Εὐπλοεῖτε, ὦ Ἐρμῆ· πρὸς
 ἰωὺν δὲ καὶ ἡμεῖς· τί ἔν ἐπὶ καὶ μέλλετε; δικα-
 στωαί δέ σεις, καὶ τὰς κατὰ δίκας φασὶν εἶναι βα- 25
 ρείας, προχῆς, καὶ γυῖς, καὶ λίθους· δειχθήσε-
 ται δὲ ὁ ἐλάττω βίος.

Διάλογος ιζ'.

30

Κρατήτης καὶ Διογένης.

ΚΡΑΤ. Μοίειχον τὸν πλάστον, ἐρίνω-
 σκες, ὦ Διόγηνες; τὸν πά- 35
 νυ πλάστον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν πολλὰς
 ὀλκείας

ὀλκάδας ἔχρηα, ἔ' ἀνεψίδς Ἀειδέας, πλάσθ'·
 κ' αὐτὸς ὦν, τὸ Ὀμμεικὸν ἐκεί· ο εἰώθει ὀπ-
 λέγειν, ἢ μ' ἀνάειρ ἢ ἐγὼ σε. ΔΙΟΓ. Τί-
 ν' ἔνεχα, ὦ Κράτης, ἐδερέπιδον ἀλλήλους ;
 5 ΚΡΑ. Τῷ κλήρῳ ἔνεχα ἐχάτερθ', ἡλικιωῦται
 ὄντες· κ' ταῖς διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν ἐπίθεντο.
 Ἀειδέαν μ' ὁ Μοίειχ' εἰ παραποθένοι, δε-
 σπότην ἀριεῖς ἦν ἑαυτῶ πάντων. Μοίειχον
 ᾧ ὁ Ἀειδέας εἰ παραπέλθοι αὐτῷ· ταῦτα μ'
 10 ἐνέμελλο, οἱ ᾧ ἐδερέπιδον ἀλλήλους, ὑπο-
 βολόμενοι τῇ κολακείᾳ· κ' οἱ μάνιεις, εἴτε
 ὑπὸ ἦν ἄσρων τεκμαιρόμενοι τὸ μέλλον, εἴτε
 ἀπὸ ἦν ὀνειρότων, ὥς γε Χρηδαίων παῖδες,
 ἀλλὰ κ' ὁ Πύδιθ' αὐτὸς, ἄρτι μ' Ἀειδέα
 15 παρήχε τὸ κράτηθ', ἄρτι ᾧ Μοίειχ'· κ'
 τὰ τάλαντα, ποτὲ μ' ὅπῃ τῆτον, νῦν δ' ἐπ'
 ἐκείνον ἔρρεπε. ΔΙΟΓ. Τί ἔν πέρας ἐχέ-
 το, ὦ Κράτης ; ἀκῆσαι γὰρ ἄξιον. ΚΡΑ.
 Ἀμφω τεθναῶσιν ὅπῃ μιᾶς ἡμέρας, οἱ ᾧ κλη-
 20 ροι, ἐς Ἐυνόμιον κ' Θερασυκλέα πατήρην,
 ἀμφω συγχυεῖς ὄντας, ἔδ' ἐ πώποτι περιμαν-
 τειομένους ἔτω γνέωσι ταῦτα διαπλέοντες
 γὰρ ἀπὸ Σικυῶν' ἐς Κίρραν, κ' μέσον τὸν
 πόρον πωλαγίῳ πεπιπτόντες τῷ Ἰάπυρι, ἀνε-
 25 τρέπησαν. ΔΙΟΓ. Εὖ ἐποίησαν ἡμεῖς ᾧ,
 ὅποτε ἐν τῷ βίῳ ἦμεν, ἔδ' ἐν τοῖς το ἐνενοῦμεν
 περὶ Ἀμύλων· ἔτε πώποτε εὐξάμεν Ἀντι-
 δένειν ἀποδαρεῖν, ὥς κληρονομήσαιμι τῆς
 βασιλείας αὐτῷ (εἶχεν ᾧ πᾶν καρτερόν ἐκ
 30 κοτίνης ποιησάμεν) ἔτε οἶμαι (ὦ, ὦ Κρά-
 τῆς ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ὑποδανόνθ' ἐμῷ,
 τὰ κλήμαλα, κ' τὸν πίδακον, κ' τὴν πύργον,
 χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσιν. ΚΡΑΤ. Οὐ-
 δὲν γάρ μοι τέπων ἔδει, ἀλλ' ἔδ' ἐ σοι, ὦ
 35 Διόχμης· ὦ γὰρ ἐχέω, (ὦ τε Ἀντιδένεις ἐ-
 κληρονόμησας, κ' ἐγὼ (ὦ, πολλῷ μείζω καὶ
 στυμό-

στυμό-
 ταῦτα
 θείαν,
 Δία μ'
 τον πα-
 λιπὸν
 ὑπὸν
 κληρο-
 πάντες
 ρον ἐ-
 εἰρη-
 βίαν
 τὸν ἰ-
 ππύει
 δισα-
 ται
 τλῆσ-
 πάσ-
 μ' ἐ-
 ἡξυ-

ἈΑ
 Οὐ
 δι-
 μ.
 ὁ φ
 φὸς
 ΑΑ

Ἀλεξάνδρου, Ἀντίβου, κλ. 27

σμενότερα τῆς Περσῶν ἀρχῆς. ΔΙΟΓ. Τίνα
ταῦτα φῆς; ΚΡΑ. Σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλή-
θειαν, παρρησίαν, ἐλευθερίαν. ΔΙΟΓ. Νῆ
Δία μέμνημαι τῆτον διαδεξάμενθ' ἢ πλε-
τον παρ' Ἀντιθένης, καὶ τοῖς πλείω καὶ 5
λιπὼν. ΚΡΑ. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέτερον ἢ τοι-
ούτων κλημάτων, καὶ ἐδείς ἐπεσφάπεν ἡμᾶς,
κληρονομήσειν πρὸς δοκῶν, ἐς ᾧ τὸ χρυσίον
πάντες ἐβλεπον. ΔΙΟΓ. Εἰκότως ἔγωγε εἶ-
χον ἔνθα δέξαντο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν δι- 10
εργονκότες ὑπὸ τρυφῆς, καὶ δαίψο τὰ ἄλλα ἢ
βλαπτήριον ὥστε εἶπολε καὶ ἐμβάλλοις πρὸς αὐ-
τοῦ ἢ σοφίαν, ἢ παρρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ὅξε-
ππῃ ἐλθὺς, καὶ διέρρει, τὰ πυθμένας σέθεν ἐ-
δωκαμήνους οἷον πὶ πάχυσιν αἱ τὸ Δαναῶν αὐ- 15
ται παρθένοι, ἐς ᾧ τεβυπνημόν πῖδον ἐπαν-
τλήσας τὸ χρυσίον, ὁδῶσι, καὶ ὄνυξι, καὶ
πάσῃ μηχανῇ ἐφυλαττον. ΚΡΑ. Οὐκ ἔν ἡμεῖς
μὲν ἐξομῶν καὶ νῆαυτα ἢ πλετον οἱ ᾧ ὁβολὸν
ἡξυ κομίζοντες, καὶ τῆτον ἄχει τ' πορθημέως. 20

Διάλογος ιη'.

Ἀλεξάνδρου, Ἀντίβου, Μίνω, καὶ Σκιπίων.

25

ἈΛΕΞ. Ἐμὲ δὲ παρεκεῖσθαι σε, ὦ Λίβυ
ἀμείνων γάρ εἰμι. ἈΝΝΙΒ. 30
Οὐ μέντοι, ἀλλ' ἐμέ. ἈΛΕΞ. Οὐκ ἔν ὁ Μίνως
δικασάτω. ΜΙΝ. Τίνες δ' ἐσέ; ἈΛΕΞ. Οὗτος
μὲν, ὁ Ἀντίβου ὁ Καρχηδόνιος, ἐγὼ δ' Ἀλεξάνδρος
ὁ Φιλίππου. ΜΙΝ. Νῆ Δία ἐνδοξοί γε ἀμ-
φότεροι ἄλλα καὶ πρὸς πᾶσι ὑμῖν ἢ εἴς; 35
ΑΛ. Περὶ παρεδείξαι φησὶ γὰρ αὐτὸν ἀμείνων γε-
νησῆς

- ἡμεῖς στρατηγὸς ἐμὲ· ἐγὼ δ', ὥσπερ ἅπαντες
 ἴσασιν, ἐχὶ τῷ μόνον, ὅμως πάντων χερσὶν ἢ
 παρ' ἐμὲ φημὶ διενεχθεῖν τὰ πολέμια. MIN.
 Οὐκ ἔν ἐν μέρει ἐκότερο· εἰπάτω· σὺ δ' ὡς
 5 τὸ ὁ Λίβυς λέγει. ANNIB. Ἐν μὲν τῷ
 ὧ Μίνως, ὠνάμην, ὅπ' ἐλθαῖν καὶ τὴν ἐλλά-
 δα φοινῶ ἔξέμαθον, ὥστε ἐδὲ ταύτῃ πλέων
 ἔδω' ἐνέσκατο με· φημὶ δ' ὅτι τῶν μάλας ἐπαί-
 νου ἀξίους εἶ), ὅσοι τὸ μηδὲν ἔξ ἀρχῆς ὄντες,
 10 ὅμως ὅπ' ἐμὲ παρὰ χερσίν, δι' αὐτῶν δυνάμιν
 ἢ περὶ βόμβου, καὶ ἀξιοὶ δόξαντες ἀρχῆς·
 ἐγὼ γὰρ μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβη-
 ρίαν, τὸ πρῶτον, ὑπάρχον ὦν πρὸ ἀδελφῶν,
 μεγίστων ἡξιώθην, αἰεὶ θεὸς καὶ τῶν γε
 15 Κελπίβητας εἶλον, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα ἧν
 ἐπερίων, καὶ τὰ μεγάλα ὄρη Ἰβηρίας, τὰ περὶ
 ἢ Ἡεραιῶν, ἅπαντας κατέδραμον, καὶ ἀνα-
 στάς ἐποίησα τοσαύτας πόλεις, καὶ τὴν πεδι-
 νὴν Ἰταλίαν ἐχειρῶσαμην, καὶ μέχρι ἧν
 20 περὶ αἰῶν τῆς περὶ αἰῶντος πύλεως ἦλθον, καὶ
 τοσούτους ἀπέκλεινα μῆας ἡμέρας, ὥστε τοὺς δι-
 κηλῶν αὐτῶν μεδίμοις ἀπομεινῆσαι, καὶ τοὺς
 πόλιν γεγενημένους νεκροῖς· καὶ ταῦτα πάντα
 ἔπραξα, ὅτε Ἀμμωνὸς υἱὸς ὀνομαζόμενος,
 25 ὅτε θεὸς εἶ) περὶ ποιεῖται, ἢ ἐνύπνια τῆς
 μητρὸς διεξιών, ἀλλ' ἀνθρώπων εἶ) ὁμολο-
 γῶν, στρατηγὸς ἢ τοῖς σωετωτάτοις ἀντεξε-
 ταζόμενος, καὶ στρατιώταις τοῖς μαχηματά-
 τοις συμπλεκόμενος· ὁ Μήδης καὶ Ἀρμενίος
 30 καὶ Ἰωνοὶ ζόμενος· ἰσοφύοντες περὶ διώ-
 κειν πνῆ, καὶ πρὸς πολέμους πρὸς ἀδελφῶν
 ἐνδὲ τὴν νίκην. Ἀλεξάνδρου δ', πατρῶον
 ἀρχὴν πρὸς λαβὼν, ἡύξησε, καὶ πρὸς πολὺ
 ἐξέτεινε, χρησάμενος τῇ τῆς τύχης ὁρμῇ.
 35 ἐπεὶ δ' ἐν ἐνίκησιν ἦ, καὶ ἢ ὁλεθρὸν ἐκείνους
 Λαέρτιον ἐν Ἰωῶν ἦ, καὶ Ἀρβήλοισι ἐκράτησεν
 ἀπο-

ἀποστὰς ἤν' παρῶν, πρὸς κυκλιῶν ἡζίε· καὶ
 δίαίαν ἡ Μινδικὴ μολιδιήτησεν αὐτὸν, καὶ
 καταφόνει ἐν τοῖς συμποσίοις πρὸ οἴλου, καὶ
 συνελάμβανεν ὅπ' θανάτῳ ἐγὼ ἡ ἡρξαι ὅπ-
 σης τῆς παλίδϑ, καὶ ἐσείδῃ μίεπέμπετο, 5
 ἡν' πολεμίων μεγάλῳ εὐλῳ ὅππλωσάντων
 τῆς Διεύης, ταχέως ὑπὸ κῆρ· καὶ ἐδιώτῃ
 αὐαυτὸν παρέχον καὶ καλὰδικαδεῖς, ἡν' ἐξ
 ἀγνωμόνως τὸ πρῶτον· καὶ ταῦτ' ἐπρῆξα,
 βαρβαρϑ ὦν, καὶ ἀπαίδῃτ' παιδείας τῆς 10
 Ἑλληνικῆς καὶ ἔτε Ὀμηρεν, ὡς περ ὅτ' ἐρ-
 ραφῶδεν, ἔτε ὑπ' Ἀεισετέλῃ τῷ σοφιστῇ
 παιδῆδεῖς. καὶ ἡ ἡ τῇ φύσῃ ἀγαθῇ χρῆσά-
 μενϑ ταῦτα ὅτιν, ἀ ἐγὼ Ἀλεξάνδρῳ ἀμεί-
 νων φημι ἔν' εἰ δ' ἐστὶ καλλίων ἔτος, διότι 15
 διαδήματι τῷ κεφαλῇ διεδέδετο, Μακεδόσι
 μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνὰ, ἐ μὲν διὰ τῆς
 ἀμείνων δόξειεν αὖ γυναικί, καὶ στρατηγικῇ
 ἀνδρὶ, τῇ γνώμῃ πλέον ἢ τῷ τῇ τύχῃ
 κεχυμένῳ. MIN. Ὁ μ' εἶρηκεν ἐκ ἀγῶνῃ 20
 τὸν λόγον, ἐπ' ὡς Δίβω εἰκὸς ἦν ὑπὸ αὐτῷ
 σὺ ἡ, ὡς Ἀλεξάνδρῳ, πῶς πρὸς ταῦτα φῆς;
 ἈΔ. Ἐχρῶ μὲν, ὡς Μίνως, μινδὲν πρὸς
 ἀνδρα ἔτω θραυῷ ἰκανῇ γὰρ ἡ φήμη διδά-
 ξαι σε, οἷϑ μὲν ἐγὼ βασιλῆς, οἷϑ ἡ 25
 ὅτ' ἀπὸ ληστῆς ἐγμῆτο ὅμως δ' ὅρα εἰ καὶ ὀλί-
 γον αὐτῷ δὴ μῆτρα· ὅς νῦν ὦν ἔπ, παρελ-
 θὼν ὅπ' τὰ πρῶτα, καὶ τῷ ἀρχῇ πε-
 παραμυθῶν κατέχον, καὶ πρὸς φονέας τε παρὸς
 μετῆλθον, καὶ ἀφοβήσας ἡ Ἑλλάδα τῇ Θη. 30
 σαίων ἀπωλεία, στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν χειρο-
 τονηθεῖς καὶ ἐκ ἡζίωϑ ἡ Μακεδόνων ἀρχὴν πε-
 εἰέπων, ἀγαθῶν ἀρχεῖν ὑπόσων ὁ πατὴρ κατέ-
 λειπεν, ἀλλὰ πᾶς ὅππνοήσας ἡ γλῶ, καὶ δεινὸν
 ἡ ἡσάμηνϑ εἰ μὴ πάντων κρατήσαιμι ὀλίγους 35
 ἀγῶν ἐσέδομον ἐς ἡ Ἀσίαν, καὶ ὅπ' ἡ Γερμανικῷ

ἐκράτησα μεγάλη μάχη, καὶ τὴν Λυσίαν λα-
 βὼν, καὶ Ἰανίαν, καὶ Φρυγίαν καὶ ὅλως τὰ ἐν
 ποσὶν αἰεὶ χερύμηνον, ἥλθον ὅτι Ἰασὶν, ἐντα
 Δαρεῖον ὑπέμεινε, μνείας πηλὰς σφρα-
 5 ἄγων· καὶ τὸ ἀπὸ τέττα, ὃ Μίνως, ὑμεῖς ἴτε
 ὅσους ὑμῶν νεκρὸς ὅτι μιᾶς ἡμέρας κατέπεμ-
 ψα· φησὶ γὰρ ὁ πορθμῶς, μὴ διαρκέσαι αὐ-
 τοῖς τότε τὸ κράτος, ἀλλὰ χεδίας διαπ-
 ξαμνῆς τοῦ πλὴν αὐτῶν, διαπλάσαι· καὶ
 10 ταῦτα ὃ ἐπράτηον αὐτοὺς περικινδυνώδον, καὶ
 πρῶτον αἰετῶν· καὶ ἵνα σοὶ μὴ τὰ ἐν Τύρῳ,
 μηδὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοισι διηγήσασθαι, ἀλλὰ καὶ
 μέγχις Ἰνδῶν ἥλθον, καὶ τὴν Ὀκεανὸν ἔργον ἐ-
 πιπασάμην τὴν ἀρχὴν καὶ τοῦ ἐλέφαντος αὐτῶν
 15 εἶλον, καὶ Πῶρον ἐχερυσάμην καὶ Σκύθας δὲ,
 καὶ εὐκαταφρονήτους ἀνδρας, ὑπερβάς τὴν Τά-
 ναϊν, ἐνίκησα μεγάλη ἱππομαχίᾳ. καὶ τοῦ φί-
 λης εὐ ἐπίπασα, καὶ τοῦ ἐχθρὸς ἡμυνάμην· εἰ
 ὃ καὶ δεδός ἐδύκεν τοῖς ἀνθρώποις, Συγνήσας
 20 ἐκείνοι· ὡς τὸ μέγεθος τῆς περὶ τῶν, καὶ
 τοῦτον πηλὸν αὐτῶν περὶ ἐμῶν τὸ δ' ἐν τε-
 λάτατον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον· ὅτι
 ὃ ἐν φυγῇ ὦν περὶ Περσία πρὸ Βιθυνῶν, κα-
 δάτω ἀξίον ἦν, πανουργίαν καὶ ὠμότατον
 25 ὄντα, ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε τῆς Ἰνδῶν, ἐπὶ
 λέγειν ὅτε ἐκ ἰσχυρῆς, ἀλλὰ πονηρίας, καὶ ἀπιστίας
 καὶ δόλοισι νόμιμον ὃ, ἢ περὶ τὰς, ἐδύν·
 ἐπεὶ δὲ μοι ὠνείδισε τὴν τρυφῇ, ἐκλελῆσθαι
 μοι δοκεῖ οἷα ἐπίει ἐν Καπύῃ, ἐταίραις Συ-
 30 ὦν, καὶ τοῦ τὴν πολέμου καιρὸς ὁ θαυμάσιος
 καὶ διημιπαθῶν· ἐγὼ δὲ, εἰ μὴ μικρὰ τὰ ἐσπε-
 ρειά, ὅτι τὴν ἔω μάλλον ὥρμητο, τί ἂν μέ-
 γα ἐπερξα; Ἰταλίαν ἀναιμωπὴ λαβὼν, καὶ Λι-
 βύην, καὶ τὰ μέγχι Γαλατῶν ὑπαρμόχους· ἀλλ'
 35 ἐκ ἀξιομαχίας ἐδύξέ μοι ἐκείνα, ὑπερπῆσαντα
 ἦδη, καὶ δεσπότην ὁμολογῶντα εἶρηκα· σὺ δ'
 ὃ Μί-

ὦ Μίνως, δικάζε ἱκανὰ γὰρ ἐπὶ πολλῶν καὶ
 ταῦτα. ΣΚΙ. Μὴ περὶ τούτων, ἢν μὴ καὶ ἐμὲ
 ἀκρότης. ΜΙΝ. Τίς γὰρ εἰ ὦ βέλπες; ἢ πόθεν
 ὦν ἐρεῖς; ΣΚΙ. Ἰταλιώτης Σκιπίων, στρατη- 5
 γός, ὁ καθελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λι-
 βύων μεγάλους μάχαις. ΜΙΝ. Τί ἔν καὶ (ὦ
 ἐρεῖς; ΣΚΙ. Ἀλέξανδρος μὲ ἠπλὼν ἔειπεν, τὸ δ'
 Ἀννίβας ἀρέσων, ὅς ἐδίωξα νικήσας αὐτὸν, καὶ
 συγγενὴ καὶ ἀναγκάσας ἀπίμως· πῶς ἔν ἐκ ἀ-
 ναιχῶντι ἔειπεν, ὅς περὶ Ἀλέξανδρον ἀμιλλᾶ- 10
 ται, ὦ καὶ Σκιπίων ἐγὼ ὁ γενικηκώς αὐτὸν,
 ὡς ἀλλοτρίως ἀξιώ; ΜΙΝ. Νὴ Δί' ἐυφράμο-
 να σῆς, ὦ Σκιπίων ὥς περὶ τούτου μὲ κεκρίστω
 Ἀλέξανδρον, μὲ αὐτὸν δὲ σύ' εἴτα εἰδοκῆς,
 τέλειτος Ἀννίβας, καὶ δὲ ἔειπεν ἐυκαταφρόνητον ὦν. 15

Διάλογος ιβ'.

Διογῆνες καὶ Ἀλέξανδρος.

ΔΙΟΓ. ΤΙ γάρ τοι, ὦ Ἀλέξανδρε, καὶ (ὦ 20
 τέθνηκας ὥσπερ ἡμεῖς ἀπαίτες;
 ἈΛΕΞ. Ὁρᾷς, ὦ Διογῆνες, καὶ περὶ τούτου δὲ,
 εἰ ἀνθρώπου ὦν, ἀπέθανον. ΔΙΟΓ. Οὐκ ἔν
 ὁ Ἀμμων ἐφάβητο, λέγων ἑαυτῷ σε εἶναι ὕδον 25
 σὺ δὲ Φιλίππου ἀρετῇ ἦσθα; ἈΛΕΞ. Φιλίπ-
 πος δηλαδὴ καὶ γὰρ αὖν ἐτεθνήκειν Ἀμμωνος ὦν.
 ΔΙΟΓ. Καὶ μὲν καὶ περὶ τὸ Ὀλυμπιάδου καὶ
 μητέρου σε ὁμοία πολλὰ ἐλέγχοιτο. Δράκοντα
 ὁμιλεῖν αὐτῇ καὶ βλέπειν ἐν τῇ εὐνῇ· εἴτα ἔγω 30
 σε πεχυνῶναι, τὸν δὲ Φιλίππον ὕδατος πατῆρα
 οἰόμενον πατέρα (καὶ εἶναι). ἈΛ. Καὶ γὰρ ταῦτα
 ἤκουον ὥσπερ σὺ νῦν καὶ ὁρῶ ὅτι καὶ ἐν ὕδατι
 ἔτε ἡ μήτηρ, ἔτε οἱ καὶ Ἀμμωνίων περὶ τούτου
 ἔλεγον. ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ τὸ μὲν αὐτῶν ἐκ 35
 ἀχρηστῶν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, περὶ τὰ περὶ μαλίστα
 ἐγγύς τοι.

- ἐγένετο· πολλοὶ γὰρ ὑπέστησαν, θεὸν εἶναι Ἐ-
 νομίζοντες. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πῆνι τ' τοσαύτην
 ἀρχὴν καὶ ἀλέλγους; ἈΛ. Οὐκ οἶδα, ὦ
 Διόγῃες· ἐ γὰρ ἔρθασα ὅπισκῆψαι πρὸς αὐ-
 5 τῆς, ἢ τῆτο μόνον, ὅπ' ἀποθνήσκων, Περδίκκῃ
 τ' βασιλῆα ἐπέδωκα· πάλιν ἄλλα π' γέλας,
 ὦ Διόγῃες· ΔΙΟΓ. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ αἰεμνήσθην
 οἶα ἐποίει ἢ Ἑλλάς, ἄρ' ἂν Ἐρεμνιότα τ'
 ἀρχὴν κολακάζοντες, καὶ περὶ αὐτῶν αἰρέμενοι,
 10 καὶ ἐρεμνιότα τ' ἐπὶ τοῖς βασιλεῦσι· ἐνιοι δ' καὶ τοῖς
 δώδεκα θεοῖς περὶ αὐτῶν, καὶ νεώτεροι οἰκοδομέ-
 μνοι, καὶ θυοῖς ὡς Δεσμῶντος υἱῶ· ἀλλ' εἰ-
 πέ μοι, πῶς σε οἱ Μακεδόνες ἔθαψαν; ἈΛ.
 Ἐπ' ἐν Βαβυλῶνι κείμεναι τείτλω ταύτῃ ἢ.
 15 μέγαν ὑποχρῆται δ' Πολυμῆτος ὁ ὑπερασπι-
 στής, ἦν ποτε ἀγάγῃ γαλῶν ὑπὸ τ' Σοφῶν τ'
 ἐν ποσὶν, ἐς Αἰγυπτον ἀπαγαγὼν με, θάψεν
 ἐκεῖ, ὡς γυμνῶν ἐς Αἰγυπτίων θεῶν.
 ΔΙΟΓ. Μὴ γέλωσθαι, ὦ Ἀλέξανδρε, ὅρῳ ἐν
 20 αὐτῷ ἐπὶ σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα Ἀνναβίον,
 ἢ Ὅσπριν γυμνῶν; πάλιν ἄλλα ταῦτα μὲν, ὦ
 Διόγῃες, μὴ ἐλπίσης· ἐ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν πῃνα
 ἢ ἀπὸς διαπλοκαίων τ' λίμνῃ, καὶ ἐς τὸ
 εἶσω τῶν σμίκτων παρελθόντων· ἐ γὰρ ἀμελής ὁ Αἰα-
 25 κός, ἐπὶ ὃ Κέρβερος ἐκκαταφρόνητος· ἐκεῖνα
 δ' ἡδέως ἂν μάθοιμι πρὸς σέ, πῶς φέρεις ὁ πότ'
 ἂν ἐννοήσης ὅσῃ ἐνδαμνίαν ὑπὸ γῆς ἀπο-
 λιπὼν, ἀφίζαι σωματοφυλάκας καὶ ὑπερασπιστάς,
 καὶ ἀτρετίδας, καὶ χερσὶν ποσὶν, καὶ ἐθιγὰ περ-
 30 σκυνήντα, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ
 μέγιστα θεία, καὶ πῆλιν, καὶ δόξαν, καὶ τὸ ὀπί-
 σθημον εἶναι, ἐλαυνόντα διαδεμνίων ταινία λαοκῆ
 τ' κεφαλῇ περφυρίδα ἐμπεπορημένην· ἐ λυ-
 πτεῖ ταῦτά σε ὑπὸ τ' μνήμῃ ἰόντα; π' διακρύ-
 35 εις, ὦ μάταιε; ἐδὲ ταῦτά σε ὁ σφοδρὸς Ἀειστρίε-
 λης ἐπαίδευσεν, μὴ οἰεῖσθαι βέβαια εἶναι τὰ πρὸς
 τῆς

τῆς τύχης; ἈΛΕΞ. Σοφὸς, ἀπάντων ἐκείνῳ
καλάκων ὀπιζιπτόταί· ὦν; ἐμὲ μόνον ἔασον
παύ. Ἀειστοτέλεις εἰδέναι, ὅθι μὲν ἦτοσε παρ'
ἐμῷ, οἷα δ' ἐπέσελλεν· ὡς δὲ κατεχρήτο με τῇ
καὶ παιδείᾳ φιλοσοφίᾳ. Σωπάζων, καὶ ἐπαι- 5
νῶν, ἄρπ μ' ἐς τὸ κέντρον, ὡς καὶ τὸτο μέρεθ
ὅν τινα δὲ, ἄρπ δ' ἐς τὰς ἀράξεις, καὶ τ'
πλεῖστον καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τὸτ' ἀγαθὸν ἡγεῖται· ἔτι,
ὡς μὴ αἰσχύνοιο καὶ αὐτὸς λαμβάνων γόης, ὃ
Διόγ γε, ἀνθρωπῶ, καὶ τεχνίτης πάλιν ὁμ- 10
λα τὸτο γε ἀπολέλαυκα αὐτῷ τ' σοφίας, τὸ λυ-
πεῖσθαι ὡς ὅτι μεγίστοις ἀγαθοῖς, ἀ κατενείμην
σω μικρῷ γε ἐμπεριθεῖν. ΔΙΟΓ. Ἀλλ' οἶδαι
ὃ δρῶσαι; ἀκῶ γάρ σοι τ' λύπης ὑποθήσο-
μαι, ἐπεὶ ἐνταῦθα γε ἐλλέβορεθ' ἐφύει, σὺ 15
δὲ καὶ τὸ Διὸς ὕδωρ χανθὸν ὀπιπασάμενθ
πίε, καὶ αὐτὸς πίε, καὶ πολλάκις ἔγω γὰρ ἂν
παύσῃ ὅτι τοῖς Ἀειστοτέλεις ἀγαθοῖς ἀνιῶμε-
νθ' καὶ γὰρ καὶ Κλεῖτον ἐκείνον ὄρω, καὶ Κρη-
σίην, καὶ ὅσους πολλὰς ὅτι σὲ ὀρωρῶντας, ὡς 20
διαπασσάντο, καὶ ἀμύναντο σε ὦν ἔδρασαι
αὐτὸς· ὥστε τ' ἐτέρων σὺ ταύτῳ βιάδιζε· καὶ
πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφω.

25

Διάλογος κ'.

Ἀλεξάνδρου καὶ Φιλίππου.

ΦΙΛ. **Ν**ΥΝ μὲν, ὃ Ἀλεξάνδρε, ἐκ αὐτῶν ἔξαρ- 30
τῶν οἷο μὴ ἐκ ἐμοὶς ὕδωρ· ἔγω δὲ ἂν
ἐτεθνήκεις, Ἀμμωνός γε ὦν. ΑΛ. Οὐδ' αὖ-
τὸς ἐγνόεν, ὃ πάτερ, ὡς Φιλίππου τ' Ἀμμῶν
ὑὸς εἰμι, ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντισμα, ὡς χρη-
σιμον ἐς τὰ πράγματα οἶόμενθ' ἔτι. ΦΙΛΙΠ. 35
Πῶς λέγεις; χρησιμον ἐδὲκε σοι, τὸ παρέχειν

- σπαιτὸν ἔξαπαληθισμένον ὑπὸ τῶν περὶ τῶν;
 ἈΛΕΞ. Οὐ γὰρ τοῦτο ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατε-
 πλάγησαν με, καὶ ἐδίδες ἐπ' ἀνδρείῳ, οἷόν μοι
 διῶ μάχεσθαι ὥς ῥᾶον ἐκέρχτην αὐτῶν. ΦΙΛ.
 5 Τίνων ἐκέρχτη(ς) (ὅς γε αξιομάχων ἀνδρῶν, ὅς
 δειλοῖς ἀεὶ συνλυέχθης, ποξεία καὶ πελταία,
 καὶ γέρρα οἰσύνειν προβεβλημένοις; Ἑλλήνων
 κρείων ἔργον ἦν, Βοιωτῶν, καὶ Φωκίων καὶ
 Αθιναίων, καὶ τὸ Ἀρχαίων ὀπλιτικόν, καὶ τὸ
 10 Θετταλῶν ἵππον, καὶ τοὺς Ἠλείων ἀκοντι-
 στας, καὶ τὸ Μαντινέων πελταστικόν· ἢ Θρα-
 κας, ἢ Ἰλλυρίους, ἢ καὶ Παίονας χειρώσασθαι,
 ταῦτα μέγιστα. Μήδων δ', καὶ Περσῶν, καὶ
 Σαυδάων, καὶ χερσφόρων ἀνθρώπων, καὶ ἀ-
 15 βρῶν, ἐκ οἷδα ὥς περὶ σὺ μύεοι μὲν Κλεάρ-
 χος ἀνελεύνητος, ἐκέρχτη(ν), ἐδ' εἰς χεῖρας
 ὑπομεινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων, ἄλλα περὶ ἢ
 ποξείαμα ἔξικνεῖσθαι, φονήων; ΑΛΕΞ. Ἀλλ'
 οἱ Σκύθαι γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαν-
 20 τες, ἐκ ἐυκαταφρονήσιν π' ἔργον. καὶ ὅμως ἐ δι-
 ασίχας αὐτοῦ, ἐδ' ἐπεσσομένους ἀνέμειθε τὰς
 νίκας, ἐκέρχτην αὐτῶν· ἐδ' ὀπώρησα πώποτε,
 ἢ ὑποχώρησθαι ἐφ' αὐτόν, ἢ ἄπιστον ἔπεισθαι
 π' ἔτι νικᾶν ἐνέκα, καὶ τοὺς Ἑλλήνας δ', τοὺς μὲν
 25 ἀναιμῶς παρέλαβον, Θηβαίους δ' ἴσως ἀκέραιους
 ὅπως μετῴλθον. ΦΙΛ. Οἶδα ταῦτα πάντῃ,
 Κλέιτ' ὅδ' ἀπὸ γ' ἐλέ μοι, ὅν σὺ πρὶν ὁρε-
 πῶ διελάσας μετὰ ζυὸν διεπνύετο ἐφ' ὀνόματι,
 ὅτι με πρὸς τὰς αἰς πρᾶξις ἐπαυέσαι ἐτόλ-
 30 μιστε, σὺ δ' καὶ τὸν Μακεδονικὸν χλαμύδα
 καλοβδύων, καὶ δῶν, ὥς φασί, μετενέδου· καὶ
 πάρος ὁρῶν ἐπέθες, καὶ προσκυνοῦσθαι
 ὑπὸ Μακεδόνων, ὑπὸ ἐλδοθέρων ἀνδρῶν
 ἡξίους καὶ τὸ πάντων μεγατότατον, ἐμίμης τὰ
 35 ἄν' ἡγεμονικῶν· ἐδ' ὅδ' λέγειν ὅσα ἄλλα ἐ-
 πεσσομένους, λέγουσι συγκατακλείων περὶ παιδιδουχίας
 ἀνδρῶν,

ἀνδρες, καὶ γάρ τις τοιούτος γυμνῶν, καὶ Ἡφαι-
 σίωνα ὑπερῶν πάντων· ἐν ἐπὶ νῆα μόνον ἀκέσας,
 ὅπ' ἀπέχεσθαι τῆς τῆς Δαρείου γυναικὸς καλῆς
 ἔσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς, καὶ τῆς θυγατρὸς
 ἐπεμελήθησιν· βασιλικὰ γὰρ ταῦτα. **ΑΛΕΞ.** 5
 Τὸ φιλοκίνηδ' ὦν, ὦ πάτερ, ἐκ ἐπαινεῖς,
 καὶ τὸ ἐν Ὀξυδράκῃσι περὶ πᾶσι κατὰ λαοὺς
 εἰς τὸ ἐπὶ τῆς τείχεως, καὶ ποσά τα λαβεῖν
 τραύματα; **ΦΙΛ.** Οὐκ ἐπαινώ τέ τοι, ὦ
 Ἀλέξανδρε, ἐκ ὅπ' μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι καὶ 10
 πρῶτον καὶ ποιεῖν τὸν βασιλέα, καὶ περὶ κιν-
 διωδὲν τῆς στρατῆς, ἀλλ' ὅπ' σοι τοιούτο ἦκε-
 σα συνέφερε. Θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἰ ποτε προ-
 δέησιν, καὶ βλέπειν σε φοβέσθαι τῆς πολέμου
 ἐκκομιζόμενον, αἵματι βρόμῳ, οἰμώζοις 15
 ὅπ' πρὸ τραύματι, ταῦτα γέλωσ' ἦν τοῖς ὀ-
 ρῶσι· καὶ ὁ Ἀμμων, γόνις, καὶ φαιδρὸς μαλίσ-
 τ' ἡλίσχετο, καὶ οἱ περὶ αὐτῶν, κόλῳ καὶ ἢ πῶς ἐκ
 αὐτῶν ἐγέλασεν, ὁρῶν τὸν Διὸς υἱὸν λεπο-
 λυχέοντα. βρόμῳ καὶ ἡ ἰατρῶν βοηθεῖν; 20
 νῦν μὲν γὰρ ὅπ' ὅτε ἦδη τέθνηκας, ἐκ οἷσι πολ-
 λὰς εἶναι πᾶσι περὶ τῆς περὶ τῆς ἐκείνῳ ὅπ'·
 κερτομῆντας, ὁρῶντας τὸν ἰνκρὸν τῆς δεξιᾶς ἐκ-
 τῆς ἐκείνῳ κείμενον, μυδῶντα ἦδη καὶ ὀξυδράκῃσι,
 καὶ νόμον σωμάτων ἀπάντων; ἄλλως τε 25
 καὶ τὸ χεῖρμον ὁ ἔφης Ἀλέξανδρε, τὸ διὰ
 τῆς κεφαλῆς ῥαδίως, πολὺ σε τῆς δεξιᾶς ἀφῆ-
 ρετο πρὸ καὶ ὀρθοκινήτων· πᾶν γὰρ ἐξ ὧν ἐν-
 δεῖς ὑπὸ δεξιᾶς γίνεσθαι δοκῶν. **ΑΛΕΞ.**
 Οὐ ταῦτα φρονέουσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμῶν, 30
 ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐγάμῃλλον πιδέ-
 σι με καὶ τοὶ τῶν Ἀοργῶν ἐκείνῳ ὑβρίε-
 ρε· ἐκείνων λαβόντες, ἐγὼ μόνος ἐχέω
 σάμῳ. **ΦΙΛ.** Ὅρα· ὅπ' ταῦτα ὡς υἱὸς
 Ἀμμωνος λέγεις, ὅς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ 35
 ὀξυδράκῃσι σταντὸν, καὶ ἐκ αἰχμῆς, ὦ Ἀλέ-
 ξανδρε,

36 Ἀχιλλέως καὶ Ἀντιλόχου.

Ξάνδρε, εἰδὲ ἢ τύπον ὑπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ
σταυτὸν, καὶ συνῆς ἦδη νεκρὸς ὢν.

5

Διάλογος κα'.

Ἀχιλλέως καὶ Ἀντιλόχου.

- 10 ἈΝΤ. ὦ ἸΑ παῖ, Ἀχιλλεῦ, πρὸς ἢ
Ὀδυσσεύα σοι εἰρηλαίῃ καὶ τῇ
θανάτῳ, ὡς ἀγνοῖ καὶ ἀνάξια τοῖν διδασκα-
λοῖν ἀμφοῖν, χεῖρων δὲ ἢ καὶ φοίνικος ἡ κερ-
15 ὦ μιν γὰρ ὁπότε ἐφης βέλεσθαι ἐπάφερος ὢν, δι-
τάειν ὡς πνι ἢ ἀκλήρων, ὃ μὴ βίος
πολὺς εἴη μάλλον, ἢ πάντων ἀνάσσειν ἢ νε-
κρῶν ταῦτα μὲν ἐν ἀγνοῖ πρὸς φρύγαν δειλὸν,
καὶ πρὸς ἢ καλῶς ἐχρὼν φιλόζων ἴσως ἐχρὼν
20 λέγειν ἢ Πηλέως ἢ ἡδὲν ἢ φιλοκινδονότατον
ἡρώων ἀπάντων, ταπεινὰ ἔγωγε αὐτῷ διανο-
εῖσθαι, πολλὰ αἰσχύνη καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ πε-
πραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ ὅς ἐστιν ἀκλεῶς ἐν
τῇ φθιώπιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν, ἐκὼν
25 πρὸς ἢ μὲν τῆς ἀγαθῆς δόξης θάνατον.
ἈΧΙΛ. ὦ παῖ Νέστορ, ἀλλὰ τότε μὲν ἀπφ-
ρος ἐπὶ ἢ ἐλπίσθαι ὢν, καὶ τὸ μέλιον ἐκείνων
ὁπότερον ἦν ἀγνοῶν, τὸ δὲ δυνάμειον ἐκείνο δόξα-
ειον πρὸς τῶν βίῳ νῦν ἢ ζωίῃ ἡδὲν ὡς
30 ἐκείνη μὲν ἀνωφελής, εἰ καὶ ὅ, πᾶσι οἱ ἄνθρω-
ποι φασὶν εἶναι, καὶ νεκρῶν ἢ ὁμοιωμένα καὶ ἔτε
τὸ καλὸν ἐκείνο, ὃ Ἀντίλοχε, ἔτε ἢ ἰσχυρὸς
παρεστίν, ἀλλὰ κείμεθα ἀπάντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ
ζόφῳ ὁμοιοί, καὶ καὶ ἔστιν ἀλλήλων διαφύροντες
35 καὶ ἔτε οἱ ἢ τῶν νεκρῶν δεδῆσά με, ἔτε οἱ ἢ
Ἀχαιῶν διεσπάρσιν, ἰσημερία ἢ ἀκλειῆς.
καὶ

καὶ νεκρὸς ὁμοίῳ, ἡμῶς κακός, ἡδὲ καὶ ἐσθλός·
 ταῦτά με ἀνιά, καὶ ἀχθομαι ὅπῃ μὴ θηλάω
 ζῶν. **ΑΝΤΙΑ.** Ὅμως τί ἐν ἅν τις πάθοι,
 ὦ Ἀχλλεῦ; ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ φύσει, πάντως
 παθὴν ἡσκειν ἀπάντας ὥστε χρὴ ἐμυθεῖν τῷ
 νόμῳ, καὶ μὴ ἀνιάσθαι τοῖς διατέλειμνοις· ἀλ- 5
 λως τε, ὁρᾷς ἤδη ἐταίρων ὅσοι παρὰ σὲ ἐστράφη
 οἶδε; μὲν μικρόν τ' καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξετο πάν-
 τως. Φέρει δ' ἄρ' ἀμυνδία καὶ ἡ κοινωνία τῆς
 παρὰ μῆτιρος, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν γ. ὦ δέ- 10
 ναι. Ὅρᾷς δ' Ἡρακλέα, καὶ τὴν Μελέαργον,
 καὶ ἄλλους θαυμαστὰς ἀνδράς, οἳ ἐκ ἅν οἶμαι
 δέξαντο ἀνελθεῖν, εἴπῃς αὐτοὺς ἀναπέμψαι
 θηλάσοντας ἀκλήροισι καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν.
ΑΧΙΑ. Ἐταρκεῖν μὲν ἡ ἀμυνδία· ἐμὲ δ' 15
 ἐκ οἷδ' ὅπως ἡ μνήμη τῇ παρὰ τὴν βίον ἀ-
 νιά, οἶμαι δ' καὶ ὑμῶν ἔκαστον· εἰ δ' καὶ μὴ ὁμολο-
 γήτε, ταύτῃ χεῖρας ἐσέ, καὶ δ' ἡσυχίαν αὐτὸ
 πάροισι. **ΑΝΤΙΑ.** Οὐκ· ἀλλ' ἀμείνεις, ὦ
 Ἀχλλεῦ· τὸ γὰρ ἀνωφελές τ' εἰς λέγειν ὁρῶμεν· 20
 σιωπᾶν γὰρ, καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι, δέδοται ἡμῖν,
 μὴ καὶ μέλῳσι ὀφλωμεν, ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα
 ἀχόμενοι.

 Διάλογος κβ'.

25

Μενίππε καὶ Ταντάλῳ.

MEN. **ΤΙ** κλαίεις, ὦ Τάντημος; ἢ τί σε 30
 αὐτὸν ὀδύρει, ὅπῃ τῇ λίμνῃ ἐσῶς
TAN. Ὅπῃ, ὦ Μέννιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τῆς
 δόξης. **MEN.** Οὕτως ἀργὸς εἶ ὥς μὴ ὅπῃ-
 κούλας πεῖν, ἢ καὶ νῆϊ ἰ' ἀρυσάμενός κοίλῃ τῇ
 χερεῖ; **TAN.** Οὐδὲν ὀφελός· εἰ ὅπῃ κούλαιμι· 35
 φάγῃ γὰρ τὸ ὑδὼρ ἐπεσθὲν παροσίῳ
 αἰσθησίῳ

αἰσθηταί με' ἦν δέποτε καὶ αἰρῦσαιμι, καὶ περὶ
 νέγκω πρὸ σώματι, καὶ φθάνω βρέξας ἀκέρων
 χεῖρα, καὶ διὰ ἥν' ἀκτύλων διαρρῦεν, καὶ
 οἱ δ' ὅπως αἰσθῆς ἀπολείπῃ ξηρὸν τὴν χεῖρα

5 μκ. ΜΕΝ. Τελέστιόν τι πάχους, ὦ Τάνταλε
 αὐτὰρ εἰπέ μοι, τί γὰρ δέη τὰ πῆν; καὶ γὰρ
 σῶμα ἔχεις, ἀλλ' ἐκείνο μὲν ἐν Λυδία πῶς
 τέσταται, ὅτῳ καὶ πενήν καὶ διψῶν ἐδύνατο
 σὺ δ' ἢ ψυχῇ, πῶς αὖν ἐπὶ ἢ διψῶν, ἢ πῶς

10 νοῖς; ΤΑΝ. Τῷ τ' αὐτὸ ἢ κόλπος ἐστὶ, τὸ
 διψῶν μετὰ ψυχῇ ὡς σῶμα ἔσαν. ΜΕΝ.
 Ἀλλὰ τῷ γὰρ ἔγω πεισίσκομεν, ἐπεὶ φῆς τὸ
 διψῶν κολάζεσθαι. τί δ' ἐν σοὶ τὸ δεινὸν ἔσται;
 ἢ δειδῆαι μὴ ἐνδεία τὰ ποτὶς ἀποδάνης; καὶ γὰρ

15 ὁρῶ γὰρ ὅμῳ μὲν τῶτον αἶδω, ἢ θάνατον ἐκ-
 τεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον. ΤΑΝ. Ὅρθως μὲν
 λέγεις, καὶ τῷ δ' ἐν μέρῳ τῆς χαλαδίκης, τὸ
 ὅππῃ μῆν πῆν, μηδὲν δεόμενον. ΜΕΝ.

20 Ἀπρεῖς, ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτὶς δει-
 νάται δοκεῖς, ἀκρότατε γὰρ Ἑλλεσπορὶς ἢ Δία. ὅς
 τις τεναγνίον τοῖς ὑπὸ ἥν' λυπηνῶντων κυμάτων
 δεδιημένους πέπονθας, καὶ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὴν
 διψῶν περοσσημῶ. ΤΑΝ. Οὐδὲ γὰρ Ἑλλε-
 σπορον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι πῆν, γένοιτό

25 μοι μόνον. ΜΕΝ. Θάρρει, ὦ Τάνταλε, ἐν-
 ἵσθι ὡς ἔτε σὺ, ἔτε ἄλλῳ πίεται ἥν' νεκρῶν,
 ἀδύνατον γάρ· καὶ τοὶ καὶ πάντες ὅτῳ σὺ ἐκ
 χαλαδίκης διψῶς, καὶ ὕδατος αὐτοῦ καὶ χ-
 λῶσι.

Διάλογος κγ'.

Μένιππε, καὶ Αἰακῆ, &c.

MEN. Πρὸς τῷ πλεῖτον, ὦ Αἰακῆ, πε- 5
 ριέγησαι μοι τὰ ἐν ἄδῃ πάντα.
ΑΙ. Οὐ ῥάδιον, ὦ Μένιππε, ἅπαντα ὅσα
 μὲν τοι κεφαλαιώδη μάνθανε· ὑποὶ μὲν,
 ὅπῃ Κέρβερός ἐστιν, οἶδα· καὶ τὸν πορθμέα 10
 ἦτον, ὅς σε διεπέρασε, καὶ τὴν λίμνῳ·
 καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἥδη ἰώρακας ἐσιών.
MEN. Οἶδα ταῦτα, καὶ σέ, ὅπῃ πυλωρεῖς·
 καὶ τὴν βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Ἑρινύς· τὸν
 δὲ ἀνθρώπους μοι τοῦ πάλαι δεῖξον, καὶ 15
 μάλιστα τοῦ ὀππόμενος αὐτῶν. **ΑΙ.** Οὐτὶ
 μὲν Ἀγαμέμνων, οὐδὲ δὲ Ἀχιλλεύς, οὐδὲ τὴν
 Ἰδουμένην πλοῖον· ἐπεὶ Ἄλφειος, εἴτα
 Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄλλοι ἦν Ἑλ- 20
 λήνων. **MEN.** Βαβαί· Ὀμπε, οἶά σοι ἦν
 ῥαφιδίων τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται,
 ἀγνώστα, καὶ ἄμορφα. κόνις πάντα, καὶ λῆ-
 ρος πολὺς, ἀμυδρὰ ὡς ἀληθῶς κάρλῳα. οὐδὲ
 τὴν, ὦ Αἰακῆ, τίς ἐστι; **ΑΙ.** Κῦρός ἐστιν· οὐδὲ
 τὴν Κροῖστος· ὁ δὲ ὑπὸ αὐτὸν, Σαρδανάπα- 25
 λος· ὁ δὲ ὑπὸ τούτοις, Μίδας· ἐκείνῳ τὴν
 Ξέρξης. **MEN.** Εἰτά σε ὦ κλέδῳα ἡ Ἑλ-
 λὰς ἐφείπε, ζῶντων μὲν τὸν Ἑλλή-
 σποντων, διὰ τὴν ὁρῶν πλεῖν ὀππόμενῳα;
 οἶσθαι δὲ καὶ ὁ Κροῖστος ἐστι; τὸν Σαρδανάπα- 30
 λον δὲ ὦ Αἰακῆ, πατάξαι μοι καὶ κόρησθαι
 τῶν. **ΑΙΑΚ.** Μηδαμῶς διαφύγεις
 γὰρ ὡς τὸ κενεῖον γυναικείον ὄν. **MEN.**
 Οὐκ ἔν, ἀλλὰ περσύνεσθαι γε πάντως
 ἀνδραγαθῶν ὄν. **ΑΙΑΚ.** Βέλει δὲ σοι 35
 ἐπιδείξω καὶ τὸν σφεῖς; **MEN.** Νὴ Δία γε.
ΑΙΑΚ.

- ΑΙΑΚ. Πρῶτ' ἔτος σοι ὁ Πυθαγόρας
 ὄζει. ΜΕΝ. Χαῖρε, ὦ Εὐφορβέ, ἢ Ἀπόλλων
 ἢ ὁ, π' αὖν ἐδέλῃς. ΠΥΘ. Νῆ, καὶ σύ γε, ὦ
 Μένιππε. ΜΕΝ. Οὐκ ἔπ' ἤρως ὁ μηρὸς
 5 ὄζει σοι; ΠΥΘ. Οὐ γάρ ὄγλα φέρε ἰδὼ,
 εἴπ' σοι ἐδῶδιμον ἢ πῆρα ἔχει. ΜΕΝ. Κυδ-
 μος, ὦ γὰρ δέ' ὥς ἐ γὰρ σοι ἐδῶδιμον. ΠΥΘ.
 Δὸς μόνον, ἀλλὰ ὄγλα νεκρῶς δόξμαλα. ἔμα-
 στον γὰρ ὥς ἐδὲν ἴσιν κύαμοι καὶ κεφαλὰι τοκή-
 10 ων ἐνθάδε. ΑΙΑΚ. Οὐτ' ὅτ' Σόλων ὁ Ἐ-
 ξηκесίδης, καὶ Θαλῆς ἐκείν' καὶ παρ' αὐτῶν,
 Πιπτακὸς, καὶ οἱ ἄλλοι ἐπὶ πάντες εἰσὶν ὡς
 ὄρᾳς. ΜΕΝ. Ἄλυτοι εἶσι, ὦ Αἰακὴ, μό-
 νοι, καὶ φαιδρὶ ἥν' ὄγλων ὁ ὅτ' ἀποδ' ὡς πλέως,
 15 ὥσπερ ἐγκρυφίαι ἄρτ' ὅτ', ὁ ταῖς φυλκταῖναις
 ὄλ' ὄγλωδῃως, πῶς ὄζειν; ΑΙΑΚ. Ἐμπε-
 δοκλής, ὦ Μένιππε, ἡμίεφθ' ἀπὸ τῆς Αἰ-
 ἰνῆς παρών. ΜΕΝ. ὦ χαλκὸς βέλπυς,
 π' παρδῶν σαυτὸν ἐς τὸν κρατῆρα ἐνέβα-
 20 λες; ΕΜΠ. Μελεγχολία πῶς, ὦ Μένιπ-
 πε. ΜΕΝ. Οὐ μά' Δία, ὄγλα κενοδοξία,
 καὶ τύφ' καὶ πολλὴ κόρυζα ταῦτά σε ἀπλω-
 δέχκωσεν αὐτοῖς κρηπίσιν ἐκ ἀξίον ὄν-
 25 τιν' ἐφωρόθης γὰρ τεθνεάς ὁ Σωκράτης δέ,
 ὦ Αἰακὴ, π' ποῖε ὄρᾳ ὄζει. ΑΙΑΚ. Μετὰ
 Νέστορ' καὶ Πλαμῆδες ἐκείν' ληρεῖ τὰ
 πολλὰ. ΜΕΝ. Ὅμως ἐβελόμην ἰδεῖν αὐ-
 τὸν, εἴπε ἐνθάδε ὄζειν. ΑΙΑΚ. Ὅρᾳ τὸν
 30 φαλακρόν; ΜΕΝ. Ἀπάντες φαλακροὶ
 εἰσὶν ὥς πάντων αὖν εἴη τὸ γινώσκμα.
 ΑΙΑΚ. Τὸν σιμὸν λέγω. ΜΕΝ. Καὶ τὸ
 ὅμοιον σιμοὶ γὰρ ἀπάντες. ΣΩΚ. Ἐμὲ
 ζῆλεις, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. Καὶ μάλα ὦ
 35 Σώκράτης. ΣΩΚ. Τί τὰ ἐν Ἀθῶναις;
 ΜΕΝ. Πολλοὶ ὄγλ' ὡς φιλοσοφεῖν λέγουσι
 καὶ

καὶ τὰ δὲ ζῆματ' αὐτὰ καὶ τὰ βαδίσματα εἰς δι-
 ατρίον περὶ ἀκροὺς φιλόσοφοι μάλα πολλοὶ, τὰ
 δ' ἄλλα ἐώρακας οἶμαι, οἷόν τ' ἦν καὶ ἄλλοι σοὶ
 λείπειν, καὶ Πλάτων αὐτὸς· ὁ μὲν ἀπο-
 πνεῶν μύρε, ὃ ᾧ τὸν ἐν Σικελίᾳ περὶνυς 5
 δραπνέειν ἐκμαθῶν. ΣΩΚ. Περὶ ἐμὲ ᾧ
 π' ἐφρονέσων. ΜΕΝ. Εὐδαίμων, ὃ Σώκρα-
 τες, ἀνδρωπότης, τὰ γε ποιεῖν τὰ πάντες ἐν
 σὺν θαυμάσιον οἶοντα ἀνδρᾶ μετρητῆς, καὶ
 πάντα ἐγνωκέναι ταῦτά· δέει γὰρ οἶμαι τάλῃ 10
 δεῖς λέγειν, ἐδὲν εἰδότε. ΣΩΚ. Καὶ αὐτὸς
 ἴσασκον ταῦτα πρὸς αὐτὸς· οἱ δ' ἐν εἰρωνείᾳ
 ἀνέηλθα τὸ πρᾶγμα ἐγώ. ΜΕΝΙΠ. Τίνες δ' 10
 ὅτι εἰσιν οἱ περὶ σέ; ΣΩΚ. Χαρμίδης, ὃ Μέν-
 οππε, καὶ Φαίδρο, καὶ ὁ τῶ Κλεινίου. ΜΕΝ. 15
 Εὐγε, ὃ Σώκρατες, ὅπ' ἔκρινται δὲ μετὰ τὴν
 σπουδὴν τέχνῃ, καὶ ἐκ ὀλιγορείς ἤν' ἔχων.
 ΣΩΚ. Τί γὰρ ἂν ἄλλο ἦδον πρᾶποιμι; ἀλ-
 λὰ πλησίον ἡμῶν ἔκτακτο, εἰ δοκεῖ. ΜΕΝ.
 Μὰ Δί' ὅτι τ' ἐκρίνον γὰρ καὶ Σαρδανάπαλλον 20
 ἀπηνι, πλησίον οἰκήτων αὐτῶν· ἔοικε γὰρ ἐκ
 ὀλίγα μελάσσειν, οἰμωζόντων ἀκέων. Αἴαξ.
 Καὶ γὰρ ἦδη ἀπηνι, μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν
 λάθῃ διαφυγῶν· τὰ πολλὰ δ' ἐσαόχθης ὄφει,
 ὃ Μενίππε. ΜΕΝ. Ἀπὸ καὶ ταυτὶ γὰρ ἐκτανά 25
 ὃ Αἰακέ.

Διάλογος καὶ.

30

Μενίππε, καὶ Κερβέρε.

ΜΕΝ. Ω Κερβέρε, συγχυθὲς γάρ εἰμι σοὶ,
 κύνων καὶ αὐτὸς ὢν, εἰπέ μοι 35
 πρὸς τῆς Στυγὸς, οἷόν τ' ἦν ὁ Σωκράτης ὁπότε
 κατέκειτο.

- καί μιν ὁρῶς ὑμᾶς· εἰκὸς δὲ ἢ ἢ θεὸν ὄντα
 μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἄλλὰ καὶ ἀνθρώπων
 φθιγγέτω, ὅπου τ' ἐθέλοις. ΚΕΡΒ. Πόρρωθεν
 μὲν, ὦ Μενίππε, παντάπασιν ἐδόκη ἀστρέψαι
 5 πρὸς πᾶσι πρὸς πᾶσι καὶ ἔπειτα πάντων διεκρίναι
 θάνατον θοῶν καὶ τῶν ἐμφυλῶν τοῖς ἐξω
 σομένους ἐκ τῶν ἐθέλων· ἐπεὶ ἢ κατέκλυψεν εἰς
 τὸ χάσμα, καὶ εἶδε τὸ ζῶον, καὶ ὡς ἐπὶ
 διαμέλλοντα αὐτὸν θανάτου τῶν κωνέων, κατε-
 10 πασα τὸ πᾶν, ὡς περὶ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ
 τὰ ἐαυτοῦ παῖδια ὠδύρετο, καὶ παλαιοῖς ἐγ-
 νετο. ΜΕΝ. Οὐκ ἔν σοφιστὴς ὁ ἀνθρώπος ἢ,
 καὶ ἐκ ἀληθείας κατεφρόνει τὸ πρᾶγμα.
 ΚΕΡΒ. Οὐκ· ἄλλ' ἐπεὶ τὸ ἀναγκαῖον αὐτὸν
 15 ἐώρα, κατεδρασωμένο, ὡς δὴ δὲν ἐκ ἀκῶν
 πεισόμενος, ὁ πᾶντως ἔδει παθεῖν, ὡς θάνα-
 τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τὸ σομῆν
 πολυμερὲς, καὶ ἀνδρείοι, τὰ δ' ἐνδοθεν, ἐλεγχ-
 20 ἀκελεύεις. ΜΕΝ. Ἐγὼ ἢ πῶς σοι κατε-
 ληλυθέναι ἔδοξα; ΚΕΡΒ. Μόνον, ὦ Μενίπ-
 πης, ἀξίως τὸ γένος, καὶ Διογένης πρὸς σέ, ὅτι
 μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσθίει, μήδ' ὠθόμενοι,
 ἄλλ' ἐθέλεις τοῖς γελῶντες, οἱ μὲν ζῶντες
 25 λανθάνουσιν ἀπασιν.

Διάλογος κέ'.

Χάρων ὁ καὶ Μενίππης. β.

- ΧΑΡ. Ἄπόδον, ὦ κατάρχε, τὰ πορθμῖα
 ΜΕΝ. Βόα, εἰ τῶν τοιούτων ἢ δι-
 35 ον, ὦ Χάρων. ΧΑΡ. Ἄπόδον, φημί ἀνδ-
 ῶν ἢ διεπορθμῖα σάμην. ΜΕΝ. Οὐκ ἂν
 λάβοις

λαβοῖς ᾧδ' ἢ μὴ ἔχονθ'. ΧΑΡ. Ἐστὶ δὲ
 πρὸ ὀβολὸν μὴ ἔχων; ΜΕΝ. Εἰ μὲν καὶ ὁμοῖός
 τις, ἐκ οἷδα' ἐγὼ ὅ, ἐκ ἔχω. ΧΑΡ. Καὶ
 μὴ ἀγξώ σε, ἢ ἢ Πλέτωνα, ὃς μισρὲν, ἦν
 μὴ ἀποδῶς. ΜΕΝ. Καὶ γὰρ τῷ ξύλῳ σε πα- 5
 τέρει, διαλύσω τὸ κρανίον. ΧΑΡ. Μά τι
 ἐστὶ πεπλάκως ποσὺντιν πλεῖν; ΜΕΝ.
 Ὁ Ἑρμῆς ὑπὸ ἐμῷ (οἱ ἀποδῶτω, ὅς με πα-
 ρεδώκε σοι. ΕΡΜ. Νὴ Δία οὐαί μιν, εἰ
 μέλω γε καὶ ὑπὲρ κτήνην ἢ νεκρῶν. ΧΑΡ. 10
 Οὐκ ἐπείσομαι σε. ΜΕΝ. Τέττε γε ἐνέ-
 κει νεωλκήσεις τὸ πορθμεῖον, ᾧδ' ἔμμεν' πλεῖν
 ὅ, ὅ γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λαβοῖς; ΧΑΡ.
 εὖ δ' ἐκ ἡδεις ὥς κομίζεις δέον; ΜΕΝ.
 εἰδὲν μὲν, ἐκ εἶχον δὲ τί ἐν, ἐχέω διὰ τοῦτο 15
 μὴ ἀποδανῆν; ΧΑΡ. Μόνθ' ἐν αὐχίσεις
 πρὸς πεπλάκην; ΜΕΝ. Οὐ πρὸς, ὃς
 βέλπει, καὶ γὰρ ἦν τλησα. καὶ ἢ κώπης ἐπελαβό-
 μιν, καὶ ἐκ ἐκλαίον μόνθ' ἢ ἄλλων ὀπιβα-
 τῶν. ΧΑΡ. Οὐδὲν ταῦτα πρὸς τὰ πορθμεῖα. 20
 ἢ ὀβολὸν ἀποδῆναί σε δέει· ἐ γὰρ δέμεις ὀλ-
 λως γλυκύνει. ΜΕΝ. Οὐκ ἐν ἀπάγῃ με αὐ-
 ρὶς ἐς τὸ βίον. ΧΑΡ. Χαεῖεν λέγεις, ἵνα καὶ
 πληγὰς ὅτι τέτω ᾧδ' Αἰακὸς παραλάβω.
 ΜΕΝ. Μὴ ἐνόχλει ἐν. ΧΑΡ. Δεῖξον τί 25
 ἐν τῇ πύρᾳ ἔχεις. ΜΕΝ. Θέρμους εἰ δέλεις,
 καὶ τὸ Ἑκάτης τὸ δέειπνον. ΧΑΡ. Πόθεν τῆ-
 τον ἡμῖν, ὃ Ἑρμῆς, ἢ κωῖα ἦγας; οἷα δὲ
 καὶ ἐλάλει ᾧδ' ἢ πλεῖν, ἢ ὀπιβατῶν ἀπάν-
 των κατὰ γελῶν, καὶ ὀπισκώπιων, καὶ μόνθ' ἀ- 30
 δων οἰμωζόντων ἐκείνων. ΕΡΜ. Ἀγνοεῖς,
 ὃ Χάρων, ὁποῖον ἄνδρα διεπύρηνθας; ἐ-
 λὰ δέσπον ἀκείβω, κενδενὸς αὐτῷ μέλει· ὅτι
 ὅτιν δὲ Μένιππος. ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἂν σε
 λάβω πόλιν; ΜΕΝ. Ἄν λάβης, ὃ βέλπει, 35
 οἷς δὲ ἐκ ἂν λαβοῖς.

Διάλογος κε'.

Διωνύσιος καὶ Μαυρώλε.

5

ΔΙΟΓ. ³ Ω Καὶ ὅτι τίνι μέγα φρονεῖς, καὶ

πάντων ἡμῶν περὶ αὐτοῦ ἀξι-
οῖς; ΜΑΤ. Καὶ ὅτι τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὃ Σι-
νωπεύς, ὃς ἐβασίλευε Καρίας μὲν ἀπάσης, ἡρ-
10 ξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων καὶ νήσους δὲ πῖνας ὑπε-
μαρτύει, καὶ ἔχει Μιλήτου ἐπέβλεψεν, τὰ πολ-
λά τῆς Ἰωνίας κατασφραγίσαντος καὶ καλὸς ἦν,
καὶ μέγας, καὶ ἐν πολέμοις καρτερός. τὸ δὲ μέ-

15 γιστον, ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσὶ μνημεῖον παμμέγεθες
ἔχω ὀπκείμενον, ἡλικὸν ἐκ ἄλλου νεκρὸς,
ὃς ἐδὲ ὕψους ἐς χάλλον ἐξησκημάων, ἵπ-
πων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκρεβέστατον εἰκασμένων
λίθου τὰ καλλίστα, οἷον ἐδὲ τῆς ἀφ' ἧς ἀνὴρ ῥα-

20 δῶκεν ἐδὲ σοὶ δικαίως ὅτι τέτοις μέγα φρο-
νεῖν; ΔΙΟΓ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῆς, καὶ τὸ
χάλλει καὶ τὸ βάρεται τὰ τάφους; ΜΑΤΣ. Νὴ
Διὸς ὅτι τέτοις. ΔΙΟΓ. Ἀλλ', ὃ καλὸς
Μαυρώλε, ἔτε ἡ ἰσχὺς ἐπὶ σοὶ ἐκείνη, ἔτε

25 ἡ μορφή πάρεστιν εἰ γὰρ πῖνα ἐλοίμεθα δι-
καστὴν ἐν μορφαῖς περὶ, ἐκ ἔχων εἰπεῖν πῖ-
νον. ἔνεκα τὸ σὸν κενόν περὶ μνημεῖον ἂν
τὸ ἐμὲ φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνά, καὶ
τοὺς ὁδόντας ὁμοίως περὶ αἰνῶν, καὶ τοὺς ὁ-

30 φθαλμὸς ἀγρήμεθα, καὶ τὰς ῥίνας ἀποσεσι-
μώμεθα ὃ δὲ τάφους, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεί-
νοι λίθοι. Ἀλικαρνασσῶσι μὲν ἴσως εἶεν ὅτι
δείκνυνται, καὶ φιλοτιμείονται περὶ τοὺς ξένους,
ὡς δὴ μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ὅτι σὺ δὲ.

35 ὃ βέλπει, ἐπὶ ὁρᾷ ὃ, πᾶσι πᾶσι αὐτῇ
πᾶσι εἰ μὴ τέτο φῆς, ὅτι μάλλον ἡμῶν ἄχ-
δοφορεῖς

δοφορεῖ
ΜΑΤ
καὶ ἴσως
ΔΙΟ
Μαύσω
καὶ ἴσως
οὐκ ἔστι
ἐν Ἀλ
τῆς γυ
ὃ Δι
τάφον
τέτα
ταλέλ
τερεν
μαί
ασμῶ

ΝΙ

Μέ

δὲν

Πό

τις

ἡδ

τις

ν

Ιον

ἐδ

Διφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πεζόμεναι.
 ΜΑΤΣ. Ἀνόητα ἔν μοι ἐκείνα πάντα
 καὶ ἰσότης ἔσαι Μαύσωλ, καὶ Διογλήνης.
 ΔΙΟ. Οὐκ ἰσότης, ὦ θνητοτάτα ἐγὼ,
 Μαύσωλ, μὲν γὰρ οἰμώξεαι, μεμνημένη 5
 τοῦ ὑπὸ γῆς, ἐν οἷς ἐνδαιμονεῖν ὤετο. Δι-
 ογλήνης δὲ καταχέλεται αὐτὴ καὶ τάφον ὃ μὲν
 ἐν Ἀλικαρνασσὶ ἐρεῖ ἑαυτὴ ὑπὸ ἁγέμεναι
 τῆς γυναικὸς, καὶ ἀδελφῆς κατεσκόλασμάς.
 ὁ Διογλήνης δὲ, τὸ μὲν σώματι εἰ καὶ πνα 10
 τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν· ἐδὲ γὰρ ἔμαλεν αὐτῷ
 τέτυκτο· λόγον δὲ τοῖς αἰετοῖς περὶ αὐτὴ κα-
 τατέλλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βεβιωκὸς ὑψηλό-
 τερον, ὃ Καρῶν ἀνδραπεδέσατε τὸ σὲ μνή-
 ματι, καὶ ἐν βεβαιοτέρῳ χερσὶ κατεσκό- 15
 λαμένη.

Διάλογος κζ'.

Νιρέως, Θεοσίτε, καὶ Μένιππε.

ΝΙΡ. Ἰ Δὴ δὴ Μένιππε ἔπαι δικάσει, 25
 πότερος ὑμωφόβους ὅστις εἶπεν, ὃ
 Μένιππε, ὃ κακίων σοι δοκῶ; ΜΕΝ. Τίνες
 δὲ καὶ ἐσε, πρὸς τὸν οἶμαι· καὶ γὰρ τὸτο εἰ-
 δέναι. ΝΙΡ. Νιρέως καὶ Θεοσίτης. ΜΕΝ.
 Πότερος ὁ Νιρέως, καὶ πότερος ἔν ὁ Θεοσί- 30
 της; ἔδωκε γὰρ τὸτο δῆλον. ΘΕΡ. Ἐν μὲν
 ἡδὴ τὸτ' ἔχω, ὅτι ὁμοίος εἰμὶ σοι, καὶ ἐδὲν
 τηλικούτον διαφέρεις, ἡλίκον σε Ὀμηροῦς ἐκεί-
 νου ὁ πρὸς ἐπὶ νῆσον, ἀπάντων ὑμωφότα-
 λον πρὸς πᾶν. ὅτι ὁ σοξὸς ἐγὼ, καὶ φειδὼς, 35
 ἐδὲν χερσὶν ἐφάνηκε πρὸς δικάσει· ὅρα δὲ σοι, ὃ
 Μένιππε,

ἔχουσιν, ὥσπερ ἀκολυθῆναι πατέρων πατέρων,
ἐκπλήθω γὰρ αὐτῶν· ἔγωγε ἐν τῷ αὐτῷ
αἵματι, ὅμως καὶ ἐν τῷ μεταχθὲν ὅλως, τὸ τε-
ρπνὸν ἦν. MEN. Εὖ λέγεις, ὦ Χείρων· τὰ
ἐν αἵματι πῶς φέρεις, ἀφ' οὗ περιεργόμηναι αὐ-
τὰ ἴκῃς; ΧΕΙΡ. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε·
ἡ δὲ ἰσοτιμία, πάνυ δημοτικὸν καὶ τὸ περιεργό-
μα ἐστὶν ἔχθρ' τὸ διάφορον ἐν φωτὶ ἐστίν, ἢ ἐν σκό-
τει ἀλλῶς, ἔδ' ἐδιδόμην ὥσπερ ἄνω, ἔτε πε-
ντήν δέ, ἀλλ' ἀνεπιδεῖς τῶν ἀπάντων
ἐσμέν. MEN. Ὅρα, ὦ Χείρων, μὴ περι-
πάτης σεαυτῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος
ῥέῃ. ΧΕΙΡ. Πῶς τῷ φῆς; MEN. Ὅτι
ἐν αὐτῷ ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον αἰεὶ καὶ ταὐτὸν
ἐγένετό σοι περισκορὲς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄν-
τα, περισκορῇ ὁμοίως ἀν' ἡρώοιτο, καὶ δέησ' με-
ταβολῇ γε ζητῶν πῃ, καὶ ἐντεῦθεν ἐς ἄλ-
λον βίον ὅπως οἶμαι ἀδωσίαιον. ΧΕΙΡ. Τί
ἐν ἀν' ἀνὰ τοῖς, ὦ Μένιππε; MEN. Ὅπερ,
οἶμαι, καὶ φασί, ζυετὸν ὄντα, ἀρέσκειον καὶ
ἀγαπᾶν τοῖς παρῶσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφόρη-
τον οἶδεν.

Διάλογος κθ'.

25

Διογῆρες Ἀντιθένης, καὶ
Κερίτιος.

ΔΙΟΓ. Ἀντιθένης καὶ Κερίτιος, πολλὴν
ἀγρομεν ὥστε πᾶσι ἐκ ἀπαιμῶν
ἐνθὺν ἢ καὶ ἀπὸ περιπατήσεων, ὁ φόβος τοῦ
καπνίσματος οἷοι πνέει εἰς καὶ πᾶσι ἐκαστῷ αὐτῶν
ποιεῖ; ANT. Ἀπώμεν, ὦ Διογῆρες· καὶ γὰρ
ἐν τῷ θέαματι ἡδὺν ἡρώοιτο, τὸς μὲν δακρυ-
οῦντας

30

35

- ονίας αὐτοῦ ὁρᾶν, καὶ ὃ ἰκετᾶν ὄντας ἀρε-
 θύων ἐνέει ὃ μάλιστα καλῶντας, καὶ ὅτι τρεῖς
 χιλῶν ὠδύνει· τῷ Ἑρμῇ, ὅμως ἀντιβαίνον-
 τας, καὶ ὑπὸ αὐτοῦ ἀντιβαίνοντας, ἐδὲν δέον
 5 ΚΡΑ. Ἐγὼ γὰρ καὶ διηγῆσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον
 ὅποτε καλῶν καὶ ὅδον. ΔΙΟΓ. Διήγησαι
 ὦ Κράτης, τοιαύτας γὰρ πῶς παρῆλθον ἐρεῖν
 ΚΡΑΤ. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαινον
 ἡμῖν. ἐν αὐτοῖς δ' ὁπίσθημοι, Ἰσχυρόδωρος
 10 τε ὁ πλάσιος, ὁ ἡμέτερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ
 Μηδίας ὑπαρχος, καὶ Ὀρεσίπης ὁ Ἀρμυρῆος
 ὁ μὲν ἐν Ἰσχυρόδωρος, ἐπεφόνετο γὰρ ὑπὸ
 ληστῶν ὡς τὸν Κιθαριῶνα, ἐς Ἐλάσσινά τι-
 μαί βαδίζων, ἔσενε π, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖς
 15 χερσὶν εἶχε, καὶ τὰ παιμνία τὰ νεοῖνα, ἃ χε-
 τελεοῖται, ἀνεκαλεῖτο, καὶ αὐτὸς ἐπεμέμ-
 φετο τῆς πόλεως, ὅς Κιθαριῶνα ὑπεβάλλων
 καὶ τὰ πρὸς τὰς ἐλασσινὰς χεῖρας πάντημα
 ὄντα ὑπὸ τοῦ πωλέμων, διόδιδων, δύο μύ-
 20 νες οἰκέτας ἐπὶ χεῖρας, καὶ ταῦτα, φιάλας πέντε
 χρυσῆς, καὶ κυμβία τέσσαρα μεθ' ἑαυτοῦ ἔ-
 χων ὁ δὲ Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἦδη, καὶ νῆ
 Δί' ἐκ ἄσμενος τὴν ὁδὸν ἐς τὸ βαρβαρικόν,
 ἤχθετο, καὶ ἠγανάκειε περὶ τοῦ βαδίζοντος, καὶ ἤξι-
 25 ὦ ἵππον αὐτῷ προσπαχθῆναι. καὶ γὰρ ὁ ἵππος
 αὐτῷ σωζομένης, μὴ πλεονάζει ἀμφοτέρω
 διαπαρένεις ὑπὸ ὄρεος πνέοντες πελταστῆς, ἐν
 τῇ ὁπῇ τῷ Ἀρσάκει πρὸς τὸν Καππαδόκην
 συμπλοκῇ ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπὶ λαυνεν, ὡς
 30 διηγείτο, πολὺ τοῦ ἄλλων προὔπεξορμήσας
 ὑποστὰς ὃ ὁ Ὀρέξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδύς,
 ὑποστειῖ τ' Ἀρσάκει κοντόν· ὅθεν ὃ ὑποδύς τ'
 σάεισεν, αὐτόν τ' διαπείρει, καὶ τ' ἵππον.
 ἈΝΤ. Πῶς οἶδ' ἔ, ὦ Κράτης, μὴ πλε-
 35 γὴν ἔστω ἡμέτεροι; ΚΡΑΤ. Πῶς, ὦ Ἀντι-
 δένης, ὁ μὲν γὰρ ἐπὶ λαυνεν, εἰκοσὶ πηχὺ

τὸ αὐτὸν κόνιον περιβελήμενον· ὁ Θράξ δ', ἐπὶ
 τῇ πέλτῃ ἀπεκρέσας τ' περιβελήμενον, κὺ
 περιήλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκὴ, ἐς γόνυ ὀκλάσας,
 τῇ σαείῳ τινὶ ἐπέλαυν, κὺ τιτρώ-
 σκει τ' ἵππον ὑπὸ τὸ σέρνον, ὑπὸ θυμὸς κὺ 5
 σφοδρότητι ἐαυτὸν διαπείροντα, διελάυνει
 κὺ ὁ Ἀρσάκης ἐς τ' βελῶνα διαμπαῖς ἀ-
 γαίῳ ὑπὸ πυγῷ· ὁρᾷ οἷον π' ἐγχείο, ἔ-
 ανδρεὺς, ἀλλὰ τ' ἵππε μάλλον τὸ ἔργον,
 ἡγανάκτι δ' ὁμοῦ, ὁμότητι δ' ὦν τοῖς ἄλλοις, 10
 κὺ ἡξίῃ ἵππῳς καπνέει· ὁ δέ γε Ὀρεΐτης
 ὁ ἰδιώτης, κὺ πάνυ ἀπαλὸς πῶ πόδε, κὺ ἐλ-
 λάναι χαμαὶ, ἔκ ὅπως βαδίζειν ἐδιδάσκει
 πείχουσι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες, ἐπὶ
 ὑπερῷσι τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ὅτι τῶν ἀκαν- 15
 ὶων ὀπισθαίνοντες ἀκροποδιστῇ, μόλις βαδίζουσιν·
 ὥτε ἐπεὶ κατεβῶν ἐαυτὸν, ἐκείῳ, κὺ ἐδεμῶ
 μηχανῇ ἀνίσταται ἡδελεν, ὁ βέλτης Ἑρμῆς
 ἀρσάμενος αὐτὸν, ἐκόμισεν ἄχρι τοῦ τὸ
 πορθμεῖον, ἐγὼ δ' ἐγέλων. ἈΝΤ. Καὶ γὰρ δ' 20
 ὅτε καλῆεν, ἔδ' ἀνεμῆξα ἐμαυτὸν τοῖς ἄλλοις,
 ὅμ' ἀφρεὶς οἰμώζοντας αὐτοὺς, περισδραμὼν
 ὅτι τὸ πορθμεῖον, περικατέβηον γῶραν, ὥς
 ἂν ὀπιτηδείως παλῶσαιμι· ὅτ' ἔτ' ὅτε κὺ,
 οἱ μὲν ἐδάκρυον τ', κὺ ἐναυλίων· ἐγὼ δ' μάλα 25
 ἔτερπόμην ἐν αὐτοῖς. ΔΙΟΓ. Σὺ μὲν δ'
 Κράτης κὺ Ἀντίδηνες τοιούτων ἐπύχετε ξυνο-
 ποδιστῶν ἐμοὶ δ' Βλεψίας τ' ὁ δανειστής, ὁ
 ἐκ Περαιῶ, κὺ Δάμης ὁ Κολίνοθ, συγκα- 30
 τήρεθ'· ὁ μὲν Δάμης ὑπὸ τῷ πατρὶος ἐκ φαρ-
 μακίων ὑποδανῶν· ὁ δ' ὁ Δάμης δ' ἐρωία Μυρ-
 τίς τ' ἐταῖρος, ὑποφράξας ἐαυτὸν ὁ δ' Βλε-
 ψίας λιμῶ ἀθλιῶ ἐλέγχο ἀπεσκληκέναι, κὺ
 ἐδήλα ὡχρὸς ἐς ὑπερβολὴν, κὺ λεπτὸς ἐς τὸ 35
 ἀκρεῖστατον φαινόμενον· ἐγὼ δ' καὶ ἐπ' εἰδώς,
 ἀνέ-

- ἀνέκρινον ὃν τρόπον ὑποδαίνοι· εἶτα τῷ μὲν Δά-
 μιδι αἰπαυμένῳ τὸ ὕδρον, ἐκ αἰδίου μείνοι ἐπα-
 ντες, ἐφίω, ὑπὸ αὐτῆς, ὅς τάλαντα ἔχων ὁμῶς
 χίλια, καὶ στυφῶν αὐτὸς ἐννενηκοντὰ ἔτη ὦν,
 5 ὁκλῶ καὶ δεκάετη νεανίσμῳ τέλει αἰσας ὁβολὸς πα-
 ρείχες· ὧς δὲ, ὅς Ἀκαρνάν (ἔσενε γὰρ κακῆ-
 νος, καὶ κατήρατο τῇ Μυρρίῳ,) τί αἰπὰ τὸν
 ἔρωτα, (αὐτὸν δὲ ἔ; ὅς περὶ μὲν πολέμους ἐ-
 δεῖ πόπολε ἔτρεσας, ἀλλὰ φιλοκινδυνῶς ἦσω-
 10 νίξῃ παρὰ τῶν ἄλλων· ὑπὸ δὲ τυχρόν) παιδι-
 σκαεὶς, καὶ σακρῶν ὀπιπλάτων καὶ σεναλμῶν,
 ἐάτως ὁ γυναικῶν· ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς,
 ἐαυτὸς κατήρατο φάσας πολλῶν τῶν ἀνοιῶν,
 ὅππῃ χρηματὰ ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν περσὴν
 15 κληρονόμοις εἰς αἰεὶ βιώσειν· ὁ μάλιστα νομί-
 ζων· πάλω ἐμοὶ γε ἐπὶ τὴν τυχεῖαν τερπω-
 λὴν παρέχον τότε σενόντες· ἀλλ' ἦδη μὲν ὅππῃ
 τῷ σομῶ ἐσμέν· ἀποβλέπειν καὶ, καὶ ἀποσκο-
 πεῖν πόρρωθεν περὶ ἀφικνεμένους. Βαβαὶ πολ-
 20 λοὶ γε καὶ ποιμίλοι, καὶ πάντες σακρῶντες, πάλω
 τῶν νεοφῶν τέτων καὶ νηπίων· ἀλλὰ καὶ οἱ πα-
 νυ γεγενηκότες ὁδύρονται· τί πῶτο; ἄρα τὸ
 φίλτρον αὐτὸς ἔχει τὸ βίε; πῶτον ἐν τῷ ὑπὸ
 γυρῶν ἔρεσθαι βέλομαι· τί σακρῶντες πηλικῶ-
 25 τος ὑποδαίων; πῶ ἀνακλήεις, ὅς βέλπτε, καὶ
 τὰ πάντα, γέρων ἀφικνεμένους; ἦπερ βασιλῆος
 ἦντα; ΠΤΩ. Οὐδὲ μῶς. ΔΙΟΓ. Ἀλ-
 λὰ σαλῆρας; ΠΤΩ. Οὐδὲ πῶτο. ΔΙΟ.
 Ἄρα ἐν ἐπλήρει, εἶτα ἀνιῶ (εἰ τὸ πολλὸν)
 30 στυφῶν ὑπολιπόντα τεθνάναι; ΠΤΩ. Οὐ-
 δὲν ποιεῖτον· ἀλλ' ἐπὶ μὲν ἐγγράφειν αἰμαὶ τὰ
 ἐννενηκῶντα βίον δὲ ἀπορῶν ἀπὸ καλῶν καὶ
 ὁρμῶν εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν πῶτος ὦν, ἀ-
 τεκνός τ', καὶ περσὴν πῶτος, καὶ ἀμυδρὸν
 35 βλέπων. ΔΙΟΓ. Εἶτα τοῖς τῶν ὦν, ζῶν
 ἦντες; ΠΤΩ. Ναί· ἦν καὶ τῶν τὸ φῶς,
 καὶ

καὶ τὸ
 Παρε
 χεῶν
 π' ἐν
 πηλικ
 τὸν δα
 μακον
 δη,
 σόμον

ΑΓ

μας
 παρὰ
 μαρτ
 δρα
 κῶς
 τως,
 αἰπ
 ὀπλ
 ἐν,
 Ναί,
 πανο
 ἄλλο
 να,
 ἐρῶς,
 κατὰ
 ξίς
 ΑΓ
 ἠδ' ἐο

Αἴαντος καὶ Ἀγαμέμνονος.

51

καὶ τὸ τεθνάναι δεινὸν καὶ φοβερὸν. ΔΙΟΓ.
Παραπαίεις, ὦ γέρον, καὶ μετράκιδ' ἔτι πρὸς τὸ
χρεῶν, καὶ ταῦτα, ἡλικιώτης ὢν τῆς πορθιμέως
πῦρ ἂν τις λείπει πρὸς ἥβης, ὁπότε οἱ
παικῆται φιλόζωοί εἰσιν; ἔς ἐχρῆν διώκην
τὸν δαίμον, ὥς ἥβ' ἐν τῇ γῆρᾳ κακῶν φάρ-
μακον· ὅμ' ἀπίωμι, μὴ καὶ τις ἡμᾶς ὑπί-
δῃ, ὥς ὑπόδρασκον βελούοντα, ὁρῶν πρὸς τὸ
στόμον εἰλεμμένους.

10

Διάλογος λ'.

Αἴαντος καὶ Ἀγαμέμνονος.

15

ἈΓΑΜ. Εἴς τοι μανείς, ὦ Αἴαν, σαυτὸν
ἐφόνδυσας, ἐμελίσας δ' καὶ ἡ-
μᾶς ἀπαντίας, τί αἰπῶ τὸν Ὀδυσσεά; καὶ
πρὸς ἡμᾶς ἔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὁπότε ἦκε
μανιῶσμένον, ἔτε προσέπειν ἡξίωθες ἀν-
δρα συσχεϊώτῳ, καὶ ἐταῖρον· ὅμ' ὑποπτι-
κῶς μέγαλα βαίνων, παρῆλθες. ΑἴΑ. Εἰκό-
τως, ὦ Ἀγαμέμνον· αὐτὸς γάρ μοι τ' ἡμῶν
αἶψα κατέστη, μόνον ἀνιέξεται οὐκ ὅτι τοῖς
ὄπλοις. ἈΓΑΜ. Ἡξίους δ' ἀναμνησθῆναι
ἔειπες, καὶ ἀκονιτὴ κρατεῖν ἀπάντων; ΑἴΑ.
Ναὶ, τὰ γὰρ ποιεῖται οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ
πανοπλία, τῶ ἀνέψιμ' ἔσθ' καὶ ὑμεῖς οἱ
ἄλλοι πλὴν ἀμείνους ὄντες, ἀπείπαδε τ' ἀγῶ-
να, καὶ παρεχωρήσατέ μοι ἥβ' ἀθλων· ὅ δ' ἡ Λα-
έρθε, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσθ' ἀνδρῶν κακῶν
κατακρόφθαι ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων. ἡ-
ξίους ἔειπες, καὶ ὅπτηδεότ' ἔχειν τὰ ὅπλα.
ἈΓΑ. Αἰπῶ πειραρῆν, ὦ γῆναϊε, τ' ὅσον
ἦδ' ὅσον τοῖς τῶν κληρονομίαν τ' ὅπλων πρὸς
διδόναι

δίδειναι συγχεῖν γε ὄντι, φέρεται, ἐς τὸ κοινὸν
 κατέδειτο αὐτά. ΑἶΑ. Οὐκ ἀλλὰ τ' Ὀδυσσεύς,
 ὡς ἀντεποινήθη μόνῳ. ΑΓΑΜ. Συγχώνυμῳ,
 ὦ Αἶαν, εἰ ἀνθρώπων, ὡρέχθη δούξης ἡδύ-
 5 58 πρῶταίῳ, ἔπειτα ἡ ἡμῶν ἐκαστὸν κιν.
 δυνάμειν ὑπομνήσει, ἐπεὶ καὶ ἐκέρχθη σε, καὶ
 ταῦτα πρῶτα Τρωσὶ διηγεσάμενος. ΑἶΑ. Οἶδ' αὖ
 ἐγὼ, ἥ τις με καλεῖσθαι, ἀλλ' ἐν δέμῳ λέγειν
 πρῶτα ἥμῃ διεῖν τ' ἔγωγε Ὀδυσσεύς μὴ ἔγωγε
 10 μισεῖν ἔκ' ἂν δυνάμειν, ὦ Ἀγάμεμνον, ἔσθ' ἂν
 εἰ αὐτῇ μοι Ἀθηνᾶ τῆτο δῶκεται.

Διάλογος λα.

Μίνωϑ ἡ Σωστράτης.

MIN. **Ο** Μὲν ληστὴς ἔσθ' ὁ Σωστράτης, ἐς
 τὸν Πυριφλεγέθοντα ἐμβέβληται.
 20 ὁ δ' ἰερόσυλος ὑπὸ τ' Χιμαίρου δια-
 πασθήτω ὁ δ' ὑπὸ τ' Ἑρμῆ, πρῶτα τ'
 Τιτυδὸν ἀποκτείνῃς ὑπὸ ἥμῃ γυπῶν κερκέδω καὶ
 αὐτὸς τὸ ἥπαρ ὑμῖν τὸ οἰαζομένῳ ἀπὸ
 καὶ τὰς ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, καὶ τὰς
 25 μακρόρων νήσους κατοικεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια
 ἐποιεῖτε πρῶτα τ' βίον. ΣΩΣΤ. Ἀκκοῦ,
 ὦ Μίνως, εἰ σοὶ δίκαια δούλω λέγειν. MIN.
 Νυνὶ ἀκέσω αὐτίς, ἐγὼ ἐξελέγηξαι, ὦ Σώ-
 30 στράτῃ, ποιητὴς ὢν, καὶ ποσέτερος ἀπεκτενώς;
 ΣΩΣΤ. Ἐλέγμαι ἦ, ἀλλ' ὄρεα, εἰ δίκαιως
 κολαδίσσασμαι. MIN. Καὶ πάντῃ, εἴ γε ἀπο-
 τίνειν τ' αἰξίαν δίκαιον. ΣΩΣΤ. Ὅμως
 ἀπόκτειναι μοι ὦ Μίνως βραχὺ γάρ τι ἐφύστω-
 35 μαι σε. MIN. Λέγε μὴ μακροῦ μόνον. ὅ-
 πως καὶ τὸν ἄλλος διακρίνωμην ἡδύ. ΣΩΣΤ.
 Ὅποσα ἐπείρασθαι ἐν τῷ βίῳ, πότερος ἐκὼν ἐ-
 πείρασθαι,

πρεσβυτον, ἢ ἐπικέκλωσό μοι ὑπὸ τ' μοί-
 ρας; MIN. Ὑπὸ τ' μοίρας δηλαδὴ.
 ΣΩΣΤΡΑ. Οὐκ᾽ ἐν κ' οἱ χρεστοὶ ἀπαν-
 τες, κ' οἱ πονηροὶ δοκῶντες ἡμεῖς, ἐκείνη ὑπο-
 κρίνεις, ταῦτα δρῶμεν. MIN. Ναί, τῇ
 Κλωθῇ, ἢ ἐκείνῃ ἐπέταξε γυναικὲν εἶναι τὰ πρε-
 κήα. ΣΩΣ. Εἰ ἐν πρ ἀναγκασθεὶς ὑπ' ἀλ-
 λου φονεύσειεν πῦρα, ἢ δυνάμενϑ ἀνπλέγειν
 ἐκείνῃ βιαζόμενϑ, οἷον δῆμϑ ἢ δορυφόρος,
 ὃ μὲ δικάσει πειθεῖς, ὃ δ' ὅτι τυραννῶ, τίνα αἰτιά-
 σῃ τὰ φόνε; MIN. Δῆλον ὡς τ' δικάσω, ἢ
 τ' τύραννον, ἐπεὶ ἔστι τὸ ξίφος αὐτό. ὑπηρετεῖ
 γὰρ τὰτο ὄργανον ὃν πρὸς τ' θυμὸν, τὰ πρὸς
 πρᾶξοντι τ' αἰτίῃ. ΣΩΣΤ. Εὖγε, ὦ Μί-
 νως, ὅπ κ' ἐπιδαψιλόη τὰ πρᾶξείγματι
 ἢν δὲ πρ ἀπυσεῖλαιϑ τὰ δευότα, ἢ κη αὐ-
 τὸς χρυσὸν ἢ ἀργυρεὴν κομίζων, τίτι τ' χάριν
 ἰσέον, ἢ τίνα ὑπεργέτω ἀναγραπῆον; MIN.
 Τὸν πέμψαια, ὦ Σώσεσθε διάκονϑ γὰρ ὁ
 κομίσας ἦν. ΣΩΣ. Οὐκ᾽ ἐν ὁρᾷ, πῶς ἀδίκη-
 ποιεὶς κολάζων ἡμᾶς ὑπὸ πρᾶξαις γυναικί, ὡς
 ἢ Κλωθῇ πρᾶξέταπτε, κ' τέτυκας πικρὴν τοῦ δια-
 κονησαμένης ἀγορίοις ἀγαθοῖς; ἢ γὰρ δὴ ἐκείνο
 ἐπείν ἐχοι πρ ἀν, ὡς ἀνπλέγειν δυνάτον ἦν,
 τοῖς μὲ πάσης ἀνάγκης πρᾶξαιαμένης. MIN.
 ὦ Σώσεσθε, πολλὰ ἰδοὺς ἀν κ' ἄλλα ἢ κ' τ'
 λόγον γινόμενα, εἰ ἀκείνῳς ὅτι τὰ τοῖς πικρῶν
 ἀλλὰ (ὃ τὰτο ἀπολαύσει τ' ἐπεωλήτως διότι
 ἢ ληστὴς μόνον, ἀλλὰ κ' (σοφιστὴς τς εἶ) δοκεῖς
 ἀπτελυσον αὐτόν, ὦ Ἑρμῇ κ' μηκέτι κολάζε-
 σθαι ὅρα δὲ, μὴ κ' τοῦ ἀμυε νεκρὸς ἐρωτᾷν
 τὰ ὁμοία διδάξης.

Διάλογος λβ'.

Μένιππος, ἢ Νεικυομανθεία.

5 ΜΕΝΙΠΠΟΣ, ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

ΜΕΝ.^ς Ω Χαῖρε μέλαθρον, πτόπυλός σου
ἐστὶς ἐμῆς.

Ὡς ἀσμένος σ' ἐσείδον, ἐς φάθος μολών.

10 ΦΙΛΩΝ. Οὐ Μένιππος ἔπος ὅτιν ὁ Κύων;
ἐμενὺν ἄμνηστος, εἰ μὴ ἐγὼ πτόπυλόν περ
νίππας ὄλκας τί δι' αὐτῶν βέλετο τὸ δμῶκος
τῷ γήμῳ. πλὴν καὶ λύρα καὶ λεοντῇ; περ
σιτέον δὲ ὁμῶς αὐτῶν. Χαῖρε, ὦ Μένιππε
15 καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφίξαι; πολὺ γὰρ χερόνιον
πέποινας ἐν τῇ πόλει ΜΕΝ.

Ἦκω νεκρῶν καθύμνητα, καὶ Σκόττε πύλα
λιπών,

Ἴν' αἴθης χρεῖς ὥχσαι θεῶν.

20 ΦΙΛ. Ἠράκλεις ἐλελήθει Μένιππος ἡμῶς
ἀποθανόντων, καὶ τ' ὅς ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν;
ΜΕΝΙΠ.

Οὐκ ἄμνηστος ἔτ' ἐμπνεν αἴθης μ' ἐδέξατο.

ΦΙΛ. Τίς δι' ἡ αἰτία σοι τ' καὶ νῆς καὶ πτόπυλός σου;

25 ταύτης ἀποδημίας; ΜΕΝ.

Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος νῦν πλέον.

ΦΙΛ. Παῦσαι μακάριε τραγῶδων, καὶ λέγε

ἐπὶ πῶς ἀπλῶς καὶ βαρύνεις τὸν ἱαμβεύων,

πῶς ἡ σοφία; τί σοι τῆς κατωπερείας ἐδέχοντο;

30 ἄλλως γὰρ ἐχ' ἡδεῖά τις, ἐδὲ ἀτπάσθαι ἢ ὁ
δός. ΜΕΝ.

ὦ φιλότιμος, χρεῖώ με κατήγαγον εἰς αἰδῶς,

Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίης εἰρεσίαο.

ΦΙΛ. Οὐτὸς; ἄμνηστος ἢ πτόπυλός σου;

35 ἔπος ἐμμέτρως ἐρράφθεις πτόπυλός σου ἀνδράς
φίλους. ΜΕΝΙΠ. Μὴ θαυμάσης, ὦ ἐταίρε
γεωστῇ

Μένιππος, ἡ Νεκρομαντεία. 55

νεωστὶ γὰρ Εὐειπίδῃ καὶ Ὀμήρῳ Συγχορόμεθ',
 αὐτὸ οἶδ' ὅπως ἀνεπλήθην ἤν' ἐπὼν, καὶ
 αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ὅπῃ τὸ σῶμα ἔρχε-
 ται· ἀτὰρ εἶπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὸ γῆς ἔ-
 χει, καὶ τί ποιεῖσιν ἐν τῇ πόλῃ; ΦΙΛ. Καί 5
 ἔνδον, ἀλλ' οἶα καὶ πρὸς τῷ, ἀρπάσσουσιν, ὅππ-
 ορκεῖσι, τοκοβλυφεῖσιν, ὁκολογατῶσιν. ΜΕΝ.
 Ἀθλοὶ καὶ χαχοδαίμονες· ἐ γὰρ ἴσασι, οἶα
 ἔνασ' ἔχουσιν κεκέρωτο ἔργον τοῖς κῆρτο, καὶ οἶα κε-
 χθροτόνηται τὰ ψυφίσματα καὶ ἤν' πλεσίων, 10
 αὐτὰ καὶ Κέρβερον, ἐδεμία μηχανὴ τῷ διαφυ-
 γεῖν αὐτῶς. ΦΙΛ. Τί φῆς; δέδοκται τε
 νεώτερον τοῖς κῆρτο καὶ ἤν' ἐνθάδε; ΜΕΝ.
 Νὴ Δία καὶ πολλὰ· ἀλλ' ἐ δέμης ἐκφέρειν
 αὐτὰ πρὸς ἀτανίας, ἐ δὲ τὰ ἀπόρρητα ὅξ- 15
 αργαίειν. μὴ καὶ πρὸς ἡμᾶς γράψεται γε-
 ρων ἀσβεβείας ὅπῃ τῷ Ραδαμάνθυος. ΦΙΛ.
 Μηδαμῶς, ὦ Μένιππε, πρὸς τῷ Δίδε, μὴ
 φθορήσης ἤν' λόγων φίλῳ ἀνδρί· πρὸς γὰρ εἰ-
 δότα σιωπᾶν ἐρεῖς τάτ' ἄλλα, καὶ πρὸς με- 20
 μνημόρον. ΜΕΝ. Χρησὸν ἔστι πείρασιν τῷ
 σίτασμα, καὶ ἐ πάντῃ ἀσφδμήας πάλιν ἄλλα
 ἔσθ' ἔνεκα πολυμήτεον· ἐξοξε δὴ πρὸς πλε-
 σίους τέτυκας καὶ πολυχρημάτους, καὶ τὸ χρυσίον
 κατὰ κλίσσον ὡς περὶ τῷ Δανάλῳ φυλάττον- 25
 τας

2 ΦΙΛ. Μὴ νεώτερον εἴπης, ὦ γὰρ δὲ,
 τὰ δεδωμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, αὐτὰ κα-
 λῖς· ἂν ἡδέως ἀκύναιμι ἔσθ' ἡπὶς αἰπῶς τοῖς
 πῆς κατὰ δὲ ἐλθῶ, πῆς ὅ ὅ πῆς πορείας ἡγε- 30
 μών· εἴθ' ἐξῆς ἄτε εἴδες, ἄτε ἡκτας παρ'
 αὐτοῖς· εἰκὸς γὰρ δὴ φιλόκδοον ὄντα ἔσθ' ἡ-
 δὲν ἤν' ἀξίων δέας ἢ ἀκοῆς πρὸς ἀλίστειν.
 ΜΕΝ. Ὑπεργητέον καὶ ταῦτά σοι· πῆ γὰρ
 ἂν καὶ πρὸς πρὸς. ὅποτε φίλῳ ἀνὴρ βιάζοιτο; 35
 καὶ δὴ πρὸς τῷ τοῖς δίδε τῷ γνώμῳ τῷ ἐ-
 μῷ

- μιν, καὶ ὅθεν ὁρμήθην πρὸς τὴν κατάβασιν ἐγὼ
 γὰρ ἄρχει μὲν ἐν πασι τοῖς ἡν ἀκέων Ὀμήρου καὶ Ἡ-
 σίοδος πολέμους καὶ σάσεις διηγούμενον, ἐ μόνον
 τῷ ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῷ ἡδὴ τῷ θεῶν.
 5 ἔπ' δὲ καὶ μοι χεῖρας αὐτῷ καὶ βίαν καὶ ἀρπαγὰς καὶ
 δίχας, καὶ πατέρων ἕξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γα-
 μους, πάντα ταῦτα ἡγέμεν ἐν καλῷ, καὶ ἡ
 παρέργως ἐκένεμιν πρὸς αὐτὰ ἔπει δὲ εἰς
 ἀνδρας τελεῖν ἡξάμεν, πάλιν αὖ ἐνταῦθα
 10 ἡκεον τῷ νόμον τὰναντία τοῖς ποιηταῖς κελεύ-
 ὀντων, μήτε μοιχεύειν, μήτε σασιάζειν, μήτε
 ἀρπάζειν, ἐν μεγάλην ἐν καθεσθήκην ἀμφιβολίᾳ
 ἐκ εἰδῶς ὅτι χρησαίμεν ἐμαυτῷ ἕτε γὰρ τοῦ
 θεῶς ἂν ποτε ἡγέμεν μοιχεύσαι, καὶ σασιάζειν
 15 πρὸς ἀλλήλους, εἰ μὴ ὡς περὶ κληῶν τέτων ἐρί-
 νουσκον, ἕτ' ἂν τοῦ νομοθέτου τὰναντία τέτοις
 πείσιν, εἰ μὴ λυσιτελεῖν ὑπελάμβανον.
 3 Ἐπεὶ δὲ διηπόρεν, ὁδοξέ μοι ἐλθόντα
 πρὸς τοὺς καλυμμένους τέτους φιλοσόφους, ἐσχέ-
 20 ρίσαι τὴν ἐμαυτὸν καὶ διηθῆναι αὐτῷ χρησά-
 μοι, ὅτι βέλοισι, καὶ τίνα ὁδὸν ἀπλοῦ καὶ βε-
 βαίαν ὑποδείξει τὰ βίαν ταῦτα μὲν δὴ φρονῶν
 πρὸς αὐτοῖς ἐλελήθειν εἰ ἐμαυτὸν εἰς αὐ-
 τῷ, φασί, τὸ πῦρ ἐκ τῆς χαπνῆς βιαζόμενον
 25 πρὸς γὰρ δὴ τέτοις μάλιστα ἀεισκον ὅπως
 πῶν τὴν ἀγνοίαν καὶ τὴν ἀπορίαν πλείονα, ὡς
 μοι τάχιστα χρυσὸν ἀπέδειξαν ἔτοι τὴν τῷ ἰδι-
 ωτῶν βίον ἀμέλει, ὃ μὲν αὐτῷ παρῆναι τὸ
 πᾶν ἡδέως, καὶ μόνον τῆτο ἐκ παντὸς μετέ-
 30 ναι τῆτο γὰρ ἐν τὸν δὲ δαίμον· ὃ δὲ τις ἐμπα-
 λιν, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ μοιχεύειν, καὶ τὸ σῶμα
 χαίνασθαι, ῥυπαρῶν καὶ αὐχμῶν, καὶ
 πᾶσι δυσχερῶν, καὶ λοιδορέμενον, (ὡς
 ἔστιν ὁπρὶν αὐτῶν τὰ πάνθημα ἐκείνα τὰ
 35 Ἡσίοδος περὶ τὴν ἀρετῆς ἔστι, καὶ τὴν ἰδρωτᾶ, καὶ

καὶ τὴν ὅτι τὸ ἄκρον ἀνάβασον ἄν.Θ καὶ α-
 φερεῖν χρημάτων παρεκελεύετο, καὶ ἀδιαφο-
 ρον οἷον τὴν κλῆσιν αὐτοῦ· ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν
 ἀνδραδὸν εἶπεν καὶ ἔπειθε αὐτὸν ἀπεραινεῖ-
 ναι· καὶ μὴ γὰρ τὸ κόσμος τί χρὴ καὶ λέγειν; 5
 καὶ γὰρ ἰδέας, καὶ ἀσώμια, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ,
 καὶ τοιαῦτα πᾶσι ὅχλον ὀνομάτων ὁσημέραι
 παρ' ὑμῶν ἤκουον ἐναντίων, καὶ τὸ πάντων δει-
 νῶν ἀτοπώτατον, ὅτι καὶ αὐτὸς ἐναντιωτάτων
 ἔλασθ' αὐτοῦ λέγων, σφόδρα νικῶντας καὶ 10
 πιδανὲς λόγους ἐποείζετο, ὥστε μήτε τῆς θερ-
 μὸν τὸ αὐτὸ περὶ λέγοντι, μήτε τῶ ψυ-
 χρὸν, ἀνπλέγειν ἔχειν, καὶ τὰ ταῦτα εἰδὼτα
 σαφῶς, ὥς ἔκ αὐτοῦ ποτε θερμὸν πᾶσι καὶ ψυ-
 χρὸν ἐν ταῦτάς χερσίν· ἀτεχνῶς ἔκ ἐπαθόν 15
 τοῖς νυκάζουσιν τέτοις ὁμοίον, ἄρτι μὲν, ὅπνι-
 ον ἄρτι ὅ, ἀναιδέων ἐμπαλιν· ἔπ, ὅ πολλῶν
 ἔπειτα ἐκείνων ἀτοπώτερον, τοῦ γὰρ αὐτοῦ τέ-
 τας δεισκόν ὁπτηρῶν, ἐναντιώτατα τοῖς αὐ-
 τοῦ λόγους ὁπτηδύοντας· τοῦ γὰρ κατὰ 20
 φερεῖν ὁρῶντας χρημάτων, ἐώρων ἀπερὶ
 ἐχρηστικὰς αὐτοῦ, καὶ καὶ τὸν δὲ διαφρασεύουσας,
 καὶ ὅτι μισθὸν παιδιδύοντι, καὶ πάντα ἔ-
 κατέπων ἐπομύοντι· τὰς δὲ τὴν δόξαν ἀπο-
 θεμολογῶν, αὐτῆς ἐνεκα πάντα ὁπτηδύον. 25
 τας· ἡδονῆς δὲ αὐτὸν ἄπαντας κατηγορεῖν-
 τας· ἰδέα δὲ μόνη ταύτη περὶ ὁπτηδύον·
 ὁρῶντας ἔν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος, ἔπ
 μᾶλλον ἐδυσχεραίνον, ἡρέμα ὁρῶντας ἐμπα-
 ναυτὸν, ὅπ μὲν πολλῶν καὶ ὁρῶν, καὶ 30
 ὁρῶντας ὅτι ὁρῶντας διαβεβαιολογῶν ἀνόντος
 τὸ εἶμι, καὶ τὰ ληθῆς ἔπ ἀγνοῶν καὶ ῥ-
 χουμαι.

4. Καὶ μοί ποτε διαχρυπνέντι τέτων ἐνε-
 κα, ἔδοξεν ἐς Βαβυλῶνα ἐλθόντα, διενθιῶναι 35
 πν.Θ αὐτοῦ μάγων, αὐτοῦ Ζωροάστρε μαθητῶν καὶ

διαδύχων· ἤκεον δ' αὐτοὺς ἐπρωδαῖς τε καὶ
 τελεταῖς πῶς ἀνοίγειν τ' τῆς αἵας τὰς πύ-
 λας, καὶ κατὰγειν ὃν ἂν ἐύλων ἢ ἀσφδηῶς, καὶ
 ὁπίσω αὐτοῖς ἀναπέμπειν· αἶετον ἔν ἡγέμελῳ
 5 εἶ), ὧρα πινθ τέτων διαπαραξάμερον τλῶ
 κατὰβασιν, ἐλδοῖλα ὧρα Τειρεσίαν τ' Βοιῶ-
 πον, μαθεῖν παρ' αὐτῆς, ἅτε μάντιεως καὶ Κορῆς,
 τίς ὅστιν ὁ αἶεις θ βίῳ, καὶ ὃν ἂν πρὸς ἐλροίτο ἐν
 φρονῶν· καὶ δὴ ἀναπιδήσας ὡς εἶχον τέχνης,
 10 ἵετονον ἐνδὺ βαβυλῶν θ· ἐλθῶν δ', συγ-
 νομαί πνι ἤν Χρηδαίων σοφῶ ἀνδρεί καὶ δι-
 σπασίῳ τλῶ τέχνῳ, πολιῶ μ' τλῶ κόμῳ,
 γήρειον δ' μάλα σεμνὸν καθεμνίῳ, τένομα δ'
 ἦν αὐτῷ Μιθροβαρζάνης· διηδεῖς δ' καὶ κατὰ
 15 κελύδας, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτῆς ἐφ' ὅτῳ βί-
 λοίσο μισθῶ κατὰ γήσαδαί μοι τῆς ὁδῆς· πα-
 ραλαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ, παρῶτα μ' ἡμέρας ἐ-
 νέα καὶ εἰκοσὶν ἄμα τῇ σελῶν ἀρξάμεν θ·
 λυε, κατὰγων ὅπῃ τ' Εὐφρατίῳ, ἔωθεν παρὸς
 20 ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον, ῥῆσιν πνα μακρὰν
 ὀπλέγων, ἧς ἔ σφόδρα κατήκεον· ὥσπερ γὰρ
 οἱ φάυλοι ἤν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων, ὅπῃ-
 τερχόν π καὶ ἐκ ἀσφδῆς, ἐφδέγγοτο, πᾶσι
 ἄνδ' ἐφ' ἧς γέ πνας ὀπκαλεῖσθαι δαίμονας· μὴ
 25 γὰρ τ' ἐπώδῳ τρεῖς ἂν με παρὸς τὸ παρῶτα-
 πον ἀποπύσας, ἐπανήει πάλιν, ἔδνα ἤν ἀπ-
 αντώντων παρὸς βλέπων· καὶ σπία μ' ἐμῖν τὰ
 ἀκρόδρυα, ποτὸν δ' γάλα, καὶ μελίκρατον, καὶ
 τὸ τῆς Χοάσας ὕδωρ· ἐννὴ δ' ὑπαίθει θ ὅπῃ
 30 τῆς πόας ἐπεί δ' αἷλις εἶχε τῆς παρῶτα-
 τήσεως πρὸς μέσας νύκτας ὅπῃ τὸν Τίγρινα
 ποταμὸν ἀγαθόν, ἐκάθηρέ τέ με καὶ ἀπέ-
 μαξε, καὶ πειρήγνισε δαδί καὶ σκίλλη, καὶ ἄλλοις
 πλεόσιν, αἶμα καὶ τλῶ ἐπώδῳ ἐκένῳ ὑπο-
 35 τονδορύσας· εἶτα ὅλον με κατὰ μαγείας, καὶ
 πειρελθῶν, ἵνα μὴ βλαπτοίμῳ ὑπὸ ἤν φαν-
 τασμάτων,

Μένιππος, ἡ Νεκρομαντεία. 59

ασμάτων, ἐπανάγει ἐς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον
ἐναποδίζοντα· καὶ τὸ λοιπὸν ἀμφὶ πλέον εἰ-
ρημῶν αὐτὸς μὲν ἐν Μαρικίῳ πνέειν σολῶ,
τὰ πολλὰ ἐοικύαν τῇ Μηδικῇ· ἐμὲ δὲ τῆς τοιοῦ-
τόντων ἐπισκοδίασε πρὸς πῖλῳ καὶ τῇ λεοντῇ καὶ 5
πρὸς τῇ λύρᾳ, καὶ παρεκελεύσατο, ἥν τις ἐρη-
παί με τένομα, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν,
Ἡρακλέα δὲ ἢ Ὀδυσσεύα ἢ Ὀρφέα. ΦΙΛ. Ὡς
δὴ πὶ τῷτο, ὦ Μένιππε; καὶ γὰρ συνήκω τὴν
αἰτίαν ἕτε τῷ γήματι, ἕτε τῷ ὀνομασίῳ. 10
MEN. Καὶ μὴν περὶ δὴλόν γε τῷτο, καὶ ἐπαν-
τελῶς ἀπὸρρητον. ἐπεὶ γὰρ εἴτοι περὶ ἡμῶν ζῶν-
τες ἐς ἄδου καλεληλυθέντες, ἡγείτο, εἰ με ἀπει-
κάζοιεν αὐτοῖς, ῥαδίως ἀντὶ τὴν Αἰακῆ φρε-
σιν διαλαθεῖν, καὶ ἀκολούτως παρελθεῖν, ὅτε 15
συνυδέεσθον τραγικῶς μάλα πῶς ἀπεμπούμενον
ὑπὸ τῷ γήματι.

5. Ἦδη δὲ ἐν ὑπέφαιναν ἡμέρας, καὶ κα-
τελθόντες δὴ τὸν ποταμὸν, πρὸ ἀναγωγῆς
ἐμηνόμεθα· παρεσκιάσας δὲ αὐτῷ καὶ σκά- 20
φῳ, καὶ ἱερεῖα, καὶ μελίκερτα, καὶ ἄλλα ὅσα
πρὸς τὴν τελετὴν χρήσιμα· ἐμβολέμενοι ἐν
ἁπαντα τὰ παρεσκευασμένα, ἔγω δὲ καὶ
αὐτοί.

Βαίνουμι ἀχνύμενοι, θαλερὸν καὶ δάκρυ 25
χέοντες.

Καὶ μέλει μὴ πνέοντες ὑπεφερόμεθα ἐν πρὸ
ποταμῷ· εἴτα δὲ ἐπεπλάσαμεν ἐς τὸ ἐλθεῖν
καὶ τὴν λίμνην, ἐς ἣν ὁ Εὐφροσύνης ἀφανίζετο·
περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτῃ, ἀφικνέμεθα ἐς π 30
χωεῖον ἐρήμον καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον, ἐς ὃ
ἀποβάντες (ἡγείτο δὲ ὁ Μιθρῆσβαρζάνης) βόθρεν
τε ὠρυζάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσθράξαμεν, καὶ
τὸ αἶμα πρὸς τὸν βόθρεν ἐσπείσαμεν· ὃ δὲ
μάγιστ' ἐν τοῦτω δῶδα καυομένην ἔχων, ἔκ 35
ἐτ' ἡρεμῆα τῇ φωνῇ, παμμέγεθες δὲ ὡς οἶός τε
ἦν

60 Μένιππῳ, ἡ Νεκρομαντεία.

- ἦν ἀνακραγὼν, δαίμονας δ' ὁμῶς πάντας ὀπίσθε-
το καὶ ποινὰς, καὶ εἰννύας, καὶ νυχτὶν ἔχεται καὶ
αἰπὴν Περσεφόνην, ὡραμίνας ἅμα βαρ-
βαρικὰ πνα καὶ ἄσσημα ὀνόματα καὶ πολυσύλ-
5 λαβαῖ ἐνδὺς ἐν πάντα ἐκείνα ἐσαλεύει, καὶ
ὑπὸ δ' ἐπὶ φθῆς τῷ δαίμονι ἀνερρίψυτο, καὶ ἡ
ὕλας τῷ Κερβέρῳ πόρρωθεν ἠκούει, καὶ τὸ
ῥῆμα ὑπὸ κράτῃς ἦν καὶ Κυθρωνόν.
Ἐδίδεισεν δ' ὑπὸ νερθεν ἀναξ ἐνέρων αἰσωνδῶς
10 Καίεραίνετο γὰρ ἦδη τὰ πλείστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ
ὁ Πυειφλεγέδων, καὶ τῷ Πλέτωνι τὰ βασι-
λειαῖα χαλιδόνηες δ' ὁμῶς διὰ τῷ χάσματι
τῷ μὲν Ῥαδάμανθῳ εὐεργετῶν σθεναρῶς μικρῶς
δεῖν ὑπὸ τῷ δέσῃ· ὁ δ' Κέρβερος ὑλάει καὶ
15 μὲν τοι, καὶ παρεκίνησε ταχὺ δὲ με χρέσαντι
τῷ λυγρῷ, ὡραχέμα ἐκοιμήθη ὑπὸ τῷ μέλει
ἐπεὶ δ' πρὸς τῷ λίμνῳ ἤλθομεν, μικρῶς μὲν
ἐδ' ἐπεραιώθημεν, ἦν γὰρ ἦδη πλήρες τὸ πορ-
θμεῖον, καὶ οἰμαγωγῆς ἀνάπλεων. τραυματίαι δ'
20 πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ Κέλεθ, ὁ δ' ἡ κα-
φαλῶν, ὁ δ' ἄλλοι πρὸς τετεμεμένῳ. ἐμοὶ
δοκεῖν ἐκ πνῶ πολέμου παρόντες· ὁμῶς δ' ἐν
ὁ βέλπες Χάρων, ὡς εἶδε τῷ λεοντῶν ὀπι-
θεῖς με τῷ Ἡρακλέῳ εἶδ' ἐσεδέξατό με καὶ διε-
25 πόρθμασέ τε ἄσμεθ, καὶ ἀποβᾶσι διεσπῆμαι
τῷ ἀτραπὸν.
6. Ἐπεὶ δ' ἦμεν ἐν τῷ Κρότῳ περὶ μὲν
Μιθροβαρζάνης, εἰπόμεν δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχ-
μεθ ὅπως, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικνε-
30 μεθα τῷ ἀποστέλῳ χαλιδόφον, ἐνθα δὴ περὶ
ἐπὶ πρὸς ἡμᾶς τετραγυῖαι τῷ νεκρῶν αἰσωνδῶν
καὶ ὀλίγον δ' περὶ ὀνῆες, παρεχόμεθα πρὸς τὸ
τῷ Μίνῳ δικάσειον· ἐτύχανε δ' ὁ μὲν ὅτι
δρῶν πρὸς ὑφ' αἰσωνδῶν καὶ ἡμεῖς παρεσκήκει
35 δ' αὐτῷ ποινὰ, καὶ ἀλάστορες, καὶ εἰννύες
ἐτέρωθεν δ' ὡραχέμα πολλοὶ πρὸς ἐρεξῆς
αἰσωνδῶν

αὐτῆς μακρὰ δεδεμένοι ἐλέγοντο ὅτι μοιχοὶ
 πορνοβοσκοί, καὶ τελῶναι, καὶ κόλακες, καὶ (υ-
 ποφάν), καὶ τοῖστος ὁμιλῶντες πάντα κυκλώνων
 τὰ βίῳ χρεῖς δὲ οἷτε πλέστοι καὶ τοκο-
 λυφοὶ προσήεζ, ὠχθοί, καὶ περιγαστροί, καὶ 5
 ποδαρχοί, κλοιῶν ἔχοντες αὐτῶν καὶ κόρακα δι-
 ἀλγνίον ὀπκείμενοι ἐρεσῶτες ἐν ἡμεῖς, ἐω-
 ῶμεν τὰ γινόμενα, καὶ ἡκέομεν τὴν ἀπολοῖ-
 ῶν κατηγόρεον δὲ αὐτῶν καινοὶ πνεύς καὶ πα-
 ράδοξοι ῥήτορες. ΦΙΛ. Τίνες εἶσι πρὸς Διός; 10
 καὶ γὰρ ὁκνήσης καὶ εἴπο. ΜΕΝ. Οἷδα
 τε ταῦτασι τὰς πρὸς τὴν ἡλίον ἀποβλεψάμε-
 ναι ἀπὸ τῶν σωματίων; ΦΙΛ. Πάνυ μὲν ἐν
 ΜΕΝ. Αὐταὶ τοίνυν ἐπειδὴν ἀποδάνωμεν, κα-
 τηγορεῖσθαι, καὶ καλὰ μαρτυρεῖσθαι καὶ διελέγχεσθαι 15
 περὶ τὰς ἡμεῖς πρὸς τὸν βίον, καὶ (φρόνως) π-
 ρὸς αὐτῶν ἀξιόπιστα δοκῶσιν, ἅτε ἀεὶ ζῶνται,
 καὶ μηδέποτε ἀφιστάμεναι τῶν σωματίων. ὁ δὲ ἐν
 Μίνως ὀπμελῶς ἐξετάζων ἀπέμπευ ἔχοντες ἐς
 τὴν ἀσπερὸν χῶρον, δίκην ὑφ' ἐξόντα καλῶ 20
 ἀξίαν τῶν τετολμημένων καὶ μάστιγα ἐκείνων
 ἠπείλο τὸν ὅτι πλέστοις καὶ ἀρχαῖς τετυφωμέ-
 νων, καὶ μονονεχί καὶ περισκωπῶν περιμρόντων
 πλὴν τὸν ὀλιγοχρόνιον ἀλαζωνείαν αὐτῶν, καὶ τὴν
 ὑπερφανίαν μυσσάμενοι, καὶ ὅτι καὶ ἐμέμνητο, 25
 θνητοὶ καὶ ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τετυ-
 ρηκότες. οἱ δὲ ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεί-
 να πάντα, πλέτες λέγω καὶ γλῆνη, καὶ δυνάμει-
 ας, γυμνοὶ ἅπαντες γενεακότες, παρεσῆκει, ὥσπερ
 πῖνα ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῶν ἐν- 30
 δαίμονιαν, ὅτε ἐγώδε ταῦθ' ὄρων, ὑπερέχαιρον
 καὶ εἴ πῃ γνωρίσαιμι αὐτῶν, πρὸς τὸν ἀν' ἡσυχίᾳ
 πῶς ὑπερίμνησκον, οἷον ἦν πρὸς τὸν βίον, καὶ ἡ-
 λίκον ἐφύσασθαι, ἡνίκα πολλοὶ μὲν ἔωθεν ὅτι τὴν
 περὶ τῶν παρὲς ἡμεῖς, τὴν περὶ τὸν αὐτὸν περὶ 35
 μρόντες, ὡς πάντοτε καὶ ἀποκλειόμενοι πρὸς τὴν
 οἰκετῶν.

62 Μένιππ^Θ, ἡ Νεκρομαντεία.

οἰκετῶν· ὁ μὲν ἂν ποιεῖ ἀναλείλας αὐτοῖς
πορφυρῆς τις, ἢ περικλυστ^Θ ἢ διαποικιλ^Θ,
εὐδαίμονας ὅσοι καὶ μακαρεῖς ἀποφαίνειν τοῦ
παρασπόντου, ἢν τὸ σῆθ^Θ ἢ τ^Θ δεξιὰν παρα-
5 νων δόξῃ καταφιλεῖν· οἱ μὲν γὰρ ἐν ἡνιωτῶν
αἰκούντες

7. Τῷ δὲ Μίνωϊ μία τις καὶ πρὸς χάρι
ἐδικάσθη δίκη· τ^Θ γάρ τοι Σικελιώτῳ Δι-
νύστον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπὸ τ^Θ Δίων^Θ κα-
10 τήσθη δέντα, καὶ ὑπὸ τῆς σοῆς καταμαρτυρη-
θέντα, παρελθὼν Ἀείσιππ^Θ ὁ Κυβισσῶ^Θ
(ἄγχι δ' αὐτὸν ἐν πρῇ, καὶ δύναται μέγιστος
ἐν τοῖς κῆρυ) μικρὸν δὲ τῇ χιμαίρᾳ περὶ
δεθέντα, παρέλυσε τῆς καταδίκης, λέγων
15 πολλοῖς αὐτὸν ἦν πεπαιδευμένων πρὸς ἀν-
γύριον γινέσθαι δεξιόν· ἀποσάντες δὲ ὁμοῦ
δικασθεῖς πρὸς τὸ κολαστήριον ἀφικνύμεθα
ἐνθα δὴ, ὡ φίλε, πολλὰ καὶ ἐλεῖν· ἢν ἀκῆσαι
τ^Θ καὶ ἰδεῖν· μασίγων τε γὰρ ὁμῶς ἴσο^Θ ἡκέλει,
20 καὶ οἰμωγῇ ἦν ὅπῃ τῶ πρὸς ὀπλιωμένων, καὶ
ἐρέβλαι, καὶ κύφωνες, καὶ τερχοί, καὶ ἡ χιμαίρα
ἐσπέρει, καὶ ὁ Κέρβερος ἐδάραται, ἐκολά-
ζοντο δὲ ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δούλοι, (κα-
τράπαι, πένητες, πλέστοι, πτωχοί, καὶ μετέ-
25 μελε πᾶσι ἦν τελομηκῶν· ἐνὶ δὲ αὐτῇ καὶ
ἐφωκίσαντο ἰδόντες, ὅποσοι ἦσαν ἦν ἐναγχε^Θ
τελελυτηκότων· οἱ δὲ ἐνεκαλύπτοντο καὶ ἀπε-
τρέποντο· εἰ δὲ καὶ προσβλέποιεν μάλα δειλοῦ
πρεπές τι καὶ κολακδικόν· καὶ ταῦτα, πῶς
30 οἶεν, βαρεῖς ὄντες καὶ ὑπερόπται ὄντες τ^Θ βίον;
τοῖς μὲν τοι πένησιν ἡμῖν τέλει τ^Θ κακῶν ἐδέδο-
το, καὶ διαναπαύομενοι πάλιν ἐκολάζοντο.

8. Καὶ μὲν χάκεῖνα εἶδον τὰ μυθώδη,
τὸν Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα
35 Τάντημον χαλεπῶς ἔχοντα καὶ τὸν γηγυρῆ Τι-
τυόν· Ἡρόκλεις ὅσ^Θ δὲ ἐκεῖνο γὰρ τόπον ἐπέ-
χων

ὧν ἀγρῷ διελθόντες ὃ καὶ τέττες, ἐς τὸ πε-
 ῖον ἐτράλλομεν, τὸ Ἀχέρησον δειέσκοντο ἔ-
 ὑπόδι τοῦ ἡμιθέος ἔ καὶ τὰς ἡρώνας, καὶ τὸν
 ἄλλον ὁμιλον ἥν νεκρῶν καὶ ἔθνη καὶ φύλα δι-
 αίσωκόμεν, τοῦ μὲν παλαιῆς πνας καὶ ὑρωπῶν- 5
 τας, καὶ ὡς οἴσιν Ὀμηρῷ, ἀμυλῶντες· τοῦ δὲ
 παλαιοῦ καὶ Σωεσηκότας, καὶ μάλιστα τοῦ Αἰγυ-
 πτίων αὐτοῦ, διὰ τὸ πολυαρκές τὴν ταειχείας·
 ὃ μὲν τοι διαγινώσκειν ἔκαστον, ἐ πάνυ π ἦν
 ἰσχύον· ἀπαντες γὰρ ἀτεχνῶς ἀμύλοις γί- 10
 νηται ὁμοιοι, ἥν ὅσων γεγυμνωμένων, πλὴν
 μόγις καὶ διὰ πολλῶν ἀναδεωρῶν αὐτοῦ ἐγι-
 νώσκοντο· ἔκεινο δ' ἐπ' ἀμύλοις ἀμαυροῖ
 καὶ ἀσσημοι, καὶ ἐδὲν ἔπ ἥν παρ' ἡμῶν κα-
 λῶν φυλάττοντες· ὡς πολλῶν ἐν ταύτῃ 15
 σκελετῶν κεκλιμένων, καὶ πάντων ὁμοίων, καὶ φο-
 βερῶν π καὶ δικάκων δεδερκότων, καὶ γυμνὰς
 τοῦ ὁδόντας περσφαιρόντων, ὁπόρην περὶ ἐμαυ-
 τὸν, ὃ πνι διακρίναμι τὸν Θεοσίτῳ ὑπὸ
 τῆς καλῆς Νιρέως, ἦν τὴν μέλειτῳ Ἰερῶν ἀπὸ 20
 τῆς Φανάκων βασιλείας, ἡ Πυρρίαν τὴν μάγ-
 ρον ἀπὸ τῆς Ἀγαμέμνονος· ἐδὲν γὰρ ἔπ ἥν
 παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς παρέμεινεν,
 ἀλλ' ὁμοια τὰ ὅσα ἦν, ἀδολα καὶ ἀνεπί-
 γραφα, καὶ ὅσα ἐδὲν δὲ διακρίνεσθαι 25
 γάρμενα.

9. Τοιγάρτοι ἐκεῖνα ὁρῶντι, ἐδὲκ μοι
 ὃ ἥν ἀνδρῶπων βίῳ, πομπῇ πνι μακρᾷ
 περσφαιρῶν, χορηγεῖν ὃ καὶ διατάττειν ἕκαστα
 ἡ τύχη διάφορα καὶ ποικίλα τοῖς πομπῶν. 30
 ταῖς γήμασι περσφαιρῶν· τὸν μὲν γὰρ λαβῶ-
 ν ἡ τύχη, βασιλικῶς διεσκῶσσε πάσας ἔ
 ὅπιδεῖται, καὶ δευφώρες περσφαιρῶν, καὶ τὴν κε-
 φαλῶν σέβασσα τῶν διαδύμασι τῶν δὲ, οἰκέτε
 γήμα περσφαιρῶν· τὴν δὲ πνα, καλῶν ἐπ' ἐκός- 35
 μιν, τὴν δὲ ἀμορφῶν καὶ γλαῖον περσφαιρῶν
 ασι.

64 Μένιππ^Θ, ἡ Νεκρομαντεία.

- ασε παλινδοπλῶ γὰρ οἶμαι δεῖν χυῖσθαι τὴν θάλασσαν
 πολλὰς καὶ τὴν διὰ μέσης τὴν πομπὴν μετέβηκε τὰ
 ἐνίων χήματα, ἐκ ἐῷσα ἐς τὸ τέλος διαπομ-
 πῦσαι, ὡς ἐτάχθη, ἀλλὰ μεταμφιέσασθαι
 5 τὴν μὲν Κρεῖον ἠνάγκασε τὴν οἰκίαν καὶ αἰχ-
 μαλώτερον ἑαυτὴν ἀναλαβεῖν, μὲν τὴν Μαίαν.
 δειον, τέως ἐν τοῖς οἰκίαις πομπῶν οἶσα. τὴν
 Πολυκράτης περὶ τὴν μετενέδωκε, καὶ μετὰ
 αὐτὴν πνέουσα ἔλασε χυῖσθαι τὴν χήματι· ἐπειδὴν
 10 δ' ὁ τῆς πομπῆς καὶ τὸς παρέλθῃ, τὴν καὶ πνέουσα
 ἑκαστὴν ἀποδύσας τὴν ἑαυτὴν, καὶ ἀποδυσάμεν^Θ
 τὸ χήμα μὲν τὴν σώματι, ὡς περὶ ἡν περὶ τὴν
 γένεσιν, μηδὲν τὴν πλῆσιν διαφέρων· ἐνίοι δ'
 ὑπὸ ἀγνωμοσύνης, ἐπειδὴν ἀπαιτῇ τὸν κό-
 15 μόν ὅπως αἰσῶν ἡ τύχη, ἀχθονται γὰρ, καὶ ἀγα-
 νακτῶσιν, ὡς περὶ οἰκίαν πνέων σεεισκόμενοι,
 καὶ ἐκ τῆς περὶ ὀλίγον ἐχρήσαντο ἀποδυσάμεν^Θ
 οἶμαι δὲ καὶ τῆς ὅτι τὴν ἑαυτὴν πολλὰς ἐ-
 ρακέναι τὴν τεχνικὴν ὑποκειτὰς τέχνης περὶ
 20 τὰς χεῖρας τῆς δερμάτων, ἀρπὺ μὲν Κρέοντα,
 ἐνίοτε δὲ, Πειάδης γυναικίης, ἡ Ἀγαμέ-
 μνονος· καὶ ὁ αὐτός, εἰ τύχοι μικρὸν ἐμπερὶ
 μάλα σμινῶς, τὸ τῆς Κέκροπος ἡ Ἐρεχθί-
 ως χήμα μιμησάμενος, μετὰ ὀλίγον οἰκίης
 25 περὶ ἡλθεν ὑπὸ τῆς ποιητῆς μακελῶσιν· ἡ δὲ
 δὲ πέρας ἔχοντος τῆς δερμάτων, ἀποδυσά-
 μενος ἑκαστος αὐτῶν τὴν χεῖρας πασον ἐκεί-
 νῳ ἐδῆται, καὶ τὸ περὶ πνέον ἀποδύμενος,
 καὶ καὶ ἀπὸ τῆς ἐμβάτων, πένης καὶ τα-
 30 πενὸς σφίγγεσθαι, ἐκ τῆς Ἀγαμέμνωνος ὁ Ἀ-
 γρέως, ὁ τὴν Κρέωνος ὁ Μενόικιος, ἀλλὰ Πῶλος
 Χαικλέης σκινίδος ὀνομαζόμενος, ἡ Σάτυρος
 ὁ Θεογέπωνος Μαράθωνος· τοιαῦτα καὶ τὰ
 τῆς ἀνθρώπων περὶ τὰ ὅσα, ὡς τότε μοι
 35 ὁρῶντι ἐδόξεν.

10. ΦΙΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Μένιππε, οἱ τῶν
 πολυ-

πυλῆες τέτυς καὶ ὑψηλὸς τάφος ἔχοντες
 ὑπὸ γῆς, καὶ σήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ὀπισθάμματα
 ἰα, ἐδὲν πρῶτον παρ' αὐτοῖς εἰσι τ' ἰδιωτῶν
 νεκρῶν; ΜΕΝ. Ληθεῖς ὦ ὄντα· εἰ γὰρ ἐδεάσω
 τῷ Μουσῶν αὐτὸν, λέγω τ' ἢ Κάρα τ' ἔτι 5
 τ' τάφος περικόρητον, ἐν οἷδα, ὅπ' ἐκ αὐτῶν ἐπαύ-
 σω δελῶν, ἔγωγε ταπεινῶς ἔρριπτο ἐν πελάγῳ
 περὶ λαοφάνων ἐν τῷ λιγυρῷ δήμῳ τῷ
 νεκρῶν· ἐμοὶ δοκεῖ, τοσούτον ἀπολαύων τ' μνή-
 ματι, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο τηλικύτον ἀχθος 10
 ὀπκείμην· ἐπειδὴν γὰρ ὦ ἐταῖρε ὁ Αἰακὸς
 ἀπομνησθήσῃ ἐκείνῳ τ' τόπον, δίδωσι τ' τὸ μέ-
 γιστον ἐπὶ πλέον ποδός, ἀνάγκη ἀγαπῶντα καὶ α-
 κείῳ, πρὸς τὸ μέτρον Σωεσταλιδίων· πολλῶν
 δ' αὖν οἶμαι, μᾶλλον ἐγέλαις, εἰ ἐδεάσω τοῦ 15
 παρ' ἡμῖν βασιλέως καὶ σαλῆρας, πῶχάδονας
 παρ' αὐτοῖς, καὶ ἦτοι ταειχῶ πολυῶν καὶ ὑπο-
 εἰας, ἢ τὰ περὶ διδάσκοντας γράμματα, καὶ
 ὑπὸ τ' πυλῆτι ὑβρίζοντες, καὶ κατὰ κόρηας
 παιδιόχους, ὥσπερ τῷ ἀνδραπόδων τὰ ἀπιδό- 20
 πα· Φίλιππον γὰρ τ' Μακεδόνα ἐγὼ δεσπό-
 μην, ἐδὲ κρατεῖν ἐμαυτῷ δυνάτοος ἦν·
 εἰδείχθη δέ μοι ἐν γονιδίῳ πνί, μισθὸς ἀνέ-
 μιν τὰ σαυρὰ τῷ ὑποδημάτων· πολλὰς
 τ' καὶ ἄλλας ἦν ἰδεῖν ἐν τ' τειρόδους μελαίνῃς 25
 ἔεργας λέγω, καὶ Δαρείους, καὶ Πολυκράτους.

II. ΦΙΛ. Ἀποπαθῆναι τὰ περὶ τῷ βασι-
 λέων, καὶ μικρὸν δεῖν ἄπει· τί δέ οἱ Σωκράτης
 ἔπειθε, καὶ Διογένης, καὶ εἰ τις ἄλλος τ' σοφῶν;
 ΜΕΝ. Ὁ μὲν Σωκράτης καὶ ἐπεὶ περὶ διελεί- 30
 χων ἀπαντας, Σωίσει δ' αὐτῷ Πηγαμίδης, καὶ
 Ὀδυσσεὺς καὶ Νέστωρ καὶ εἰ τις ἄλλος λέγει νε-
 κρός· ἐπὶ μὲν τοῖς ἐπεφύσθησιν αὐτῷ καὶ διωδύκει
 ἐκ τ' φαρμακοποσίας τὰ Κέλη· ὁ δ' ἔβελτις 35
 Διογένης παρὶν μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ Ἀσ-
 συρίῳ, καὶ Μίδῳ τῷ Φρυγί, καὶ ἄλλοις ποσὶ τῷ

πυρήτων ἐλαυνόμενοι· τένταίνοντες ὃ λοιπὸν
 εἶναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν εἶπε τῷ γνώμῳ
 Κρατίων Σκελεπώνῳ, Νεκρομάχῃ, φυλῆς Ἀ-
 λδαυπάδῳ· τέτε ἀναγινώδεντῳ τῷ ψηφισ-
 μάτῳ, ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαὶ, ἐπεχει- 5
 ριτόνησε ὃ τὸ πλῆθος, καὶ ἐπεβειμήσατο ἡ
 βουλὴ, καὶ ὑλάκησεν ὁ Κέρκερῳ· ἔπειτα γὰρ
 ἐτελεῖ γίγνεται, καὶ κύρια, τὰ ἀνεγνω-
 σμένα.

13. Ταῦτα μὲν δὴ σοὶ τὰ ἐν τῇ ἐκκλη- 10
 σίᾳ· ἐγὼ δὲ ἔπερ ἀρίστῳ ἔνεκα, πρὸ Τερ-
 σία προσελθὼν, ἰκέτευον αὐτὸν τὰ πάντα
 δηγησάμεν· εἰπεῖν πρὸς με, ποῖον πῖνα ἡ-
 γήτο τὸν δαῖσον βίον· ὃ ὃ γέλῃσας, ἔστ δὲ
 πολλὸν π γρόνιον καὶ ὠχρόν, καὶ λεπτόφρωνον, 15
 ὃ τέκνον, φησὶ, τῷ μὲν αὐτῷ οἶδά σε
 πῶς ἐποίησας, ὅτι πρὸς ἑὸν Κορῶν ἐχέμετο,
 καὶ τὰ αὐτὰ γινωσκόντων ἑαυτοῖς· ἀπὸρ ἔ-
 δέμεις λέγειν πρὸς σε, ἀπείρητον γὰρ ὑπὸ τῷ
 Ραδαμάνθυ· μηδαμῶς, ἔρῳ, ὃ παύειον, 20
 ὃ μὲν εἶπε, καὶ μὴ πειρίδης με σε τυφλότερον
 πειρίδῃ· ἐν τῷ βίῳ ὃ ὃ, δὴ με ἀπαγαγόν,
 καὶ πολὺ ἢ ἄλλων ἀποσπάσας, ἡρέμα πρὸς
 κυλῖας πρὸς τὸ ἔς φηπν, ὃ ἢ ἰδιωτῶν
 δαῖσον βίον καὶ ζωφρονέσετον, ὡς τῆς ἀφρο- 25
 συῆς παύσμεντῳ τῷ μετεωρολογεῖν. καὶ
 τίλη καὶ ἀρχὰς ὁπισκοπεῖν, καὶ καλὰ πύσας
 ἢ σοφῶν τέτων συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦ-
 τα λήρον ἡγησάμεντῳ τῷ μόνον ὑξάπαν-
 10 ὃ θηρόση, ὅπως τὸ παρὸν εὖ δέμεντῳ, 30
 πρὸς ἑαυτῆς γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ πρὸς μηδὲν
 ἑαυταυτῶς.

14. Ὡς εἰπὼν, πάλιν ὤρτο κατ' Ἀσφο-
 δελόν λευκῆ· ἐγὼ δὲ, καὶ γὰρ ἦδη ὁ πρὸς ἡν,
 ὃ μὲν δὴ, ὃ Μιθροβάρζάνη, φημὶ, πῶς διαμέλ- 35
 λόμεν, καὶ ἐκ ἁπλῶς αὐτοῖς ἐς τὸ βίον; ὃ δὲ
 πρὸς

πρὸς ταῦτα, θάρρει φησὶν, ὦ Μένιππε, πα-
 χείαν γάρ σοι καὶ ἀσπράγμα ὑποδείξω ἀτρα-
 πὸν καὶ διὰ ἀπαγαγὼν με πρὸς π χαλεπὸν τῷ
 ἄλλῃ σοφορώτερον δείξας τῇ χειρὶ πύρρῳθεν
 5 ἀμαυρόν τι καὶ λεπτόν ὥσπερ διὰ κλειδείῃ
 ἐσρέον φῶς, ἐκείνο, ἐρη ὅτι τὸ ἱερὸν τῷ Τερ-
 φωνίῃ, καὶ κείθεν κατέρχον· οἱ ἀπὸ Βοιωτίας
 ταῦτ' ἐν ἀνιδί, καὶ ἐνδύς ἐσθ' ὅτι τῆς Ἑλ-
 λάδος· ἡδὲ δὲ τοῖς εἰρημύοις ἐγὼ, καὶ
 10 τὸν Μάγον ἀσπασάμεν, χαλεπῶς μάλα
 διὰ τῆς σομῆς ἀνερπύτας, ἐκ οὐδ', ὅπως ἐν Λι-
 βανείῃ γίγνομαι.

15

Διάλογος λγ'.

Χάρων, ἡ Ἐπισκοπῆντες.

20

ἙΡΜΗΣ. **Τ**Ι γελᾷς, ὦ Χάρων; ἢ π
 τὸ πορθιμεῖον ὑπολιπὼν,
 δεύει ἀνεκλήλυδας ἐς τὴν παρῶσαν ἡμέραν, ὅ
 πάνυ εἰωθὼς ὅπ' ὑπεράζειν τοῖς ἀνὰ πρᾶγμα.
 25 σι; ΧΑΡ. Ἐπεθύμηθ', ὦ Ἑρμῆ, ἰδεῖν ὅποῖα
 ὅτι τὰ ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἃ πρᾶττεσιν οἱ ἀνθρώ-
 ποι ἐν αὐτῷ ἢ πίνων σεράμενοι, πάντες οἱ-
 μῶζοι καπνόντες παρ' ἡμᾶς· ἐδεῖς γὰρ αὐ-
 τῶν ἀδακρυτὴ διέπλυνεν· αἰτησάμεν ἐν
 30 τῷ τῷ τῷ αὐτὸς ὥσπερ καὶ ὁ Θετταλὸς
 ἐκείνῳ νεανίσκῳ, μίαν ἡμέραν λειπόντας
 γλυκῆς, ἀνεκλήλυδα ἐς τὸ φῶς· καὶ μοι δοκῶ
 ἐς δέον ἐντετυχηκαναί σοι· ξαναγῆταις γὰρ
 35 σα, ὡς ἂν εἰδῶς ἅπαντα. ἙΡΜ. Οὐ γοῦν
 μοι, ὦ πορθιμεῦ· ἀπέρχομαι γάρ τι διακονη-
 σάμεν

αἰνῶν τῷ αἰνῶ Διὶ τῶν ἀνθρωπικῶν ὁ
 ὀξύθυμός τέ ἐστι, καὶ δέδια μὴ βραδύ-
 παντά με, ὅλον ὑμέτερον εἶσα ἐῖ), ὡς οὖν
 τῷ ζῳῳ ἢ ὁπρὸς τὸν Ἥφαιστον πρῶτον ἐποι-
 οῦσε, ῥίψῃ καὶ με τεταγὼς τῷ ποδὸς ἀπὸ τῷ θε- 5
 οῦσι βηλῶ, ὡς ὑποσχάζων, γέλωτα παρέ-
 χοιμι, καὶ αὐτὸς οἰνοχῶν. ΧΑΡ. Περὶό-
 φει ἐν με ἄλλως πλανώμενον ὑπὸ γῆς, καὶ
 ταῦτα, ἐταῖς καὶ ξύμπλευς καὶ κυδι-
 ἀκτος ὧν; καὶ μὴ καλῶς εἶχεν, ὃ παῖ 10
 Μαίαι, ἐκείνων γὰρ σε μεμνηῖται, ὅτι μη-
 δὲ πώποτε σε ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ πορ-
 σκωπον εἶ) ἀλλὰ σύ μὲν ῥέγκεις ὅτι τῷ
 καλασρώματι ἐκλαθεῖς, ὥμους ἔτω καρτε- 15
 ρὲς ἔχων, ἢ εἴ πινᾶ ἄλλον νεκρὸν ἔυρεῖς, ἐκεί-
 νῳ παρ' ὅλον τὸν πλῆν διαλέγῃ ἐγὼ ὃ
 πρεσβύτης ὧν τὴν δικωπίαν ἔλκων, ἐρέτω
 μόνῳ ἀλλὰ πρὸς τῷ πατρὸς, ὃ φίλτατον
 Ἐμήδιον, μὴ καταλίπῃς με, πενήνηται
 δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὡς π καὶ ἰ- 20
 δὼν ἐπανέλδοιμι ὡς ἦν με σύ ἀφῆς, ἐ-
 δὲν τῶν τυφλῶν διοίσω· καθάπερ γὰρ ἐ-
 κείνοι κράλλονται διολισθαίνοντες ἐν τῷ
 σκότῳ, ἔγω δὲ καὶ γὰρ σοὶ πάλιν ἀμβλυ-
 ῶπῳ πρὸς τὸ φῶς· ἀλλὰ δὸς, ὃ Κυλ- 25
 λήνιέ μοι ἐς αἰὲ μεμνησομένη τὴν χά-
 ριν. ΕΡΜΗΣ. Τεπὶ τὸ πρῶτον πλε-
 γὼν αἶπον καλασθήσεται μοι ὁρῶ γὰρ ἢ
 δὴ τὸν μισθόν τῆς πενήτησεως ἐκ ἀκόν- 30
 τουλον παντάπασιν ἡμῖν ἐτόμινον· ὑπερ-
 γητέον ὃ ὅμως· τί γὰρ ὧν καὶ πάθη
 πς, ὅποτε φίλῳ πς ὧν βιάζοιτο; πάντα
 μὲν ἐν σε ἰδεῖν καὶ ἐχθρὸν ἀκριβῶς ἀ-
 μύχανόν ἐστιν ὃ πορθμὶ πολλῶν γὰρ αἶν
 ἐτῶν ἢ διατελεῖ γήροισι· ἔτα ἐμὲ μὲν 35
 ἀποκηρύττειται δεήσῃ, καὶ δὲ ὑπερδύντα
 ὑπὸ

70 Χάρων, ἢ Ἐπισκοπεῖτες.

ὑπὸ τοῦ Διός· Ὡς δὲ καὶ αὐτὸν καλύσσει ἐνερ-
γεῖν τὰ τε θανάτου ἔργα, καὶ τὸ τε Πλάττω-
ν ἀρχὴν ζῆμιν, μὴ νεκρωγῶντα πελ-
λῆ τε χροῦς· καὶ ὁ τελώνης Αἰακὸς ἀγα-
5 νακλήσῃ, μηδ' ὀβελὸν ἐμπολῶν· ὥς δὲ τὰ
κεφάλαια τῶν γυνομῶν ἰδῆς, τῶν ἢ
σκεπήειον.

2. ΧΑΡ. Αὐτὸς, ὦ Ἑρμῆ, ὅπνῳ τοῦ βέλ-
τιστον· ἐγὼ δὲ ἐλὲν οἶδα τῶν ὑπὸ γῆς, ξένῳ
10 ὦν. ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Χάρων, ὑψιλή-
πνῳ ἡμῶν ἐστὶ χροῦς, ὥς ἀπὸ ἐκείνου πάντ'
ἰδοῖς· σοὶ δὲ εἰ μὲν ἐς τὸν ἐκτὸν ἀνελθεῖν
δυνατὸν ἦν, ἔκ αὖν ἔκαμνον ἐκ πτωπῆς καὶ
αὖν ἀκριβῶς ἀπαντὰ καθεύρας· ἐπεὶ δὲ ἐξ
15 μὲς εἰδῶλτος αἰὲ ζωνόντα ὀπιδάμειν τῶν βασι-
λείων τῷ Διός, ὧρα ἡμῶν ὑψιλήν π' ὅρῳ π-
επισκοπεῖν. ΧΑΡ. Οἶδα, ὦ Ἑρμῆ, ἀπὸ
εἴωθα λέγειν ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, ἐπιδῶν πλε-
ωμῶν; ὁπόταν γὰρ τὸ πνεῦμα χαλαρήσῃ, πλε-
20 γία τῇ ὁδῶν ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κύμα ὑψιλήν
ἀρθῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπὸ ἀγνοίας κελύετε
τῶν ὁδῶν σείλαι, ἢ ἐλθεῖναι ὀλίγον τῷ πο-
δός· ἢ λυκεδραμεῖν πρὸ πνέμασι ἐγὼ δὲ,
τῷ ἡσυχίαν ἄγειν ὡς κελύομαι ὑμῶν· αὐτὸς
25 γὰρ εἰδέναι τὰ βελτίω, καὶ ταῦτα δὴ καὶ ὁ
πρῶτος, ὁπόσα χαλῶς ἔχῃ νομίζεις Κυβερνή-
της νυνὶ γε ὦν· ἐγὼ δὲ ὡς περὶ ὀπιδάταις νό-
μοι, σωπῇ καθεύδωμαι, πάντα πειδόμενα
κελεύουσί σοι. ΕΡΜ. Ὅρθως λέγεις, αὐτὸς
30 γὰρ εἴσομαι τί ποιήειον, καὶ εὐρήσω τὸ ἱκανὸν
σκοπῆν· ἄρ' ἔν ὁ Καύκασος ὀπιδάει· ἢ
ὁ Παρνασσὸς ὑψιλήτερος, ἢ ἀμφοῖν ὁ Ὀλυμ-
πος ἐκείνοσι, καὶ τοὶ ἐφ' αὐλὸν π' ἀνεμνήσθην
ἐς τὸ Ὀλυμπον ἀπιδῶν συλαμεῖν δέ π' καὶ
35 ὑπεργῆσαι καὶ Ὡς δέ. ΧΑΡ. Πρῶτα πῆ-
ὑπεργῆσω γὰρ ὅσα δυνάτα.

3. ΕΡΜ.

ἘΡΜ. Ὁμῆρ^Θ ὁ ποιητής φησι τὰς
 ὡς ἔσας, δύο καὶ αὐτὰς ὄντας, ἐπὶ παῖ-
 ἐδεῖσθαι πρὶς τῷ Ὁσάν ἐν βάρων
 σπᾶσιν, ὅπως εἶναι τὸ Ὀλύμπῳ εἶτα
 Πήλιον ἐπὶ αὐτῇ ἱκανῶς ταύτῃ καίμα- 5
 ἔξεν οἰομένους καὶ πρὸς τὰς πρὸς τὸ ἔρα-
 ἐκείνῳ μὲν ἐν τῷ μετὰ κίω, ἀπατάλῳ γὰρ
 δίκας ἐπὶ σάτῃ νῶν, ἐν γὰρ ὅπῃ κακῶ
 δεῶν ταῦτα βελούμην, πῶς ἐχὶ οἰκοδο-
 μῶν καὶ αὐτοὶ καὶ τὰ αὐτὰ ὅπως ἐκτελεῖται 10
 ἐκείνῃ τὰ ὅρη, ὡς ἐκτελεῖται αὐτὸ ὑψηλότερον
 ἀπὸ τῆς ἐκείνης; ΧΑΡ. Καὶ διωρησ-
 ῶν, ὡς Ἐρμῆς, δὲ, ὅπως ἀναθεῖς, ἀρ-
 νῶ τὸ Πήλιον ἢ τὸ Ὁσάν; ἘΡΜ. Διὰ
 τὸ ἐκ αὐτῶν, ὡς Χάρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀγνοε- 15
 σθαι; πῶς βρεθούσιν ἐκείνοι; καὶ ταῦ-
 τα, δεῖς ὑπάρχοντες; ΧΑΡ. Οὐκ. ἀλλὰ τὸ
 πρὸς τὸ δοκεῖ μοι ἀπὸ τῶν πᾶσι μεγαλειάν
 ἔχειν. ἘΡΜ. Εἰκότως ἰδιώτης γὰρ εἶ, ὡς
 Χάρων, καὶ ἡμεῖς ποιητικὸς ὁ γὰρ γυνάδας Ὁ- 20
 μῆρ^Θ ἀπὸ δυοῖν σίχον αὐτίκα ἡμῶν ἀμβλῶν
 ἀποίησε τὸ ἔρανον, ἔγωγε ῥαδίως συνιθεὶς τὰ
 ὅρη καὶ θαυμάζω εἰ σοὶ ταῦτα τεράτια εἶ
 δοκεῖ, τὸ Ἀτλαντὶα διηλαδῆν εἰδέναι, ὅς τὸ πῶ- 25
 λον αὐτὸν εἰς ὧν φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἀπαν-
 τῶν ἀνέκεις; ἢ ἴσως καὶ τὸ ἐμὲ ἀδελφεῖ πῶς
 Ἡρακλέ^Θ, ὡς διαδέχοιτό ποτε αὐτὸν ἐκείνον
 τὸ Ἀτλαντὶα καὶ ἀναπαύσκει πρὸς ὀλίγον τὸ
 ἄλγος, ὑποθεὶς ἐαυτὸν φορτῶν; ΧΑΡ. Ἀκῶ
 καὶ ταῦτα εἰ γὰρ ἀληθὴς ὅστις, ὧς ἔστιν, ὡς Ἐρμῆς, 30
 καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδῶν. ἘΡΜ. Ἀληθὲς γάρ, ὡς
 Χάρων ἢ πᾶσι γὰρ ἐνέκα σοφοὶ ἄνδρες ἐφεί-
 δοντο; ὡς ἀναμοχλῶμεν τὸ Ὁσάν πρὸς
 τὸν, ὡς πρὸς ἡμῶν ὑφηνεῖται τὸ ἐπὶ καὶ ὁ ἀρ-
 χτέκων Ὁμῆρ^Θ.

- Αὐτὰρ ἔσθ' Ὁσση Πήλιον εἰνοσίφυλλον.
 Ὅρῳ, ὅπως ῥαδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς ἔξερ-
 γασόμεθα; φέρε ἐν ἀναβῶς ἰδῶ, ἢ καὶ ταύτα
 ἰκανὰ, ἢ ἐποικοδομεῖν ἐπὶ δεήσῃ παπαί χα-
 5 τῶ ἔτι ἐσμέν ἐν τῇ ὑπώρειά τῃ ἐραυῇ ἀπὸ
 μὲ γὰρ σὺν ἐσών, μόγις Ἰωνία καὶ Λυδία φαί-
 νεῖ. ὑπὸ τῇ τ' ἐσπέρῃ, καὶ πλέον Ἰταλίας, καὶ
 Σικελίας. ἀπὸ τῇ σὺν ἀρκτώων, τὰ ὅπῃ τὰ δὲ
 τῇ Ἰσρε μόνα. χαλκίδεν ἢ Κρήτη καὶ πάνυ ὁ-
 10 φῶς· μετακινήτεα ἡμῖν, ὅτι περθεύ, καὶ ἢ Οἰτη
 ὡς ἔοικεν· εἴτα ὁ Παρνασσὸς ὅπῃ πᾶσιν. ΧΑΡ.
 Οὐτὼ ποιῶμεν, ὅρα μόνον μὴ λεπτότερον
 ἔξεργασόμεθα τὸ ἔργον· ἀπαμυκύνοντες αὐτῇ
 ῥα τὸ πιδανῆ· εἴτα Συγκλητῶν δένδεις αὐτῇ
 15 περὶ τῆς Ὀμήρου οἰκοδομητικῆς περὶ δὲ
 μὲν, ζυγυαῖες τῶν κερνίων. ἘΡΜ.
 Θάρρει, ἀσφαλῶς γὰρ ἔξει ἅπαντα, μεταπῆ-
 τλῶ Οἰτῶ, ὅπῃ κυλινδείῳ καὶ ὁ Παρνασσὸς
 ἰδὲ ἐπ' ἀνέμῳ αὐτῆς. εἴ ἔχει, πάντα ὁρῶ· ἀ-
 20 νάβαινε ἡδὺ καὶ ζυ. ΧΑΡ. Ὅρεξον, ὦ Ἐρ-
 μῆ, τὴν χεῖρα, καὶ γὰρ ὅπῃ μακρόν με ταύτῃ
 τλῶ μηχανῶν ἀναβιβάσεις. ἘΡΜ. Εἴ γε
 καὶ ἰδεῖν ἐθέλεις, ὦ Χάρων, ἅπαντα, καὶ ἐν τῇ
 ἀμφῳ, καὶ ἀσφαλῆ, καὶ φιλοφροσύμονα· εἴδ' ἄλλ'
 25 ἔχει με τὴν δεξιᾶν, καὶ φείδῃ μὴ κατὰ τὴν ὀλυ-
 σιρῆ παλῆν· εὐγε ἀνελέηλυσας γὰρ ζυ. καὶ ἐπεὶ
 τῷ διχορυσθῇ ὁ Παρνασσὸς ὅτι, μίαν ἐκεί-
 ρῃ ἀκρῶν ὅπῃ γὰρ ὁμοῖοι κατεζώμιθα· ζυ
 δὲ μοι ἡδὺ ἐν κύκλῳ περὶ βλεπῶν ὅπῃ κατὰ
 30 ἅπαντα.
 4. ΧΑΡ. Ὅρῳ γὰρ πολλῶν καὶ λίμνῳ
 πᾶσι μεγάλῳ περὶ ῥέεθρῳ, καὶ ὅρῳ, καὶ ποταμῶν,
 τῇ Κωκυτῇ, καὶ Πυριπολεγέδοντι· μελίζονας, καὶ
 ἀνθρώπους πάνυ ζυμῶντες, καὶ πᾶσι φωλεῖς
 35 αὐτῶν. ἘΡΜ. Πόλεις ἐκείναι εἰσιν, καὶ φω-
 λεῖς εἴδ' ἡννύσεις. ΧΑΡ. Οἶδα, ὦ Ἐρμῆ,

ὅτι ἐδὲν ἡμῶν πέρασι, ἀλλὰ μάττω τὸν
 ἀφ' ἑαυτοῦ κατὰ τὴν Καταλίαν, καὶ τὴν Οἴττω, καὶ
 ἡμῶν ὅρη μετεκινῆται. ΕΡΜ. Ὅπως
 ΧΑΡ. Οὐδὲν ἀκριβὲς ἔγωγε ἀπὸ τῆς
 ἡμῶν ὅρη ἐβελόμην ὅτι ἐ πόλεις, καὶ ὅρη αὐ- 5
 τῶν μόνον, ὥσπερ ἐν γεγραμμένῳ ὅρα, ἀλλὰ
 καὶ ἀνθρώπους αὐτῶν, καὶ αὐτὰς πόλεις, καὶ οἷα
 ἡμῶν, ὥσπερ ὅτι με τὸ πρῶτον ἐπὶ τῶν
 ὅρη γελῶντα, καὶ ἦρε με, ὅ, πηλὸν ἀκ-
 τὰς γὰρ πνῦθ' ἡδὴν ἐς ὑπερβολὴν. ΕΡΜ. 10
 τίς ἔστι; ΧΑΡ. Ἐπὶ δεῖπνον οἶμαι,
 καὶ θείας ὑπὸ πνῦθ' ἡμῶν φίλων, ἐς τὴν ὑπε-
 ρβολὴν μάστις ἡμῶν καὶ μετὰ τὴν λέγοντι
 ἀπὸ τῆς πηγῆς κεραιῶν ὅπως ἔστι, καὶ οἷα
 ἡμῶν κινῆται, ἀπέκλεινεν αὐτόν. ἐγὼ 15
 καὶ ἡμῶν ὅπως ἔστι τὴν ὑπερβολὴν ἔοικα ὅτι
 καὶ νῦν ὑπερβολὴν ἔστι, ὥς μάλλον βλέπομαι
 καὶ ἀκούω. ΕΡΜ. Ἐχ' ἀπὸ τῆς καὶ
 πνῦθ' ἐγὼ ἰδούμαι σοι, καὶ ὅπως ἔστι
 τὸν ἐν βραχέϊ ἀποφανῶ, παρ' Ὀμήρου πνῦθ' 20
 καὶ πρὸς τὸ ἐπὶ τὴν λαβρὴν καὶ πνῦθ' ἔστι
 ὅπως τὰ ἔστι, μέμνησο μηκέτι ἀμεινῶς,
 ἀλλὰ ὅπως πάντες ὅρα. ΧΑΡ. Λέγε μὲ-
 νον. ΕΡΜ.

Ἀχλὺς δ' αὐτοὶ ἀπ' ὁρῶν καὶ ἔλθον ἢ 25
 πρὶν ἐπὶ τὴν,

Ὅπως ἐν γνώσκῃς ἡμῶν δεδὸν ἡδὲ καὶ ἀνδρα.
 ΧΑΡ. Τί ἔστι; ΕΡΜ. Ἡδὴ ὁρῶς; ΧΑΡ.
 ὅπως πνῦθ' καὶ πνῦθ' ὁ Λυκαῖος ἐκείνῳ,
 ὅπως πρὸς ἐμὲ ὥς σὺ τὸ ὅτι τέτρω πνῦθ' 30
 καὶ με, καὶ ἀποκρίνῃς ἐρωτῶν π' ἀλλὰ βέ-
 λος καὶ ὅτι Ὀμηρον καὶ ὅτι ἔρωμαί σε, ὥς μά-
 ττω ἐπὶ αὐτὸν ἀμεινῶς ὅτι με καὶ Ὀμήρου;
 ΕΡΜ. Καὶ πόθεν καὶ ἔστι π' ὅτι ἐκείνῳ εἰ-
 ναι, ναύτης αἰεὶ καὶ πνῦθ' ὥν; ΧΑΡ. 35
 Ὅπως, ὁρῶν τὸν πνῦθ' ἐς τὴν τέχνην ἐγὼ
 Ε

- ἢ ὁπότε διεπέρθημι αὐτὸν ἀποθανόντα,
 πολλὰ ῥα ψωδῆν¹ αἰέσας, ἐνίῳν ἐπ' ἐμὴν
 μνημαί. καὶ τοὶ χημὼν ἡμᾶς ἐμικρὸς τότε
 κατέλαβεν· ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ἄδειν ἐπ' αὐτῷ.
 5 σὸν πνα ὥδ' ἰὼ τοῖς πλέουσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν
 ῥωήγαγε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὴν πόλιν,
 ὥσπερ πορῶν πνα ἐμβόων τῶν θρῖαναν,
 καὶ πάσας τὰς θυέλλας ὠρόθωσε, καὶ ἄλλα
 πολλὰ κυκῶν τῶν θάλασσαν ὑπὸ ἥλῳ ἐπῶν,
 10 χεῖμων ἄφνω καὶ γνόφῳ ἐμπεσὼν, ὀλίγον
 δεῖν φειέτρεψεν ἡμῖν τῶν ναῶν· ὅτε περ καὶ
 ναυπάσας ἐκείνῳ ἀπήμισε ἥλῳ ῥα ψωδῆν
 τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδι, καὶ
 Κύκλωπι. ἘΡΜ. Οὐ χαλεπὸν ἔν ἦν ἐκ τῶν.
 15 σέτε ἐμέτε ὀλίγα γὰρ διαφυλάττειν. ΧΑΡ.
 Εἰπέ γάρ μοι·

Τίς γὰρ ὁδὸς παχὺς ἀνὴρ ἡὺς ἔφ' ἡ
 γὰς τῇ,

Ἐξοχῶ ἀνθρώπων κεφαλῇ καὶ εὐρέα
 ὤμους.

- 20 ἘΡΜ. Μίλων δὲ ὁ ἐκ Κρότων ἀθλητὴς
 ὅπκροτῃσι δὲ αὐτῷ οἱ Ἑλλῆνες, ὅπ' τοῖς
 ταύροι ἀρόμῃ φέρει διὰ τῆς σαρδῆς μεσσηνίας.
 ΧΑΡ. Καὶ πόσω δικαιότερον ἂν ἐμὲ, ὦ Ἐρμῆ,
 25 μὴ ἐπαινοῖεν, ὅς αὐτὸν ῥοὶ τὸν Μίλωνα
 μετ' ὀλίγον ξυλλαβὼν ἐνθήσομαι ἐς τὸ σκα-
 φίδιον, ὁπότεν ἦκε πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τῆς αἰμα-
 χρωτάτε ἥλῳ ἀνταγωνιστῶν χαλπαλαιαδαῖς τῆς
 θανάτου, μηδὲ ξυνεῖς ὅπως αὐτὸν ὑποσκελί-
 30 ζει· κατὰ οἰμῶξε· ἡμῖν δηλαδὴ μεμνημύνης
 ἥλῳ σεφάνων τέπων, καὶ τῆς κέρτε· νῦν δὲ μά-
 γα φρονεῖ θάυμαζόντων· περὶ τῇ τῆς ταύ-
 ρε φορέᾳ. τί ἐν οἰνῶμιν, ἄρα ἐλπίζεν αὐ-
 τὸν καὶ τεθνήξεταί ποτε; ἘΡΜ. Πόθεν
 35 ἐκείνῳ θανάτου νῦν μνημονόσειεν ἂν ἐν
 ἀκμῇ τοιαύτῃ; ΧΑΡ. Ἐὰν ἴδῃτο ἐκ εἰς

μακροῦ

μακροῦ
 μηδὲ
 δυνά

5.

ἀλλῶ

ἀπὸ γ

ὁ Κα

ἐχθρῶ

Ἀσπ

βυλῶ

Λυδῶ

χαί

πότε

βλεψ

τειπ

Κερί

καθῆ

μύροι

λέγ

Ωξ

καὶ π

ἔστιν

μοι τ

μονέ

ΕΡ

ΣΟ

ἐγὼ

εὐδα

δα.

ἀμα

ὑπο

πρὸς

πρὸς

ἢ τῇ

ὅς

τῇ

μακροὺς γέλωτας ἡμῖν παρέξοντα, ὅπου τ' ἂν πλέῃ
μυθεῖ ἐμπύδα, ἔχ' ὅπως ταύρου ἐπ' ἀεσθῶ
δυναμένῳ.

5. Σὺ δέ μοι ἐκείνο εἶπε, πῆς τ' ἄρ' ὅδ' ἄλλ' ὁ
5 Ἰεμνός ἀνὴρ; ἔχ' Ἑλλῶν ὡς ἔοικεν, ἀπὸ γυν' ἢ σοφῆς. ΕΡΜ. Κῦρ', ὦ Χάρων,
ὁ Καμβύσης, ὃς τὴν ἀρχὴν πάσαις Μήδων
ἐχρόνην, νῦν Περσῶν ἦδη ἐποίησεν ἔξ'. καὶ
Ἀστυείων ἐναγχαῖ ὥστ' ἐκρέπητε, καὶ Βα-
κυλῶνα παρεσήσατο καὶ νῦν ἐλαστόιον π' ὅπ' 10
Λυδίας ἔοικεν, ὥς καθελὼν τὸν Κροῖσον, ἀρ-
χοὶ ἀπάντων. ΧΑΡ. Ὁ Κροῖσος τ' ὡς πο-
πότε κ' ἐκείνός ὄν; ΕΡΜ. Ἐκείσε ἀπό-
βλεψον ἐς τὴν μεγάλῃ ἀκρόπολιν τὴν τῷ
τειπλῶν τεύχε. Σάρεθεις ἐκείναι καὶ τὸν 15
Κροῖσον αὐτὸν ὁρᾷς ἦδη ὅπ' κλίνης χρυσῆς
καθήμενον, Σόλωνι τὰ Ἀθηναίων διαλεγό-
μενον; βέλει ἀκέστωμα αὐτῶν ὃ, π' καὶ
λέγεται; ΧΑΡ. Πάνυ μὲν ἔν. ΚΡΟΙ.
Ὡς ξένη Ἀθηνᾶ εἶδες γάρ με τὸν πλεῖστον, 20
καὶ τὸν θησαυρὸς, καὶ ὅσ' ἄσχημα χρυσός
ὄν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄμην πολυέλεον, εἶπε
μοι τίνα ἢ γῆν ἢ πόλιν πάντων ἀνθρώπων εὐδαι-
μονέστατον ἔξ'; ΚΑΡ. Τί ἄρα ὁ Σόλων ἐρεῖ;
ΕΡΜ. Θάρρει· ἐδὲν ἀγνοῖς, ὦ Χάρων. 25
ΣΟΛ. Ὡς Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν εὐδαίμονες
ἐγὼ τ' ὦν οἶδα, Κλέοβιν, καὶ Βίτωνα ἠγῆμαι
εὐδαιμονεστάτους γινώσκω, τοὺς δ' ἱερῆας παῖ-
δας. ΧΑΡ. Τῆς ἀργύρου φησὶν ὥστ', τοὺς
ἀμα περὶ τὴν ἀποθανόντα, ἐπεὶ τὴν μητέρα 30
ὑποδύωτες εἰλκυον ὅπ' ἡ ἀπλῆς ἄχει
πρὸς τὸ ἱερόν. ΚΡΟΙ. Ἐγὼ ἐχέτωσαν τὰ
πρῶτα ἐκείνοι τ' εὐδαιμονίαι· ὁ δ' αὖτερος
τ' τίς ἂν εἴη; ΣΟΛ. Τέλλ' ὁ Ἀθηναῖος,
ὃς ἐν τ' ἐβίω, καὶ ἀπέθανεν ὑπὸ πῆς πα- 35
τρὸς. ΚΡΟΙ. Ἐγὼ τ' ἐχέτωμα, ἔ

σοι δοκῶ ἐνδαίμων εἶναι; ΣΟΛ. Οὐδέ πο
οἶδα, Κεῖσι, ἦν μὴ πρὸς τὸ τέλει ἀφίκα
τῆ βίᾳ· ὁ γὰρ δαίναί· ἀκριβὴς ἔλεγχοι
τοῦτων, καὶ τὸ ἄξιον πρὸς τὸ τέλει ἐνδαί.
5 μόνως διαβιῶναι. ΧΑΡ. Κάλλισα, ὦ Σό-
λων, ὅπ' ἡμῶν ἐκ ὀππλέηθες, ἀλλὰ τὸ πορ-
θμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γνέσθαι ἢ πρὶν τοῦ
των κρίσιν.

6. Ἀλλὰ πῶς ἐκείνους ὁ Κεῖσις ἐκ-
10 πέμπει; ἢ πῶς καὶ ὅπ' τῶν ὤμων φέρουσιν;
ΕΡΜ. Πλίνθους πρὶ Πυθίῳ χρυσῆς ἀνατί-
θισι, μισθὸν ἥνι χρυσῶν, ὅφ' ὧν καὶ ἀπο-
λεί· μικρὸν ὕστερον φιλόμαυλός τ' ἀνὴρ ἐκ
τόπως. ΧΑΡ. Ἐκεῖνο γάρ ἐστιν ὁ χρυσὸς τῆ
15 λαμπρῶν, ὁ ὑποσίλβει τὸ ὑπὸ χροὸν μετ' ἐρ-
μήμαί· νῦν γὰρ πρὸς τὸν εἶδον, ἀκύνων ἀπὸ
ΕΡΜ. Ἐκεῖνο, ὦ Χάρων, τὸ ἀοίδιμον ὄν-
μα, καὶ πεινυρία. ΧΑΡ. Καὶ μὴν ὅφ'
ὅρῳ ὅ, π' ἀγαθὸν αὐτῷ πρὸς τὴν, εἰ μὴ ἀφ-
20 τῆτο μόνον, ὅπ' βαριῶν· οἱ φέρουσιν αὐτῷ.
ΕΡΜ. Οὐ γὰρ οἶδα ὅσοι πόλεμοι διὰ τῆ-
το, καὶ ὀππλέαι, καὶ ληστῆαι, καὶ ὀππορτίαι, καὶ
φόντοι, καὶ δεισμά, καὶ πλεῖς μακρὸς, καὶ ἐμπο-
εῖαι, καὶ δολεῖαι; ΧΑΡ. Διὰ τῆτο, ὦ Ἐρ-
25 μή, τὸ μὴ πολλὸν τῆ χαλκῆ διατρέων, οἶδα
γὰρ ἢ χαλκὸν, ὅσον ὅσον ὡς οἶδα πρὸς ἥνι κα-
ταπλεόντων ἐκείνους ἐκλέγων. ΕΡΜ. Ναί,
ὅφ' ὁ χαλκὸς μ' πολλὸς ὥστε ἐπ' αὐτῷ πᾶν
δαΐ· ὅφ' αὐτῶν τῆτον ὅσον ὅσον ἐκ πολλῶν
30 τῆ βάθους οἱ μετρητῶνες ἀνορύπησι πλὴν,
ἀλλ' ἐκ τ' γῆς, καὶ ὅφ', ὥστε ὁ μόλις δό-
καί, καὶ τῶν. ΧΑΡ. Δεινὴ πᾶν λέγεις ἥνι
ἀνθρώπων τὴν ἀβελτηρίαν, οἱ ποσὶτον ἔρωτα
ἐρωτῶν ὅφ', καὶ βαρέως κλήμαί· ΕΡΜ.
35 Ἀλλ' ἐ Σόλων γὰρ ἐκείνους, ὦ Χάρων, ἐρῶν
αὐτῶ φαίνε, ὡς ὅφ' καὶ αὐτῶ γὰρ τῆ Κεῖ-
σι,

καὶ τὸ μεγαλαυχᾷς τὸ βαρβαρικὸν καὶ μοι
καὶν ἔρεσθαι π βέλεια αὐτόν ἐπακέσω.
μῦθον.

7. ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Κροῖσε· οἶε γάρ
π δέιδαι τῷ πλίνθων τέτων τὸ Πύθιον; 5
ΚΡΟΙ. Νὴ Δί', ἐ γάρ ἐστιν αὐτῷ ἐν Δελ-
φοῖς ἀνάθημα ἐδὲν τοῦτον. ΣΟΛ. Οὐκ
ὡν μακάριον οἶε τὸ θεὸν ἀποφαίνειν, εἰ κλή-
σαιτο ἐν τοῖς ἄλλοις, καὶ πλίνθους χρυσᾶς;
ΚΡΟΙ. Πῶς γινέ; ΣΟΛ. Πολλὴ μοι 10
λέγεις, ὦ Κροῖσε, πνίαν ἐν τῷ ἔρανῳ, εἰ
ἐκ Λυδίας μεταστέλλεσθαι τὸ χρυσὸν δέησθαι
αὐτοῦ, ἢν ὀπιθυμήσῃ. ΚΡΟΙ. Πῶς γάρ
τοῦτο ἂν γένοιτο χρυσὸς ὅσῳ παρ' ἡμῖν;
ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, σίδηρος δὲ φύεται ἐν Λυ- 15
δίᾳ; ΚΡΟΙ. Οὐ πάνυ π. ΣΟΛ. Τὴ
βελτίον ἄρα ἐνδεεῖς ἐστε. ΚΡΟΙ. Πῶς
ἀμείνων ὁ σίδηρος χρυσός; ΣΟΛ. Ἦν
ἀποκρίνη μηδὲν ἀγανακτῶν, μάθους ἂν.
ΚΡΟΙ. Ἐρώτα, ὦ Σόλων. ΣΟΛ. Πότερον, 20
ἀμείνους οἱ σώζοντές πναι, ἢ οἱ σωζόμενοι
πρὸς αὐτῶν; ΚΡΟΙ. Οἱ σώζοντες δηλαδὴ.
ΣΟΛ. Ἄρ' ἔν ἢν Κύρῳ, ὡς λογοποιεῖσθαι
πναι, ὅπῃ Λυδοῖς, χρυσᾶς μαχαίρας εὖ
ποίηται τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σίδηρος ἀναγκαῖός 25
τότε; ΚΡΟΙ. Ὁ σίδηρος δηλαδὴ. ΣΟΛ.
Καὶ εἴγε μὴ τῷτον πρᾶσκαδάσαιο, οἱ χρῆσθαι ἂν
σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρσας ἀιχμάλωτος. ΚΡΟΙ.
Εὐεμήμ, ὦ ἀνδραπε. ΣΟΛ. Μὴ γένοιτο ἂν
ἐν ἔτω τυδίτῃ φαίνει δὲ ἐν ἀμείνω τὸν Σί 30
θεον ὁμολογῶν. ΚΡΟΙ. Οὐκ ἐν καὶ τῷ
θεῷ καλῶς εἰσθεῖς πλίνθους ἀναπιδέναι με,
τὸ δὲ χρυσὸν ὀπίσω αὐτῷ ἀνακαλεῖν; ΣΟΛ.
Οὐδέ εἰσθεῖς ἐκείνός γε δέησθαι ἀλλ' ἢν τὸ
χαλκόν, ἢν τὸ χρυσὸν ἀναβῆς, ἀλλ' ἰς μὲν ποιεῖ 35
κτῆμα καὶ ἔρμαιον ἐστὶ ἀνατεθεικός, Φωκεῦσιν,

- ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελοῖς αὐτοῖς, ἢ πρὶν τυραν-
νῶ ληστῇ πρὶν δὲ θεῶν ὀλίγον μέλει ἦν σὺν
χρυσοποιῶν. ΚΡΟΙ. Αἰεὶ ζῦ με πρὶ πλε-
τῶ προσποιομεῖς, καὶ φθονεῖς. ΕΡΜ. Οὐ φέ-
ρει ὁ Λυδὸς, ὃ Χάρων, τὴν παρρησίαν, καὶ
τὴν ἀλήθειαν ἦν λόγων, ἀλλὰ ξινον αὐτῷ
δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πίνης ἀνθραπῶν ἐχέ-
σθαι, τὸ δὲ περὶ ἀμύμον ἐλδοτέρως λέγων
μαμνήσει δ' ἐν μικρὸν ὕστερον τὰ Σόλωνος,
10 ὅταν αὐτὸν δέη ἀλόγιστα ὅτι τὴν πυρρὰν ἔσθ-
τῃ Κύρου ἀναχθῆναι ἤκετα γὰρ τὴ Κλωθῆς
περὶ ἀναγιγνωσκύσης τὰ ἐκείνη ὅτι κεκλω-
σθῆναι ἐν οἷς καὶ ταῦτ' ἐγγεγραπτόν, Κερίσων
ἀλῶναι ὑπὸ Κύρου, Κύρος δὲ αὐτὸν ἔσθ' ἐκεί-
15 νησὶ τῇ Μαωαγέπιδος ὑποδανεῖν· ὁρᾷς τὴν
Σκυθίδα τὴν ὅτι τῇ ἵππε τῇ ἀδύκῃ ἔξ-
λεῦνται; ΧΑΡ. Νὴ Δία. ΕΡΜ. Τῶν-
εις ἐκείνη ὅτι, καὶ τὴν κεφαλὴν γε ἀπὸ τῆς
Κύρου αὐτῇ ἐς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵ-
20 μαί. ὁρᾷς δὲ καὶ ὑδὸν αὐτῇ τὴ νεανίσκον;
Καμβύσης ἐκείνός ὅτι· ὅτι βασιλεύσει καὶ
τὴ πατέρα, καὶ μὲν αἱ βασιλεῖς ἐντε Λιβύῃ
καὶ Αἰθιοπία, τὸ τελευτᾶν μανεῖς ὑπο-
δανεῖται. ὑποκρίνας τὸν Ἀπν. ΧΑΡ.
25 Ὡς πολλὰ γέλωτος· ἀλλὰ νῦν τίς αὖ αὐτὸν
προσβλέψεν ὅπως ὑποφρονένης ἦν ἄλλων;
ἢ τίς αὖ πρὸς ὅσον, ὡς μετ' ὀλίγον ὅτι μὴ
αἰχμαλώτῳ ἔσται, ὅτι δὲ τὴν κεφαλὴν ἔξει
ἐν ἀσκή αἵμαί.;
- 30 8 Ἐκείνη δὲ τίς ὅτι, ὃ Ἐρμῆς, ὃ τὴν προ-
φουρὰν, ἐρεθείδα ἐμπιπορπηλῶς, ὃ τὸ δια-
σημα, ὃ τὴν διακτύλιον ὃ μάγειρος ἀναδίδωσι
τὴν ἰχθυὸν ἀνατεμὼν

—νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ;

35 —— βασιλεύς δὲ τίς εὐχεῖται.

ΕΡΜ. Εὐχὴ παρῶν, ὃ Χάρων, ἀλλὰ

Πολυ.

Παυκράτῳ ὁρᾷ τῇ Σαμίῳν τύραννον ἐυδαί-
μονα οἰόμενον ἔτι; ἀτὰρ καὶ οὐκ αὐτὸς ἐπὶ
παρεστώτῳ οἰκίετο Μαιανδρίῳ περὶ δὲ
τοῦτο τῇ (αὐτοῦ, ἀνασκοπομένης), ἀ-
ποκρίσας ἐκπεσὼν τῇ ἐυδαμονίᾳ ἐν ἀκαρεῖ τῇ 5
ἐκείνῃ καὶ ταῦτα γὰρ τῇ Κλωθῇ ἐπῆκε (αὐτῇ) ΧΑΡ.
Εἰς γὰρ τῇ Κλωθῇ, γυνικῶς καὶ αὐτὸς ὁ βελ-
την, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπὸ τέμνε, καὶ ἀνασκο-
ποῦσε ὡς εἰδῶσιν ἀνθρώπων ὄψεις ἐν τοσέ-
τοις ἐπαυρέδων, ὡς ἂν ἐπὶ ὑψηλότερα ὄψ- 10
γυνότερον καὶ ἀπεστέμνῃ ἐγὼ τῇ γλῶσσῃ
πῶς γινώσκεις αὐτῶν ἔχασον γυμνὸν ἐν τῇ
σφαριδίῳ, μήτε πορφυρίδα, μήτε πύργον, ἢ
κλίνῳ χρυσίῳ κομίζοντες.

9. ΕΡΜ. Καὶ τὰ μὲν τέτων ὧς ἐξεί; τῇ 15
τῇ πληθύνῃ, ὧς Χάρων, ὁρᾷ, τὸν πλεονίαν
αὐτῶν, τὸν πολυμύνην, τὸν διχαζομένον, τὸν
μαργυρῶν, τὸν δανειζόν, τὸν περὶ τῇ
ταῖς; ΧΑΡ. Ὅς ὁ ποιητὴς πᾶσι τύρῃν, καὶ
μεσὸν παραχρῆς τῇ βίον, καὶ τὰς πόλεις γὰρ 20
αὐτῶν ἐοικῶς τοῖς σμύλῃσιν, ἐν οἷς ἅπας
μὲν ἰδίον πένθον ἔχει, καὶ τὸν πλησίον κεν-
τεῖ ὀλίγοι δὲ πῆες ὥσπερ (ὅσῃς ἀγνοῖ, καὶ
φέρει τὸν ὑποδέεσθον. ὁ δὲ περὶ τοῦτο
αὐτὸς ἐκ τὰ φανῶς οὐκ ὅχλη, τίνες εἰσιν; 25

ΕΡΜ. Ἐλπίδες, ὧς Χάρων, καὶ δειμάλα,
καὶ ἀνθία, καὶ ἡδοναί, καὶ σολαργυρία, καὶ ὀρ-
γαί, καὶ μύση, καὶ τὰ τοιαῦτα τέτων τῇ ἢ ἀ-
γνοῖα μὲν ἡμέτω ξυμναμέμνη αὐτοῖς, καὶ ξυμ-
πολιόεται γὰρ νῆ Δία, καὶ τὸ μύσθ, καὶ ἢ ὀρ- 30
γῇ, καὶ ζηλοῦσι, καὶ αἰμαδία, καὶ ἀπορία, καὶ
σολαργυρία ὁ ὅςθ δὲ καὶ ἐλπίδες ὑπὲρ ἄνω
πετόμενοι, ὁ μὲν ἐμπήτων. ἐκπλήθει, ἐνίοτε
καὶ ὑποπῆσιν ποιεῖ αἰδὶ ἐλπίδες ὑπὲρ κε-
φαλῆς αἰωρεῖσθαι ὅπου ἂν μάλιστα οἰητοί 35
πῶς ὁπλήνῃ αὐτῶν, ἀναπείσθαι οἰχόνθ.

- καὶ χινοτάς αὐτὰς ἀπολιπεῖσαι, ὅπως καὶ τὸν
 Τάγναλον κἀτω πάχον/α ὁρᾷς ὑπὸ τῷ ὕδατι.
 ἦν δ' ἀτενίσσης, κατόψαι καὶ μοίρας ἀνω ὅπ-
 κλωθεύς ἡ χάσῳ τῷ ἀτράκτον, ἀπ' ἧς ἡρπῆς
 5 ζυμβέβηκεν ἀπάντας ἐν λεπθῶν νημάτων
 ὁρᾷς καὶ δάφν' ἀράχιν/α πνα καταβαίνοντα
 ἐφ' ἑκαστον ὑπὸ τῷ ἀτράκτων. ΧΑΡ. Ὅρα
 πάνυ λεπθὸν ἐκείῳ νῆμα ὅππεπλεμῆ/ον γε
 τὰ πολλὰ τέτο μὲ ἐκείνῳ, ἐκείνῳ δ' ὁρᾷς.
 10 ἘΡΜ. Εἰκότως, ὦ Πορθμεῦ, εἴμαρται γάρ
 ἐκείνῳ μὲ ὑπὸ τέττε φονάθῃναι, τέττω δ' ὑπὸ
 ἄλλῳ καὶ κληρονομήσαι γε τέτον μὲ ἐκείνῳ,
 ὅτε αὖν ἡ μικρότερον τὸ νῆμα ἐκείνον δ'
 αὐτὸν, τέττε τοῖόνδε γάρ π' ἡ ὅππλοκῇ θηλῆ/ι
 15 ὁρᾷς, δ' ἔν ὑπὸ λεπθῇ κρεμαυρῆς ἀπαντας
 καὶ ἑστ' μὲ ἀνασπαθῆς ἀνω μετέωρος ὅτι, καὶ
 μὲ μικρὸν καλαπιστῶν ἀπὸρράγῃ/τ τῷ λίνῳ,
 ἐπὶ δ' αὖν μικρὴν ἀντέχει τῶς τὸ βάρθ, μέ-
 γαν τὸν φόρον ἐργάσθαι ἑστ' ὅλῃον ὑπὸ
 20 γῆς αἰωρεμῇ/θ, ἦν καὶ πέση ἀφορητὴ κεί-
 σεται, μόγις καὶ τοῖς γοῖ/σι πον ὕδατος ἐνέ/θ
 τῷ πλώμα/ι. ΧΑΡ. Παγγέλοια ταῦτα ὦ
 Ἐρμῆ.
 10. ἘΡΜ. Καὶ μὲν ἐδ' εἰπεῖν ἔχους
 25 αὖν χτ' ἧ ἀξίαν ὅπως ὅτι καλαγέλας, ὦ
 Χάρων καὶ μάλιστ' αἱ ἄραν σπασαὶ αὐτῶν,
 καὶ τὸ μεταξὺ τῷ ἐλπίδων οἱ χεῖρ, ἀνδρ-
 πάσας γινωσκῶς ὑπὸ τῷ βελτίστῳ θανάτῳ
 ἀγέλοι δ' αὐτῷ, καὶ ὑπερέται μάλα πολ-
 30 λοὶ ὡς ὁρᾷς, ἡ πάλαι καὶ πυρεῖοι, καὶ φθό-
 αι, καὶ σπεινδμονίαι, καὶ ξίρη, καὶ λησθῆαι, καὶ
 κῶνεια, καὶ δικασαί, καὶ τύραννοι, καὶ τέτων ἐδὲν
 ὅλως αὐτῶν εἰσέρχεται, ἐς' αὖν εὖ περῆσιν
 ὅταν ὅθ' ἱθαλῶσι, πολὺ τὸ ὁπλοῖ, καὶ αἱ,
 35 αἱ, καὶ ὅμοι μοι εἰ δ' ἐνδὺς ὕδατος ἀγῆς ἐν-
 νόον ὅπ' ἀνθρώποι τέ εἰσιν αὐτοῖ, καὶ ὁλῖον
 τέτον

ἅπαν χρόνον ὀπδημήσαντες τῷ κρίῳ, ἀπία-
 σιν, ὡς περ ἐξ ὁνείρατο, πάντα ὑπὸ γῆς
 κενύοντες, ἐξῶν τε αὖν σοφρονέσας, καὶ ἡπὶ
 αὐτῶν ἀποθανόντες, νῦν δ' ἐς αἰὲς ἐλπίσαν-
 τες χεῖναι τοῖς παύσιν, ἐπειδὴν ὅπως ὁ 5
 ἀσκήτης καλῶ, καὶ ἀπάγει. περὶ δὲ τῶν πυ-
 ρατῶν, ἡ τῇ φθόγῃ, ἀγανακτῶσι πρὸς τὴν ἀγῶ-
 γην, ἔ ποτε περὶ δοκῆσαντες ἀποσπασθήσεσθαι
 αὐτῶν ἢ πρὶν ἢ αὖν ποιήσας ἐκείνῳ, ὁ δ' ἔ-
 σκίαν παρὰ τὴν οἰκοδομὴν αὐτῶν, καὶ τὰς ἐργασίας 10
 ἀπαύρων, εἰ μάταιοι ὅτι ἢ μὴ, ἐξαιτέλω-
 αὐτῶν, ὁ δὲ, ἄρτι ὀπθεῖς τὸ ὄστρον, ἀπὸ τοῦ
 τῷ κληρονομῶ καταλιπὼν. ἀπολαύειν αὐτῆς,
 αὐτὸς μὴ δὲ δεσπνήσας ἀθλῖος ἐν αὐτῇ; ἐκεί-
 νῳ μὲν γὰρ ὁ χαίρων, ὅτι ὠρρένα παῖδα ἔτε 15
 κεν αὐτῷ ἡ γυνή, καὶ φίλος διὰ τοῦτο ἐπὶ αὐτῶν,
 καὶ τένομα τὸ πατρὸς περὶ αὐτῶν, εἰ ἡπίστατο
 ὡς ἐπὶ τῆς γυναικὸς ὁ παῖς τεθνήσκει, ἄρα
 αὖν (οἱ δοκῇ) χαίρειν ἐπὶ αὐτῷ γυναικὶ; ὁ δὲ
 λατὸν αἶπον, ὅτι τὸ μὲν ἐντυχεῖν αὐτῷ τῷ πᾶσι 20
 δι' ἐκείνον ὁρᾷ, τὸ δὲ ἀθλητὴ πατέρα, τὸ δὲ Ὀ-
 λύμπα νενικηκότος τὸ γέγονα δὲ τὸ ἐκκομ-
 ζόντα τὸ παιδίον ἐχ' ὁρᾷ, ἐδὲ οἶδεν αὐτὸ οἷας
 αὐτῷ χρέους ἐκρέμαστο. τὰς μὲν περὶ τὸ ὄστρον
 διαφροσύνης ὁρᾷς ὅσοι εἰσὶ, καὶ τὰς ξυμψύ- 25
 ρουσίας τὰ χεῖματα, εἴτα πρὶν ἀπολαύσαι αὐ-
 τῶν καλεσθῆναι, ὑφ' ὧν εἶπεν, ὀπτόντων ἀγρέ-
 λων τε καὶ ὑπηρετῶν; ΧΑΡ. Ὅρῳ πάντα ταύ-
 τα, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν ἐγὼ ἐννοῶ, τί τὸ ἡδὺ
 αὐτοῖς πρὸς τὸ βίον, ἢ πρὸς ἐκείνῳ ὅστιν, ἔσπερε 30
 μέντοι ἀγανακτῶσιν.

II. ΕΡΜ. Ἦν γὰρ τὰς βασιλέας ἰδεῖν
 τίς αὐτῶν, οἱ αὖν ἐν δαίμονες αἱ εἰδὲ δοκῶσιν,
 ἐξῶν τὸ ἀνέβαιναι, καὶ ὡς φῆς, ἀμφιβόλῃ τῆς
 τύχης, πλείων τῶν ἡδύνων τὰ ἀνιστά. εὐρή 35
 σὺ περὶ ταῦτα αὐτοῖς, φέρεται καὶ ταλαχῆς,

- καὶ μίση, καὶ ἐπιβλάσας, καὶ ὀργάς, καὶ κολα-
 κείας τέτοις γὰρ ἀπάντες ξυώσιν· ἐὼ πένθη,
 καὶ νόσους, καὶ πένθη, ὅς ἐστισι μίας δηλαδὴ ἀ-
 γονίας αὐτῶν, ὅπως ὅ τὰ τέτων πονηρῶν, λογί-
 5 ζεῖς καὶ ὅς οἶα τὰ ἡν ἰδιωτῶν ἀν εἴη.
 ΧΑΡ. Ἐδέλω γὰρ σοι, ὦ Ἑρμῆ, εἰπεῖν, ὅτι
 νι εοικέναι μοι ἐδόξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ βί-
 α πάς αὐτῶν ἦδη ποτέ πομφόλυγας ἐν ὕδασι
 ἐδεάτω ὑπὸ κρητῶ πνι χαλάρραπονι ἀνισα-
 10 μύρας, τὰς φυλακίδας λέγω, ἀφ' ὧν ξυωσέ-
 ρει ὁ ἀφρός; ἐκείνων τίνυναι αἱ μὲν πινες μ-
 κραί εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐμεγαλύνει, ἀπέσβηται
 αἶψ' ὅτι πλεον διαρκῆσι, καὶ σερραρεκτῶν αὐ-
 ταῖς ἡν ἄλλων, αὐταὶ ὑδρυσώμεναι ἐς μέ-
 15 γισον ὄγκον αἰετοῖαι εἶτα μὲν τοι κακύναι
 πάντες ὅς ἐρράγησαν ποιεῖ· ὅς οἶοντε ἄλλως
 γηέντες τὰς ὅς ὁ ἄνθρωπον βί-
 ὑπὸ πνύματι ἐμπερυσσόμενοι, οἱ μὲν μεζύ-
 οἱ δὲ ἐλάτεις, καὶ οἱ μὲν ἐλαιοχρόνιον ἔχουσιν, καὶ
 20 ὡκύμορον τὸ φύσμημα, οἱ ὅς αἶμα τῶν ξυστῶναι
 ἐπαύλατο· πᾶσι δ' ἐν ὑπόρραγνῶναι ἀνα-
 καίον· ΕΡΜ. Οὐδὲν χεῖρον ἢ ὅς Ὀμύρε-
 εἶχαται, ὦ Χάρων, ὅς φύλλοις τὸ γῆ-
 τῶν ὁμοιοί.
 25 12. ΧΑΡ. Καὶ τοῖς τοῖς ὄντες, ὦ Ἑρμῆ,
 ὀργάς οἶα ποιῶσι, καὶ ὡς οἰλοῖμην ὅς πρὸς ἀλ-
 λήλους ἀρχῶν πρὶν, καὶ πρὶν, καὶ πρὶν σέων ἀμι-
 λώμενοι, ἀφ' ἀπάντας καὶ ἀλεπόντας αὐτοῖς,
 δέησι ἐνα ὁβόλον ἔχοντες. ἦκεν παρ' ἡμᾶς
 30 βέλει ἐν ἐπίπερ· ἐφ' ὅς ἡμᾶς ἐσόμεν, ἀνα-
 βόητας παμμέγεδναι, πρὸς αὐτοῖς, ἀ-
 πέχεσθαι μὲν ἡν μαλαίων πόνων, ζῶν ὅς, ἀπὸ
 τὸν δαυλίον πρὸς ὀφθαλμῶν ἔχοντες, λέγων·
 ὦ μάταιοι, τί ἐσπεδάκατε πρὶν ταῦτα;
 35 παύσατε κέκνοντες· ὅς ἐς ἀπὸ βιώσεσθαι
 ἐδὲν ἡν ἐνταῦθα ζεμῶν αἰδίων ὅς·
 ἀν

ἀν ἀ-
 γών·
 οἰκίαν
 λων
 ταύτ
 αὐτοῖ
 καὶ π-
 ὦ μ-
 καὶ ἡ
 νῶ ἐπ-
 κρητῶ
 ταίρε
 πόδε
 σὺ κα
 ἡ λή-
 γάζει
 εἰδε
 ἀλή-
 πρὸς
 Οὐκ
 εἰπὸ
 ὅπως
 τῶν
 ται
 βελο
 μιθ-
 Εὐγ-
 ὦ Ἑ-
 πῶμ
 Ι
 μῆ,
 πρὶν
 μάτ-
 Ἡεί-
 τὰ τ-
 φαι

ἀν' ἀπὸροι πρὸς αὐτῶν π ξυῶ αὐτῶ ἀποδα-
γών· ἀλλ' ἀνάγκη τ' ἢ γυμνὸν οἰχεῖσθαι, τινὲς
οἰκίαν τ' καὶ τ' ἀγρὸν, καὶ τὸ χρεσίον αἰεὶ ἔσ-
λων ἔσθαι, καὶ μετὰβάλλειν τοὺς δεσπότας· εἰ
ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα ὅς ἐπικέειν ἐμβοήσαιμι 5
αὐτοῖς, ἐκ αὖν οἷσι μέγα ὠρεληθῶμαι τ' βίον,
καὶ παρορνεσέμεν αὖν γυνεὺς πολλὰ; ΕΡΜ.
ὦ μακάριε, ἐκ οἷδα ὅπως αὐτοὺς ἡ ἀγνοία,
καὶ ἡ ἀπάτη διαλεθείκασιν, ὥς μήδ' αὖν τρυπά-
νῳ ἐπ' διανοιχθῶμαι αὐτοῖς τὰ ὧτα, πούτω 10
κρηρῶ ἔβυσθ' αὐτὰ, οἷον περ Ὀδυσσεὺς περὶ ἐ-
ταίρους ἔδρασε, δέει τ' Σειρῶων ἀχρεάστεως·
πόθεν ἔν αὖν ἐκείνοι δυνήσκειν ἀκῆσαι, ἢν καὶ
σὺ κεκραγὼς διαρράγῃς; ὅπερ γὰρ παρ' ὁμῶν
ἡ λήθη διώα), τῆτο ἐνταῦθα ἡ ἀγνοία ἐρ- 15
γάξεται· πάλιν δ' αὖ εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι ἐ πα-
ραδειδόμενοι τὸν κρηρὸν ἐς τὰ ὧτα, πρὸς τ'
ἀλήθειαν ἀποκλινάμενοι, ὅς ἐστιν δεδουρότεροι ἐς τὰ
πρὸς μαῖα, καὶ κατεστρωμένοι οἷά ὅσι. ΧΑΡ.
Οὐκ ἐν ἐκείνοις γὰρ ἐμβοήσῃμι; ΕΡΜ. Πρὸς 20
εἰπὼν τῆτο λέγειν πρὸς αὐτοὺς αἰ ἴσασιν· ὅρῳ
ὅπως ἀποσάντες τῇ πολλῶν, κατὰ μελῶσι
τῶν γιγνομένων, καὶ ἐδαμῇ ἐδαμῶς ἀρέσκον-
ται αὐτοῖς, ὅλως δ' ἡλθί· εἰσι δρασμῶν ἡδὴ
βελόνηες παρ' ὅμας ἀπὸ τῆ βίης; καὶ γὰρ καὶ 25
μυθῶν) ἐλέγχοντες αὐτῶν τὰς σμαδίαις. ΧΑΡ.
Εὖ γε, ὦ θυνάδαι, πάλιν πάντες ὀλίγοι εἰσιν,
ὧ Ἐρμῆ. ΕΡΜ. Ἰκανοὶ καὶ ἔτοι' ἀλλὰ κα-
τὰ μὲν ἦδη.

13. ΧΑΡ. Ἐν ἐπ' ἐπόθεν εἰδέναι, ὧ Ἐρ- 30
μῆ, καὶ μοι δειξάς αὐτὸ, ἐντελὴ ἔσθαι τινὲς
ὡς ἐπὶ γυναικας, τὰς ἀποδόντας τῶν σω-
μάτων, ἵνα κατερύτῃσι, δεσποταῖς. ΕΡΜ.
Ἡεῖα, ὧ Χάρων, καὶ τύμβες, καὶ τάφους καθεῖσι
τὰ τοιαῦτα· πάλιν τὰ πρὸς τῇ πόλει ἐκεί- 35
να τὰ χρώματα ὅρῳ, καὶ τὰς σήλας, καὶ πυ-
ραμίδας;

ραμίδας; ἐκείνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ
 ῥωμαιοσυλῆκα ὄχι. ΧΑΡ. Τί ἐν ἐκείνοι
 σερανεσι τοῦ λίθους, καὶ χεῖρεσι μύρω; οἱ δὲ
 καὶ πυρὰν νόσσητες παρ' αὐτῶν χωμάτων, καὶ
 5 βόθρον πηλὰ ὀρυζάντες, καί οἱ τὰ ταυτὴ τὰ πο-
 λυτελῆ δέειπνα, καὶ εἰς τὰ ὀρύγματ' αὐτῶν οἶνον,
 καὶ μελίκρατον, ὡς γὰρ εἰχόμενοι, ἐγχεουσιν.
 ΕΡΜ. Οὐκ οἶδα, ὦ Περσέμεν, τί ταῦτα πορὸς
 τοῦ ἐν αὐτῷ, περὶ δὲ καὶ ἐν ταῖς ψυχαῖς
 10 ἀναπεμπομένους κἀπαθεῖν, δειπνεῖν μὲν ὡς οἱ-
 ὄντες περὶ τοῦ αἵματος τὴν κνίσαν, καὶ τὸν κα-
 πνὸν, πίνειν δὲ ὑπὸ τῷ βόθρῳ τὸ μελίκρατον.
 ΧΑΡ. Ἐκείνους ἐπὶ πίνῃν ἢ ἐδίειν, ὧν τὰ κρα-
 νία ξηρότατα; καὶ τοὶ γελοῖοι εἰμὶ ῥοι λέγει
 15 ταῦτα, ὅσμι κεραι κατὰ γονὶ αὐτῶν οἶον ἐν τῇ
 δύναντι αὐτῶν ἐπὶ ἀνελθεῖν αὐτάς, ὑποχθόνιοι
 γυρόμενοι; ἐπεὶ τοὶ καὶ παγγέλοισι αὐτῶν, ὦ Ἑρμῆ,
 ἔπαρον, ἐκ ὀλίγα πατάγματ' ἔχων, εἰ ἔστι
 μὴ κατὰ γονὶ μόνον αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν
 20 ἀνάγειν ποιεῖν. ὦ μάταιοι, τ' ἀνοεῖς, ἐκ
 εἰδότες ἡλίκοις ὅρασι διακέρχισαι τὰ νεκρῶν,
 καὶ τὰ ζώντων πατάγματα, καὶ οἶα παρ' ἡμῶν
 ὄχι καὶ ὅτι

25 Κἀτθαν' ὅμως ὅ, τ' ἀτυχεῖσθ' ἀνὴρ ὅς'
 ἔλαχε τύμβου.

Ἐν δ' ἡ πρὸς ἱρὸν κρείων' Ἀγαμέ-
 μνων.

Θεοσίτη δ' ἴσους Θεπέδους παῖς ἠὲ κόμοιο.

Πάλλης δ' εἰπὼν ὅμως νεκρῶν ἀμύλην
 30 κέρηκε.

Τυμνοὶ τε ξηροὶ τε καὶ ἀσρο δελτὸν λαι-
 μῶνα.

ΕΡΜ' Ἠρόκλης, ὡς πολὺν τὸν Ὀμηρον
 ἐπανηλθὼς ἀλλ' ἐπέπερ ἀλέμνητάς με, δέλω

35 ῥοι δέξαι τ' ἔτι Ἀχλὺς τὰρον ὁρᾷς τ' ὅτι
 τῇ θαλάττῃ; Σίγειο μὲν ἐκείνο τὸ Τρωϊκόν, ἀν-
 πικρὸ

τῶ Πελοπόννησον ἔχαςΘ αὐτῷ κλήσανται
 μόρις ἀν ποδιαῖον λῆβοιεν τόπον ὧρα τῶ Αἰ.
 ακῶ τὸ ὃ πεδίον τῶτο ἄλλοτε ἄνθρωποι γεωργή-
 σεσι, πολλάκις ἐκ βάρων τὸ τεύπαιον ἀνα-
 5 σπασάντες πρὸ ἀρέτρῳ. ἘΡΜ. Οὐτὼ μὲν
 ταῦτα ἔσαι· ἡμεῖς δὲ χαλκῶντες ἦδη, καὶ κα-
 χῶσαν ἐνδετήσαντες αὐτῶν τὰ ὄρη, ἀπαλλατῶ-
 μεθα, ἐγὼ μὲν καὶ ἐσάλλω, (ὃ δὲ ὅτι πᾶς
 πορθμεῖον· ἡξω δὲ σοι μετ' ὀλίγον, καὶ αὐτὸς
 10 νεκροσολῶν. ΧΑΡ. Εὖ γε ἐποίησας, ὦ Ἐρμῆ,
 ἐνεργέτης ἀεὶ ἀναγεγραψὴ ὀνόματι δὲ πᾶσι
 σὲ δὲ ἀπιδιμάς· οἷα ὅτι τὰ σῶν χακοδαμῶνων
 ἀνθρώπων πρᾶγμαλα, βασιλεῖς, πλίνθοι, χρυ-
 σαί, ἐκατόμβαι, μάχαι. ΧάρονιΘ δὲ ἑδῆς
 15 λόγῳΘ.

ΤέλΘ τῶ βιβλίου πρώτου.

ΛΕΥΚΙΑΝΟΣ

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΩΝ

Βιβλίου πρώτου.

Διάλογος α'

Περὶ τοῦ Ἐνυπνίου ἡτοι βίος Λυκίανου.

Αρπὶ μὲν ἐπεπαύμιεν εἰς τὰ διδασκαλεῖα
 φοιτῶν, ἥδη δὲ ἡλικίαν ᾗρόσητο ὧν
 ὃ ὃ πατὴρ ἐσκοπεῖτο καὶ ἥν φίλων ὃ, π καὶ
 διδάσκαλό μιν· τοῖς πλείστοις ἐν ἐδοξε παιδεία
 μὲν, καὶ πόνοι πολλοὶ, καὶ χρόνους μακροὺς, καὶ δαπάνης
 καὶ σμικρῆς, καὶ τύχης δεινῆς λαμβανῆς· τὰ
 ὃ ἡμέτερον, μικρὰ δὲ εἶναι, καὶ ταχεῖ ἂν πᾶσι
 ὁπικεῖαν ἀπαιτεῖν· εἰ δὲ πᾶσι τεχνῶν ἥν βα-
 ναύπων τέτων ἐκμάδοιμι, τὸ μὲν πρῶτον ἐν-
 οῦς ἂν αὐτὸς ἔχῃ τὰ ἀρχαῖα πρῶτα δὲ τέ-
 χνης, καὶ μικρὰ οἰκίσσῃτο εἶναι, παλικοῦτο ὧν
 καὶ εἰς μακρὸν ὃ καὶ δὲ παλῖον ἐννεαεῖν,
 ἀποτρέπων αἰετὸς γινώσκον· Δωτέρας ἐν στή-
 λῃ αὐτῇ πρὸς τέτη, πῶς αἰετὸς ἥν τεχνῶν,
 καὶ ῥάση ἐκμαθεῖν, καὶ ἀνδρὶ ἐλδιδέρῳ πρὸς
 πᾶσι, καὶ πρὸς χερσὶν ἔχουσα τὴν χρηγίαν, καὶ
 διαρκῆ δὲ πόρον, ἄλλας τοῖνυν ἀνδρῶν ἐπαι-
 νῶντο,

- νῦν τῷ, ὡς ἕκαστος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν,
 ὁ παῖς εἰς τὸν θεῖον ἀπιδὼν, (παρὼν γὰρ ὁ
 πρὸς μητρὸς θεῖος, αἰεὶς ἐρμογλύφῳ
 εἶδεν) δοκῶν, καὶ λιθοξόῳ ἐν τοῖς μάλιστα ἐυδ.
 5 κίμοις) ἔθιμος, εἶπεν, ἄλλω τέχνῳ ὅπ-
 κρᾶν, ὅς παρὸν τῷ. ἄλλὰ τῷτον ἀγε, δι-
 ξας ἐμὲ, καὶ διδάσκει πρὸς λαβῶν λίθων ἐργά-
 τῳ ἀγαθόν εἶδεν) καὶ ζυμαρμολῶν, καὶ ἐρμογλυ-
 φῶν δυνάμει γὰρ καὶ τῷτο, φύσεώς γε, ὡς οἶδεν.
 10 ἔχων δεξιῶς· ἐτεκμαίρετο ὅτι ταῖς ἐκ τῆς κηρῆς
 παιδαῖς· ὁπότε γὰρ ἀφειδίμῳ ὑπὸ τῆς διδασκα-
 λων, ἀποξέων ἄν τῆς κηρῆς, ἢ βόας ἢ ἵππους,
 ἢ καὶ νῆα Διὶ ἀνθρώπους, ἀνέπλεον, εἰκότας,
 ὡς ἐδόκην πρὸς πατρὶς ἐφ' οἷς πρὸς μὲν ἡμῶν δι-
 15 δασκάλων πληγὰς ἐλάμβανον· τότε ὅτι ἔπαινος
 εἰς τὴν ἐυφύειαν καὶ πάντα ἡμῶν καὶ χρεῖστας εἶχον
 ἐπὶ ἐμοὶ πᾶς ἐλπίδας, ὡς ἐν βραχεῖ μαθη-
 σμαι τῆς τέχνης, ἀπὸ ἐκείνης γε τῆς παλαστήσεως
 ἄμα τε ἐν ὀπτιήδειοις ἐδόκει ἡμῖνα τέχνης
 20 ἐνάρχεσθαι, καὶ γὰρ παρεδεδόμην πρὸς θεῖον, καὶ
 τὸν Διὶ ἔκρυπτορα πρὸς πρῶτον ἀχθόμενος·
 ἀλλὰ μοι καὶ παιδιὰν πῶς ἐκ ἀτερπῆς ἐδόκει
 ἔχειν, καὶ πρὸς πᾶσι ἡλικιώταις ὀπτιήειν, εἰ
 φαίνοιμην θεός τε γλύφον, καὶ ἀγαλματῶν
 25 πῶς μακρὰ καλὰ τεχνάζων ἐμαυτῷ τε, καὶ κεί-
 νοις, οἷς προσέμελλεν καὶ τὸ τε πρῶτον ἐκείνης,
 καὶ ζωνήσας τοῖς ἀρχαίοις ἐμῖνεν· ἐγχοπέα
 γὰρ πᾶσι μοι διὸς ὁ θεῖος ἐκείνους μοι ἡμέ-
 μα κατέκλειε παλαῖας, ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπὶ
 30 πῶν τὸ κοινόν·

— Ἀρχὴ δέ τοι ἡμῶν παντός.
 Σκληρότερον ὅτι κατενεγκόν τῳ ἀπειρία,
 κατεῖχεν μὲν ἡ πλάξ· ὁ δὲ ἀναγκλήσας, σκυτά-
 λην πᾶσι κειμένην λαβὼν, ἔκλειπτον πρῶτος, ἔδεν
 35 πρὸς περὶ μὲν καλὴν ἔατο, ὡς δὲ δακρυά μοι
 τὰ προίμια τῆς τέχνης· ἀπαδεδῶς ἐν ἐκείνῳ,

ὅπτι

ἢ τὴν οἰκίαν ἀφικνεῖται. Συναχὲς ἀνολογύ-
 νον, καὶ δεκρύνων τὸν ὀρθοῦμα ἐσὺ πλεως, καὶ
 ἀγγεῖται τὴν σκυτάλῃ, καὶ τὸν μάλωπας
 ἀδείκνυον, καὶ κατηγόρεον πολλὰ πῖνα ἐμότη-
 τα, περὶ οὗτοι ὅτι ἐσὺ φθόνου ταῦτα ἐδρασε, 5
 καὶ αὐτὸν ἐπὶ ἀλώματι καὶ τὴν τέχνῃ. ἀσα-
 ρακτομακρῆς ὅς τ' ἡμῖνος, καὶ πολλὰ τῶ ἀδελ-
 φῶν λυσιδερνῶμας, ἐπεὶ νύξ ἐπῆλθε, κατέ-
 δαρθον, ἐπ' ἐνδαχρυσ, καὶ τὴν νύχθ' ὅλῃ ἐν-
 τῶν. Μέχρι μὲν ὅς τέτων, μέλασμα, καὶ μερεα- 10
 καὶ δὴ τὰ εἰρημῶνα· τὰ μὲν ταῦτα ὅς, ἐκίπ ἐν-
 καίλαφρονη, ὅς Ἄνδρες, ἀκέραιος, ὅλῃ καὶ
 πάντο φιληκῶν ἀκροατῶν δέομα· ἵνα γὰρ καὶ
 Ὀμηρον εἶπω,

— Δεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνερθ, 15
 Ἄμβροσιώ διὰ νύκτα, —

ἐναργῆς ἔπως, ὥς μὴ ἐν ἀπολείπειας τ' ἀλη-
 θεας· ἐπ' γὰρ καὶ τοσούτων χρόνον τάτε γή-
 ματά μοι ἦν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς πα- 20
 ραμῶν, καὶ ἡ φωνὴ ἦν ἀκρόασις ἐνυμνῶ-
 ῖτω Λαφῇ πάντῃ ἦν.

2. Δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν χερσίν
 ἐλκόν με πρὸς ἐαυτὴν ἐκατέρω μάλᾳ βιαίως,
 καὶ κατ' ἐξῆς μικρὰ γὰρ με διεσπάσαντο πρὸς 25
 ἀμύλας φιλοτιμίας· καὶ γὰρ ἄρτι μὲν ἂν ἡ
 ἑτέρα ἐπικράτει, καὶ ὅλῃ μικρὸν ὅλον εἶχε
 με· ἄρτι ὅς ἂν αὐτῆς ἐσὺ τ' ἑτέρας εἰχόμενῃ.
 ἐβόων ὅς πρὸς ἀμύλας ἐκατέρω ἡ μὲν ὥς 30
 αὐτῆς ὄντα με κακῶς βέλγοιτο· ἡ δὲ ὥς
 μάτῃ ἦν ἀμύλας ἀντιποιοῖτο ἦν ὅς ἡ μὲν
 ἐργατικὴ, καὶ ἀνδρική, καὶ αὐχμηροὶ τ' κόμην,
 τῶ χεῖρε πυλὼν ἀνάπλεως, διεζωσμένη τὴν
 ἐσθῆτα, πάντο καίλαγμενα, οἷον ἦν ὁ δεῖς,
 ὅποτε ξέοι τὸν λίθος· ἡ ἑτέρα δὲ μάλᾳ ἐν- 35
 τῶσιν, καὶ τὸ γῆμα ἐν τρεπῆς· καὶ κόσμιον
 τὴν

τὴν ἀναβολὴν τέλει δ' ἔν ἐφ' ἧς μοι δι-
χάζειν ὁποτέρᾳ βελούμην ζῶναι αὐτῶν.

3. Περὶ τῆς ἡ σκληρῆς ἐκείνης καὶ ἀνδρώ-
δες ἔλεξεν ἐγὼ, φίλε παῖ, ἐρμολυφικὴ τέ-
χνη εἰμὶ, ἣν χθὲς ἤρξα μανθάνειν, οἰκεία τέ-
5 σοι, καὶ συγγενὴς οἰκοῦσιν· ὁ γὰρ πᾶσι πᾶσι
ζῆ, εἰπὼσα τένομα τῆς μητρὸς πατρὸς, λιδο-
ξόθῃ ἦν, καὶ τῷ θεῷ ἀμφοτέρω, καὶ μάλα ἐν-
δοκίμειτον δι' ἡμᾶς· εἰ δὲ θέλεις λήρων μὲ καὶ
10 φιλωδῶν ἥντιν' ὡς ταύτης ἀπέχεσθαι, δειξά-
σαι ἢ ἐτέρω, ἐπεὶ δὲ καὶ ζῶναι ἐμοί,
ποῦτα μὲ δρέψῃ γλυκῶς, καὶ τοῦ ὄρους ἔξω
καρτερῆς, φθόρου δὲ παντὸς ἀλλότρεθ' ἔσῃ, καὶ
ἢ ποιεῖς ἀπὸ τῆς ἀλοδαπίας, ἢ πατρίδα, καὶ
15 τοῦ οἰκείου χαλιδιπῶν· ἐδὲ ὅτι λόγους ἐπαί-
νονταί σε πάντες· μὴ μυσταχθῆς δὲ τῆς σώμα-
τος τοῦ ἐν ἐλπίδι, μηδὲ τῆς ἐν δόξῃ τοῦ πιναιον.
ἀπὸ γὰρ τῆς τοιούτων ὁρμώμεθ' ἢ φειδύ-
ἐκείνη; ἔδειξε τὴν Δία, καὶ Πολύκλειτον τὴν
20 Ἡραν εἰργασίᾳ, καὶ Μύρων ἐπὶ νῆσῃ, καὶ Περ-
ξίτελης ἐδουμάδῃ· περὶ κωμῶν γὰρ ἐπὶ τοῖς
ἥντιν' δεῶν· εἰ δὲ τέπων εἰς γυμνασίον, πῶς μὲν
κλῆνός αὐτὸς ὡς πᾶσιν ἀνθρώποις γυμνασίον;
ζηλωτὸν δὲ καὶ τῆς πατρίδος ἀποδείξει, φειδύ-
25 ῃον δὲ ἀπεφανῆς καὶ τῆς πατρίδος· ταῦτα καὶ ἐπὶ
τέπων πλέονα διαπαιδεύουσα, καὶ βαρβαρίζουσα.
πολλὰ εἶπεν ἡ τέχνη, μάλα δὲ σπουδῇ
ζῶναι, καὶ πείθειν με περὶ τὴν ἀλλ' ἐκ-
ἐπὶ μέμνημαι· τὰ πλεῖστα γὰρ ἦν με τὴν
30 μνήμην διέφυγον.

4. Ἐπεὶ δὲ ἔν ἐπαύσειο, ἄρχε· ἡ ἐτέρα
ὡδὲ πως· Ἐγὼ δὲ, ὅς τέκνον, παιδεία εἰμὶ
ἥντιν' ζῶναις σοι, καὶ γνωίμην, εἰ καὶ μηδὲ πο-
εἰς τέλει με πεπείσθαι· ἡλίκα μὲν ἔν τὰ
35 ἀγαθὰ ποιεῖν λιδοξόθῃ γυμνασίᾳ, αὐτὴν περ-
εἰρηκεν· ἐδὲν γὰρ ὅτι μὴ ἐργάτης ἔσῃ, τὴν
σώματι

ἔματι πονῶν, καὶ τὴν τέττατον τὴν ἅπασαν ἐλπί-
 ας τῆς βίης τεθειμένην ἀφανὴς μὲν αὐτὸς ὢν,
 αἰτία καὶ ἀγνοῖα λαμβάνων, ταπεινὸς δὲ γινώ-
 σκων, ἐντελής δὲ τῆς περὶ τοὺς φίλους ἐπιθυ-
 μίας, ἔτε ἔχθεσι φοβερός, ἔτε τοῖς πολί- 5
 ταις ζηλωτὸς, ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης, καὶ
 οὐκ ἐκ τῆς πολλῆς δόξης εἰς, ἀεὶ δὲ περὶ χροῖα
 ἀποστήλων, καὶ τὴν λέγειν δυνάμενον διεκπα-
 ῖων, λάρων βίον ζῶν, καὶ τὴν κρείττοντα ἔρμαι-
 ον ὢν. εἰ δὲ καὶ ἀειδίας ἢ Πολύκλειτος ἡμίμοιο, 10
 καὶ θαυμαστὰ πολλὰ ἐξεργάσαιο, τίς μὲν
 τέχνῳ ἀπαντὴς ἐπαμνέσονται, ἐκ ἑστὶ δὲ οὗτος
 καὶ ἰδόντων, εἰ νῦν ἔχοι, εὐξαίῃ δὲ σοι ὁ-
 μοιότης ἡμεῶν οἶσθαι καὶ αὐτὸς ἦς, βέλανυστος, καὶ
 χερσὶν ἄλλοις, καὶ ἀποχερσὶν ἄλλοις νομιθήσῃ ἦν 15
 δὲ μοι πείθῃ, περὶ τοὺς μὲν σοι πολλὰ ὅτι
 εἰδὼ παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ περὶ αἰσῶν θαυ-
 μαστὰς, καὶ λόγους αὐτῶν ἀπαγγέλλουσιν, καὶ πάν-
 των, ὡς εἰπὴν, ἐμπέρον ὑποραίνουσα, καὶ τίς
 ψυχῇ, ὅπως σοι κυριώτατον ἐστὶ, καὶ ἀκακοσμή- 20
 σω πολλοῖς, καὶ ἀγαθοῖς κοσμήματα, σφραγισμένη,
 δικαιοσύνη, ἐντιμεία, ἀγαθότης, ὁπότε καὶ συνέ-
 σις, καρτερία, τὰς καὶ καλῶν ἐρωῖν τῇ περὶ
 τὰ σιμνότητα ὁρμῇ· ταῦτα γὰρ ἐστὶν ὁ δὲ ψυ-
 χὸς ἀκέραιος ὡς ἀληθῶς κόσμος. λήσῃ 25
 δὲ ὅτε παλαιὸν ἐδέν, ἔτε νῦν ἡμεῶν
 δέον, ἀλλὰ καὶ τὰ δέοντα περὶ μετ' ἐμῶν καὶ
 ὅλων, ἀπαντὰ ὁπόσα ὅτι τὰ τε θεῖα, τὰ τε ἀν-
 θρώπινα, ἐκ εἰς μακρόν (ὅτι διδάσκομαι, καὶ ὁ
 νῦν πένης ὁ δὲ δεινός, ὁ βελούσιμος π 30
 καὶ ἀγνοῖα ἔγωγε τέχνης, μετ' ὀλίγον ἅπανσι
 ζηλωτὸς, καὶ ὁπίσθιον ἔσῃ, πρῶτον, καὶ
 ἐπαμνέσονται, καὶ ὅτι τοῖς αἰετοῖς ἐνδοκίμως,
 καὶ ὑπὸ καὶ ἡρώε καὶ πλάτῳ περὶ χροῖων ἀπο-
 βλεπόμενος· ἐδῆτα μὲν τοιαύτως ἀμπεχό- 35
 μενος, (εἰδὼσα τίς ἐαυτῆς, πάντῃ δὲ λαμ-
 πρῶν

ἔργα, ὅπως εὐρυθμία, καὶ εὐχρήμονα ἔσται σοι,
 ἐργασίων, ὅπως ἢ αὐτὸς εὐρυθμὸς ἦ, καὶ κόσμος
 ἡ, ἥκιστα πεφρονητικῶς, ἀλλ' ἀπρότερον ποι-
 ῶν ἑαυτὸν λίδων.

5. Ταῦτα ἔπ' λεγύσης αὐτῆς, ἔπειτα μέ- 5
 ναι ἐγὼ τὸ τέλθ' τῶν λόγων, ἀναστὰς ἀπε-
 στράμην, καὶ τὴν ἀμορφον ἐκείνῳ, καὶ ἐργα-
 σίῳ ἀπολιπόν, μετέβαινον πρὸς τὴν παι-
 εῖαν μάλα γλῆθως, καὶ μάλιτα, ἐπεὶ μοι,
 ὅς ἐστιν ἡλθὲν ἡ Γκυτάλη, καὶ ὅπ' πωλητῆς 10
 αὐτῆς ἐκ ὀλίγας ἀρχομένη μοι χθὲς ἐνετεί-
 λατο ἢ ἢ ἀπολειφθεῖσα, τὸ μὲν πρῶτον ἡ-
 γανάκη, καὶ τὴν χεῖρε Συκερότῃ, καὶ τοῦ ὁ-
 δόντος ἐπέειπε τέλθ' ἢ, ὥσπερ τὴν Νιόβῳ
 ἀκόμορ, ἐπεπύγῃ, καὶ εἰς λίδον μετέβη 15
 Γληθ' εἰ ἢ πρῶτον δόξα ἔπαυε, μὴ ἀπιστήτε,
 θαυμαστοί ποιοὶ γὰρ οἱ ὄνειροι ἢ ἑτέρω δὲ πρὸς
 με ἀπεδύσα, ποιητὴν ἀμείψομαι Σε, ἔφη,
 ὅς ἢ ἑδικαιοσύνης, ὅπ' καὶ τὴν δικλὴν ἐδύ-
 κασας, καὶ ἐλθὲ ἡδὴ, ὅπ' ἐβηθι τέτυκε τῇ εὐχί- 20
 μάθ' (δείξασά π' ὄχημα ὑποπύρων ἱππῶν
 πινῶν, τῷ Πηγάσῳ εοικότων) ὅπως ἴδης
 οἷα καὶ ἡλικία μὴ ἀκολοθήσας ἐμοὶ ἀγνοήσῃ
 ἐμῆς ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἢ μὲν ἔλαυνε, καὶ
 ὑφωλόχῃ ἀρθεῖς ἢ εἰς ὕψθ', ἐγὼ ἐπεσκό- 25
 πον ἀπὸ τῆς ἑω' ἀφξάμηνθ' ἄρχει πρὸς ἐσπέ-
 ραν, πόλιν καὶ ἐβην, καὶ δῆμους, καὶ δάκρυ ὁ Τει-
 πηόλεμθ' ἀποπαίρων π' εἰς τὴν γλῶ' ἐκέπ' μὲν
 τοι μέμνημαι ὅ, π' τὸ σπασμὸν ἐκείνο ἦν,
 πλὴν τῷτο μόνον, ὅπ' καὶ τῷδε ἀφορῶντες οἱ 30
 ἄνθρωποι ἐπήνευ, καὶ μὲν εὐφημίας, καὶ δ' ἔς
 γηοσίμῳ τῇ πῆσῃ, παρέπεμπον δειξάθ' δὲ
 μοι τὰ ποσάτῃ, καὶ με τοῖς ἐπαυῶσιν ἐκείνοις,
 ἐπανήγαγόν με αὐτῶν, ἐκέλε' αὐτῷ τὴν ἐδῆτα
 ἐκείνῳ ἐνδεσπότα ἦν εἶχον ἀφιπτάμηνθ', 35
 ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκειν ἐνπάρφους π' ἐπανήκεν
 καὶ α.

καταλαβῆσα ἔν κὶ τὸ πατέρα ἐσῶτα, καὶ πάλιν
μύροντα, ἐδείκνυν ἑαυτῷ ἐκείνῳ τῷ ἐδῶτα
καμὲ, οἷον ἥκοιμι καὶ π καὶ ὑπομνήσας, οἷον
μικρὸν δὲ ἔν πάλιν ἐμοὶ ἐβεβαίωσαντο.

- 5 6. Ταῦτα μύνηται ἰδὼν, ἀντίποις ἔπαι
ἐμοὶ δοκεῖ καταρχαίς, πρὸς τὸ τὸ πληρὸν
φόβον μεταξὺ τῶν λέγων, Ἡρόκλης, ἐπαι
παι, ὡς μακρὸν τὸ ἐνυπνιον καὶ διχαρικόν ἐστι
ἀλλὰ ὑπέκρινε, χεμεεινὸς ὄνειρος, ὅτε μὴ
10 κισαί εἰσιν αἱ νύκτες, ἢ τάχα πάλιν τριέσπερος
ᾧ πάλιν ὁ Ἡρόκλης καὶ αὐτὸς ὅστις. Τί δ' ἔν ἐπαι
δὲν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς, καὶ μὴ
αἰνῶσαι παιδικῶς νυκτός, καὶ ὀνείρων παλαιῶν καὶ
ἡδὴ γεγενημένων; ἔωλ' ὅτι ἡ ψυχρολογία
15 μὴ ὀνείρων πνῶν ἡμᾶς ὑποκρίτας πνῶν ὑπέκ
ληφεν; ἐκ, ὅτι γὰρ ἐδὲ γὰρ ὁ Ξενοφῶν ποτε
διηγέμεθα τὸ ἐνυπνιον ὡς ἐδοκίμασεν, καὶ
τῇ πατρῷα οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα, ἴτε γὰρ ἔχ
κρίσιν τὸ ὅτι, ἐδὲ ὡς φλυαρεῖν ἐγνωκῶς αὐτῷ
20 διεξήλθε, καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ ἀπογνώσας
παραμάτων πειρασμάτων πολέμων, ἀλλὰ πάλιν
χρησίμον ἐῖχεν ἡ διήγησις καὶ τοίνυν ἡ γὰρ τῶν
τὸν ὄνειρον ἡμῶν διηγησάμεθα ἐκείνῃ ἐνεκα, ὅτι
πῶς οἱ νέοι πρὸς τὰ βελτίω πρέποντα, καὶ πάλιν
25 δέας ἔχοντα, καὶ μάλα, εἰς πάλιν αὐτῶν ὑπὸ πένιαν
ἐδελοκακεῖ. καὶ πρὸς τὰ ἡπὶ ἀποκλίνῃ, φύ
σιν ἐκ ἀγνοίας διαφθείρων. ὁπρὶν ὁδηγεῖται εἰς
οἷον, ὅτι καὶ ἐκείνῳ ἀκέραια τὸ μῦθος, ἰκανὸν
ἑαυτῷ ὡς δειγμα ἐμὲ πειρησάμεθα, ἐννοῶν
30 οἷον μὴ ὦν, πρὸς τὰ κάλλιστα ὥρμησα, παι
δείας ἐπεδύμησα, μηδὲν ἀποδείξας πρὸς τὴν
πενίαν τὸ τότε, οἷον τὸ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελή
λυθα, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, ἐδὲνός γε ἔν τῳ λιδο
γλύφῳ ἀδελφότερον.

Διάλογος β'.

Θεῶν Ἐκκλησία.

5

ΖΕΥΣ. **Μ**Ηκέτι τονθοείζετε, ὦ θεοί,
 μὴ ὅτι καὶ γυνίαις ζυσεφό-
 ροι, ποδὲς ἔς ἀμύηλοις κοινολογεῖσθε, ἀγα-
 καλῶντες, εἰ πολλοὶ ἀνάξιτοι μέτεχουσιν ἡμῶν 10
 τοῦ ζυμποσίε· ἀλλ' ἐπεὶ τὸ ἀποδέδογ' ὡς τῶν
 ἐκκλησία, λέγετο ἔχασθαι ἔς τὸ φανερόν,
 τὰ δοκῶντά οἱ, καὶ κατηγορεύω· ζὺ ὅτι καὶ κή-
 ρυψε, ὦ Ἑρμῆ, τὸ κήρυγμα, τὸ ἐκ νόμου.
 ΕΡΜΗΣ. Ἄκουε, σῖγα· τίς ἀρεσάειν βέλεται 15
 ἥνι τελέων θεῶν, οἷς ἕξεσιν; ἢ ὅτι Κλέφης
 περὶ ἥνι μελοίκων καὶ ξένων. ΜΩΜ. Ἐγὼ ὁ
 Μῶμος, ὦ Ζεῦ, εἰ μοι ἐπαρέφαις εἰπεῖν.
 ΖΕΥΣ. Τὸ κήρυγμα ἦδη ἐφίησιν ὥς ἐδὲν
 ἐμὴ δέησιν. ΜΩΜ. Φημὶ τόνω δεινὰ 20
 ποιεῖν ἐνέες ἡμῶν, οἷς ἐκ ἀπόχρη θεὸς ὅς
 ἀνθρώπων αὐτὸν γένηται, ἀλλ' εἰ μὴ καὶ τὸ
 ἀκούθεις, καὶ θεράποντας αὐτῶν ἰσότημοις ἡ-
 μῶν ὑποφάνουσιν, ἐδὲν μέγα, ἐδὲ νεανικὸν οἶον-
 ται ἐργάζεσθαι· ἀξιώ ὅτι, ὦ Ζεῦ, καὶ παρρησίας 25
 μοι δέσσειν εἰπεῖν· ἐδὲ γὰρ ἂν ἄλλως δυνάμην
 ἄλλὰ πάντες με ἴσασιν ὥς ἐλδ' ἀρεσὸς εἰμι τῶν
 γλῶτταν, καὶ ἐδὲν ἂν κλαστωπῆσομαι ἥνι ἐ-
 κδῶς γένομεν δειλῆς γὰρ ἀπαντα, καὶ λέ-
 γω τὰ δοκῶντά μοι ἔς τὸ φανερόν, ἐδὲ δε- 30
 διῶς πνα, ἐδὲ ἔω· αἰδῶς ὅτι κλαυπῶν τῶν
 γνώμων, ὥς καὶ παχθεὶς δοκῶ τοῖς πολλοῖς,
 καὶ ζυκοφανικός τῶν φύσιν, δημόσιός τις κα-
 τήγορος ἔω· αὐτῶν ἐπονομαζόμενος· πάλιν
 ἀλλ' ἐπεὶ τὸ ἕξεσι, καὶ κήρυκται, καὶ ζὺ, ὦ 35
 Ζεῦ, ἐδὲ δὴς με· ὅς ἐσθ' εἰπεῖν, ἐδὲν ἔως
 λαίμων

- λάμψουσιν ἐν ᾧ πολλοὶ γὰρ φημι ἐκ ἀγαπῶν
 10 τῶν, ὅτι αὐτοὶ μετέχουσιν τῶν αὐτῶν ἡμῶν ξυνο-
 δρίων, καὶ ἐνωχέντες ὁπίσθους, καὶ ταῦτα, διὰ
 τοὺς ἐξ ἡμῶν ὄντες, ἐπὶ καὶ τοὺς ὑπομένοντες
 5 καὶ διασώζοντας τοὺς αὐτῶν ἀνήγαγον ἐς τὸ
 ἔσχατον, καὶ παρενέγραψαν· καὶ νῦν ὁπίσθους δι-
 νομάς τῶν νέμωνται, καὶ θυσιῶν μετέχουσιν, ἐν
 κατεσθλόντες ἡμῶν τὸ μετόχιον. ΖΕΥΣ. Μῶ-
 10 δὲν ἀνιγμῶσι δὲ, ὦ Μῶμε, ἀλλὰ σαφῶς, καὶ
 ἐν τῷ μέσῳ ἀπερίριπταί σοι ὁ λόγος, ὡς πολ-
 λὰς εἰσάγει, καὶ ἐφαρμόζειν ἄλλοις ἄλλον τοῖς
 λεγομένοις· καὶ ὅτι παρρησιασέν ὄντα, μηδὲν
 15 2. ΜΩΜ. Εὖγε, ὦ Ζεῦ, ὅτι καὶ παρρη-
 νεις μετὰ τὴν παρρησίαν ποιῆς γὰρ τῶν
 βασιλικῶν, ὡς ἀληθῶς, καὶ μεγάλους ὄντας
 ἐν ᾧ καὶ τὸνομα· ὁ γὰρ τοῖς ἰσχυροτάτοις Διὶ
 20 νύσθῃ ἡμῶν ἀνθρώπων ὦν, ἐδὲ Ἑλλῶν μετὰ
 διὰ, ἀλλὰ Συροφονικός πινθὲν ἐμπύρεται
 Κάδμους θυγατρίδας, ἐπεὶ τὸν ἡξιώθη τῆς ἀδα-
 νασίας, οἷον μὲν αὐτὸς ὅστις ἐλέγχετο, ἔτε τῶν
 μίτρων, ἔτε τῶν μέτρων, ἔτε τὸ βάδισμα·
 25 πάντες γὰρ οἶμαι ὁρᾶτε ὡς θῆλυς, καὶ γυναι-
 κείον τὴν φύσιν, ἡμιμανῆς, ἀκράτης ἐώθεν
 ἀποπνέων· ὁ δὲ καὶ ὅλως φαρμακίαν εἰσπέπλησεν
 ἡμῶν, καὶ τὸ χροὸν ἐπαρμόσθῃ πάρεσι, καὶ θεὸς
 ἀπέφηνε, τὸν Πάνα, καὶ τὸν Σιλῶν, καὶ Σα-
 30 τύρες, ἀγροίους πνῆες, καὶ αἰπόλους τοὺς πολ-
 λὰς, χερστικὰς ἀνθρώπους, καὶ τὰς μορφὰς
 ἀνθρώπων· ὦν ὁ μὲν, κέραια ἔχων, καὶ ὅσον
 ἐξ ἡμῶν ἐς τὸ καὶ τὸ αἰγίον εἰσπνέων, καὶ
 35 ῥίνα, ὅτι ὄντα τὰ πολλὰ ὀχέμεθα; Λυδὸς
 οἷον οἱ δὲ Σάτυροι, ὅξεις τὰ ὄντα καὶ αὐτοὶ
 φθαρτοί,

μακροί,
 ἐν εἰς
 ὅντες
 ἡμῶν
 μὲν, εἰ
 ὡς
 καὶ λέγει
 τῶν
 ἡμῶν, ἡς
 ἀτέρων
 καὶ
 τὸν
 ὡς
 τῶν
 αὐτῶν
 καὶ παρ
 ἄλλων.

3. Ζ
 τε
 καὶ
 αὐτῶν
 καὶ

ὁ δὲ Ἡ
 ἐπεὶ
 ἡμῶν
 πολλὰ
 τὰ
 φέρει
 αὐτῶν
 ἐν
 ἐν
 δὲ
 δὲ
 τὰ
 λέγει
 ἐκείνοις
 καὶ
 ἐλεγχ

μακροῖ, κερῆσαι, οἷα τοῖς ἄρπ γνηθη-
 σιν εἰς αἵμας τὰ κέρηλα ὑποφύεται, Φρύγες π-
 ρος ὄντες ἔχουσιν ὃ καὶ ἐρῶς ἀπαντες. ὁρᾶτε οἷας
 ἡμῖν θεὸς ποιεῖ ὁ γνηάδας; εἴτα δαυμάζο-
 μιν, εἰ καλαφρονῶσιν ἡμῶν οἱ ἀνθρώποι, ὁ 5
 ὡνίγες ἔπω γελοῖους θεὸς, καὶ τεραστίους; ἐῷ
 γὰρ λέγειν, ὅτι καὶ δύο γυναικάς ἀνήγαγε,
 τὴν καὶ ἐρωμένην ἔχ' αὐτῆς, τὴν τε Ἀειάδ-
 νην, ἥς καὶ τὸν σέφανον ἐγκατέλεξε τῷ ἥμῃ
 ἀσέρων χορῶ, τὴν δὲ Ἰκαεὶς τῷ γεωργῷ θυ- 10
 γάστρα (καὶ ὁ πάνταν γελοῖότατον, ὃ θεοί,) καὶ
 τὸν κῶα τῆς Ἡερῆνης. καὶ τῆτον ἀνήγαγε,
 ἥς μὴ ἀνιῶτο ἡ παῖς εἰ μὴ ἔξει ἐν τῷ ἐρα-
 τῷ τὸ ζῶντες ἐκείνο, καὶ ὅπερ ἡγάπα κωί-
 διον αὐτῆς. ταῦτα ἔχ' ἴβεις ὑμῖν δοκεῖ, 15
 καὶ περιγία, καὶ γέλως; ἀκέσαιε δ' ἐν καὶ
 ἄλλης.

3. Ζ Ε Υ Σ. Μηδέν, ὃ Μῶμε, εἶπης, μή-
 τε περὶ Ἀσκληπῆ, μήτε περὶ Ἡρακλέους. ὁρῶ
 γὰρ οἱ φέρη τῷ λόγῳ· ἔτσι γὰρ, ὁ μὲν αὐτῶν 20
 ἴσται καὶ ἀνίστησιν ἐκ τῶν νόσων, καὶ ἔστι

—πολλῶν ἀνίσταται ἄλλων.

ὁ δὲ Ἡρακλῆς ὡς ὢν ἐμὸς, ἐκ ὀλίγων πόνων
 ἐπείατο τὴν ἀθανασία. ὥς μὴ κατηγόρη αὐ-
 τῶν. Μ Ω Μ. Σιωπήσομαι διὰ σέ, ὃ Ζεῦ, 25
 πολλὰ εἰπεῖν ἔχων· καίτοι εἰ μηδέν ἄλλο ἔπ-
 τα σημεῖα ἔχουσιν τῷ πυρὸς εἰ δὲ ἐξῆν καὶ
 πρὸς αὐτόν σε τῇ παρρησίᾳ χρῆσθαι, πολλὰ
 αὖν εἶχον εἰπεῖν. Ζ Ε Υ Σ. Καὶ μὴ πρὸς
 ἐμὲ ἔξει μάλιστα, μᾶλλον δ' ἐν καμῇ ξενίᾳ 30
 διώκεις; Μ Ω Μ. Ἐν Κρήτῃ μὲν ἐ μόνον.
 τῆτο ἀκῆσαι ὅτιν, ἀλλὰ καὶ ἄλλο π' περὶ σέ
 λέγουσι, καὶ τάφον ὅπως ἐκινύουσιν ἐγὼ δὲ ἔτε
 ἐκείνοις πεθομαι, ἔτε Ἀχαιῶν Αἰγυῖον,
 ὑποβολιμαῖόν σε εἶδ' φάσκουσιν ἀ καὶ μάλιστα 35
 ἐλεγχθῆναι δὲ ἡ γῆμαι, ταῦτα ἐρῶ τὴν

γάρ τινι ἀρχῇ ἢ τοιούτων παρενομημάτων,
 καὶ τὴν αἰτίαν τῆ νοθείᾳ ἡμῶν τὸ ζῆλον
 δεῖον σὺ, ὦ Ζεῦ, παρέχες, θνηταῖς ὀπιμιγνύ-
 μιν καὶ καλῶν παρ' αὐταῖς ἐν ἄλλοις ἄλλοις
 5 χήμασι ὥς ἡμᾶς δεδιέναι, μή σε καλῶν
 σὴ πρὸς ξυλλαβῶν, ὅποτε ἂν παύσῃς ἢ, ἢ
 χρυσοχρῶν πρὸς κατεργάζεσθαι χρυσὸν ὄντα καὶ
 αἰὶ Διδος, ἢ ὄρμῃ, ἢ ἑλλιον, ἢ ἑλλέσιον ἢ
 μὴν ἡμῶν πλὴν ἀλλὰ ἐμπέπληκας γὰρ τὸν
 10 ἕρποντα ἢ ἡμῶν τέτων ἢ γὰρ ἂν ἄλλοις
 εἴποιμι καὶ τὸ πρᾶγμα γελοῖότατον ὅτι
 ὅποτε ἂν πρὸς ἀφῶ ἀκέρση· ὅπ' ὁ Ἑρακλῆς
 μὲν θεὸς ἀπεδείχθη, ὁ δ' Ἑρυσθενὲς ὅς ἐπ-
 ταπεν αὐτῷ τέθηκε καὶ πλησίον Ἑρακλῆς
 15 νεῶς, οἰκέτης ὄντος, καὶ Ἑρυσθενὲς τάφου, τῆ
 δεσποσύνης αὐτῆς. καὶ πάλιν ἐν Θήβαις, Διόνυ-
 σος μὲν, θεός· οἱ δ' ἀνέψιοι αὐτῆς, ὁ Περ-
 θίδης, ὁ Ἀκταίων, καὶ ὁ Λεάρχης, ἀνθρώπων
 ἀπάντων κακοδαίμονες· ἀφ' ἧς ἢ ἀπ' αὐ-
 20 τῶν, ὦ Ζεῦ, ἀνέωξας τοῖς τοιούτοις τὰς δύσχεις
 καὶ ὅπ' αὐτὰς θνητὰς ἐτρέφεας ἀπάντες μεμ-
 λωταί σε, καὶ ἢ ἄρρενες μόνον, ἀλλ' ὅσων
 αἰχιστον, καὶ αἰ θηλασαι θεαί· τίς γὰρ ἐκ οἷς
 τὸν Ἀχιλλεῦ, καὶ τὸν Τιθωνόν, καὶ τὸν Ἑρ-
 25 ουμῖωνα, καὶ τὸν Ἰάσωνα, καὶ τοὺς ἄλλους;
 ὥς ταῦτα μὲν εἰσέειν μοι δοκῶ μακρὸν γὰρ
 ἂν τὸ διελέγχεσθαι ἡρόιστο.

4. Ζ Ε Τ Σ. Μηδὲν περὶ τῆ Γαρυμήδους,
 ὦ Μῶμε εἰπῆς. Χάριπαυ γὰρ εἰς λυπῆσεις τὸ
 30 μετρίκιον, ὀνειδίσας ἐς τὸ γῆρας. Μ Ω Μ.
 Ουκοῦν μὴ ἢ περὶ τῆ ἀετῆς εἰπῶ, ὅπ' καὶ
 εἴτ' ἐν ταῖς ἕρποντι ὅτιν, ὅπ' τῆ βασιλείας
 σκήπτρου καθεζόμενος, καὶ μονοκράτης ὅπ' τὴν
 καρδίᾳ σε νεοπύδων, θεὸς εἴη δοκῶν; ἢ καὶ
 35 τῆτον τῆ Γαρυμήδους ἐνεκα ἐκείνου; ἀλλ' ὁ
 Ἀπῆς γὰρ, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας, καὶ ὁ Σα-
 βάζις

βάλλει· πόθεν ἡμῶν ἐπὶ τεκελήθη; ἦτοι; ἢ
 ὁ Μίθρης ἐκείν· ὁ Μήδ· ὁ τὸν χάριν δυν.
 καὶ τὴν πάραν, ἐδὲ ἐλλυίζων τῇ φωνῇ·
 ὥστε ἐδ' ὡς περὶ πρὸς, ξιλιήσι· τοιγαροῦν
 αἱ Σκύθαι, καὶ οἱ Γέται ταῦτα ὁρῶντες αὐ- 5
 τῶν, μακροὶ ἡμῶν χαίρει εἰπόντες, ἀκτοὶ ἀπα-
 θανάτιζον, καὶ δεῦς χειροτονέσιν, ἐς αὖν ἐθελή-
 σασιν, τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅν περ καὶ Ζάμολξις
 δῖλος ὢν, παρενεγρέφη, ἐκ οἷοι' ὅπως διδρα-
 θῶν καὶ τοι ταῦτα πάντα, ὧς θεοὶ, μέτρια· 10
 αὐτῷ, ὧς κυνοπερώσωπε, καὶ Κυνοδόκον ἐς δημόν
 Αἰγυπτιε, πῶς εἰ ὧς βέλπεσε, ἢ πῶς ἀξιοῖς θεὸς
 ὡς ὑλακλῶν; τί τῷ βελόμην, καὶ ὁ Μεμφίτης
 ἔτ' ταῦρ, ὁ ποικίλ, περσικωῖται, καὶ
 χρᾶ, καὶ περφήτας ἔχῃ; αἰχμώομαι τῷ ἰβιδας, 15
 καὶ πηλικους εἰπέν, καὶ τερζους, καὶ ἄλλα
 πολλὰ γελιότρεα, ἐκ οἷοι' ὅπως ἐξ Αἰγυπτίε
 παρεβουθένηα ἐς τὸν ἕρανόν· αὐτοῖς, ὧς θεοὶ,
 πῶς ἀνέχεσθε ὁρῶντες ὅτις, ἢ καὶ μάλλον
 ὡς περσικωῖται; ἢ σὺ, ὧς Ζεῦ, πῶς φέ- 20
 ρεις, ἐπειδὴν κεινὸν κέρειά φύσασί σοι; Ζ Ε Υ.
 Αἰχρὸς ὡς ἀληθῶς ταῦτα φῆς τὰ περὶ τῶν
 Αἰγυπτίων. ὁμως δ' ἐν, ὧς Μῶμε, τὰ πολλὰ
 αὐτῶν, αἰνίγματά ἐστὶ, καὶ ἐπ' αὐτῶν χρηστὰ γα-
 λᾶν ἀμύηλον ὄντα. Μ Ω Μ. Πάνυ γὰρ μυ- 25
 σθίων, ὧς Ζεῦ, δεῖ ἡμῶν, ὡς εἰδέναι, δεῦς μὲν,
 καὶ δεῦς· κυνοκεράλεις δέ, τὰς κυνοκερά-
 λους.

5. Ζ Ε Υ Σ. Ἐὰ φημι τὰ περὶ τῶν Αἰ-
 γυπτίων, ἄμολις γὰρ περὶ τέτων ἐπίσκεψόμεθα 30
 ὅτι χολῆς· σὺ τὰς ἄλλας λέγε. Μ Ω Μ.
 Τὸν Τερζώνιον, ὧς Ζεῦ, καὶ ὁ μάλιστα με ἀπο-
 πρίγει, τὸν Ἀμφίλοχον· ὅς ἐναγὺς ἀνθρώ-
 πος, καὶ μηδελός υἱὸς ὢν, δεσπορεῖ ὁ γη-
 νᾶ· ἐν Κιλικίᾳ, ἡ δὲ δυνάμει· τὰ πολλὰ, καὶ 35
 γρηθῶν τοῖν δυοῖν ὁβολοῖν ἔνεκα· τοιγαροῦν

- ἐκ ἔπ, σὺ δ' Ἀπολλων, ἐυδοκίμεις, ἀλλὰ ἦδη
 πᾶς λίθος, καὶ πᾶς βωμὸς χρησμοφθεῖ, ὅς ἀν
 ἐλαίῳ περικυβή, καὶ σεφάνους ἔχη, καὶ γρήθη
 ἀνδρὸς ἐυπορήση, οἳοι πολλοὶ εἰσιν ἦδη καὶ
 5 ὁ Πολυδάμανθ' τῷ ἀθλητῷ ἀνδρείας ἰάτα
 πρὸς πυρέπνιας ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ ὁ Θε
 γήρας ἐν Θάσῳ, καὶ Ἐκίοι θυῶσιν ἐν Ἰλίου
 καὶ Πρωῖσιπλάῳ καλαϊτικρὺ ἐν Χερρόνησσῳ
 ἀφ' ἑσ' ἐν ποσῶσι γρήναμιν, ὅπως δὲ δαί
 10 μάλλον ἢ ὀπορχία, καὶ ἱεροσυλία καὶ ὅλας
 καλαπεφρονήκασιν ἡμῶν εὐποιήσεις καὶ τού
 τα μὲν περὶ τῶν νόθων, καὶ παρεγγράπτων
 ἐγὼ δ' καὶ ξείνα ὀνόματα πολλά ἦδη ἀλέων,
 ἕτε ὄντων πινῶν παρ' ἡμῶν, ἕτε ζυῖναι ὅλας
 15 δαυαμύρων, πάνυ, δ' Ζεῦ, καὶ ὅπ' τέτοις γα
 λῶ ἢ περὶ γάρ ἔστιν ἡ πολυθρύλληθ' ἀρετῇ,
 καὶ φύσις, καὶ εἰμαρμένη, καὶ τύχη, ἀνυπόστατοι
 καὶ κενὰ περὶ γμάτων ὀνόματα, ὑπὸ βλακῆν
 ἀνθρώπων καὶ φιλοσόφων ὀπνηθέντα, καὶ ὅμως
 20 αὐτοχέδια ὄντα, ἕτε πρὸς ἀνοήτους πεπνυκ
 ῶσε ἐδείς ἡμῶν, ἐδὲ θυῖν βέλεθ', εἰδὼς ὅπ
 κᾶν μείας ἐκατόμβας παρσῆση, ὅμως τὴν
 τύχην περὶ ἔχουσαν τὰ μεμοισαμένα, καὶ αἱ ἐξ
 ἀρχῆς ἐκείνῳ ἐπεκλώσθ' ἠδέως ἀν' ἐν ἐρεῖ
 25 μὲν σε, δ' Ζεῦ, εἰ περ εἰδες ἢ ἀρετῶν, ἢ φύ
 σιν, ἢ εἰμαρμένην ὅπ' ἔμ' γὰρ καὶ σὺ ἀκέραι
 ἐν πᾶσι καὶ φιλοσόφων διαβίβας, οἷδαι, εἰ μὴ
 καὶ κωδός περ εἰ ὡς βοάωντων αὐτῶν μὴ ἐπαίειν
 30 ὁρῶ γὰρ τοὺς πολλὰς ἀχθομύρας μοι λέξοντες, καὶ
 στείποντας, ἐκείνους μάλιστα, ὧν καθήψατο ἡ
 παρρησία τῶν λόγων πέραν γὰρ εἰ ἐθέλεις, δ' Ζεῦ,
 Ψήρισμα τι περὶ τέπων ἀναγνώσσομαι ἡ
 δὲ ξυγγραμμάτω. Ζ Ε Υ Σ. Ἀνάγνωθι.
 35 ἐπὶ πάντῃ γὰρ ἀλόγως ἠπάσσω καὶ δεῖ ταῖς πολλὰς
 αὐτῶν ὀπνηεῖν, ὡς μὴ ὀπνηεῖον ἀν' ἡμῶν.

Ψήφισμα.

6. Ε
 καὶ περὶ
 ἐξαμμά
 τὴν γνα
 των ἐ μο
 δαμῶς ἀ
 τείας πα
 δέχαντες
 μετὲν ἐν
 λυγλώας
 ἢ ἡ ἀμ
 τὴν κα
 νόρων,
 πηλαίς
 κασιν ἐα
 τῇ γῇ
 λῇ, καὶ
 ἐν τῷ
 δαί ἢ
 μὲν, ἐ
 τέπας
 Δία τ
 καθέζε
 Σπύρα
 γὰρ ὁ
 Συνέδ
 ἐνωμό
 ἢ, οἱ
 γνώμον
 καλαπ

Ύψισμα.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ.

6. Ἑκκλησία ἐν νόμῳ ἀγαθῆς, ἐξ ἧς 5
 καὶ ἰσαμύνης, ὁ Ζεὺς ἐπεριάνδρε,
 καὶ περὶ δὲ Ποσειδῶν, ἐπεσάτει Ἀπολλων,
 ἐξαμμάτῳ Μῶμῳ τῆς νυκτὸς, καὶ ὁ ὕπνῳ
 τῷ γνώμῳ εἶπεν. Ἐπειδὴ πολλοὶ ἦν ξέ- 10
 γων ἐμὸν Ἑλλήνες, ἀλλὰ καὶ Βάρβαροι, ἐ-
 δαμῶς ἀξιοὶ ὄντες κοινωνεῖν ἡμῖν τῆς πολι-
 τείας παρεγχεφέντες, ἐκ οἷοι ὅπως καὶ θεοὶ
 ἀξάντες, ἐμπεπλήκασιν μὲν τὸν ἔρανδον, ὡς
 μεστὴν εἶναι τὸ Συμπόσιον ὅχλος τετραχόρους πο- 15
 λυγλώσων πνῶν, καὶ ξυγκλυδῶν ὀπλήλοισιν
 ἢ ἡ ἀμβροσία, καὶ τὸ νέκταρ, ὥστε μνάς ἦδη
 τῷ κοτύλῳ εἶναι, διὰ τὸ πληθῆναι ἦν π-
 νόντων, οἱ δὲ ὑπὸ ἀνταδείας παρωπύλοισι τὰς
 πηλαιῆς, καὶ ἀληθεῖς θεοὺς, περὶ δὲ ἡξιώ- 20
 κασιν ἑαυτὸν παρὰ πάντα τὰ πάτρια, καὶ ἐν
 τῇ γῇ περὶ μᾶλλον δέλεσι, δεδῶχθαι τῇ βα-
 λῇ, καὶ τῷ δήμῳ συλλεγνῶναι μὲν ἐκκλησίαν
 ἐν τῷ Ὀλύμπῳ περὶ βοπὰς χερμερίας, ἐλέ-
 σθαι δὲ ὀπγνώμονας τελείας θεοὺς ἐπὶ αὐτῶν, τρεῖς 25
 μὲν, ἐκ τῆς πηλαιᾶς βαλῆς τῆς ὀπῆ Κρόνου,
 τέσσαρες δὲ ἐκ ἦν δώδεκα καὶ ἐν αὐτοῖς, ἢ
 Δία τέτταρες δὲ τὰς ὀπγνώμονας, αὐτοὺς μὲν
 καθέζεσθαι ὑμῶσας τὸν νόμιμον ὄρκον, τῷ
 Στύγῃ τὸν Ἑρμῶν δὲ, κηρύττειν ξυμμετα- 30
 γνῶν ἀπαίτας, ὅσοι ἀξιοὶ ξυμμελεῖν εἰς τὸ
 συνέδριον τὰς δὲ ἡκτὴν μάρτυρας ἐπαγομένους
 ἐνωμότοις, καὶ ἀποδείξεις τὰ γῶρας τὰ νύκθιν
 δὲ, οἱ μὲν, παύτωσαν καθ' ἕνα, οἱ δὲ, ὀπ-
 γνώμονες ἐξελάζοντες, ἢ θεοὺς εἶναι ἀποφανέν, ἢ 35
 καὶ ἀπέμψουσιν ὅτι τὰ σφέτερά ἡεία, καὶ τὰς

Διάλογος γ'.

Τίμων, ἢ Μισάνθρωπος. ὅς.

5

ΤΙΜΩΝ. ³ Ω Ζεῦ φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἐται-
 ρεῖε, καὶ ἐφείσσε, καὶ ἀσεβή-
 πα, καὶ ὄρκιε. καὶ νεφεληγερέτα, καὶ ἐείγδ' ἔπε,
 καὶ εἰ π' σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιήσῃ κα- 10
 λῶσι καὶ μάλιστ' ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέ-
 γα τότε γὰρ αὐτοῖς πολυάνυμ' ἰνόνυμ' ὡ-
 κείδεις τὸ πίπτον τέ μέγρε, καὶ ἀναπληρεῖς
 τὸ κεχρηδὸς τέ ρυθμῶ· πᾶσι σοι νῦν ἢ ἐεισμά-
 ραγ' ἀσεραπὴ, καὶ βαρύβρομ' βροσπὴ, καὶ 15
 οἰσθόεις, καὶ ἀργίεις, καὶ ζυμερδαλέ' κε-
 ραυνός; ἀπάντα γὰρ ταῦτα λῆρ' ἦδη ἀνα-
 πέρνει, καὶ χαπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω τῶ
 πατάγῃ τ' ὀνομάτων· τὸ δὲ αἰοιδιμὸν σε, καὶ
 ἐκκρόλον ὄπλον, καὶ πτόχρεον, ἐκ οἷοι' ὅπως 20
 πελέως ἀπέσβη, καὶ ψυχρὸν ὄνα, μηδὲ ὀλίγον
 σπινθήρα ὀργῆς καὶ τ' ἀδικεῖν διαφυλάτ-
 λον· θάπτον γὰρ τ' ὀπορκεῖν πρὸς ἐπιχειρήσαν
 ἔωλον θρυμμάδα φρεσίνεσθ' ἀν', ἢ τ' τῆ παν- 25
 δαμάτορ' κεραυνῶ φλόγα ἔτω δαλὸν πνι-
 ἐπαναλείνασθ' ὀκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲν, ἢ
 χαπνὸν ἀπ' αὐτῶν μὴ δεδιέναι, μόνον δὲ τῆτο
 οἷον ἀπολαύειν τῆ τραύματι, ὅπ' ἀνα- 30
 πληθύνον τ' ἀσβόλα· ὥς ἦδη διὰ ταῦτά
 σοι καὶ ὁ Σαμμωνίδης ἀνιβεροντῶν ἐτόλμα, ἔ-
 πάνυ τοι ἀπείσανθ' ὦν πρὸς ἔτω ψυχρὸν τ'
 ὀργὴν Δία, θερμυρὸς ἀνὴρ, καὶ μεγαλαυχέ-
 μν'· πῶς γὰρ ὅπως γε καὶ ἀπὸ ἑκὼν μαν- 35
 δρατόρα καὶ ἀδίδεις; ὅς ἔτε τ' ὀπορκεντων
 ἀκίεις, ἔτε τὸν ἀδικεῖν ἐπιχοπεῖς, λημῶς
 δὲ, καὶ ἀμβλυώπεις πρὸς τὰ γινόμενα, καὶ τὰ

- ὧτα ἐκκεκώφωσαι καθάπερ οἱ παρησιηκότες
 ἐπεὶ νέθ' γε ἔπ' κ' ὀξύθυμος ὦν, κ' ἀκμαῖθ'
 τλὴν ὀργῶν, πολλὰ κ' τι σφ' ἀδίκων, κ' βιαίων
 ἐποίεις, καὶ ἐδέσπεε ἦγες τότε πρὸς αὐτοῦ
 5 ἐκεχφείαν. ἄμ' αἰὲν ἐνεργὸς πάντως ὁ κεραυνὸς
 ῥῶν, καὶ ἡ αἰγὴς ἐπεσείητο, καὶ ἡ βροχὴ ἡ ἐπα-
 ταγῆτο, καὶ ἡ ἄσραπτι βωχερὴς ὥσπερ εἰς ἀ-
 κροβολισμόν περηκονίσσειτο, οἱ σφαιροὶ δ' ἐκ
 σκινηθδόν, κ' ἡ χιὼν σπρηθδόν, κ' ἡ χαλαζαπι-
 10 θρδόν, κ' ἵνα σοι φοβητικῶς διημέρωμαι, ὕψι
 ἔ' ῥαγδαῖοι, κ' βίαιοι, ποταμὸς ἐκείνη σαγῶν
 ὥς τε πηλικαὺ τῇ ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ ναυαγία δὴ
 τῇ Δάκαλιων ἐχέμετο, ὥς ὑποδρυχίων ἐ-
 πάντων καλὰ δεδυκότων, μόγις ἐν τῇ κισσῶπι
 15 περὶ σπυλῶναι, περὶ σπυλῶναι πρὸ Λυκαρεῖ, ζώ-
 πυν ἐν τῇ ἀνδρωπίνῳ σπέρμαθ' διαφυλάτ-
 τον εἰς ἐπὶ ῥῶν κακίας μέζονθ'. Τοι γάρ
 τοι ἀκόλεθα ἔ' ῥα θυμίας τὰ πῆχθε κομίζῃ
 παρ' αὐτῶν, ἔτε θυόνθ' ἐπ' σοὶ τινθ', ἔτε
 20 σεφανῶνθ' εἰ μὴ πῃς ἄρα πάρεργον Ὀλυμ-
 πίων καὶ ἔτθ' ἐπ' ἀνὰ ἀναγκὰς ποιεῖν δοκῶν,
 ἀλλ' εἰς ἐθθ' π' ἀρχαῖον βωλεῶν καὶ καὶ
 ὀλίγον χρόνον σε, ὦ θεῶν θνητοτάτῃ, ὑπο-
 φαίνεσθαι, παρωσάμενοι τῆς πμῆς.
 25 2. Ἐὼ λέγην, ὅποσάν τις ἦδ' ἔσθ' ἔσθ' ἔσθ' ἔσθ' ἔσθ'
 σε συλήκασιν οἱ δ' καὶ αὐτῶ σοι τὰς χεῖρας
 Ὀλυμπάσιν ἐπιβεβλήκασι καὶ σὺ δ' ὁ ὑψιβε-
 μέτης ὠκνησας, ἢ ἀναστῆσαι τοὺς κωῖας, ἢ τὸς
 γείτονας ἐπικαλέσασθαι, ὥς βοηθεομένησαντες
 30 αὐτὸς συλλάβοιεν, ἔπ' συσκαλίζομεν πρὸς
 τλὴν φυγῶν ἀλλ' ὁ θνητὸς, κ' γισσολέπτης,
 κ' πηλὸν κρῆτος ἐκείνη, τὸς πλοκάμους περὶ
 κερῶν κ' ὡς αὐτῶν, δεκῶν πῶς κεραυνὸν
 35 ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ ταῦτα πόινω, ὦ θαυμά-
 σης, πῶς καὶ παύσει ἔτῳς ἀμελῶς παρέρω-
 μένα; ἢ πότε κολάτῃς τλὴν ποσειδῶνι ἀδι-
 κίαν;

κίαν; πό
 πρὸς ἔτα
 τὰ κοινὰ
 κίαν εἰς
 τῶν ἀποφ
 οήσεις, μ
 αἰλὼν ἐκ
 ταῦτα
 πρὸς αὐ
 πῆσαντο
 μαθ' α
 ἔζων ἐ
 λιν πα
 αἰετῶν
 οἱ δ' κ
 ται, δ
 δαι ὕ
 τῆς
 ὑπὸ τ
 τραπό
 ζομαι
 τῇ ἐρ
 ταῦθ
 ὁφεί
 ἀνισ
 καὶ
 σίμα
 γδ κ
 ἐκ
 ὅς
 δὲ
 Κρη
 δου
 ?
 κεκ
 τὸν

κίαν; πόσοι Φαέθοντες ἢ Δολκαλίωνες ἱκανοὶ
 πρὸς ἕτως ὑπερβίλον ὕβριν τῶ βίῃ; ἵνα γὰρ
 τὰ κίαια ἑάσας, τὰ μὰ εἶπω, τοσέτες Ἀθη-
 ναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλεοῖς ἐκ πνευσ-
 των ἀποσῆνας, καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις ὀπικ- 5
 ρήσας, μᾶλλον δὲ αἰθέρον ἐς εὐεργεσίαν ἡΐ-
 σίλων ἐκχέας τὸν πλεόντον, ἐπειδὴ πένης διὰ
 ταῦτα ἐξουόμην, ἐκ ἔπ' ἐδὲ γνωρίζωμαι
 πρὸς αὐτῷ, ἕτε πρὸς βλάπτεσιν οἱ τέως ὑπο-
 πηιστοῖτες, καὶ πρὸς κωῦντες, καὶ κίε ἐμὲ νδ' 10
 καὶ ἀνηρτημένοι ἀλλ' ἦν περ καὶ ὁδὸν βα-
 λῶν ἐντύχοιμί τινα αὐτῶν, ὥστερ πνὰ σή-
 λην παλαιὴ νεκρὴ ὑπῆσαν, ὑπὸ τῶ χερὸς ἀ-
 ναίεσθαι μὲν παρέρχοντο, μηδὲ ἀναγνῶντες,
 οἱ δὲ καὶ πρὸ ῥωθεν ἰδόντες, ἐτέρων ἐκτρέπον- 15
 ται, δυσάντητον, καὶ ἀποτρέπαιον δέμας ὀψ-
 δαι ὑπολαμβάνοντες, τὸν δὲ πρὸ πολλῆ σ-
 τῆρας καὶ εὐεργετίῃ αὐτῶν γενηομένων ὥσε
 ὑπὸ ἡΐ κακῶν ὅτι ταύτῃ τῷ ἐραπὴν
 τραπόμενος, ἀναψάμενος διφθέρην, ἐργά- 20
 ζομαι τῷ γυνὴ ὑπόμειψ' ὁβολῶν τεσσάρων,
 τῇ ἐρημίᾳ, καὶ τῇ δικάλλῃ πρὸς φιλοσοφῶν ἐν-
 ταῦτα τῶτο γὰρ μοι δοκῶ κερδαίνειν, μηκέτι
 ὀψέσθαι πολλὰς ὥσθ' ἵνα αἰξίαν εὖ ἀρεσθῇσι
 ἀνιερτέρων γὰρ σὺ τὸ γὰρ ἦδη ποτὲ ἔν, ὃ Κρό- 25
 νο καὶ ἔκας ἡέ, τὸ βαδὺν τῆτον ὕπνον ἀποσφ-
 σάμενος, καὶ νήδυμον, (ὑπὸ τὸ Ἐπιμενίδην
 γὰρ κεκοίμηναι) καὶ ἀναρρίπισας τὸ κεραυνόν, ἢ
 ἐκ τῆς Οἴτης ἐναυστάμενος, μεγάλῃ ποιή-
 (ας τὸ φλόγα, ὅτι δειξάσθαι πῶς χαλκῶ ἀνδρῶ- 30
 δας καὶ νεανικῶς Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῆ ὅτι τὰ ὑπὸ
 Κρητῷ περὶ σε, καὶ τῆς ἐκεί σῆς ταφῆς μυ-
 θολογούμενα.

3. Ζ Ε Τ Σ. Τίς ἔπος ὅτιν, ὃ Ἐρμῇ, ὃ
 κεκραγὼς ἐκ τῆς Ἀττικῆς, ὥσθ' ὅτι τὸν Ὑμν- 35
 τὸν ἐν τῇ ὁπωρείᾳ, πίναντος ὁλος, καὶ ἀνιερτέρων,

106 Τίμων, ἢ Μισανθρωπῶ.

- καὶ ὑποδίοθευ; σκέπται δ', οἶμαι, ὅτι κεκρυ-
φώς, ἄλως ἄνθρωπος, καὶ θεαπύς, ἥπερ φι-
λόσοφος ὅστις ἐν δὲ ἂν ἔπως ἀσέβεις καὶ λόγους
διεξήκει καὶ ἡμῶν. ΕΡΜ. Τὶ φης, ὦ πα-
5 τερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα δ' Ἐχεραπίδου, τὸν
Κολωνίᾳ; ἔπος ὅστις ὁ πολλὰς καὶ ἡμᾶς
καθ' ἱερῶν τελείων ἐστάσας, ὁ νεόπλου-
τῶν, ὁ πᾶς ὁ λαὸς ἐκατόμβας, παρ' ὃ
λαμπρῶς εἰσάγαμιν εὐορτάζειν τὰ διὰ στα-
10 ΖΕΥΣ. Φεῦ τῆς ἀλγυνης! ὁ καλὸς ἐκείνῳ,
ὁ πλεῖστον, καὶ ὃν οἱ ποσῆτοι φίλοι; τί πα-
σὼν ἐν τοιούτῳ ὅστις, ἀνυμνεύς, ἀθλιῶν, καὶ
σκαπανδῶν, καὶ μωδῶν, ὡς ἔοικεν, ἔγωγε βαρύν-
ων κατὰ φέρων δ' ἰκέλλαν. ΕΡΜ. Οὐ τῶν
15 μὲν εἰπεῖν, χρυσότης ἐπέτριψεν αὐτὸν, καὶ Φίλων.
θρῶπια, καὶ ὁ πλεῖς καὶ δεομένης ἀπαντᾷ οἱ
κίθ' ὡς δ' ἀληθεῖ λόγῳ, ἀνοία, καὶ ἐνυθία
καὶ ἀκρισία καὶ τὸν φίλους. ὅς ἐστι συνέει, κόρεσι
καὶ λύκοις χαιρῶν καὶ ἄλλ' ὑπὸ γυπῶν το-
20 σέτων ὁ κακοδαίμων χειρὸς καὶ τὸ ἥπαρ, φί-
λος ἐστὶν αὐτῷ καὶ ἐταίρος ὅστις, ὑπὸ ἐννοίας δ'
πλεῖς αὐτὸν, χαιρῶν τῇ βορᾷ οἱ δ' ἐπὶ τὰ ὅσα
γυμνώσαντες ἀκρεβῶς, καὶ πλεῖστα γόητες, εἰ-
πες καὶ μυελὸς ἐνὶ ἐκμυζήσαντες, καὶ τῆτον ἐν
25 μάλα ὅτι μελῶς ὡχρηῖο, αὐτὸν αὐτὸν καὶ τὰς ῥί-
ζας ὑποτεμνόμενον ἀπολιπόντες, ἐδὲ γυναι-
ζόντες ἐπὶ, ἐδὲ πλεῖστα ἐπὶ πλεῖστα ὁδοῖεν γὰρ ἢ
ὅτι κεκρυφέντες, ἢ ὅτι διδόντες ἐν τῷ μέρει
διὰ ταῦτα δὲ κεκρυφέντες καὶ δὲ φθινύει, ὡς ὁρᾷ
30 ἀπολιπὼν ὑπὸ αἰσχύνης τὸ ἄστυ μωδῶς γεω-
γεῖ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς, ὅππῃ οἱ πλεῖστοι
πλεῖς παρ' αὐτῷ, μάλα ὑπερβολικῶς παρέρ-
χον, ἐδὲ τῆνομα, εἰ Τίμων κληροῖτο, εἰδότες
ΖΕΥΣ. Καὶ μὲν ἐπὶ παρῶν ἐστὶν ἀνὴρ, ἐδὲ
35 ἀμελετέον. εἰκότα γὰρ ἡγανὰ κίλει διςυχῶν
ἐπὶ καὶ ὁμοία ποιήσονται τοῖς κατὰ ῥέτοις κό-
λασιν

λῃζίν ἐκείνοις, ὅππλεησι μὲν οἱ ἀνδρες το-
 σαύτα ταύρων ἔκ τε αἰγῶν ποταλὰ καύσαν-
 τ' ἢ μὲν ὅππ' ἦν βωμῶν· ἐπ' γὰρ ἐν ταῖς
 οἰσὶ τ' κνίσαν αὐτῶν ἔχον· πάλιν ὑπὸ ἀρχαίας
 ἔκ τε θορύβου πολλῆς ἦν ὀπορκενίων, καὶ βια- 5
 ζουμένων, καὶ ἀρπαζόντων, ἐπ' οἷον καὶ φόβου τ' ὡς
 ἦν ἱεροσυλόντων (πολλοὶ γὰρ ἔστοι καὶ δούλου-
 λαχοί, καὶ ἔτι ἐπὶ ὀλίγων καλὰ μῦσαι ἡμῖν
 εἰσάσθαι) πολλὴν ἦν χρονον ἐπὶ ἀπέβλεψα εἰς
 τὴν Ἀπικίαν, καὶ μάστιγι ὅς ἐ φιλοσοφία καὶ 10
 λόγων εἰδὲς ἐπεπόλεσθ' αὐτοῖς· μαχομένων
 γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κεκραγόντων, ἐπὶ ἐπα-
 κύνων ὅτι ἦν ἐλχόν· ὡς τε ἢ ὅππ' ἐπὶ σάμνον
 χρὴ τὰ ὅσα καὶ ἡμεῖς, ἢ ὅππ' ἐπὶ σάμνον πρὸς αὐ-
 τῶν, ἀρετῶν πᾶσι καὶ ἀσώματα, καὶ λήρης με- 15
 γάλῃ τῇ σωνῇ ξυμειρόντων· διὰ ταῦτά τοι
 καὶ τῆτον ἀμεληθῆναι συνέβη, πρὸς ἡμᾶς ἔ
 φασιν ὅτι· ὁμοῦς οἱ τ' Πλάτων, ὁ Ἑρμῆς,
 ὁ Πλάτων, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ καὶ τὰ χεῖρα
 ἀγέτω οἱ Πλάτων καὶ τ' Ὀμηροῦ μετ' ὡς 20
 τῶν, καὶ μὲν ἐπὶ αὐτῶν ἀμφοῖν πρὸς τὸν Τίμονι,
 μὴδὲ ἀπαλλαγῆς αὐτῶν ἔγωγε ῥαδίως, καὶ ὅππ'
 μάστιγι ὑπὸ χρηστέως αὐτοῖς ἐκδιώκει αὐτοῦ
 τ' οἰκίαν· ἀπὸ οἷον ἦν κολάκων ἐκείνων, καὶ
 τῆς ἀχαιείας, ἣν ἐπεδείξατο πρὸς αὐτόν, 25
 καὶ αὐτοῖς μὲν σκέψομαι, καὶ δίκην δώσω, σιν,
 ἐπειδὴ τὸν κεραυνὸν ὅππ' ἐκείνους κατε-
 αμέναι γὰρ αὐτῶν καὶ ὅππ' ἐκείνους εἰσι δύο
 ἀκτῖνες αἱ μέγισται, ὅππ' ἐκείνους ἡκόν-
 πτα πρὸς τὸν σοφιστὴν Ἀναξαγόραν, 30
 ὅς ἐπειθε τοὺς ὁμιλητάς, μὴδὲ ὅλως εἶναι πᾶσι
 ἡμᾶς τοὺς θεούς· ἢ καὶ ἐκείνους μὲν διήμαρτον
 ὑπὸ τῆς γὰρ αὐτῆς τ' χεῖρας Περικλῆος ὁ ἢ κα-
 ραυνὸς εἰς τὸ ἀνέκλειον παρὰ σκῆπτρον, ἐκείνους
 τε κατέλαξε, καὶ αὐτοῖς ὀλίγους εἶναι (ὡς τῆς 35
 ἐκείνους τ' πέτρων· πάλιν ἰκανὴ ἐν ποσὶ τῶν
 καὶ

κακείνῳ λέγων ὁρὸς αὐτῶν ὑπὸ μοχλεῖς καὶ
 κλισί, καὶ σημείων ὀπισθολαΐς, ὥς μηδὲ πῶς
 κῆλαι σοι ἐς τὸ φῶς διατὸν ἔξω· ταῦτα γὰρ
 ἀπωδύρεται ὁρὸς με, ἀποπνίγεται λέγων ἐν
 πολλῷ πρὸ σκότῳ, καὶ διὰ τοῦτο ὡχρὸς ἡμῖν
 ἑρμῆς, καὶ φρονίσιος ἀνάπλεως, συνεσπασκὸς
 τοῦ διακλύσεως ὁρὸς τὸ ἔθνος ἥν' συλλογισμῶν,
 καὶ ἀποδράσας ἀπειλῶν, εἰ καὶ ἔξω λάβοιο παρ'
 αὐτῶν, καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπερδιδόνον ἐδὲ-
 κται σοι ἐν χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θοδύμῳ, καθάρσας
 τῷ Δαναίῳ παρδενδύεσσι, ὑπὸ ἀκείβησι καὶ
 παμπονήροισι παιδαγωγοῖς ἀνατρερόμῳ πρὸ
 τόκῳ, καὶ τῷ λογισμῷ· ἄτοπα γὰρ ποιεῖν ἐ-
 ρασκας αὐτῶν, ἐρῶντας μὲν εἰς ὑπερβολὴν,
 ὅσον ἢ ὑπὸ λαύειν ἐτολμῶντας, ἐδὲ ἐπ' ἀδεί-
 ας χρωδύρας πρὸ ἔρωτι, κυεῖς γὰρ ὁρίας, ὅλην
 συλαπτεῖν ἐρηγρότας, ἐς τὸ σημεῖον καὶ τὸν
 μοχλὸν ἀτρεσδαμυκτῇ βλέπντας, ἱκανῶς
 ἀπόλαυσεν οἰομένης, ἐπὶ αὐτῆς ἀπὸ λαύειν
 ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μετὰδιδόναι τὸ ἀπο-
 λαύσεως, καθάρσας τὸ ἐν τῇ σάττη κίτῃ, μή-
 τε αὐτῷ ἐδίδεξαν ἥν' κριθῶν, μήτε πρὸ ἱπ-
 πῳ παρ' ὧντι ὀπτεστέπεν καὶ προσέπνευ καὶ κα-
 παγέας αὐτῶν φειδομένην, καὶ συλαπτεῖν, καὶ
 τὸ κακὸνταῖον, αὐτὸς ζήλοισι πένων, ἀγνοάν-
 των ἢ ὥς κατάρσας οἰκίτης, ἢ οἰκονόμου, ἢ
 παιδοτρύφῃ ὑπερδιδόνον λατρείας, ἐμπαραγνήσας
 τὸν κακὸνταῖον, καὶ ἀνέρεσεν δεσπότην,
 ὁρὸς ἀμαυρῶν π καὶ μικρόσομον λυγρίδιον, καὶ
 διψαλέον θρυαλμίδιον, ἐπαρυπνεῖν ἐάσας τοῖς
 πόκοις· πῶς ἔν' ἐκ ἀδίκον, πάλαι μὲν σε παι-
 τα ἀπᾶντος, νῦν ἢ πρὸ Τίμωνι παρ' ἐναντία
 ὀπκαλεῖν;

5. ΠΛΟΥΤ. Καὶ μὲν εἴγε τάλησιν ὅξε-
 τάζοις, ἄμφω σοι ἔυλοχα δόξω ποιεῖν· τᾶτε
 γὰρ Τίμωνος τὸ πένυ τὸ ἀνευκλὸν, ἀμελεῖς,
 καὶ

αὐτὸς πολλὰκις ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲ ἀ-
 τήμως λακίμζομαι, καὶ λαρυαύομαι, καὶ
 εὐξαλιέομαι. ἴσ' ἐνίων δ', ὥσπερ σίμαλι-
 αι δρεπέτης πεπεδημένος. ΖΕΥΣ. Τί ἐν
 ἀγανακτεῖς καὶ αὐτῶν; διδῶσι γὰρ ἄμοσ 5
 καλῶ τλὴ δίκην, οἱ μὲ ὥσπερ ὁ Τάνταλος
 ἀποταί καὶ ἀγασσάται καὶ ξηροὶ τὸ σῶμα, ὅππε-
 χηρότεροι μόνον τῷ χυσίῳ, οἱ δ' ἀπὸ τοῦ Φι-
 νός ἀπὸ τῆ φάρυγγος τλὴ τροφὴν ἴσ' ἥ
 Ἀργυῶν ἀφαιρέμενοι. ὅμ' ἀπὸι ἦδη, σὺ 10
 φρονεσέτω ὡς ἀπολύ τῷ Τίμονι ἐντάξομε-
 νος. ΠΛΟΥ. Ἐκείνους γὰρ ποιε παύσει),
 ὥσπερ ἐν κοφίνῳ τετυπημένους, πρὶν ὅλως εἰσ-
 ρυλῶναι με χεῖρ σπασθῇ εὐξαλιῶν, φθάσει βα-
 λύομαι τῇ ὀπρῶν, μὴ ὑπερανίλθω εἰσε- 15
 σὼν ὅππελῶ αὐτόν. ὥς ἐς τὴν Δαναΐδων
 πείσαν ὑδρευομένην μοι δοκῶ, καὶ μάτλη
 ἐπανήλθειν, τὸν κύτεις μὴ σέβῃ, ὅμ' ἀ-
 πείν εἰσερῶναι χεῖρ ἐκχυθησομένη τῇ ἐπὶ-
 ρέοντι, ὥς ἐν ἐνὶ τῷ πρὸς τὴν ἐκχυ 20
 σιν κεχηνὸς τῇ πείθῃ, καὶ ἀκώλυτος ἢ ἐξοδῇ.
 ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔν ἐι μὴ ἐμφορῶν τὸ κεχηνὸς
 τῆτο, καὶ εἰς τὸ ἀπαξ ἀναπεπταμένον, ἐκχυ-
 θέντι ἐν βραχεῖ σῶ, ῥαδίως ἀρήσει τῇ δι-
 σθέραν αὐτῆς, καὶ τῇ δίκῃ ἐν τῇ τρυγί τῇ 25
 πείθῃ. ὅμ' ἀπὸι ἦδη, καὶ πλεπῆτε αὐτόν. σὺ
 δ' ἐμμένῃ, ὡς Ἐρμῇ, ἐπανιών, πρὸς ἡμᾶς
 ἀγῶν τὸν κύκλωπας ἐκ τῇ Αἰτνης, ὅπως τῇ
 κεραιῶν ἀκονήσαντες ὅππεκλάσσωσιν, ὡς ἦδη
 γε τετυπημένους αὐτῇ δεητόμεθα. 30

6. ἘΡΜ. Πρωτόμην, ὡς Πλεπῆτε πῇ τῆτο
 ὑποσχεῖς; ἐλελήθεις με, ὡς ἡνράδα, ἐ πυ-
 φλὸς μόνον, ὅμ' ἀγῶν καὶ χολῶς ὦν. ΠΛΟΥ.
 Οὐκ αἰε τῆτο, ὡς Ἐρμῇ, ὅμ' ὅποταν μὲ ἀπὸ
 ὡς πῶνα πεμφορῆς ὑπὸ τῇ Διὸς, ἐκ οἷοι' ὅ- 35
 πως βραδύς εἰμι καὶ χολῶς ἀμφοτέρους, ὡς μὲ-

- λισ τελεῖν ὅτι τὸ τέρμα, προσηρόσανιθ' ἐνί-
 οίε τῷ φειμένονιθ' ὁπίταν ὃ ἀπαλλάττει
 δέη, πῶλον ὅφει πολὺ ἥν' ὀνέων ὠκύτερον
 αἶμα γ' ἐν ἔπεσιν ἢ ὑπληγξ, καὶ γὰρ ἡδὴ ἀνα-
 5 κηρύττομαι νενικηκὼς ὑπερηδῆσας τὸ γαῖον,
 ἐδὲ ἰδόντων ἐνίοις ἥν' ὀρεατῶν. ΕΡΜ. Οὐκ
 ἀληθῆ ταῦτα φῆς· ἐγὼ δ' ἢ καὶ πολλὰς ἀν. εἰ.
 πῆν' ἐχρίμι σοι, χθὲς μὲν ἐδὲ ὀβολὸν ὥς τε πρὶν
 αὐτῷ βρέχον ἐρηκόμενος, ἀφ' ὧν δ' ἡμέτερον πᾶν.
 10 σῆς καὶ πολυελεῖς ὅτι λελυγὲς ἐξελαι-
 νόνας, οἷς ἐδὲ καὶ ὄνθ' ὑπερῆξε πώπολις· καὶ
 ὁμῶς πορφυρεῖ, καὶ χρυσόχειρες φειέρχονται
 ἐπ' αὐτοὺς πειδόντες οἶμαι, ὅπ' μὴ ὄναρ πᾶν
 τῶσιν. ΠΛΟΥ. Ἐπερῖον τῶτ' ὅτιν, ὦ τί-
 15 μῃ, καὶ ἐχ' τίς ἐμαυτῷ πρὶ βαδίζω τότε, ἢ
 δὲ ὁ Ζεὺς, ὅς μ' ὁ Πλάτων ἀποσέλλει με παρ'
 αὐτοῦ, ὥς τε παλαιοδότης καὶ μεγάλῳ δαίμονι καὶ
 αὐτὸς ἀν' ἀληθείᾳ γ' ἐν, καὶ τῷ ὀνόματι ἐπει-
 δὲν πίνω μίλοι κινῶναι δέη με παρ' ἐτέρῳ
 20 παρὸς ἕτερον, ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με, καὶ κα-
 λασμηναῖοι δὲ πρὸς φρεσὶν ἀεθλοῦντο
 μέλακομίζουσι καὶ ὅ μ', νεκρὸς ἐν σχολειῶν πε-
 ς οἰκίᾳ περὶ κείνῳ, ὑπερὶ τὰ νότια, παλαιῶν
 τῇ ὁδοῖν σκεπόμενοιθ', φειμάχῃθ' ἢ γαλαῖς·
 25 ἐμὰ δ' οἱ ὀπελπίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ φειμένον-
 σι κεχρηνότες, ὥσπερ τινὶ χελιδόνι παρ' ὀρεῶν
 μένω, τετειγότες οἱ νοτίοι· ἐπεὶ δ' ἂν δὲ
 τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ λῖνον ἐνημηθῇ, καὶ
 ἢ δέλιθ' ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνακηρυχθῇ με ὁ κα-
 30 νὸς δεσπότης, ἦτοι συγγραφεὺς τις, ἢ κόλαξ, ἢ
 χαλὰ πύγων οἰκίτης, ἐκ παιδικῶν τίμιος ὑπε-
 ξυρημένθ' ἐπ' τινὶ νότον ἀντὶ ποικίλων καὶ
 παντοδαπῶν ἡδονῶν, αἷς ἡδὴ ἐξωρεθ' ἀν' ὑπε-
 ρήτης· ἀν' αὐτῷ μέγα τὸ μίσωμα ὁ γυναικῶν
 35 ὑπολαβὼν, ἐκείνθ' μ', ὅς τις ἀν' ἡ, ποιεῖ ἀρ-
 πασάμενός με, αὐτῇ δέλτῳ δέξ' φέρων, ἀντὶ τῷ

τίως

τίως Πυρ-
 ρῆς, ἢ
 τοιαυτοῖς
 ἀλλήλους
 γινῆσθαι τὸ
 μὴ γὰρ τῷ
 δέλεαρ
 ἐμὲ ἀπὸ
 πᾶσι, ἔπ-
 ρων ἀμ-
 καὶ τῷ μ-
 τῶν, ἐκ
 ἀλλὰ τῷ
 δέλεος
 τῷ τῷ
 ἰδίῳ τῷ
 σαι, ἢ
 μὴ ἐν
 χυέσεσθαι
 τῷ τερον
 γάμα Κ
 νε ἀθλ-
 ὁπορκε-
 λευδῶν
 7. ἢ
 μῆμα.
 πῶς ἢ
 ἢ πῶς
 ἀποσεί-
 Π Λ Ο
 νες εἰς
 ἢ γὰρ
 καὶ Κ
 ἢ δὴ
 λῆ π
 ἢ Ἀνω

πῶς Πυρρίης, ἢ Δρόσωνος, ἢ Τιβίης, Μεγα-
 κλῆς, ἢ Μεγαβύζου, ἢ Πρώταρχου μετο-
 ημαθείς, τοῦ μάτῳ καχηνότας ἐκείνας εἰς
 ἀλλήλους ἀπεβλέποντας χαλασιπῶν, ἀληθεὶς ἀ-
 γνοῖας τὸ πένθος, οἷον αὐτοῦ ὁ θύνητος ἐκ
 μαχρῆς τῆς Λαγυῆς διέφυγῃ, ἐκ ὀλίγον τὸ
 δέλεαρ χαλασιπῶν· ὅς ἐστι ἐμπεσὼν ἀθρόως ἐς
 ἐμὲ ἀπρόχαλτος, καὶ παχύθερμος ἀνθρω-
 πος, ἐπὶ τῷ πένθει περειαῖος, καὶ εἰ πα-
 ρεὶν ἄλλος μασίξιδος, ὅρθιον ἐφιστὰς τὸ ἔς, 10
 καὶ τῆς μυλῶνα, ὥσπερ τὸ ἀνάκτορον περσκυ-
 τῶν, ἐκ ἐπὶ φορητὸς ἐστὶ τοῖς ἐπιβυχαίνουσιν,
 ἀλλὰ τέως τε ἐλάθερες ὑβείζει, καὶ τοῦ ὁμο-
 δότους μαστοῦ, ἀποπρώμυτος, εἰ καὶ αὐ-
 τὸ πὰ τοιαῦτα ἔξουσιν, ἀλλοίως ἂν ἢ ἐς πορ- 15
 ριδόν π' ἐμπεσὼν, ἢ ἱπποτροφίας ὀπισθυμή-
 σας, ἢ κόλαξι παρὰ τοῦ ἐαυτὸν ὀμνύουσιν, ἢ
 μὲν ἐνμορφότερον μὲν Νιρέως ἐστὶ αὐτὸν, ἐν-
 χυέστερον δὲ τῆς Κέκροπος, ἢ Κόδρου, σωε-
 τώτερον δὲ τῆς Ὀδυσσεως, πλεονέστερον δὲ συ- 20
 νάμα Κροίσων ἐκκαίδεκα, ἐν ἀκαρεῖ τῇ χρο-
 νῇ ἀθλῆτος ἐκχέη τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν
 ὀπισθίων καὶ ἀρπαγῶν καὶ πανουργιῶν συνδ-
 λευμένα.

7. ΕΡΜ. Ἀυτὰ περὶ θεῶν φησὶ τὰ γινόμε- 25
 να. ὁπόταν δὲ ἔναι αὐτόπας βασιλῆς,
 πῶς ἔτω τυτλὸς ὧν ἐνείσκεις τῷ ὄθῳ;
 ἢ πῶς διαγνώσκεις, ἐφ' ἧς ἂν σε ὁ Ζεὺς
 ἀποσείλῃ κείνας εἶναι τῶς πλετεῖν ἀξίους;
 ΠΛΟΥΤ. Οἷον γὰρ ἐνείσκειν με οἱ π- 30
 ρὲς εἰσι; ΕΡΜ. Μὰ τὸν Δία ἔστι πάντῃ
 ἔστι γὰρ Ἀεισείδῳ καταλιπὼν, Ἰπποκίῳ
 καὶ Καλλιῳ περσῆς, καὶ πολλοῖς ἄλλοις
 Ἀθῶναιων, ἐδὲ ὅσοις ἀξίοις πάλιν ὁμ-
 λᾷ τὴν περσῆς καταπεμφθεῖς. ΠΛΟΥΤ. 35
 Ἄνω καὶ χέτω πλανῶμαι περσῶν,
 ἀλλοίως

- ἄχρεις εἰν λάθω πνὶ ἐμπεσόν· ὁ δὲ ὅστις ἀν
 τρωτός μοι πεπύχη ἀπαγαγὼν ἔχει, σὲ ἢ
 Ἑρμῶ, ὅπῃ τῷ πρῶτῳ τῶ κέρδους περὶ
 κωῶν· ἙΡΜ. Ὅυκέν ἐξήπατη· ὁ Ζῶς
 5 οἰόμενος. Σε καὶ τὰ αὐτῷ δοκῆντα πεπεπυμέν
 ὅσους εἰν οἴηται τῶ πεπεπυμέν ἀξίους; ΠΛΟΥ.
 Καὶ μάλα δικαίως, ὅ γὰρ, ὅς γε τυφλὸν
 ὄντα εἰδώς, ἐπεμπευ ἀναζητήσεντα δυσώρε
 τον ἔτω χεῖμα, καὶ περὶ πολλὰ ἐκλελοιπὸς
 10 ἐκ τῷ βίῳ, ὅσῳ ἐπὶ ὁ Λυγκῶς εἰν ἐξέδωκε
 ραδίως, ἀμαυρὸν ἔτω καὶ μικρὸν ὄν τοιγαυῶν
 ἄτε τῷ ἢ ἀγαθῶν ὀλίγων ὄντων, ποιησῶν
 πλείων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπεχρῆσθαι,
 ῥᾶον ἐς τοὺς τοιάτους ἐμπήλω πεπυμέν, καὶ
 15 γινώσκω περὶ αὐτῶν. ἙΡΜ. Εἴτα πᾶς
 ἐπιδὼν χαταλίπῃς αὐτὸς, ραδίως φάγῃς,
 ἐκ εἰδώς τινὲς ὁδόν; ΠΛΟΥΤ. Ὅξυδερκής
 τότε πῶς καὶ ἀρτίπες γίγνομαι περὶ μόνον τῶ
 χαίρον τῆς φυχῆς.
 20 8. ἙΡΜ. Ἐπὶ δὴ μοι καὶ τῶτο ἀποκρίναι,
 πῶς τυφλὸς εἰν, (εἰρήσε· γὰρ) καὶ περὶ σὲ
 ὠχρὸς καὶ βαρὺς ἐκ τοῖν σκελῶν ποσῶς ἐρε
 σῶς ἔχῃς, ὥστε πάντας ἀποβλέπῃς εἰς σὲ, καὶ
 τυχόντας μὲ ἐνδαιμονεῖν οἶσθαι· εἰ δὲ ἀποπ
 25 χῶν, ἐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας; οἶδα γὰρ πᾶς
 ἐκ ὀλίγου αὐτῶν ἔτω Σε δυσώρετος ὄντας, ὥ
 τε καὶ εἰς βαθυκύτεα πόντον φέροντες, ἐρρίψαν
 αὐτοὺς, καὶ περὶ ἡλιδάτων, ὑποροαῖας
 νομίζοντες ὑπὸ σῆ, ὅπ περ ἐπὶ τινὲς ἀρχῶν
 30 ἑώρας αὐτὸς· πάλιν ἡλὶ καὶ σὺ εἰν, εἰ οἶδα,
 ὅπ ὁμοθυμῶντας, εἰ π ξωίης σαυτῶ, κορυ
 βανπᾶν αὐτοὺς, ἐρωμῶν τοιάτῳ ὅπμεμῶ
 τας. ΠΛΟΥΤ. Οἷε· γὰρ τοιάτῳ, ὅς εἰμι
 ὁρᾶται αὐτοῖς χωλὸν ἢ τυφλόν, ἢ ὅσα ἄλ
 35 λα μοι πέσσειν; ἙΡΜ. Ἀλλὰ πῶς, ὦ
 Πλῦτε, εἰ μὴ τυφλὸς καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσὶ;
 ΠΛΟΥΤ.

ΠΛΟΥ
 γνοια καὶ
 πάντα, ὅ
 ὡς μὴ πε
 ον περὶ
 λιδοκόλλ
 αὐτοῖς·
 ἡλιδάτων
 ὡς εἰ γὰρ
 λειξέ μ
 ἀνελυα
 ῥῶτων·
 τί εἰν
 τοι, κα
 ἔξαπα
 τον εἰν
 οἶντο, ὅ
 ὡς ὅπ
 πάντα
 Ἑρμῆ,
 ἙΡΜ.
 ἐνυχα
 δὲ χετο
 ὁ πύθ
 μακακ
 ἄτῃα
 ληφθεῖ
 μας,·
 των εἰ
 τέθνηπ
 ὁρότε
 νθην α
 9.
 ὀλιθ
 ἐδεμί
 ὅμῃ

ΠΛΟΥΤ. Οὐ πυφλοῖ, ὦ ἄλκιβε, ἀλλ' ἡ ἀ-
 γνοία καὶ ἡ ἀπάτη, αἵ περ νῦν κατέχευσι τὰ
 πάντα, ὁπσι κιάζουσιν αὐτὰς· ἐπὶ δὲ καὶ αὐτὸς
 ὡς μὴ πάντα πασιν ἀμορφῶ εἶλω, περσωπεῖ-
 ον περὶ δέ μιν ὁ ἐρασμιώτατον, διάχρυσον καὶ 5
 χρυσοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδύς, ἐνίσχυαν
 αὐτοῖς· οἱ δὲ αὐτοπερὶ σωπον οἰόμενοι ὁρᾶν τὸ
 καλὸν, ἐρωῶσι καὶ ὑπόλλωμι μὴ ἐνίσχυαν ὦντες.
 ὡς ἂν γὰρ αὐτοῖς ὅλον ἀπογυμνώσας, ἐπέ-
 λειξέ με, δῆλον ὡς κατεγίνωσκον ἂν αὐτῶν 10
 ἀνέκλυττον τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρωῶντες ἀνε-
 ρώτων καὶ ἀμόρφων περσμάτων. ΕΡΜ.
 Τί ἐν ὅπῃ ἐν αὐτῷ ἦδη τῷ περσμεῖν ἡρώμε-
 νοι, καὶ τὸ περσωπεῖον αὐτὸ περὶ δέ μιν, ἐπὶ
 ἕξαπατῶν; καὶ ἦν περ ἀφαιρῆν αὐτὰς, δᾶτ- 15
 τον ἂν τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ περσωπεῖον περ-
 σμῶν, ὅς γ' οὐ δὲ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτὰς
 ὡς ὁπλίσκον ἢ ἐμμορφία ὄντων, ἐνδοξον τὰ
 πάντα ὁρῶντας. ΠΛΟΥΤ. Οὐκ ὀλίγα, ὦ
 Ἑρμῆ, καὶ πρὸς τούτῳ μοι συνηγωνίζεται. 20
 ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; ΠΛΟΥΤ. Ἐπειδὴν περ
 ἐνίσχυον τὸ πρῶτον ἀναπετάσας τὸ θυρεὸν εἰς-
 δεχταί με, (συμπαρσέρχεσθαι μὲν ἐμὲ λαθόν
 ὁ πύθοι, καὶ ἡ ἀνοία, ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ
 ματαιότης, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἡ 25
 ἀπῆ μυνία· ὑπὸ δὲ τέτων ἀπάντων κατὰ-
 ληφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ ἐ θαυ-
 μαστὰ, καὶ ὁρέγεται τῶν φουκῶν, καὶ μὲν τὸ πάν-
 των ἐκείνων πατέρα τὸ εἰσεληλυθόντων κακῶν
 τέθηκε, δορυφορέεσθαι ὑπὸ αὐτῶν καὶ πάντα 30
 ὑπὸ τῶν πάντων αὐτῶν, ἢ ἐμὲ περσμεῖν ὑπομεί-
 νειν ἂν.

9. ΕΡΜ. Ὡς δὲ λέγει, ὦ Πλάτωνα, καὶ
 ὁλιθιερὸς καὶ οὐκ ἀνέκλιτος καὶ διαρκητικὸς,
 ἐδεμίαν ἀνιλαβὴν περσμεῖν βεβαίαν, 35
 ἀλλ' ὡς περ ἐλέγχεις ἢ οἱ ὄφεις διὰ τὸ δακ-
 τύλων

τύλων δραπέδεις ἐκ οἶδα ὅπως ἡ πνία ἐμ-
 παλιν ἐξώδης τ' καὶ ἐυλαβής, καὶ μυεῖα τὰ
 ἄλκιρα ἐκπεφυκότα ἐξ ἁπαντος τ' σώματος
 ἔχουσα, ὡς πλησιάσαντας ἐνθὺς ἔχευε, καὶ μὴ
 5 ἔχον ῥαδίως ἀπολυθῆναι· ὁ γὰρ μέλας ἦδη
 φλυαρένιος ἡμᾶς περὶ μακρὸν δέλεαδε.
 ΠΛΟΥΤ. Τὸ ποῖον; ἙΡΜ. Ὅτι τ' ἐπι-
 σαυρὸν ἐκ ἐπισηρόμεθα, ἔπερ' ἔδει μάλιστα.
 ΠΛΟΥΤ. Θάρρει τέττα γε ἔνεκα, ἐν τῇ γῇ
 10 αὐτὸν καλαίειπών· ἀνέρχουμαι παρ' ὑμᾶς, ὅπ-
 σκήφας ἔνδον μύειν ὅππλητάμενον τλὴν δι-
 ραν, ἀνοίγῃν δ' ἡμενί, καὶ μὴ ἐμὲ ἀκύν-
 βοήσαντες. ἙΡΜ. Οὐκ ἐν ἐπιδείνω μὲν ἦν
 τ' Ἀττικῆς· καὶ μοι ἔπερ' ἐχόμην τ' ἡλα-
 15 μύδῃ, ἄχρ' ἂν πρὸς τλὴν ἐχάριαν ἀρίκω-
 μαι. ΠΛΟΥΤ. Εὖ ποιεῖς, ὦ Ἑρμῆ, χερσα-
 ῖων, ἐπεὶ ἦν γε ἀπολίπης με, ὅτε περὶ βόλα
 τάχα ἡ Κλέωνι ἐμπεσῆμαι πενιότων· ὁ γὰρ
 πῆς ὁ ψόφῃ ἔπος ὅτι, καθάπερ σιδήρεα πρὸς
 20 λίθον; ἙΡΜ. Ὁ Τίμων ἐποτὶ σκέπῃσι πη-
 σίον, ὄρεινδον καὶ ὑπόλιδον γήδιον· παπαῖ, καὶ
 ἡ πνία πάρεστι, καὶ ὁ πόνος ἐκείνῃ, ἡ καρ-
 ῖα δ' καὶ ἡ σοφία, καὶ ἡ ἀνδρία, καὶ ὁ τοῦτο
 ὅχλῳ τῷ ὑπὸ τῷ λιμῷ τατλούμενων ἀπάν-
 25 των, πολὺ ἀμείνεις τ' ὅσων δορυφόρων. ΠΛΟΥΤ.
 Τί ἐν ἐκ ἀπαρματτόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, τλὴν
 ταχίστω; ἐγὼ δ' ἂν π' ἡμεῖς δρᾶσαι μὲν ἀξιό-
 λον πρὸς ἄνδρα, ὑπὸ πηλικέτε σφαλοπέδῃ
 περὶ σφαιρίον. ἙΡΜ. Ἀλλως ἔδειξε τῷ Διὶ
 30 μὴ ἀπεδείκναι μὲν ἐν.
 10. ΠΕΝΙΑ. Ποῖ τῆτον ἀπάγεις, ὦ Ἀρ-
 γυρόντα, χερσαίων. ἙΡΜ. Ἐπὶ ταυτοῖ
 τ' Τίμονα ἐπέμψην ὑπὸ τῷ Διός. ΠΕΝ.
 Νυνὶ ὁ Πλετόν ὅτι Τίμονα, ὅποτε αὐτὸν
 35 ἐγὼ κακῶς ἐχονίαν· τῆς τρυφῆς ὡς θαλα-
 βύσσα, ταπεινὴ ὡς θάλασσα τῇ σοφίᾳ καὶ τῷ
 πόνῳ,

πόνῳ, γ
 ξα; ἔτ
 δοκῶ, ἔ
 ἔχον, ἔ
 ἐξερῆσα
 ἔων αὐ
 παλαί,
 ἀποδῶ
 ἙΡΜ
 ΠΕΝ.
 Σοφία
 τάχα ἔ
 δῶν συ
 νῶν ὑγ
 μῶν δι
 τὸν ἔπι
 τα, ὡ
 ἙΡΜ
 11.
 λόμενε
 φόρον
 μιανοί
 βάλλα
 ἙΡΜ
 ἀνθρώ
 μι ἔτ
 κῆσας
 ἔον, ἔ
 ξεδε
 γὰρ ἄρ
 τυφλ
 δὲ κέ
 Διός,
 δοκῶ
 Μῆδ
 ἀφρο

τόνῳ, γυναιὸν ἀνδρα καὶ πολλὰ ἄξιον ἀπέδιδ-
 ξα; ἔπως ἄρα ἐγκαταρέσθῃς; ὅς δ' ὁ μόνον κλῆμα
 ἔχον, ἀφαιρεῖσθαι με ἀκριβῶς πρὸς ἀρετῇ
 ἐξερσασμένον, ἵν' αὖθις ὁ Πλάτῳ πῶς λα- 5
 βὼν αὐτὸν ὕβρει καὶ πύφῳ ἐσχευρήσας ὁμοιον τῷ
 πάλαι, μεθυσθὲν καὶ ἀγρυπῇ καὶ ἀνόνῃον ἀποφύνας,
 ὑποδῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκῳ ἥδη γεγυμνασμένον.
 ΕΡΜ. Ἐδοξε ταῦτα, ὦ Πενία, τῷ Διὶ
 ΠΕΝ. Ἀπέρχομαι καὶ ὑμεῖς ὅ, ὦ Πόνε καὶ 10
 Σοφία καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖτέ μοι· ἔτ' ὅ
 πάρα εἴσε, οἷαν με ἔσαν ἀπολείψει, ἀγα-
 θῶν συνεργόν, καὶ διδάσκαλον τ' αἰείων ἢ συ-
 νῶν ὑμῖν δὲ μὲ τὸ σῶμα, ἐρρωμένους ὅ τ' γνῶ-
 μῇ διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐ- 15
 τὸν ἀποβλέπων, τὰ ὅ περὶ τὰ καὶ πολλὰ ταῦ-
 τα, ὥσπερ ἔστιν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων.
 ΕΡΜ. Ἀπέρχονταί ἡμεῖς ὅ πρὸς ὧν αὐτῶν.
 11. ΤΙΜ. Τίνες ἐσὲ, ὦ κατάρχοι; ἢ πῶς βε-
 λόμενοι δευρο ἡκέει, ἀνδρα ἐρσάτῃ καὶ μετω- 20
 φόρον ἐνοχλήσαντες; ἀλλ' ἔχαιροντες ἀπτε,
 μισοὶ πάντες ὄντες· ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτῇκα μάλα
 βάλων τοῖς βώλοισι καὶ τοῖς λίθοις στυγερῶς.
 ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλῃς, ἔγὼ γὰρ
 ἀνθρώπους ὄντας βαλεῖς, ἀλλ' ἐγὼ μὲ Ἑρμῆς εἰ- 25
 μι ἔτ' ὅ ὁ Πλάτῳ, ἔπεμψε ὅ ὁ Ζεὺς, ἐπα-
 κέσας τ' ἐν ζῶν ὥστε ἀγαθὴν τύχην δεῖχε τ' ὁλ-
 γον, ἀποσάς τ' ἡμῶν πόνων. ΤΙΜ. Καὶ ὑμεῖς οἱ μῶ-
 ξεσθε ἥδη, καὶ τοὶ θεοὶ ὄντες, ὡς φατέ· πάντας
 γὰρ ἅμα καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ· τετονὶ ὅ τ' 30
 τυφλόν, ὅς τις ἀν' ἡ, καὶ ἐπιβίβειν μοι δοκῶ τῇ
 δινέλλῃ. ΠΛΟΤ. Ἀπάμην, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς τ'
 Διὸς, μελαγχολᾷν γὰρ ὁ ἀνθρώπος ἔμεβίως μοι
 δοκεῖ, μήτε κακὸν ἀπέλθω πρὸς λαβών. ΕΡΜ.
 Μηδὲν σκαιόν, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πάνυ τῆτο 35
 ἄβριον καὶ τραχὺ κατεβαλὼν, περιείρας τῷ χεῖρε
 λάμβανε

- λάμβανε τ' ἀγαθὸν πύχην, καὶ πλεῖτε πάλιν
καὶ ἰδοὶ Ἀθλιωαίων τὰ πρῶτα, καὶ ὑπερέειπε τ' ἀ-
χαρίστων ἐκείνων μόνον αὐτὸς ἐνδαιμονῶν.
TIM. Οὐδὲν ὑμῶν δέομαι, μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι.
5 ἱκανὸς ἐμοὶ πλεῖστον ἢ δίκηλλα, τὰ δ' ἄλλα
ἐνδαιμονέστατός ἐμι, μηδενὸς μοι πλησιάζον-
τος. EPM. Οὕτως ὦ τὰν ἀπάνθρωπον;
Τὸν ὃ φέρω Διὶ μῦθον ἀπλωέας κρατερὸν ἦ
Καὶ μὲν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲν εἶναι σὺ
10 ποσαῦτα ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισήθη-
ον ὃ μηδαμῶς, ἔτως ὅππμελευθίων σὺ τ' δεῶν.
TIM. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ πρὸς Διὶ πλεῖ-
στη χάρις τ' ὅππμελείας, τυτονὶ δ' ἢ Πλεστον
ἀν' λάβοιμι. EPM. Τί δὴ; TIM. Ὅτι καὶ
15 πάσαι μυεῖων κακῶν μοι αἴηται ὅσα κατε-
κολαξί τ' ὑπερέειπε, καὶ ὅππμελες ἐπαλαγῶν, καὶ
μῦστον ἐπιείρας, καὶ ἡδυπαθείας διαφθείρας, καὶ
ὅππφθονον ὑποφύνας, τέλει δ' ὃ, ἀγνώ κατὰ
πῶν, ἔτως ἀπίστως καὶ περὶ δολικῶς ἢ βελτίων
20 ὃ πένια πόνοις με τοῖς ἀνδρικωτάτοις κατὰ-
γυμνάσασα, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παρρησίας περ-
σομιλῆσα, τάτε ἀναγκαῖα κάμνοντι παρῆχε καὶ
ἡμῶν πολλῶν ἐκείνων κατὰφρονεῖν ἐπαίδιδεν, ὅς
αὐτῷ ἐμὲ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τ' εἴς
25 καὶ δείξατο ὅς τις ἦν ὁ πλεῖστον ὁ ἐμὸς, ὃν ἔτε
κόλαξ θωπείων, ἔτε συκοφάντης φοβῶν, καὶ
δῆμιον παροξυνθεὶς, ἐκ ἐκκλησιαστικῆς ψευδοφρο-
νήσας, καὶ πύραντον ὅππμελεύσας ἀφελείας δὴ-
ναί' ἄν' ἐρρωμῆος τοιγαρεῖν ὑπὸ τ' πόνων, τε-
30 τονὶ δ' ἀχρὸν φιλοπόνως ἐπερσεζόμενον ὅθεν ὁ-
ρῶν τ' ἐν ἄσφ κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ
ἀλφια ὑπερὶ τ' δίκηλλης ὥς παλίνδρομος ἀ-
πιδι, ὦ Ἑρμῆ, τ' Πλεστον ἀπαλαγῶν πρὸς Διὶ.
ἐμοὶ δ' ὃ τέτο ἱκανὸν ἦν, πάντας ἀνθρώπους ἡβη-
35 δὲν οἰμώζειν ποιῆσαι. EPM. Μηδαμῶς, ὦ
ῥαδὲ καὶ γὰρ πάντες εἰσὶν ὅππμῆδοι πρὸς οἰμω-
γῶν.

γῶν. ὁ
δὴ, καὶ
ἵσι τὰ

12

λοήσοι
π; TIM
περοίμ
ῶμαι γ
τονί. Γ
ἵπιν ἵ
ῶρα,
των ἀπ
δρίας
ελεπ
πεισπ
κων πέ
τὸς ἡδ
μῶς ὑπ
κατὰ
καὶ τὸ γ
πέναν
πον ἀ
ἀπὸς ἡ
μὲν δ
Πενία
σὶ, πε
τω δὴ
λα νῦ
ὥς δι
ὡς ἔχ
κέλη
13
ἡπτεο
βιάζο
ἐμῶ
μονές

γνώ. ὅμη' ἔα τὰ ὀργίλα ταῦτα, καὶ μεισακιδώ-
σθι, καὶ τὸ Πλῦτον ἀνέχλαβε, ἕτε ὑπέβλητά
οἱ τὰ δῶρα τὰ πρὸς τῷ Διός.

12 ΠΛΟΥΤ. Βέλει, ὦ Τίμων, δικαιο-

λογίσσομαι πρὸς σε, ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγον- 5

τι; ΤΙΜ. Λέγε, μὴ μακρὰ μὲν τοι, μὴ ἢ μὲν

πρροσιμίων, ὥσπερ οἱ ὀπίτειπτοι ῥήτορες, ἀνέ-

ξομαι γάρ σε ὀλίγα λέγοντα, διὰ τὸ Ἑρμῶν τε-

τονί. ΠΛΟΥΤ. Ἐχέω μὲν τοι ἴσως καὶ μακρὰ

ἡπὶν ἔγω πολλὰ ὑπὸ σε καθιστομένητα, ὅμως 10

ἢ ὅρα, εἴπ σε ὡς φῆς, ἡδίκηκα, ὅς τῃ μὲν ἡδί-

κων ἀπάντων αἰπὸς σοι καλῆςιν, πμῆς καὶ περ-

δρίας καὶ σεφάνων, καὶ τὸ ἄλλης τρυφῆς περὶ-

βλεπῶ δέ τοι καὶ αἰοίδιμῳ δὲ ἐμὲ ἦδα, καὶ

πρροσιμίας. εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐκ τῇ κολα- 15

κων πέπονθας, ἀναίτιος ἐγὼ σοι· μάλλον ἢ αὐ-

τὸς ἡδίκημαι τὸτο ὑπὸ σε, διότι με ἔτως ἀπ-

μως ὑπέβηες ἀνδρῶσι καλῶσι, ἐπαινεῖς καὶ

καλῶσι δέ σοι, καὶ πάντα τρόπον ὀφειλάς μοι

καὶ τό γε τελευτάων ἐρηδα, ὡς περὶ δέδωκά σε, 20

πέναντον ἢ αὐτὸς ἐγκαλέσαι μί σοι πάντα τρό-

πον ἀπελαθεῖς, ὑπὸ σέ, καὶ ὅτι κεφαλῶν ἔξω-

δικὸς τὸ οἰκίας τοιγαρεῖν ἀντὶ μαλακῆς χλα-

μύδῳ, ταύτῃ τὸ διφθέραν ἢ πτωχότητι σοι

Πενία φειθέσθην ὥς μάρτυς ὁ Ἑρμῆς ἔτο- 25

σι, πῶς ἐκέλευον τὸ Δία μὴ τὴν παρὰ σε, ἔ-

γω δυσμενῶς μοι περσενεμενῶν. ἙΡΜ. Ἀλ-

λά νῦν ὁράς, ὦ Πλῦτε; οἶσθ' ἦδη γελῶνται;

ὥς παρρῶν ξυνοδῶν τριβέ' αὐτῶ, καὶ σὺ μὲν σκαπῆς,

ὡς ἔχεις σὺ ἢ τὸ θησαυρὸν ὑπὸ γαστρί τῇ δι- 30

κέλῃ. ὑπακῆσαι καὶ ἐμὲ οἴσωντί σοι.

13. ΤΙΜ. Πεισέον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ αὐτὸς πλε-

νητέον; πῶς αὖ καὶ παῖδες τις, ὅποταν οἱ θεοὶ

βιάζωντο; πλὴν ὅρα γε εἰς οἷά με πρῶτα

ἐμβολαῖς τὸ κακοδαίμονα, ὅς ἀχρὶ νῦν ἐνδαι- 35

μονέσθαι διαδων, χρυσὸν ἄφρον' ἄφρον' ἄφρον' ἄφρον'

ἄφρον' ἄφρον' ἄφρον' ἄφρον' ἄφρον' ἄφρον'

ἄφρον' ἄφρον' ἄφρον' ἄφρον' ἄφρον' ἄφρον'

ἄφρον' ἄφρον' ἄφρον' ἄφρον' ἄφρον' ἄφρον'

ἄφρον' ἄφρον' ἄφρον' ἄφρον' ἄφρον' ἄφρον'

ἄφρον' ἄφρον' ἄφρον' ἄφρον' ἄφρον' ἄφρον'

ἄφρον' ἄφρον' ἄφρον' ἄφρον' ἄφρον' ἄφρον'

ἄφρον' ἄφρον' ἄφρον' ἄφρον' ἄφρον' ἄφρον'

φιλῶ ὃ ἢ ξένῳ, ἢ ἑταῖρῳ, ἢ ἐλέε
 ῥωμὸς, ὕθλῳ πολὺς· καὶ τὸ οἰκίσαι δακρύ-
 οῖα, ἢ ὀπκῆσαι δεομένην, παρνομία καὶ κα-
 τὰ λυσις ἔστι ἐξ ὧν μονήρης ὃ ἢ δία, καὶ ἀ-
 πὸ τοῖς λύκοις, καὶ φιλῶ εἰς Τίμων, οἱ ὃ 5
 ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ καὶ ὀπίστροι, καὶ τὸ πρὸς
 ὁμιλήσας πνι αὐτῷ μίσημα· καὶ εἰ πνα ἴδω
 μόνον, ἀποφρῶς ἢ ἡμέρα, καὶ ὅπως ἀνδριάντων
 ἰσίων ἢ χαλκῶν μηδὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν,
 καὶ μήτε κήρυκα δεχόμεθα παρ' αὐτῷ, μήτε 10
 ἀποδοὺς ἀπενδόμεθα, ἢ ἐρημία ὃ ὄρῳ ἔσω
 πρὸς αὐτοῦ· φυλάται ὃ καὶ φράτρες καὶ δημό-
 ται, καὶ ἢ πατεῖς αὐτῷ, θυχεὶ καὶ ἀνωγελη
 ἰσόμεθα, καὶ ἀνοήτων ἀνδρῶν φιλοπυμμία·
 ἀλκείτω ὃ Τίμων μόνῳ, καὶ ἰσφρατῶ α- 15
 πείων, καὶ τρυφάτω μόνῳ καὶ ἐαυτῷ, κα-
 λακεία· καὶ ἐπαίνων φορηκῶν ἀπικλαμῶθῃ,
 καὶ δεοῖς θυέτω, καὶ ἐνωχεῖτω, μόνῳ ἐαυτῷ
 γείτων καὶ ὁμορῳ, ἐκτεῶν ἔστι ὁλων· καὶ ἀ-
 παξ ἐαυτὸν δεξιόσας δεδῶχθω, καὶ δέη ἀπο- 20
 δανῆν, ἢ αὐτῷ σέφανον ἐπενεγκεῖν, καὶ ὄνομα
 μὲν ἔσω ὁ ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ ἡδιστον· τὰ τρεῖς
 καὶ ὃ γνωεῖσμά, δυσκολία, καὶ τραχύτης, καὶ
 σκαλότης, καὶ ὀργή, καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δέ πνα
 ἰσοιμ ἐν πυρὶ διαφθέρωμενον καὶ σβεννύωαι ἰκε- 25
 τῶντα, πίπῃ καὶ ἐλαίῳ καὶ αὐτῷ σβεννύωαι· καὶ ἢ
 πνα τὰ χερσῶν ὁ ποταμὸς ἀφραφῆρ, ὁ ὃ
 τὰς χεῖρας ὀρέγων ἀνιλαβέας δέη, ὡς εἶν
 καὶ τῶν ὀπὶ κεφαλῇ πίπῃοντα, ὡς καὶ ἀνα-
 κύνται δυνηθεῖν· ἔτω γὰρ ἀν' ἡ ἰστω ἀπολά- 30
 σοιεν· εἰσιήσας ὃ νόμον Τίμων· Ἐχεραπίδης
 ἀλυπῶς, ἐπελήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ
 αὐτὸς εἶεν. ταῦτα ἡμῖν δεδῶχθω, καὶ ἀνδρι-
 κῶς ἐμμενῶμεν αὐτοῖς.

15. Πάλιν ὁμολογῶ πολλὰ ἀν' ἐποιοσά- 35
 μιν ἀπασιν γνωεῖμα· πῶς ταῦτα γινέσθαι,

- διότι ὑπερπλεῖν, ἀλχρήνη γὰρ ἂν τὸ πλεονέκτημα
 γήραιο αὐτοῖς· καὶ τοι τί τῆτο; φεῦ τὸ πά-
 χος, πάλια χρόθεν σιωπῆσαι, κεκοινωμένοι καὶ
 πνέοντες, ἐκ οἶδα, ὅθεν ὁ σφραγισμὸς τοῦ
 5 χρυσίου· πότερον ἐν ὅτῃ τὸν πάρον τῆτον ἀνα-
 βὰς ἀπελαύνω αὐτὸν τοῖς λίθοις ἕξ ὑπερ-
 ξίων ἀκροβολιζόμενος, ἢ τό γε ποσῶτον παρ-
 νομήσουμαι εἰσάπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσας, ἢ
 πλεονέκτων ἀνιῶντο παρρωμένοι; τῆτο οἶμαι καὶ
 10 ἀμεινον, ὥςτε δεχόμεθα ἡδὴ αὐτὸν, ὑποστυ-
 πτες· φέρε ἴδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτῷ ἔτι
 ὅτι; Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρῶτος ἔρανον
 αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸν βρόχον, πῆθες ὅλας
 παρ' ἐμοὶ πλάγχθεις ἐμμεμακώς· ἤν' εὐχα-
 15 ποίησεν ἀφικόμενος, εἰμώξετο γὰρ πρὸς
 ἄλλων. ΓΝΑΘ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον, ὡς ἔ-
 ἀμελήσῃς Τίμων· ἀγαθὸν ἀνδρὸς οἱ θεοί·
 χαῖρε Τίμων εὐμορφώτατε, καὶ ἡδισε, καὶ συμ-
 πολικώτατε. TIM. Νῆ καὶ σύ γε ὦ Γναθωνί-
 20 δη, γυπῶν ἀπάντων βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων
 ὀπτησιπώτατε. ΓΝΑΘ. Ἀεὶ φιλοσκαμνύ-
 σὺ γε· ἄλλὰ πῶς τὸ συμπόσιον; ὡς καινόν τι
 σοι ἄσμα πρὶν νεοειδέντων διδυρσάμενων ἡκα-
 κομίζων. TIM. Καὶ μὲν ἐλεγεία γε ἄσ-
 25 μάλα πειπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ.
 ΓΝΑΘ. Τί τῆτο; παίεις. ὦ Τίμων; μαρ-
 πύρουμαι, ὦ Ἡρόκλης, ἰὲ ἰὲ, πρηνελεῖμαι πρὸς
 τραύματι· εἰς Ἀρείον πάρον. TIM. Καὶ
 μὲν ἂν γε μικρὸν ἐπεβραδύνῃς, φόνε πάρε-
 30 πρηνελεῖσθαι με. ΓΝΑΘ. Μηδαμῶς, ἄλλο
 σὺ γε πάντως τὸ τραῦμα ἰάσθαι, μικρὸν ὅππῃ
 πάσας τῆς χρυσίου, δεινῶς γὰρ ἰχθυόμιον ὅτι τὸ
 φάρμακον. TIM. Ἐπ' ἡρόεις; ΓΝΑΘ.
 Ἀπῆμι, σὺ δ' ἐχαιρήσῃς ἔτι· Χαῖρος ἐκ χρυ-
 35 σίου γὰρ ἡρόμενος.

16. TIM. Τίς ἔτιός ὅστις ὁ πρηνελεῖν, ὁ ἀναφά-

ναφθαλιναίαι; Φιλιιάδης κολάκων ἀπόνητον
βδελυρώτατος. ὅσα δὲ παρ' ἐμῶ ἀγρὸν
λον λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τά-
αντα. μισθὸν τῷ ἐπαίνῳ, ὅπότε ἄσαντά με
πάντων σωπώντων μόνος ὑπερπήνεσεν, ἐπο- 5
δοσάμην. ὡδικοτέρων ἢ τῶν κύκνων, ἐπε-
ὶ νοσήναι προῖκα εἶδέν με καὶ προσήλθον ὀπι-
κείας δειρόμην, πληγὰς δὲ γυναικὸς προσενέ-
εινε. ΦΙΛ. ὦ τὸ ἀναισχυντία, νυνὶ Τίμωνα
ἐνωρίζετε; νυνὶ Γναθονίδης φίλος καὶ συμ- 10
πόσιος; τοιγαρὲν δίκαια πέπονθεν ὅσα ἀχά-
ειας ὦν. ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαι ξυνήθεις καὶ
συνοικοῖ, καὶ δημόται. ὅμως μετειαίζομεν,
καὶ μὴ ὀππῆδ' ἂν δοκῶμεν. χαῖρε δὲ δέσποια,
ὅπως τοῦ μαρῆς τέτος κόλακας σολάζῃ, 15
καὶ ὅτι τὸ τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ κορο-
ίων ἐδὲν διαφύρομεν. ἐκ ἑπ' ἐπιστάτῃ τῷ νυνὶ
δενί. πάντες ἀχάεισι καὶ πονηροί. ἐγὼ δὲ
ἐλθόντων σοὶ κομίζων, ὡς ἔχρως πρὸς τὰ κα-
τεπεύγοντα χρεῖας, καθ' ὅσον ἦδη πλησίον ἢ 20
ἐσθ', ὡς περὶ αἰσῆς ὑπερμεγέθη πινὰ πλεόντων.
ἴκω τοιγαρὲν ταῦτα σε νεδείησων. καὶ τοι
τῷ ἔγω σοφὸς ὦν, ἐδὲν ἴσως δέησῃ τὸ παρ'
ἐμῶ λόγων, ὅς καὶ τῷ Νέστορι τὸ δέον προεινέ-
σθαι ἔν. TIM. Ἔσαι ταῦτα, ὦ Φιλιιάδη 25
πάλιν ἄλλὰ παρόσιτι, ὡς καὶ σὲ φιλοφρονήσω-
μαι τῇ δίκῃ. ΦΙΛ. Ἀνθρώποι, κατέχρα-
ται κενὴ ὑπὸ τῶ ἀχάει, διότι τὰ συμφέ-
ρονα ἐνεθέτην αὐτῷ.

17. TIM. Ἴδὲ τρίτος. ὅς ῥήτωρ Δη- 30
μείας προσέρχεται, Ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ,
καὶ συγγένους ἡμέτερον ἢ λέγων. ὅσα ἐκκαί-
δικα παρ' ἐμῶ πάλαια μῆτις ἡμέρας ἐκπί-
πας τῇ πόλει, καὶ αἰδέομαι καὶ καὶ ἐδέξομαι
ἐκ ἀποδιδόντος, καὶ γὰρ ἐλεήσας ἐλυσάμην αὐ- 35
τόν, ἐπεὶ δὴ προῖκα ἔλαχε τῇ Ἐρεχθιδὶ φύλῃ

ἐν ἐξέλγῳ τὰ πρὸς ἡμῶν ἐν τοῖς ὕψιστοις ἐγώ
 σοι καὶ τὸ ὑδὸν ἐξελέγμην ἀγαγεῖν ὡς σε,
 ὃν ὅπῃ τὸ σῶν ὀνόματι Τίμωνα ὀνόμακα. TIM.
 Πῶς, εἴ Διμήα, ὅς ἐδὲ γράμματα, ὅσα καὶ
 ἡμᾶς εἰδέναι; ΔΗΜ. Ἀλλὰ γομφῶ, ἢν δι- 5
 ὁ Θεὸς ἐς νέωλα, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ
 ἄνθρωπον ἀνθρώπον, ἄρρεν γὰρ εἶσαι, Τίμωνα ἦδη
 ἔλατῳ. TIM. Οὐκ οἶδα, εἰ γαμήσεις ἔπ' ὧ
 ἔσῃ, τηλικαύτῳ παρ' ἐμὲ πλεονεχὺ λαμβά-
 νων. ΔΗΜ. Οἶμοι, τί τῆτο; περὶ νῦν Τί- 10
 μων ὁπχειρεῖς, καὶ τυπτεῖς τὸν ἐλάδερους, ἐ
 ἀπαρῶς ἐλάδερους, ἐδ' ἀστὸς ὦν; ἀλλὰ δώ-
 τες ἐν τάχει τὸ δίκλῳ, τά τε ἀμὰ, καὶ ὅπ' ἔ
 ἐκρόπολιν ἐνέσθησας. TIM. Ἀλλ' ἐκ ἐμπέ-
 ρησαι ὧς μιὰρὲ ἢ ἀκρόπολιν, ὥς δὴ ἦλθ' εἰ 15
 τυκοφαντῶ. ΔΕΜ. Ἀλλὰ καὶ πλατεῖς τὸ ὀπ-
 τήδομον διορίζας. TIM. Οὐ διώρυξ ἐδὲ
 ἔσῃ, ὥς ἀπ' ἀνὰ σε καὶ ταῦτα. ΔΗΜ. Διο-
 ρυχθῆσε' ἢ ὕστερον ἦδη ὅτι πᾶν τὰ ἐν
 αὐτῷ ἔχεις. TIM. Οὐκ ἐν καὶ ἄλλῳ λαμβάνει. 20
 ΔΗΜ. Οἶμοι τὸ μετάρρηνον. TIM. Μὴ κέ-
 κταχθῇ καλοῖσθε γὰρ σοι καὶ τείτῳ, ἐπεὶ καὶ
 καλοῖα πάμπαν πάδοιμι, δὴ οὐ μὴ Λακεδαιμο-
 νίων μοίρας καὶ ἀκόλας ἀνοπλῶ, ἐν ὅ μαι-
 ρὸν ἀνθρώπον μὴ ὀπτεῖας· μάτῳ γὰρ αὐτῷ 25
 εἴλω καὶ γενικηκῶς Ὀλύμπια πύξ καὶ πάλιν.
 18. Ἀλλὰ τί τῆτο; ἐ Θεοσυκλήης ὁ φιλό-
 σοφος ἔπος ἔστιν; ἐ μὲν ἐν ἄλλῳ ἐκπετάσας
 γένε' ἢ πῶγων, καὶ τὰς ὀφρὺς ἀναλείνας, καὶ
 βρενθυόμηνος π. πρὸς αὐτὸν ἔρχε', πλανῶδες 30
 βλέπων, ἀνασσεσθηνύθ' ἢ ὅπῃ τὰς μετώπων
 κόμην, Αὐτοβόρας πρὸς τὴν Τείτων οἶος ὁ Ζεῦξίς
 ἔχραφεν· ἔσῃ ὁ τὸ γῆμα ἐνσαλῆς, καὶ κόσμι-
 τὸ βάδισμα, σωφρονικὸς τὸ ἀναβολῶν, ἔωθεν
 μυεῖα ὅσα πρὸς ἀρετῆς διεξιών, καὶ τῶν ἡδονῶν 35
 χαλερόντων καὶ ἡγορῶν, καὶ τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπα-
 νῶν.

ἴδω γὰρ ὡς μάλα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανόν, ὅ-
 ψον δὲ ἥδιστον θυμὸν ἢ χάριδα μόνον, ἢ εἴπωλε τρυ-
 φῶν ὀλίγον τῶν ἀλῶν· ποτὺν δὲ ἢ ἐννεάκηνος·
 δὲ δὲ τείβων ὅσα, ἥς βέλει πορφυροῖς ἀμείνων·
 τὸ χρυσίον μὲν γὰρ ἐδὲν πρῶτον τῶν ἐν τοῖς αἰ-
 μαλοῖς ψυφίδων μοι δοκεῖ· σὲ δὲ αὐτὴ χάριν
 ἐστίν, ὡς μὴ διαφθέρῃ σε τὸ χάριτον τῆτο καὶ
 ὁππελὸς τῶν κλῆμα ὁ παλῶν, ὁ πολλοῖς πολ-
 λὰς αἵπας ἀντικέσων συμφορῶν γεφυρωμένη·
 εἰ γὰρ μοι πέθιοιο, μάστιγα ὅλην εἰς τὴν δαλῶν
 ἐμβαλεῖς αὐτόν, ἐδὲν ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ
 ὄντα, καὶ τὴν φιλοσοφίας παλῶν ὁρᾶν δυναμῶν
 μὴ μὲν τοῖς ἐς βᾶθρον, ὡς γὰρ, ἀλλὰ ὅσον ἐς ἐκ-
 τῶνας ἐπεμβαλὲς ὀλίγον παρὰ τὴν κυματώδους γῆς,
 ἐμὲ ὁρῶντι μόνον· εἰ δὲ μὴ τῆτο βέλγ, σὺ δὲ
 ἄλλον τρέπον ἀμείνω καὶ τὰτος ἐκφόρησον αὐ-
 τὸν ἐκ τῆ οὐκίας, καὶ μὴδ' ὅλοον αὐτῷ ἀνῆς,
 διαθιδὲς ἀπασὶ τοῖς δεομένοις· ὡς μὲν, πέντε
 δεσφάμας, ὡς δὲ μὲν, ὡς δὲ τάλαντον· εἰ δὲ πρὸς
 φιλόσοφον εἴη, διμοιρίαν ἢ τριμοιρίαν φέρεται
 δίκαιον· ἐμοὶ δὲ, καίτοι ἐκ ἐμαυτῶν χάριν αὐτῷ,
 ἀλλ' ὅπως μελαδῶ ἥν' ἐταίρων τοῖς δεομένοις,
 ἱκανὸν εἰ ταύτῃ τὴν πῆραν ἐμπλήσας ὁρᾶται,
 ἐδὲ ὅλας δύο μεδίμνους χωρεῖσαν αἰγυθιακῆς
 ὀλιγαρχίῃ δὲ καὶ μέβριον χρὴ εἶναι τὴν φιλοσοφίαν,
 καὶ μὴδὲν ἄλλο τὴν πῆραν φρονεῖν. TIM. Ἐπει-
 νῶ ταῦτά σε, ὡς Θερασυκλῆς· παρὰ γὰρ τὴν πῆ-
 ραν εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τὴν κερδῶν ἐμπλήσω κον-
 δύλων, ὅππελὸς τῆς δικέλης. ΘΡΑΣ. ὦ
 δημοκρατία, καὶ νόμοι, παύμεθα ὑπὸ τῆς κα-
 τὰ τῆς ἐλάττω τῆς πόλεως. TIM. Τί
 ἀναγκαστὶς, ὡς γὰρ Θερασυκλῆς; ὡς δὲ
 κέρυσμαί σε; καὶ μὴν ἐπεμβαλὲς χοίνικας ὑπὸ
 τὸ μέτρον τέπιας· ἀλλὰ τί τῆτο; πολλοὶ ξυ-
 νέρχονται. Βλεψίας ἐκείνῃ, καὶ Λάχης καὶ Γνί-
 ρων, ὅπως τὸ σῶμα ἥν' οἰκωξομένην.
 ὡς

ὥστε πῖ ἐκ ὅπῃ τινὶ πέτρᾳ ταύτῃ ἀνελά-
 θων τινὶ μὲν δίκαιαν ὀλίγον ἀναπαύω, πῶ-
 λαι πεπονηκῶν; αὐτὸς δὲ ὅπῃ πλείους λίθους
 συμφορήσας, ὅπῃ χαλαρῶ πόρροθεν αὐτὸς;
 5 ΒΔΕΨ. Μὴ βάλλε, ὦ Τίμων, ἀπὸ τοῦ γὰρ
 ΤΙΜ Ἀλλ' ἐκ ἀναιμωτὶ γε ὑμεῖς, ὅδε δὲ ἀνὰ
 τραυμάτων.

10

Διάλογος δ'.

Δίκη Φωνήνων.

15 Ἐπὶ ἄρχοντι Ἀεισάρχῃ Φηγηρέως, Πυ-
 ἀνεψιῶν ἑβδόμη ἰσαμύνης, γενομένη
 ἔδει το τὸ Σίσμα πρὸς τὸ Ταῦ ὅπῃ ἦν ἐπὶ
 Φωνήνων, βίας ὑπαρχόντων, καὶ ἀρπαγῆς,
 ἀφαιρεῖσθαι λέγον πάντων ἦν ἐν διπλῶ Ταῦ
 20 ἐκφερομένων.

ΜΕΨΕΙ μὲν, ὦ Φωνήνεια Δικασταί, ὀλίγα
 ἡδὲ κῆρυξ ὑπὸ τετραῖ τῇ Ταῦ, καὶ ἀρχα-
 μύνης τοῖς ἐμοῖς, καὶ καί αἰροντι ἐνθά μὴ δεῖ,
 25 ἐ βαρέως ἐρερον τῇ βλάβῃ καὶ παρήκον ἐνία
 ἦν λεγόμενων ὑπὸ τῇ μερίδι τῇ ἦν ἴσε με φυ-
 λάσσοντα πρὸς τῇ ὑμῶν καὶ τὰς ἄλλας συλλα-
 βάς. ἐπεὶ δὲ ἐς τοσούτον ἦν καὶ πλεονεξία, καὶ ἀ-
 νομία, ὥστε ἐφ' οἷς ἡσύχαθα πολλάκις ἐκ ἀγα-
 30 πῶν, ἦδη καὶ πλείω πρὸς βιάζεσθαι, ἀναγκάως
 αὐτὸ ἐπιθῶν νῦν πρὸς τοῖς ἀμφοτέρω εἰδόν
 ὑμῖν δέ τῃ ἐ μὲν με ὅπῃ τοῖς ἀποθλίψεως
 ἐπέρχεται τῇ ἐμαυτῇ τοῖς γὰρ τρυπτομενῶν
 αἰεὶ π μείζον πρὸς τὸν, ἀρδῶν με τῇ οἰκείᾳ
 35 ἀποθλίψαι χάρας, ὥς ὀλίγα δεῖν ἡσύχῃ ἀγα-
 γόντα, μὴ δὲ ἐν γέφυμασιν ἀειθμεῖσθαι, ἐν ἴσῳ
 ὅ

ἡ καὶ οὗτος τῷ φόβῳ· δίκαιον ἔν ἐχ' ὑμᾶς, οἱ δι-
 κάζετε νυν, ὁμολᾷ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τῆ
 πείρας ἔχον πινὰ φυλακῶν· εἰ γὰρ ἐξέσαι τοῖς
 βελγυμίοις ὑπὸ τῆ καθ' αὐτὰ τάξεως εἰς ἀλλο-
 θίαν βιάζεσθαι, καὶ τὸτο ὁπρὲς εἴτε ὑμεῖς, ὧν
 χωρεῖς ἐδὲν καθόλου π γράφει, ἐχ' ὁρῶ πινὰ τρέ- 5
 πον αἱ συντάξεις τὰ νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ
 κατ' ἀρχαίς ἐξέσιν· ἀλλ' ἔτε ὑμᾶς οἱμαί ποιε
 εἰς ποσὶτον ἀμελείας τῆ καὶ παροράσεως ἤξιν, ὥς τε
 ὁπρὲς εἴσαι πινὰ καὶ δίκαια· ἔτε εἰ καθυφήσετε τῆ 10
 ἀγῶνα ὑμεῖς, ἐμοὶ ὁρᾷται πινὰ ἀδικημέ-
 νων, ὥς εἴτε τῶν καὶ ἄλλων ἀνεκόπη, τότε αἱ τὸλ-
 μαί, ἐνδύς ἀρξάμενων ὁρᾷται· καὶ ἐκ αὐ-
 τοπολέμῃ μέγιστον νυν τὸ Λάμβδα, τῷ Ῥῶ διαμ-
 ρισβυλῶν πινὰ τῆ κισήρεως, καὶ κεφαλαλγίας· ἔτε 15
 τὸ Γάμμα τῷ Κάππα διηγωνίζετο, καὶ ἐς χεῖ-
 ρας μικρῶ δὲν ἤρχετο πολλάκις ἐν τῇ γνα-
 φῇ ὑπὸ γναφάλων, ἐπέπαυτο ὅτ' αὐτὸ καὶ πρὸς
 τὸ Λάμβδα μαχόμενον τὸ Μόρις ἀφαιρέμενον
 αὐτῷ, καὶ μάστιγα ὁρᾷται κλέπτον· καὶ τὰ λοιπὰ αὐτῶν 20
 δι' ἡρέμῃ συγχύσεως ἀρχαῖς ὁρᾷται· καὶ οὐδὲν γὰρ
 ἔκαστον μέγιστον ἐφ' ἧς τελευτήκαται τάξεως· τὸ ὅτ' ὑπὸ
 εἰσάγειν ἐς αὐτὸ καὶ καὶ, λυοντός ἐστι τὸ δίκαιον· καὶ
 ὅτ' ὁρᾷται ἡμῖν τὸν νόμον τέττας διαβύπωσης,
 εἴτε Κάδμου ὁ νησιώτης· εἴτε Πηλαμίδης ὁ 25
 Ναυπλίου, καὶ Σιμωνίδης ὅτ' ἐνίοι περὶ πινὰ
 περὶ μῆσαι τὰυτῶν, ἐπὶ τῇ τάξει μόνον, καθ' ἣν
 αἱ περὶ εἰσαι βεβαιῶν· διώκει, πῶς περὶ πινὰ
 ἢ δὲ πινὰ, ἀλλὰ καὶ ποιότητις αὐτῶν ἔκαστον ἡμῶν
 ἔχει, καὶ δυνάμεις συνείδον· καὶ ὑμῖν μὲν, ὡς δι- 30
 κασαι, τῆ μείζω δεδῶκα πινὰ, ὅτ' καθ' αὐτὰ
 δύνανται φθέγγεσθαι· ἡμῶν οὖν δὲ, τῆ ἐφεξῆς, ὅτ'
 περὶ πινὰ εἰς τὸ ἀκρεδῆσαι δει· πινὰ δὲ ἐ-
 γάτω ἐνόμῃ, ἔχειν μοῖραν ἔντα τῇ πάντων,
 οἷς ἐδὲ φωνὴ περὶ πινὰ καθ' αὐτὰ μὲν ἐν τῇ φων- 35
 ἡμῶν φυλάσσειν ἔοικε τὸν νόμον τέττας, τὸ δὲ
 Ταῦ

Ταῦ τῆτο, (ἔ γδ ἔχω αὐτὸ χεῖρονι ὀνομάσαι
 ῥήματι, ἢ ᾧ καλεῖται) ὁ μὰ τοῦ θεός, εἰ μὴ
 εἴξ ὑμῶν δύο συνήλθον ἀγαθοὶ καὶ καθήκοντες
 ὀραδῆναι, τὸ τε Ἄλφα, καὶ τὸ Γ, ἐκ αὐτῶν ἡκέτι
 5 μόνον· τῆτο ἔν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω
 πώποτε βιασμένων ὀνομάτων με, καὶ ῥήματων
 ἀπλάστα παρωρών, ἐκδιώξαι ᾧ ὁμῶς Σιω-
 δέσμων ἄμα καὶ Περσέσων, ὡς μηκέτι φέρει
 ᾧ ἔκιοπον πλεονεξίαν· ὅθεν ᾧ καὶ ἀπὸ πινυ
 10 ἀρξάμενον ὦρα λέγην.

2. Ἐπεδήμην ποτὲ Κυβέλω, (τὸ δὲ ὅτι πο-
 λίχριον ἐκ ἀηδὲς) ἀποικον, ὡς ἐπέχει λόγῳ
 Ἀθιυαίων. Ἐπὶ γρόμιω ᾧ καὶ τὸ κερύσον· Ῥά,
 γετόνων τὸ βέλπισον· κατὴ γρόμιω ᾧ ὡς κα-
 15 μωδιῶν πνι ποιητῇ. Λυσίμαχος ἐκαλεῖται
 Βοιωπῶ μὲ, ὡς ἐθαίνειο, τὸ γῆθ ἀνέκαθεν
 ἀπὸ μέσης ᾧ ἀξιενῆι λέγεσθαι τῇ Ἀπικῆς. ὡς
 τέτω δὴ τῷ ξένῳ ᾧ τῇ Ταῦ τέτω πλεονεξία
 ἐφώρεσα· μέχρι μὲ γδ ὀλίγοις ἐπεχείρει τεπ-
 20 ῥάκοντα λέγῃ ἀποσερῆν με ᾧ συγέφυκται
 μοι, συνήθειαν ὦμιω συνθεραμμένων γεαμμά-
 των· ἐπ ᾧ Τήμερον καὶ τὰ ὁμοία ὅπισ πώμωρον,
 ἴδια ταυτὴ λέγειν, καὶ οἶδον ἦν μοι τὸ ἀκκομα-
 καὶ ἐ πάνυ π ἐδακνόμιω ἐπ αὐτοῖς· ὁπότε δὲ
 25 καὶ ἐκ τέτων ἀρξάμενον ἐτόλμησε Καπίτερον
 εἰπεῖν, καὶ Κάττιμα, καὶ Πίπτα, εἴτα ἀπερυθεί-
 ἀφ, Βασίλιτταν ὀνομάζειν, ἐ μελείως δὲ τέ-
 τοις ἀγανακτῶ καὶ πῖμπεσμαι, δεδιδὸς μὴ πῶ
 χερόν καὶ τὰ Σῦκα, Τῦκα πὲς ὀνομάσῃ καὶ μοι
 30 πρὸς Διὸς ἀθυμῆνι, καὶ μεμονωμένῳ ᾧ βο-
 δησόντων, σὺ γῆνῳ εἰ δικάϊας ὀργῆς· ἐ γδ ἀπὸ
 τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυχό· τα ὅτιν ὁ Κίνδωνθ, ἀ-
 φαιρμένῳ ᾧ τιμηθῶν καὶ σιωχολακότων μοι
 γεαμμάτων, Κίσαν με λάλῳ ὄρνεον, ἐκ μέ-
 35 σων, ὡς ἐπ ᾧ εἰπεῖν, ᾧ κὼλπων ἀρπάζειν,
 Κίπτα ὠνόμασιν· ἀφείλετο δὲ με φάσαν ἄμα

ἡσταις ἡ Κοοσύφοις, ἀπαγορεύοντες Ἀει-
 ἀρχεῖς· πέλισσασθε ἢ καὶ μελισσῶν ἐκ ὀλίγας·
 ἡ Ἀττικῶν ἢ ἡλδοι καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνῆρ-
 ασαν ἀνόμως Ἑμπεδόν, ὁρώντων ὑμῶν καὶ τῶν
 ἄλλων συλλαβῶν· ἀλλὰ τί λέγω ταῦτα; Θεσ-
 αλίας με ἔξεδωκεν ὀλης, Θεσσαλίαν ἀξίῃν λέ-
 ει, καὶ πᾶσαν ὑποκεκλησμένον τὴν θάλασσαν, ἐδὲ
 ἐν κήποις φεισάμενον σάτυρων ὡς τὸ δὴ
 ἐργάμενον, μὴ ἢ πάσδμὸν μοι χαλῶναι πεῖν·
 καὶ ἢ ἀνεξίτητον εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι 10
 καὶ αὐτοὶ μηδέποτε ἐσχάλασαν· τὸ Ζῆτα, σκιά-
 ζον ὑποπλάσαν· καὶ πᾶσαν ἀφελουμένην τὴν
 ἐμύρναν· μήτε τὸ Ξυ πᾶσαν πλάσαν· συν-
 ἡκίω, καὶ τὸ συζγραφεῖα τῶν τοιῶτων ἐχον· Θε-
 αιδίδω σύμμαχον· τὸ μὲν γὰρ γείτονι με Ῥῶ 15
 ὁρήσαν· συγνώμη καὶ παρ' αὐτῶν φεισάσαν·
 καὶ τὰς μυρρίνας, καὶ παῖσαν· μέποτε ὑπὸ
 μελαγχολίας ὅτι κόρη· καὶ γὰρ μὲν τοιῶτον.
 3. Τὸ δὲ Ταῦ τὸ το σκοπῶμεν ὡς φύσιν βί-
 ον καὶ πρὸς τὰ λοιπὰ· ὅπ δὲ ἐδὲ τῶν ἄλλων 20
 ἐπὶ γὰρ γραμμαίων, ὅμοι καὶ τὸ Δέλτα, καὶ τὸ
 Θῆτα καὶ τὸ Ζῆτα, μικρὰ δεῖν πάντα ἡδίκησε
 τὰ σοιχεῖα· αὐτὰ μοι καὶ τὰ ἡδίκηθέντα
 γράμματα. Ἀκέει Φωνέντια Δικασαί, τῶν
 μὲν Δέλτα λέγοντος, ἀφείλετό με τὸ ἐνδελέχσαν, 25
 ἐνδελέχσαν ἀξίῃν λέγειν τῶν πᾶν· τὸν νο-
 μος· τῶν Θῆτα κρέοντες, καὶ τὸ κερδοῦς τὰς
 τεύχας πλῆοντες, ὅτι τὸ τὸ κολοκωῖθης ἐσερῆ-
 ν· τὸ Ζῆτα τὸ σείζειν, καὶ σαλπίζειν, ὡς
 μηκέτ' αὐτῶν ἔξείναι μὴ ἢ γρυλίζειν· τίς ἂν τέ- 30
 των ἀνάγκη; ἢ τίς ἔξαρκέσθαι δίκη πρὸς τὸ
 πονηρότατον τῶν Ταῦ; τὸ δὲ, ἄρα καὶ τὸ ὁμό-
 φυλον τῶν σοιχείων μόνον ἀδικεῖ γένος, ἀλλ'
 ἡδὴ καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπον μελαβέθηκε, τῶτονι
 τὸ τρέπον· καὶ γὰρ ὅτι τρέπει γὰρ αὐτὸν καὶ ἐν αὐτῷ 30
 φέρεται τὸ γλώσσας· μᾶλλον ἢ, ὡς Δικασαί,
 μελαξυ

- μεῖαζ' ὃ γάρ με πάλιν τὰ τ' ἀνθρώπων, παρ-
 ματα ἀνέμνητε παρ' τ' γλώσσης, ὅπ' κ' ταύ-
 της με τὸ μέροϑ ἀπήλασε, κ' γλώττιαν ποίη
 τ' γλώσαν· ὃ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα ταῦ!
- 5 ὄμλα μεῖαθ' ἵσσομαι πάλιν ἐπ' ἐκείνο, κ' τοῖς
 ἀνθρώποις συναγορεύσω ὑπὸ ὧν εἰς αὐτοῦ
 πηλημμελεῖ· δεσμοῖς γάρ ποσι σρεβλῶν κ' απα-
 ρήθειν αὐτῷ τ' φωνῶν ὅπ' ἔχρει· κ' ὁ αὐτὸς π
 κήδον ἰδὼν, κήδον εἰπεῖν βέλετο· τὸ δ' ἑταρῶν.
- 10 σὸν, ταλὼν εἰπεῖν αὐτὸς ἀναγκάζει, ἐν ᾧ παπ
 περεδρίαν ἔχον ἀξιῶν· πάλιν ἑτερϑ παρ'
 κλήματ' ὅ διαλέγετο (τὸ δ' ἐτλήμον γάρ ὅτι
 ἀληθῶς) τλήμα πεποίηκε τὸ κλήμα κ' ὁ
 μόνον γε τοῦ τυρόντος ἀδικεῖ, ἀλλ' ἦδη κ' τὸ
- 15 μεῖαλ' βασιλεῖ ὧ κ' γλώ, κ' δάλασαν εἰσα-
 φασι, κ' τ' αὐτῷ φύσεως ἐκστῆναι, τὸ δ' ἐ, κ'
 τέτρω ἐπεβλάθει· κ' Κύρον αὐτὸν ὄντα, π-
 ρὸν πνα ἀπέφηνεν· ἔγω μ' εἰν ὅσον ἐς φωνῶν
 ἀνθρώπους ἀδικεῖ, ἔργω δ' ἐπῶς; κλαίουσιν
- 20 ἀνθρώποι, κ' τ' αὐτῷ τύχῳ ὀδύρετο, κ'
 Κάδμω καταρῶνται πολλάκις, ὅπ' τὸ ταῦ ἐς
 τὸ τῷ σοιχείων γῆρ ὅ παρήγαγε· τὸ γὰρ τέτρω
 σώματί φασι τοῦ τυρόντος ἀκολοθήσαντες μι-
 μηθῆναι αὐτῷ τὸ πλάσμα ἔπειτα γήματι
- 25 τοῖς τῷ ξύλῳ τεκτῆναιαι, ἀνθρώπους ἀνα-
 σκολοπίζεν ἐπ' αὐτά· ἀπὸ δὴ τέτρω κ' τὸ
 τεχνήματι τὸ πονηρῷ τ' πενηρὸν ἐπ' αὐτοῦ
 συνελθεῖν· τέτρω εἰν ἀπάντων ἐνεκα πόσαν δα-
 νάτων τὸ ταῦ ἀξιὸν εἶν νομίζοις; ἐγὼ μ' γὰρ
- 30 οἶμαι δικαίως τέτρω μόνον ἐς τ' τὸ ταῦ πμω-
 εἶαν ὑπολείπειτο, τὸ τὸ γήματι τὸ αὐτῷ τῷ
 δίκῳ ὑποχρεῖν· ὁ δὴ σαυρὸς εἶν, ὑπὸ τέτρω
 μ' ἐδημιουργήθη, ὑπὸ δ' ἀνθρώπων ὀνομα-
 ζεται.

ΤΕΛΟΣ.

LUCIANI

SAMOSATENSIS

DIALOGORUM

LIBER PRIMUS.

Dialogus I.

Cyclopis & Neptuni.

CYC. **O** Pater! qualia passus sum *Ulysses Polyphemum excacavit.*
 ab execrabili isto hospite, qui me inebriatum
 excacavit, somno gravatum aggressus!
 NEP. Quis verò est, qui isthæc facere
 ausus fuit, Polypheme? CYC. Principio
 quidem seipsum *Neminem* vocabat;
 postquam autem effugit, atq; *extra tela*
 (ut dicitur) fuit, Ulysssem nominari
 se aiebat. NEP. Novi, quem dicis,
 Ithacensem illum; ex Ilio autem naviga-
 bar. Sed quo pacto hæc fecit, cum ani-
 mosus admodum non sit? CYC. De-
 prehendi in antro, è pascuis domum
 reversus, multos quosdam, insidiantes
 videlicet pecuariis. Posteaquam autem
 apposui foribus operculum, (saxum au-
 tem quoddam mihi est perquam mag-
 num) atq; ignem resuscitavi, accensa
 arbore, quam de monte mecum fere-
 bam

bam visi sunt abscondere sese parare. Ego
 verò comprehensos ipsorum quosdam, ut
 par erat, devoravi, ut qui prædones essent.
 Hic versutissimus ille, sive *Nemo*, sive
 Ulysses fuit, pharmacum quoddam infu-
 sum dat bibendum, dulce quidem & fra-
 grans illud, sed ad struendas insidias præ-
 sentissimum, & turbulentissimum. Nam
 statim omnia videbantur mihi, illud po-
 to, circumagitari, & antrum ipsum in-
 vertebatur, & prorsum apud me amplius
 ipse non eram. Postremò autem somno
 correptus jacui. Ille vero exacuto veste,
 eodemque igne succenso, insuper etiam
 excæcavit me dormientem. Ab eoque
 tempore cæcus tibi sum, Neptune. NEP.
 Ut altè nimis dormisti, ô fili, qui non ex-
 silueris, cùm interea excæcareris ! Ulysses
 igitur ille quo pacto effugit ? non enim,
 sat scio, potuit dimovere saxum à foribus.
 CYC. At ego amovi ipsum, quo faci-
 liùs illum comprehenderem inter egredi-
 endum. Ac collocato meipso ad fores,
 extentis manibus venabar, solis dimissis
 in pascua ovibus, & arieti negotio dato,
 quænam ipsum agere pro me oporteret.
 NEP. Intellico rem, sub illis latuit te
 clàm se subducens. At cæteros certè Cy-
 clopas conveniebat te invocare contra ip-
 sum. CYC. Convocavi illos, pater,
 atque etiam venerunt. Sed postquam me
 interrogassent insidiatoris nomen, atque
 ego dicerem *Neminem* esse, insanire me
 arbitrari discesserunt. Ita imposuit mihi
 execrabilis, nomine. Et quod maxime
 mihi ægrè fuit, contumeliosè objecta
 mihi

mihi
 Neptu
 Confic
 tiat et
 impos
 servar
 vigat

MEN

rinus
 tolera
 teris l
 est.
 possibi
 omnin
 dam.
 lae, fi
 ipse ;
 apud
 rei, at
 interio
 Et qu
 manifi
 oculis
 trans
 hæc ti
 quæda
 steaqu
 hi, her
 senties
 rendi

mihi calamitate hâc, ne pater quidem Neptunus, inquit, te sanabit. NEP. Confide, fili, ulciscar enim ipsum, ut sentiat etiamsi cæcitatem oculorum mederi, impossibile sit, navigantes certè tamen servare vel perdere, penes me esse. Navigat autem adhuc.

Dialogus 2.

Menelai & Protei.

MEN. **A**T in aquam te converti, Proteu, incredibile non est, marinus utiq; cùm sis; etiam arborem fieri, tolerabile; & in leonem aliquando muteris licet, tamen neq; hoc supra fidem est. Quod si autem & ignem te fieri possibile est cùm in mari habites, hoc omnino miror, neq; adducor ut credam. PROT. Nè mireris, Menelae, fieri enim soleo. MEN. Vidi & ipse; sed videris mihi (dicetur enim hic apud te) præstigias quasdam adhibere rei, atq; intuentium oculos decipere, cùm interim ipse nihil tale fias. PROT. Et quænam adeò deceptio in rebus sic manifestis fieri queat? An non apertis oculis vidisti, in quàm multa ipse me transformaverim? Quod ni credis, & res hæc tibi falsa videtur, nempe apparentia quædam inanis ante oculos obversans, posteaquam ignis factus fuero, applica mihi, heus generose tu, manum. Nimirum senties, videârne tantum ignis, an & urandi vim habeam. MENEL. Periculo

Neptuni & Delphinum.

culosum est experimentum hoc, Proteu.
PRO. At tu, Menelae, videris mihi neq;
Polypum vidisse unquam, neq; etiam
quid pisci huic accidere soleat, scire.
MEN. Verùm Polypum ipsum quidem
vidi: Quæ verò accidunt illi, libenter ex
te cognoverim. PROT. Cuicumq; saxo
accedens, acetabula sua applicuerit, atq;
affixus inhæserit cirramētis, illi seipsum
similem efficit, mutatq; colorem, imitan-
do saxum, quo videlicet lateat Piscatores,
nihil ab illo varians, neq; manifestus exi-
stens ob hoc, sed assimilatus lapidi. MEN.
Ferunt hæc. Sed tuum hoc est incredibi-
lius, Proteu. PROT. Nescio, Menelae,
cuinam alteri facilè credas, qui tuis ip-
sius oculis non credas. MEN. Videns
equidem vidi, sed tamen monstrosa res
est, eundem ignem atque aquam fieri.

Dialogus 2.

Neptuni & Delphinum.

*Delphini
hominum
amatores.*

*Sic Arion
transve-
sus.*

NEPT. **L**Audo, rectè facitis Delphi-
nes, quòd semper hominum
amantes estis. Nam & olim Inûs filium
in Isthmum portastis, exceptum à Sciro-
niis scopulis, unde cum matre præcipita-
tus fuerat. Et nunc tu citharædo isto
Methymnensi, cum ipso ornatu & citha-
râ, recepto in Tænarum, enatâsti neq;
passus es miserè à nautis perdi illum.
DELPH. Nè mireris, Neptune, si homi-
nibus beneficiamus, nam & ipsi ex ho-
minibus

minibus pisces facti sumus. NEP. Atq;
equidem ob id reprehendo Bacchum,
quod vos navali prælio superatos ita
transformavit, cum deberet captivos so-
lùm in deditionem accipere, quemadmo-
dum & cæteros in potestatem redegit.
Sed quo pacto quod huic Arioni accidit,
sefe habet, Delphin? DELPH. Periander
iste, puto, delectabatur homine, ac sæpè
illum ad se accersebat artis gratiâ. Ille
autem dives jam factus à tyranno, con-
cupivit, navigando in patriam, Methym-
nam videlicet, spectandas ibi divitias suas
exhibere. Ac conscensâ ad trajiciendum
navi hominum quorundam sceleratorum,
posteaquam indicavit se multum auri &
argenti secum ferre. Ubi ad medium fer-
mè Ægæum preventum fuit, insidiari illi
nautæ cœperunt. Ille verò, (nam auscul-
tabam omnia juxta navigium natando)
Quoniam jam hoc vobis ita visum est,
inquit, at me saltem assumpto ornatu,
& decantato prius mihi ipsi funebri ali-
quo carmine, volentem finite præcipitare
me ipsum. Concesserunt nautæ. Tum
ille assumpsit ornatum & quiddam planè
blandum cecipit, & se dedit in mare tan-
quam statim omninò moriturus. Ego
vero excepto atq; imposito illo, enatavi
unâ cum ipso in Tænarum. NEPT.
Laudo studium erga Musicam tuum:
Dignam enim mercedem retulisti ipsi
pro eo quod auscultâras.

Dialogus 4 .

Neptuni & Nereidum.

NEPT. **F**Retum hoc quidem angustum,
in quod puella præcipitata est,
Hellespõntus ab ipsa vocetur. Cadaver
autem ipsum, vos Nereides, acceptum, in
Troadem auferte, ut ab incolis sepeliatur.
NERE. Nequaquam, Neptune, sed hîc
in cognomini pelago sepeliatur. Misere-
mur enim ipsius, ut quæ maximè miserabi-
lia à novercâ passa fuerit. NEPT. At hoc
quidem, Amphitrite, fas non est, neq; eti-
am aliàs honestum, hîc illam alicubi sub
arenâ jacere; sed quod dixi, in Troade,
in Chersoneso mox sepelietur. Illud autem
pro solatio ei erit, quòd paulò post eadem
ipsa quoq; Ino patietur; & præcipitabi-
tur, persequente illam Athamante, in
pelagus ex summo Cithærone, quâ in
mare porrigitur, filium etiam in ulnis ge-
stans. NERE Sed & illam servare conve-
niet, gratiam hanc Baccho faciendo. Edu-
cavit enim illum Ino, eademq; nutrix
illius fuit. NEPT. Non decebat a-
deo pravam. Sed tamen Baccho non
gratificari, Amphitrite, indignum foret.
NERE Sed quid accidit huic, quod ex
ariete decidit? frater autem ejus, Phry-
xus, tutò vehitur? NEPT. Meritò; A-
dolescens enim est, & contra impetum
obstistere potest. Illa verò, eò quòd insueta
ejus rei erat, consenso vehiculo inusitato,
& despiciendo in vastam profunditatem
perculsa animo, & pavore pariter attoni-
ta,

Xanthi & Maris.

ta, præterea vertigine correpta, præ vehementiâ & impetu volatûs, retinere cornua arietis ampliùs non potuit, quibus se eousque sustentaverat, atq; ita in mare decidit. NER. Annon igitur matrem ipsius Nephelôn decebat opem ferre cadenti? NEPT. Decebat sanè, sed Parca, quàm Nephele, multo potentior est.

Dialogus 5.

Xanthi & Maris.

XAN. **S**UScipe me, ô Mare, gravia passum, extingue mea vulnera.

MAR. Quid hoc rei est, Xanthe? quis te deussit? XAN. Vulcanus, sed in carbonēs prorsus redactus sum miser, & effervesco. MAR. Cur autem tibi iniecit ignem? XAN. Propter filium Thetidis. Postquam enim occidentem illum Phrygas supplex deprecatus sum, ille autem ab irâ nihil remisit, sed cadaveribus etiam obstruxit mihi alveum, ego misertus miserorum occurri, ut aquis involverem illum quo eo periculo absterritus ab cæde virorum cessaret. Ibi igitur Vulcanus, (aderat enim, prope fortè existens) universo igne, quantum, opinor, usquam habebat, quantumq; & in Ætna, & si quibus alijs locis erat, allato, processit obviam. Ac exussit equidem ulmos, & myricas, & vitæ autem & infelices pisces & anguillas. Ne verò cûm effervesce fecisset, parum abfuit, quin totum siccum reddiderit. Vi-

Jovis, Æsculapii, & Herculis.

désne igitur quo pacto exustionibus istis deformatus sim. MAR. Turbidus es, ô Xanthe, & calidus, ut consentaneum est; cruore, à cadaveribus, calore autem, ut ais, ab igne veniente. Ac meritò, Xanthe, ut qui contra filium meum impetum feceris, non veritus, quod Nereidis filius ille esset. XAN. Annon igitur decebat misereri me Phrygum, vicinorum adeò meorum? MAR. Vulcanum verò an non contra decebat misereri Achillis, Thetidis adeo filii?

Dialogus 6.

Jovis, Æsculapii, & Herculis.

Æsculapius, & Hercules de cessione contendunt. JUP. **D**efinite, ô Æsculapi, & tu Hercules, contendere inter vos jurgiis, perinde ut homines. Indecora enim hæc, & aliena à convivio Deorum. HER. Ac vis, ô Jupiter, medicamentarium istum priore loco accumbere, quàm me? ÆSC. Ità per Jovem: Etenim sum melior. HERC. Qua in re, ô attonite, an quod te Jupiter fulmine percussit, eò quod quæ nefas erat, feceras? nunc autem ex misericordia iterum immortalitatis particeps factus es? ÆSCU. Oblitus verò etiam tu es, Hercules, quòd in Oerâ conflagrâsti, quandoquidem mihi ignem objicis? HERC. Nequaquam æqualia atq; similia sunt quæ uterq; in vita egimus, ut qui ipse quidem Jovis filius sim; tantos autem labores sustinuerim, expurgatâ vitâ, devictis bestiis & de
con-

contum
Tu ve
tor, æ
lis me
nihil q
dicis, c
quando
latus, c
& à tu
ma. E
neq; se
ercui
dutus,
lio aur
cidi lil
finas c
quòd r
mortal
coelo p
dem l
effract
quam,
te, au
vivio.
priori
pe qu

MAR

super
si vo

contumeliosis hominibus pœnas sumens. Tu verò radicum conciscor es & circulator, ægrotantibus fortassis hominibus utilis medicamenta adhibendo, virile autem nihil quicquam præstiristi. **ÆSC.** Rectè dicis, quoniam & inustiones tuas curavi, quando nuper ascendisti ad nos semiustulatus, corpore utrinq; corrupto ac perduto, & à tunica, & post illam, etiã à flamma. Ego verò etiãsi nihil aliud, tamen neq; servivi, quemadmodum tu; neq; exercui lanificium in Lydia purpuram indutus, & ab Omphale verberatus sandalio aureo, neq; verò etiã insaniens, occidi liberos & uxorem. **HERC.** Nisi desinas conviciari, statim admodum senties, quòd non multum tibi profutura sit immortalitas. Quoniam sublatum hinc è cœlo præcipitem dabo te, ut nè ipse quidem Pæon curaverit ter diminuto atque effracto tibi cerebro. **JUP.** Desinite, inquam, & ne nobis hunc cœtum perturbate, aut ambos hinc ablegabo vos è convivio. Atqui, ô Hercules, æquum est ut priori loco accumbat Æsculapius; quippe qui & prior mortuus est.

Dialogus 7.

Martis & Mercurii.

MAR. **A** Udístin', Mercuri, qualia nobis ^{Jovis ja-}minatus sit Jupiter, quàm ^{stantia ir-}superba, quamq; absurda? Ego, inquit, ^{ridetur.} si voluero, catenam ex cœlo demittam,

tam, unde si vos suspensi me vide trahere conemini, luseritis operam. Nunquam enim me deorsum traxeritis. Contrà, ego vos si velim in altum attrahere, non vos modò, verùm etiam tum terram ipsam, tum mare pariter subiectum, in sublime sustulero. Ad hæc alia, quæ tu quoque audisti. At ego, siquidem cum viro quolibet singulatim conferatur, ita præstantiorum eum esse viribusq; superiorem, haudquaquam negaverim. Verùm unum tam multis pariter in tantum antecellere, ut eum ne pondere quidem vincere queamus, etiam si terram ac mare nobis adiunxerimus, id neutiquam crediderim. MER. Bona verba, Mars. Neque enim sat tutum est ista loqui, nè quid fortè mali nobis conciliemus petulantia. M A R. Putas verò mē apud quemlibet hæc dicturum? imo apud te solum id audeo, quem linguæ continentis esse sciebam. Sed quod mihi maximè ridiculum videbatur, tum cūm hæc minitantem audirem, haud quā apud te reticere. Etenim memineram cūm non irā multò antè Neptunus, Juno ac Pallas, motā adversus eum seditione, machinarentur comprehensum illum in vincula conjicere, quantopere formidārit, utq; in omnem speciem sese verterit, idq; dum tres duntaxat essent Dii. Quod si Thetis misericordiā commotā Briareum centimanum illi auxilio non accersivisset, ipse pariter cum fulmine ac tonitru victus esset. Hæc reputanti mihi ridere succurrebat ejus magniloquentiam jaclantiamq; MER. Tace, bona verba; neq; enim

tutum

tutum
mihi.

DIO.

(tuum
ut, sic
(inve
Crane
tende
cas ill
si sati
sti, u
Illic e
& fre
nim
sint?
rider
mē, c
tyran
loq;
& m
orum
& u
mul
inve
luste
P O
Sed
cuj
est,

tutum est ista vel tibi dicere, vel audire mihi.

Dialogus 8.

Diogenis & Pollucis.

DIO. **O** Pollux, commendo tibi postquam celerrimè ascenderis, (tuum enim est, ni fallor, cras reviviscere) ut, sicubi videris Menippum canem illum, (invenies autem ipsum Corinthi, circa Craneum, aut in Lyceo deridentem contententes istos inter se Philosophos) dicas illi, Menippe, mandat tibi Diogenes, si satis ea quæ super terram sunt derisisti, ut huc, multò plura derisurus, venias. Illic enim in ambiguo tibi adhuc risus est, & frequens illud objici potuit: Quis enim omnino scit, quæ post vitam futura sint? Hic autem non desines constanter ridere, quemadmodum ego nunc. Et maximè, cum videris divites istos ac satrapas & tyrannos ità humiles & obscuros esse, solloq; ejularu ab aliis dignosci. Tum quòd & molles & ignavi sunt, reminiscentes eorum quæ in vita geruntur. Hæc illi dicas, & ut præterea etiam perâ veniat impletâ multo lupino, & sicubi in trivio positam inveniat Hecates cœnam, aut ovum ex lustratione relictum, aut simile quippiam. POL. At renunciabo hæc, o Diogenes. Sed quòd meliùs illum agnoscere queam, cujusmodi facie est? DIOG. Senex est, calvaster, pallio indutus lacerò, & vento

vento cuivis pervio, & diversorum pannorum assumentis variegato. Ridet autem semper, ac plerumque arrogantes istos Philosophos acerbè perstringit. POL. Facile erit invenire illum ex his signis. DIOG. Visne ut ad ipsos quoque Philosophos illos aliquid tibi mandem? POL. Mandes licet, non enim grave hoc mihi fuerit. DIOG. In Universum, adhortare illos, ut desistant à nugis suis, neque de toto contendant, neque *cornua sibi mutuo affigant*, neq; *crocodilos faciant*, neq; huiusmodi sterilia atq; jejuna interrogare, animum instituant. POL. An indoctum me & ineruditum esse dicent, qui doctrinam illorum reprehendam? DIOG. Tu verò plorare illos meo nomine jube. POL. Et hæc nunciabo illis, Diogenes. DIOG. Divitibus autem, ô lepidissimum caput, nostro nomine hæc renuncia. Quid, ô vani, aurum custoditis? Quid vos ipsos excruciat, & usuras supputando, & talenta talentis accumulando, quos unicum obolum habentes, venire huc paulo post oportet? POL. Dicentur & hæc ad illos. DIOG. Sed & formosis istis, & robustis dicas, Megillo, putà, Corinthio, & Damaxeno Palæstritæ, quod apud nos neq; flava coma, nec cœrulei nigri oculi, neq; rubor faciei amplius ullus est, neq; præterea nervi intenti & robusti, neq; humeri laborum tolerantes, sed *omnia unus pulvis*, ut aiunt, nobis, calvaria formâ nudata scilicet. POL. Non molestum erit, hæc ad formosos robustos illos dicere. DIOG.

Etiam

Etiam p
(multi
quam m
nè lachry
illis æqu
videbun
meliores
niis aut
meo ob
esse di
niis, Di
feram.
illis re
faciam
Tu ver
nes ho

CRO

cohab
illum
nos h
Ecqui
parite
Quon
illoru
habui
napal
thesa
expre
cula

Etiam pauperibus, ô Lacon, dicas licet, (multi autem sunt, quibus & ea res perquam molesta est, & inopiam lugent) ut nê lacrymentur, neque plorent, expositâ illis æqualitate hâc, quæ hîc est, & quod videbunt, eos qui illic divites sunt nihilo meliores quàm sese hîc esse. Lacedæmoniis autem tuis hâc, si videtur, nomine meo objicias molles & enervatos ipsos esse diſtitans. POL. Nê de Lacedæmoniis, Diogenes, quicquam dicas, non enim feram. Sed quæ ad cæteros mandâſti, eâ illis renunciabo. DIOG. Miſſos igitur faciamus hos, quando tibi irâ videtur. Tu verò ad illos quos antea dixi sermones hos meos deferas.

Dialogus 9.

Pluto, seu contra Menippum.

CROE **N**ON possumus ferre, Pluto, Menippum hunc canem, cohabitantem nobiscum. Quapropter aut illum hinc amotum alio loco colloca, aut nos hinc aliò commigrabimus. PLUT. Ecquid ille mali vobis facit, vobiscum pariter mortuus cùm sit? CROES. Quoniam nos ploramus & ingemiscimus, illorum reminiscentes, quæ apud superos habuimus; ut pote, Midas hic auri, Sardapalus autem multæ voluptatis, ego vero thesaurorum; irridet, & cum conviciis exprobrat ea nobis, mancipia & piacula nos vocitando. Interdum autem etiam

etiam cantando, conturbat ploratus nostros, & in summâ, valde nobis molestus est. PLU. Quid ista dicunt, Menippe? MEN. Vera, Pluto. Odi enim ipsos, ignavi ac perditî adeo cum sint: Quibus non satis fuit vixisse malè, sed etiam mortui insuper recordatione illis inhærent, quæ apud superos sunt. Delector itaq; ægrè ipsis faciendo. PLU. Sed non decet. Dolent enim non exiguis rebus privati. MEN. Etiam tu deliras, Pluto, qui gemitus istorum tuo quoq; calculo approbas? PLUT. Haudquaquam, verùm nolim vos mutuo discordare. MEN. At verò, ô pessimi Lydorum, Phrygum, & Assyriorum, irâ de me cognoscite, ut qui nunquam desiturus sim. Nam quocunq; abieritis hinc eodem sequar ægrè faciendo, cantando, atq; irridendo vos. CR. Annon hæc contumelia est? MEN. Non, sed illa contumelia erant, quæ facere solebâtis, quando & adorari vos volebatis, & liberos homines ludibrio habebatis, mortisq; prorsus immemores eratis. Proinde plorate nunc, omnibus illis despoliati. CROES. Multis certè, ô Dii, & magnis possessionibus! MI. Quanto equidem ipse auro? SAR. Quantâ verò ego voluptate? MEN. Rectè sane, ita facite, lugete vos quidem, ego verò tritum illud, *Nosce teipsum*, identidem connectendo vobis occinam, id enim hujusmodi gemitibus accinere convenit.

Dialogus

Dialogus 10.

Menippi, Amphilochi, & Trophonii.

MEN. **V**OS, nimirum Trophoni atque Amphiloche, cum sitis mortui, haud scio quonam modo Fanis estis donati, vatésq; credimini, ac stulti mortales Deos esse vos arbitrantur. TRO. Quid igitur, nostrane culpa est, si per inscitiam illi de mortuis hujusmodi opinantur? MEN. Atqui non ista fuissent opinari, ni vos, tum cum viveretis, ejusmodi quædam portenta ostentâssetis, tanquam futurorum fuissetis præscii, quasq; prædicere potuissetis si quæ percontarentur. TRO. Menippe, noverit Amphiloachus hîc ipsi pro sese respondendum esse. Cæterum ego Heros sum, vaticinorq; si quis ad me descenderit. At tu videre nunquam omnino Lebadiam adiisse, neq; enim aliqui ista non crederes. MEN. Quid ais? equidem nisi Lebadiam fuissetem profectus, ac linteis amictus, offam ridiculè manu gestans, per angustum aditum in specum irrepissem, nequaquam fieri potuisset, ut te defunctum esse cognoscerem perinde atque nos, solâque præstigiaturâ reliquos antecellere. Sed agè per ipsam divinandi artem, quid tandem est Heros? Neque enim intelligo. TROPH. Est quidam partim ex homine, partim ex Deo compositum. MENI. Nempe quod neque sit homo quemadmodum audio, neque

neq; Deus, verum pariter utrumq; Ergo dimidia illa tui, ac divina pars, quò nunc recessit? T R O. Reddit oracula Menippe in Bœotia. MEN. Haud intellico quid dicas, Trophoni, nisi quod illud planè video, te totum esse mortuum.

Dialogus 10.

Mercurii & Charontis.

MER. **S**upputemus, portitor, si videtur, quantum mihi debeas jam, nè denuo aliquando de eo inter nos contendamus. CHA. Supputemus, Mercuri, nam id definire melius est, & minoris negotii. MER. Anchoram ut mandâras comparavi tibi quinq; drachmis. CHA. Magno dicis. MER. At per Plutonem, quinq; emi illam, & lorum, quo remum alligares, obolis duobus. CHA. Pone quinque drachmas & obolos duos. MER. Et pro acu ad refarciendum velum quinq; obolos ego exsolvi. CHA. Etiam hos appone. MER. Et ceram ad oblinendas navigii rimas tibi emi, & clavos, præterea funiculum, unde Hyperam fecisti, omnia hæc duabus drachmis. CHA. Rectè, laudo, hæc vili emisisti. MER. Hæc sunt, nisi quid reliquum sit quod me fugit, inter computandum. Quando autem hæc redditurum te promittis? CHA. Nunc quidem, Mercuri, non possum. Si verò pestis aliqua, aut bellum, confertos & frequentes huc dimiserit

dimiserit
ri aliqui
ne exig
nunc se
precand
am. CH
ri. Nam
dunt. I
esse, eti
debiti i
sci illi
lebant,
& fauci
aliquis
præ ni
cruribu
& igna
rimi a
causâ v
sibi in
tibiles
ego vi
acerbi

PLU.

cui li
autem
ME
Sed q
quide

dimiserit aliquos, licebit mihi tum allucra-
 ri aliquid falsâ supputatione in multitudine
 exigendo portoria. MER. Proinde ego
 nunc sedebo, pessima quæq; ut eveniant
 precando, ut inde fructum aliquem capi-
 am. CHA. Fieri aliter non potest, Mercu-
 ri. Nam pauci nunc, vides, ad nos descen-
 dunt. Pax enim est. MER. Satiùs est ita
 esse, etiamsi ob hoc abs te prorogatur nobis
 debiti istius solutio. Verùm enim verò pri-
 sci illi, Charon, nôsti quales advenire so-
 lebant, quàm fortes omnes sanguine pleni
 & faucii pleriq; Nunc autem, aut veneno
 aliquis à filio interfectus, aut ab uxore, aut
 præ nimia voluptate tumefacto ventre &
 cruribus adveniunt. Pallidi enim omnes,
 & ignavi, neq; similes prioribus illis. Plu-
 rimi autem ipsorum etiam pecuniarum
 causâ veniunt, factis, ut videtur, mutuò
 sibi insidiis. CHA. Omnino enim expe-
 tibilis illæ sunt. MER. Proinde neq;
 ego videar peccare gravius aliquid, si vel
 acerbius abs te exigam, ea quæ mihi debes.

Dialogus 12.

Plutonis & Mercurii.

PLU. **S**Enémne nôsti, senio confectum *In hæredi-*
 illum dico, divitem Eucratem, *petas, qui*
 cui liberi quidem nulli sunt, hæreditatis *sæpe, ante-*
 autem captatores quinquagesies mille? *quam cap-*
 MER. Etiam, Sicyonium illum dicis. *tant, mori-*
 Sed quid postea? PLUT. Vivere illum *untur.*
 quidem, Mercuri, sine, ultra eos nona-
 ginta

ginta annos quos exigit, alteris totidem accumulatis, si modò possibile sit, atque etiam pluribus. Adulatores autem ipsius Charinum adolescentem, & Damonem, & cæteros, abripe huc ordine omnes. MER. Atqui absurdum hoc videri queat. PLUT. Haudquaquam, imo justissimum: Quam enim ob causam illi adeo optant illum mori, nisi quia pecuniam illius captant, nullâ propinquitate juncti? Quod autem omnium sceleratissimum est, dum talia precantur, tamen in propatulo colunt: Ac quæ, ægrotante illo, apud se consultant nemo ignorat: attamen sacrificaturos sese promittunt, si convalescat denuo: & in summâ, varia quædam adulandi ratio illorum hominum est. Quamobrem ipse quidem immortalis sit, illi autem præ ipso abeant, frustra hiantes. MER. Ridicula patientur, scelerati cum sint. Ille etiam sæpe admodum scitè lactat illos, & spe pascit inani, & in summâ, semper morituro similis multo validior est quàm quicquam juvenis. Illi autem, hæreditate inter se divisâ, pascuntur vitam quandam beatam secum ipsi animo præcipientes. PLUT. Proinde ipse, exutâ senectute, quemadmodum Iolaus ille, repubescat. Illi autem in ipsâ mediâ spe, relictis divitiis illis quas per somnium possidebant, mali malè mortui jam huc veniant. MER. Ne cures, Pluto, illos enim ordine singulatim tibi accersam, septem autem, opinor, sunt. PLUT. Deducas licet. Ille autem præmittat singulos ex sene iterum adolescens factus.

Dialogus

TER. J
annos n
um plu
huc esse
tio. Siqu
mortem
tempore
ipsi inf
cum se
ampliù
migrare
tuis leg
nequea
aliter &
Proind
dinem
erat, se
sequer
ordine
crepit
qui vi
mulis
los lip
volup
tum f
contr
adole
flum
re op
turus
Nun

Dialogus 13.

Terpsionis & Plutonis.

TER. **J**USTUMNE hoc est, ô Pluto, *me* *Expostula-*
quidem è vitâ migrasse, trigintatio, quod
annos natum; Thucritum verò senem il- *plerique*
lum plusquam nonagenarium in vivis ad- *senes juni-*
huc esse? PL. Justissimum quidem, ô Terp- *oribus su-*
sio. Siquidem hic vivit nullius amicorum *pervivunt.*
mortem votis exposcendo: tu verò omni
tempore illius hæreditatem expectans,
ipsi insidiabaris. TER. Nonne oportuerat,
cum senex sit, nequeatq; suis uti divitiis
amplius, eum, dato juvenibus loco, è vitâ
migrare? PLUT. Novas, ô Terpsio, sta-
tuis leges, cum ad voluptatem divitiis uti
nequeat, ipsum è vita decedere. Sed hoc
aliter & parca & natura statuit. TERP.
Proinde hanc ob hujuscemodi accuso or-
dinem; rem enim hanc ordine fieri par-
erat, senem primò, deinde qui in ea ætate
sequeretur, mori; haudquaquam autem
ordinem inverti, aut vivere senectute de-
crepitum, qui tres duntaxat dentes habet,
qui vix videt, qui curvatus à quatuor fa-
mulis deducitur, qui nares gravedine, ocu-
los lippitudine plenos habet, nihil deniq;
voluptatis degustans, & tanquam anima-
tum sepulcrum, à juvenibus deriderur, &
contrà, mori optimos atq; robustissimos
adolescentes. Nam hoc perinde est, ac si
flumina sursum deferantur. Vel deniq; sci-
re oporteret, quando & senum quilibet obi-
turus esset, nè frustra quosdam colerent.
Nunc verò illud accidit, quod proverbio
dici

dici solet, *Quadriga bovem sapissimè ducit.*
PLUTO. Hæ quidem, ô Terpsio, prudentius fiunt, quàm tibi profecto videntur. Verùm & vos quid passi estis, quòd rebus alienis gaudetis, & senibus filiis orbatis vosmet tantopere in adoptionem traditis? quamobrem in derisum adducti, ab illis sepelimini, quod quidem plurimis fit per jucundum. Nam quanto vos magis mori illos peroptatis, tanto plus omnibus quàm gratissimum est, si ante eos vos mori contingat. Etenim novam quandam artem excogitastis decrepitos cum amatis, præsertim si liberis sint orbati: inamabiles verò vobis sunt, qui liberos habent. Atqui ex iis qui amantur plurimi, minimè vestri ignari astus in amando, etiamsi ipsis liberos habere contingat, illos tamen odisse simulant, ut & ipsi habeant amatores. Deinde in testamentis exclusi sunt, qui olim munera contulerunt; liberi verò & natura, ut justum est, omnibus potiuntur: At illi confecti dolore dentibus strident. **TER.** Vera sunt hæc quæ dicis. Quantum enim meorum Thucritus devoravit, cùm semper eum mori putarem: & quoties ad eum ingrediebar, gemebat, & internum quiddam, perinde atque ex ovo pullus aliquis immaturus, subcrocitaret. Itaque cùm existimarem ipsum quàmprimum in sepulchrum venturum, multa mittebam, ut ne æmuli munerum magnitudine me superarent. Plerumque etiam præ nimia sollicitudine insomnis jacebam, singula enumerans, ac disponens. Eaque etiam causa

2
 causa in
 æ. Ill
 nento m
 peliebb
 iuge, ô
 is simu
 nines de
 quàm h
 eris. T
 perjucun
 ritum
 Sono an
 etiam, 8
 ipsum
 confecti
 erite, di

ZENO.

cum D
 cæ ingu
 sti, ad
 Aderan
 opinatu
 quoque
 ZEN
 diviten
 conspi

causa interitûs mihi fuit, cura & vigi-
 æ. Ille autem deglutito hoc illecta-
 mento meo tanto, adstitit mihi, quando
 epeliebar, paulò antè irridens. PLUT.
 Iuge, ô Thucrite, diutissimè vivas divi-
 tis simul affluens, & hujuscemodi ho-
 mines deridens, nequè tu priùs moriaris,
 quàm hos assentatores cunctos præmi-
 eris. TERPS. Hoc quidem, ô Pluto,
 perjucundum mihi foret, si ante Thu-
 critum Chariades vitâ decedat. PLUT.
 Bono animo sis, ô Terpsio, & Phido-
 tiam, & Melanthus, & omnes penitus
 ipsum præcedent, suis ipsorum curis
 confecti. TERP. Hæc laudo, ô Thu-
 crite, diutissimè vivas.

Dialogus 14.

Zenophantæ & Callidemidæ.

ZENO. **A**T tu Callidemides, quo *Hæredipe-
 ta veneno,
 quod alteri
 paraverat,
 perit.*
 pacto interiisti? Nam ipse
 cum Dinæ parasitus essem, ut immodi-
 cæ ingurgitatione præfocatus fuerim, no-
 sti, aderas enim morienti. CALL.
 Aderam, Zenophantes. Porro mihi in-
 opinatum quiddam accidit. Nam tibi
 quoque notus est Præodorus ille senex.
 ZENOPH. Orbum illum dicis, ac
 divitem. apud quem te assiduè versari
 conspiciebam? CAL. Illum semper
 colebam,

colebam, id mihi pollicens fore, ut meo bono quàmprimùm moreretur. Verùm cùm ea res in longum proferretur, fene videlicet, vel ultrà Tithonios annos viverete, compendiariam quandam excogitavi viam, quâ ad hæreditatem pervenirem. Siquidem empto veneno pocillatori per-suaseram, ut simul atq; Ptæodorus potum posceret, (bibit autem abunde) præsentius in calicem injiceret, haberetq; in promptu porrecturus illi. Quod si fecisset, jure jurando confirmabam, me illum manumissurum. ZEN. Quid igitur accidit; nam inopinatum quiddam narraturus mihi videris. CAL. Ubi jam loci venissemus, puer duobus paratis poculis, altero Ptæodoro, cui venenum erat additum, altero mihi; nescio quomodo errans, mihi venenum, Ptæodoro porrexit innoxium. Mox ille quidem bibit, at ego protinus humi porrectim jacebam, supposititium videlicet illius loco cadaver. Quid hoc rides, Zenophanta? Atqui non convenit amici malis illudere. ZEN. Nam lepidè tibi hæc res evenit. Porro senex ille quid interim? CAL. Primùm quidem repentino casu conturbatus est; Deinde simul atq; intellexit, id quod acciderat putà pocillatoris errore factum, risit & ipse. ZEN. Verum non oportuit ad compendium illud divertere, siquidem venisset tibi populari viâ tutiùs, etiamsi paulo ferius.

Dialogus 15.

Cnemonis & Damnippi.

CNE. **H**OC illud est quod vulgò dici
consuevit, *Hinnulus leonem.* *In Hæredi-*

DAM. Quid stomacharis Cnemon? *petas.*

CNE. Quid stomacher rogas? Hæredem
invitus reliqui, miser astu delusus, iis,
quos maximè mea cupiebam habere, præ-

eritis. DAM. Sed istuc quinam evenit?

CNE. Hermolaum nobilem illum in-
gniter divitem, liberis orbum imminen-
te morte captabam, neq; ille gravatim
officium meum admittebat. Interim illud
mihi scitum visum est, ut testamentum
publicè proferrem, quo illi mea omnia
reliqui, nimirum ut ille vicissim idem
faceret, meo provocatus exemplo. DAM.

Ac quid tandem ille? CNE. Quid ille
suo in testamento scripserit, id quidem
ignoro. Cæterùm ego repentè, atq; inspe-
ratò vita decessi; testis ruinà oppressus.
Et nunc Hermolaus mea possidet, lupi
cujuspiam in morem ipso hamo cum escà
pariter avulso. DAM. Non escam modo
cum hamo, quin etiam te quoq; piscato-
rem simul abstulit. Itaq; technam istam
in tuum ipsius caput struxeras. CNE. Ità
videtur, ideòq; lugeo.

Dialogus 16.

Charontis & Mercurii. & c.

CHAR. **A**udite quo loco sint res vestrae. Equidem parva est nobis, quemadmodum videtis, & cariosa navicula, & quæ undiq; perfluit: quod si in alteram partem se inclinârit, planè submersa peribit. Vos autem tam multi simul confluitis, multasque sarcinas singuli affertis, quibuscum si conscenderitis, vereor, ne postea vos facti poeniteat, maxime vero eos, qui nandi sunt imperiti. MORTUI. Quid igitur facto opus est, ut tutò navigemus? CHAR. Ego vobis dicam, Nudos vos ingredi oportet, atque ista omnia quæ superflua sunt, in littore relinquere. Nam sic etiam vix capiet vos navicula. Tibi verò, Mercuri, deinceps curæ erit neminem ex illis recipere, nisi nudus sit, & suppellectilem ut dixi, abjecerit. Itaque ad ipsas scalas te statuas, ipsosq; cognoscito, & suscipito, nudosq; ingredi cogito. MER. Recte dicis, atq; sic faciemus. Quis est ille primus? MENIP. Ego Menippus sum. Ecce autem peram & baculum in paludem abjeci; verum rectè feci, quod pallium non attulerim. MERC. Ingredere, ô Menippe vir optime, primumque apud gubernatorem navis locum accipe, in ipsâ summitate, quo omnes possis intueri. Verum quis ille formosus est? CHARM. Charmolaus sum

um, Megarensis ille amabilis, cujus osculum duobus talentis emptum est.

MER. Exue igitur istam pulchritudinem, & labia unà cum osculis, promissam etiam comam, & genarum ruborem, adeoque totam cutem. Benè se res haber, expeditus es, ingredi nunc. Quis

verò ille purpuratus & diademate præinctus, gravitatem quandam præ se fe-

rens? Quis es tu? LAM. Lampichus sum, Geloorum tyrannus. MER. Quid

cum tot sarcinis venisti? LAM. Anne nudum adventare conveniebat tyrannum?

MER. Nequaquam tyrannum, sed mortuum, itaq; depone ista. LAM. Ecce abjeci divitias. MER. Sed super-

biam, ô Lampiche, & fastum etiam abice; nam ista, si in naviculam coincidunt, vehementer gravabunt eam. LAM.

igitur sine ut diadema habeam saltem, & stragulum. MER. Nequaquam, Imò &

hæc relinquito. LAM. Sit ita. Quid præterea vis? Nam omnia, ut vides, abjeci.

MER. Crudelitatem etiam & amentiam, & violentiam, & iracundiam, atq; his similia depone. LAM. Ecce nudus sum.

MER. Ingredere nunc. Tu verò pinguis admodum & carnosus, quis es? DAM.

Damafias ego sum, Athleta. MER. Certe videris ille esse, scio enim te sæpè in palæstris à me visum. DAM. Ita est,

ô Mercuri: verum accipe me, nudum existentem. MER. Nequaquam, ô

depone vir, nudus es, tantà carne circumdatus: itaque exue eam. Nam si vel

alterum tantum pedem in navem posueris,

ris submerges eam. Sed & coronas istas
 & præconia abjicito. DAM. En plane
 nudus sum, ut vides, & simili cum aliis
 mortuis statura. MER. Sic præstat le-
 vem esse, itaque inscende jam. Et tu, ô
 Crato, divitias abjice; præterea molliti-
 em & delicias, neque feras tecum epi-
 taphia, neque majorum tuorum dignita-
 tes. Relinque etiam genus, & gloriam;
 item civitatum, de quibus scilicet bene
 meritus es, publica præconia; statuarum
 inscriptiones; & dicas, ne tibi magnum
 sepulchrum construant, nam & hæc
 gravant, si in memoriam revocentur.
 CRAT. Invitus certè, sed tamen abjici-
 am, quid enim faciam? MER. Papæ!
 quid tibi vis armatus? aut quid istud tro-
 phæum tecum circumfers? CRA. Quia
 vici, Mercuri, & res præclaras gessi, pro-
 pterea civitas hoc me honore affecit.
 MER. Relinque trophæum in terra; apud
 inferos enim pax, neq; ullis armis opus
 est. Verùm quis ille est, ipso habitu gra-
 vitatem quandam præ se ferens, elatus
 & contractis superciliis propter curas,
 longâ barbâ, quis est ipse? MEN. Philo-
 sophus quidam est, ô Mercuri, imo præ-
 stigiarum & prodigiorum plenus. Itaque
 & hunc exue, videbis enim multa, eaque
 ridicula, sub palliolo occulta esse. MEN.
 Depone tu hunc habitum primum
 deinde hæc quoque omnia. O Jupiter
 quantam ille arrogantiam, quantam in-
 scitiam, & quantum contentionum & in-
 anis gloriæ, quantum quæstionum du-
 biarum, quantum spinosarum disputa-
 tionum

Τειραλον.

tionum
 circum
 bores,
 nugas,
 nem?
 & volu
 cundian
 habet:
 etiam si
 mendac
 lam qua
 omnibu
 omnibu
 te acce
 quando
 & barba
 vem eq
 pilli su
 MER.
 PHIL. S
 pus ille
 fabrican
 scalis n
 ba reser
 curi, se
 magis r
 pennis.
 appares
 ut pari
 ram? N
 frontem
 seipsum
 Etiam p
 ingrede
 adhuc g
 Quid, M

tionum, & cogitationum perplexarum, circumfert? imò quàm multos vanos labores, & deliramenta non pauca, item nugas, & rerum minimarum disquisitionem? Sed per Jovem, aurum etiam hoc & voluptatem, & impudentiam, iracundiam, delicias, & mollitiem secum habet: neque enim latent me ista, etiam si studiosè celas. Verùm abjice mendacia & superbiam, & opinionem illam quâ existimas te præstantiorem esse omnibus reliquis. Nam si cum rebus omnibus ingrediaris, quæ quinquere mis te acceperit? PHIL. Depono igitur ea quandoquidem sic jubes. MEN. Sed & barbam hanc deponet, ô Mercuri, gravem equidem & hirsutam, ut vides, capilli sunt trium minarum, minimùm, MER. Benè dicis. Depono & illam. PHIL. Sed quis abradet? MER. Menippus ille securim accipiens, quibus naves fabricantur, eam resecat, utetur autem scalis navalibus, quibus superposita barba resecat. MEN. Nequaquàm, Mercuri, sed da mihi ferram, hoc enim erit magis ridiculum. MER. Sufficit bipennis. MEN. Euge humanior nunc appares, deposito hircino fœtore. Visne ut parùm etiam de superciliis auferam? MER. Maximè. Nam has superfrontem etiam attollit, neque scio quo seipsum extendat. Quod hoc rei est? Etiam ploras, scelestè, & mortem times? Ingredere igitur. MEN. Unum quiddam adhuc gravissimum gestat sub alis. MER. Quid, Menippe? MEN. Adulationem,

Mercuri, quæ illi dum viveret multum profuit. PHIL. Igitur & tu, Menippe, tuam abjice libertatem, & loquendi audaciam, lætitiā, animi magnitudinem, & risum. An tu solus alios omnes ridebis? MER. Nequaquam, sed retine ista, levia enim sunt, & planè facilia portatu, & ad navigandum profunt. Tu verò, Rhetor, abjice istam tantam verborum loquacitatem, & antitheses, & membrorum adæquationes, item periodos, & barbarismos, atque alia sermonis pondera. RHE. En abjicio. MER. Benè se habet res. Itaque solve funem, attollamus scalas, attrahatur anchora, expande velum, tūque nauta clavum dirige. Simus hilares, quid ploratis, o vos amentes, præsertim tu Philosophè. qui paulò antè tuā barbā spoliatus es PHIL. Quia existimabam immortalem esse animam. MEN. Mentitur; nam alia sunt, quæ videntur eum mœrore afficere. MER. Qualia? MEN. Quia non ampliùs tam opiparas cænas habebit, neque noctu exiens clam omnibus circumvoluto palliolo capiti, prostibula in orbem lustrabit, nec manè deceptis adolescentibus suā sapientiā, pecuniam accipiet: hæc sunt quæ illi dolent. PHIL. An tibi molestum non est, Menippe, quod mortuus es? MEN. Quomodo posset esse molestum mihi, qui ad mortem festinavi, nemine vocante? Verùm nonne clamor quidam interim dum nos confabulamur, exauditus est, veluti quorundam in terra vocife-

vocifer
verùm
clamor
venien
tuum
lieres
nuper
à pueri
tum R
nebres
Cratone
ululans
cum mu
rò, Men
tranquil
quam:
canes r
& corvo
sepelien
tis es, M
tavimus
ad forum
alios tra
navigate
grediam
mini? J
bit, & q
rotas, v
que aute

vociferantium? MER. Certè, Menippe; verùm non uno tantùm loco exauditur clamor, sed quidam in unum cœtum convenientes, cum voluptate derident mortuùm Lampichum, & illius uxorem mulieres circumstrepunt, atq; illius pueri nuper admodum geniti, multis lapidibus à pueris obruuntur. Quidam Diophantum Rhetorem laudant, in Sicyone funebres orationes recitantem, pro hoc Cratone. Et per Jovem, Damasiæ mater ululans, lamentationem inceptat usà cum mulieribus pro Damasia. Te verò, Menippe, nemo est qui deploret, & tranquillus jaces solus. MEN. Nequaquam: nam haud ità multò pòst audies canes miserabiliter latrantes propter me, & corvos alas concutientes, quando ad sepeliendum me convenient. MER. Fortis es, Menippe. Sed quia jam transfectavimus, abite vos rectà per hanc viam ad forum Judiciale. Ego verò & nauta alios transvectabimus. MEN. Fœhciter navigate, ô Mercuri, nos quoque progrediamur. Verùm quid diutius moramini? Judicium de nobis ferri oportebit, & quidem aiunt pœnas esse graves, rotas, vultures, & lapides. Uniuscujusque autem vita examinabitur.

Dialogus 17.

Cratetis & Diogenis.

CRA. **M**Oerichum illum divitem, noverásne, ô Diogenes? Illum, inquam, supra modum divitem, illum Corintho profectum, cui tot erant naves onustæ mercibus, cujus consobrinus Aristæas, ipse etiam dives, Homerium cum illud in ore solebat habere : *Aut me confice tu, aut ego te.* DIOG. Cujus rei gratiâ sese captabant invicem, Crates? CRAT. Hæreditatis causâ, cum essent æquales uterq; alterum captabant. Jamq; testamenta publicaverunt ambo in quibus Mœrichus, si prior moreretur, Aristæam omnium rerum suarum dominum relinquebat : Mœrichum vicissim Aristæas, siquidem ipse prior è vita decederet. Hæc igitur cum essent in tabulis scripta, illi sese invicem colebant, & adulatione superare contendebant. Porro divini, sive futurum ex astris conjectarent, sive, ut Chaldæi, ex somniis, quin & Pythius ipse nunc Aristææ, nunc Mœricho victoriam præbebat, & modò ad hunc, modò ad illum, trutina propendebat. DIOG. Quid igitur tandem evenit? nam audire est operæ pretium. CRA. Eodem die mortui sunt ambo: cæterum hæreditates ad Eunomium ac Tharsyclem devenerunt, quorum uterq; cognatus illis erat: atqui de his nihil prædixerant divini, futurum ut tale quippiam accideret. Etenim cum Sicyone Cirrham versus navigarent, me-

dio

dio in cursu, obliquo orto lapige, eversa
navi perierunt. DIOG. Rectè factum :
at nos cùm in vita essemus, nihil ejus-
modi alter de altero cogitabamus. Neq;
enim ego unquam optabam ut morere-
tur Antisthenes, quo nimirum baculus
illius (erat autem illi firmus ex oleastro
factus) ad me rediret hæredem : neq; tu
Crates, opinor, desiderabas, ut me mor-
tuo, in possessionum mearum successio-
nem venires, putà dolii ac peræ? in qua
quidem lupini Cœnices inerant duæ.
CRA. Neq; enim mihi quicquam istis re-
bus erat opus, imò ne tibi quidem, Dio-
genes : siquidem quæ ad rem pertine-
bant, quæq; tu ab Antisthene, ego à te
tandem jure hæreditatis, accepi, ea ni-
mirum multò sunt potiora, multoq; splen-
didiora, quàm Persarum imperium.
DIOG. Quænam sunt ista quæ dicis?
CRAT. Sapientiam, inquam, frugalita-
tem, veracitatem, loquendi audaciam,
vivendi libertatem. DIOG. Per Jovem
memini me in istiusmodi opum hæredi-
tatem Antistheni successisse, tibi que eas
longè etiam majores reliquisse. CRAT.
Verùm reliqui mortaliū hoc possessio-
num genus aspernabantur, neque quis-
quam nos ob spem potiundæ hæredita-
tis obsequiis captabat, sed ad aurum om-
nes intendebant oculos. DIOG. Nec in-
juria; neq; enim habebant quò faculta-
tes ejusmodi à nobis traditas acciperent,
quippe qui tanquam putria marsupia de-
liciis deffluebant. Quo fiebat, ut si quan-
do quis in illos infundat vel sapientiam,

vel dicendi libertatem, vel veritatem, effluat illicò perstillérque, fundo, quod immissum est, continere non valente: cuiusmodi quiddam & Danaï Virginibus aiunt accidere, dum in dosium pertusum haustam aquam important: at iidem aurum dentibus & unguibus, omnique viservabant. CRAT. Proindè nos hîc quæque nostras possidebimus opes: illi simul atque huc venerint, obolum duntaxat secum ferent, ac nè hunc quidem ulterius quàm ad portitorem.

Dialogus 18.

Alexandri, Annibalis, Minois, & Scipionis.

ALEX. **M**E tibi, ô Libyce, præponi par est; præstantior enim sum. ANNIB. Imò verò me. ALEX. Judicet ergo Minos. MIN. At quinam estis? ALEX. Hic est Annibal Carthaginensis: ego autem Alexander Philippi filius. MIN. Per Jovem, utrique gloriosi. Sed quâ de re vobis altercatio est? ALEX. De præstantia, dicit enim is sese meliorem quàm me ducem exercitûs fuisse: ego verò, quemadmodum omnes sciunt, non hoc solum, sed omnibus fermè, qui ante meam æratem fuère, in re militari præstantiorem me esse affirmo. MINOS. Dicat ergo uterq; vicissim. Tu verò, Libyce, primûs verba facito. ANNIB. Unum hoc

hoc m
guam
Alexan
mè lau
princip
nam gl
ipsi fac
igitur
primun
tum a
atq; op
tiberos
Et cum
omnem
civitate
gavi, &
tus sum
ut ann
portuer
minibu
nec An
me fing
sed me
contra
lites fo
nios exp
am per
audenti
verò acc
& fortu
amplia
Darium
à patern
luit, &
tulit, &
minavit

hoc me juvat, quòd & hic Græcam linguam didicerim, ut neq; etiam hac in re Alexander me superet. Porro illos maxime laude dignos assero, qui cum parvi à principio fuere, propria virtute ad magnam gloriam evasere, potentésq; per se ipsi facti, & principatu digni habiti. Ego igitur cum paucis quibusdam Hispaniam primum invadens, cum sub fratre præfectum agerem, maximis rebus idoneus, atq; optimus judicatus sum. Ibi tum Celtiberos cepi, & Galatas. Hesperios divici. Et cum magnos montes transcendissem, omnem Eridanum percurri, multasque civitates everti, & planam Italiam subjugavi, & usque ad suburbia Romæ grassatus sum; totq; uno die Romanos occidi, ut annulos eorum modis mensurari oportuerit, & ex cadaveribus pontes fluminibus fecerim. Atq; hæc omnia peregi, nec Ammonis dictus filius, neq; Deum me fingens, aut matris insomnia narrans: sed me hominem fatebar, pugnabamque contra duces prudentissimos & contra milites fortissimos. Nec Medos aut Armenios expugnaram, qui, antequam quispiam persequatur, fugiunt, & facile cuivis audenti victoriam tradunt. Alexander verò acceptum à patre imperium auxit, & fortunæ quodam impetu usus multum ampliavit. Qui postquam miserum illum Darium in Isso & Arbelis devicit, cepitq; à paterna virtute degenerans, adorari voluit, & ad Medorum delicias sese contulit, & amicorum cæde convivium contaminavit, & interficientibus opem tulit.

Ego autem pariter patriæ dominatus sum : quæ cum me revocaret, hostium magnâ classe adversus Libyam navigante, statim parui, meque hominem privatum dedi, & damnatus æquo animo rem tuli. Atque hæc egi barbarus cum essem, omnisq; Græcanicæ disciplinæ expers, & neque Homerum, ut hic, edidici; neq; Aristotele sophistâ magistro eruditus fui, sed solum meâ naturâ optimâ sum usus. Hæc sunt quibus me meliorem Alexandro esse putò. Quod si præstantior sit iste, quoniam diademate revinctum caput habuit, id decorum forsan apud Macedones est; non tamen ob id præstantior hic videri debet generoso viro & Imperatore bono, qui mentis sententiâ magis quàm fortunâ est usus. MINOS. Hic certè orationem neque ignavam, neque ut Libycum hominem decebat dixit: tu verò, Alexander, quid ad hæc dicis? ALEX. Oportet quidem, ô Minos, homini adeò temerario nihil respondere. Sola enim te fama satis edocere potest, qualis ego Rex, qualis hic latro fuerit. Adverte tamen, an parùm ipsum superaverim, qui cum adolescens adhuc essem, rem aggressus, regnum obtinui turbatum, & de patris interemptoribus supplicium sumpsi. At cum Thebas subvertissem, toti Græciæ terror fui ab ea dux electus. Neq; dignum putavi, Macedonum regno me contentum esse, quod pater reliquerat, sed totum terrarum orbem cogitatione volvens; durum existimans, nisi rerum omnium

nium d
mecum
duxi, &
vici: &
pi. Den
rat, ven
infinito
hæc, ô
uno di
Charon
sed rat
se trans
sum pe
nerari r
rum &
ad Indo
termini
phantes
duxi.
sperner
quitum
munera
verò D
dum il
magnit
me cre
morti
Prusian
pessimo
quo pa
quia no
fidiâ &
aut cl
quonia
mihi v
admise

nium dominus essem ; paucos quosdam
mecum agens, in Asiam exercitum tra-
duxi, & apud Granicum magnâ pugnâ
vici : & Lydiam, Ioniam, & Phrygiam ce-
pi. Deniq; subjugato quicquid obvium e-
rat, veni Ißsum, vbi Darius me expectabat,
infinitos exercitus secum agens. Post
hæc, ô Minos, vos ipsi scitis, quot ad vos
uno die mortuos miserim. Dicit enim
Charon, tunc sibi scapham non suffecisse,
sed ratibus compositis, illorum plerosq;
se transportasse. Atq; hæc confeci meip-
sum periculis opponens, & in pugna vul-
nerari non timens. Et, ut quæ apud Ty-
rum & Arbelas gesta sunt omittam, usq;
ad Indos veni, atque Oceanum mei regni
terminum feci, & illorum hominum ele-
phantes cepi, ac Porum captivum ab-
duxi. Scythas verò homines certè non
spernendos, Tanaim transiens, magna e-
quitum pugnâ vici : ac amicos meos re-
muneravi, inimicos autem ultus sum. Si
verò Deus hominibus videbar, parcen-
dum illis erat, rerum à me gestarum
magnitudine adductis, ut tale quid de
me crederent. Denique, ego Rex adhuc
morti concessi, hic autem in exilio apud
Prusiam Bithynium, ut crudelissimo &
pessimo homini conveniens erat. Nam
quo pacto Italos vicit, omitto dicere ;
quia non virtute, sed malitia atque per-
fidia & dolis id peregit, nunquam justus
aut claritudinis alicujus memor. Sed
quoniam delicias mihi objecit, oblitus
mihi videtur eorum quæ apud Capuam
admiserit, cum, meretricibus deditus,
vis

vir ille mirabilis, belli gerendi occasiones voluptatibus prodidit. Ego verò nisi, ea quæ sub Occidente sunt parva ratus, ad orientem me impulissem, quidnam adedè magni præstitissem? qui Italiam absque sanguine cepi, ac Libyam, omnemq; eam oram usque ad Gades sub potestatem redegi. Sed hæc ego tantâ contentione digna non putavi, præsertim jam antea illis perculsis, ac dominum agnoscantibus. Dixi. Tu verò, Minos iudica. Nam & hæc è multis protulisse fatis est. SCI. Nè prius quàm me quoque audiveris. MIN. Quisnam & cujas es, vir optime, qui dicendi copiam poscis? SCI. Scipio Romanus Imperator, qui Carthaginem delevi, & Afros magnis præliis devici. MIN. Quid igitur & tu dicis? SCI. Alexandro quidem minorem esse me, Annibale autem præstantiorem, ut qui ipsum victum persecutus fuerim, & ad turpem fugam compulerim. Quomodo ergo non impudens iste videatur, qui cum Alexandro sese compareret, cui nè ipse quidem Scipio, qui istum devici, comparare me ausim? MIN. Per Jovem æqua dicis, Scipio: quapropter primus quidem iudicetur Alexander, deinde post illum tu, arque tum, si placet, tertius hic Annibal, quippe qui nec ipse contemnendus existat.

DIOG.

que, pe
Vides n
est, si,
DIOG.
tiebatur
annon t
ALEX
Ammor
issem. D
lia mul
consuet
sum fu
editum
tum Ph
existim
& ipse
video,
nios ill
DIOG.
cium,
quaqua
quod n
creden
cuiam
quisti?
Diogen
vebar,
quicqu
quod
di. Se

Dialogus 14.

Diogenis & Alexandri.

DIOG. **Q**uid hoc rei est, Alexander, *Irridetur*
 itane defunctus es tu quo- *Alexandri*
 que, perinde atque nos omnes? ALEX. *superbia,*
 Vides nimirum, Diogenes, nec mirum *quia mor-*
 est, si, homo cum fuerim, defunctus sim. *talis cum*
 DIOG. Num igitur Ammon ille men- *esset divi-*
 tiebatur, cum te suum esse filium diceret, *nos tamen*
 annon tu Philippo patre prognatus eras? *honores*
 ALEX. Haud dubiè Philippo, nam si *sibi passus*
 Ammone progenitus fuisset, non obi- *sit exhiberi,*
 issem. DIOG. Atqui de Olympiade simi-
 lia multa ferebantur: Draconem cum eà
 consuetudinem habuisse, & in lecto vi-
 sum fuisse, deinde te ex hoc concubitu
 editum in lucem venisse: porro decep-
 tum Philippum, qui se patrem tuum esse
 existimaret. ALEX. Audieram quidem
 & ipse ista, quemadmodum tu; at nunc
 video, neque matrem, neque Hanimonios illos vates, sanè quicquam dixisse.
 DIOG. Attamen istud illorum menda-
 cium, Alexander, ad res gerendas haud-
 quaquam tibi fuit inutile; propterea
 quod multi præ metu sese submiserint,
 credentes te Deum esse Sed dic mihi,
 cuiusnam tam ingens illud Imperium reli-
 quisti? ALEX. Id equidem ignoro,
 Diogenes, celerius enim è vita submo-
 vebar, quàm ut esset otium de illo
 quicquam statuendi, præter id unum,
 quod moriens Perdiccæ annulum tradi-
 di. Sed agè, quid rides, Diogenes? DIO.
 Quid-

Quidnam aliud quàm quod memini quid Græci fecerint cùm nuper tibi ad-
epto Imperio adularentur, principemq;
ac ducem adversus barbaros deligerent,
nonnulli verò in duodecim Deorum nu-
merum referrent, ac templa ædificarent,
& sacra facerent tanquam Draconis filio?
Sed illud mihi dicito, ubi te sepelierunt
Macedones? ALE. Nunc in Babylone
jaceo tertium jam diem; porro Ptole-
mæus ille fatelles meus, si quando detur
otium ab hjs rerum tumultibus, qui nunc
instant, pollicetur in Ægyptum depor-
taturum me, atq; inibi sepulcrum, quo
videlicet unus fiam ex Diis Ægyptiis.
DIOG. Non risero, Alexander, qui qui-
dem te videam etiam apud inferos desi-
pientem, sperantemq; fore ut aliquando
vel Anubis fias, vel Osiris? Quin tu spes
istas omittis, ô divinissime; neq; enim fas
est reverti quenquam qui semel transmi-
serit paludem, atq; intrâ specûs hiatum
descenderit, propterea quod neq; indili-
gens est Æacus, neq; contemnendus Cer-
berus. Verùm illud abste discere perve-
lim, quo feras animo, quoties in mentem
tibi redit, quantâ felicitate apud superos
relictâ, huc sis profectus, putâ corporis
custodibus, satellitibus, satrapis, tum au-
ritanta vi, ad hoc populis qui te adora-
bant prætereâ Babylone, Bractris: imma-
nibus illis belluis, dignitate, gloriâ: dein-
de quod eminebas conspicuus, dum vecta-
reris, dum amiculo candido caput habe-
res revinctum, dum purpuram fibulis
substrictam gestares; nunquid hæc te dis-

cruciant,

cruciant, quoties recursunt animo? Quid lachrymaris, stulte? an non id te sapiens ille docuit Aristoteles, nè res eas quæ à fortuna profisciscantur, stabiles existimares? ALEX. Sapiensne ille cùm sit assentatorum omnium perditissimus? Sine me solùm Aristotelis facta scire, quàm multa à me petierit, quæ mihi scripserit: deinde quemadmodum abusus sit meâ illâ ambitione, quâ cupiebam eruditione cæteris præstare, cùm mihi palparetur interim, ac prædicaret me, nunc ob formam, tanquam & ipsa summi boni pars quædam esset: nunc ob res gestas atq; opes; nam has quoque in bonorum numero collocandas esse censebat, nè sibi vitio verteretur, quòd eas acciperet. Planè præstigiosus vir ille quidem erat, ac fraudulentus, ô Diogenes: quanquam illud fructûs scilicet ex illius sapientia fero; quòd nunc perinde quasi summis de bonis excrucior, ob ista quæ tu paulò antè enumerasti. DIOG. At scin' quid facies? ostendam tibi molestiæ istius remedium. Quandoquidem hîc veratrum non provenit, fac ut Lethæi fluminis aquam avidis faucibus attrahens bibas, iterumq; ac sæpius bibas, atq; eo pacto desines de bonis Aristotelicis discruciarî. Verùm enim Clitum etiam illum, & Callisthenem video, cùmq; his alios complures raptim huc sese ferentes, quò te discerpant, pœnâsque sumant ob ea quæ quondam in illos commisisti. Quare fac in alteram hanc ripam te conferas, & crebrius, ut dixi, bibas.

Alexandri

Dialogus 20.

Alexandri & Philippi.

PHIL. **N**on igitur nunc te filium esse meum inficiaberis, nam si Ammonis fuisses, mortem non obiisses.

ALEX. Neque verò nescius eram, pater, Philippi Amyntæ me esse filium, sed quia ad res gerendas sic mihi visum erat conducere, commento hoc usus sum vaticinii.

PHIL. Quid ais? Conducibile id tibi visum est, ut vatibus fallendum te exponeres?

ALEX. Non istuc, sed me formidârunt barbari, nullûsque viribus meis restitit, cùm putarent sibi adversus Deum præliandum. Itaque facilius ipsos Imperio meo subdidi.

PHIL. Quos tu igitur tanto conatu dignos unquam vicisti? qui cum timidis illis arculis, peltariis ac gerris vimineis pugnare solitis semper congressus es. Sed opus erat egregium Græcos armis domare, Bœotios, Phocenses, Athenienses. Præterea Arcadum pediatum, equitatum Thessalûm, Eleorum jaculatores, Mantineos Peltis instructos, vel Thracas, vel Illyrios, vel etiam Pæonas subjugare, hæc ardua sunt. An verò nescis, ut Medos, Persas, Chaldæos autem conspicuos, & delicatos homines, ante te, duce Clearcho, decies mille viri bello adorti expugnârint, non sustinentes illos ad manum venire, sed antequam emissum fuisset telum, fugientes?

res? ALEX. At vero Scythæ, Pater, & Indorum elephantes, non est contemnendum opus. Et tamen neque concitatis inter ipsos intestinis odiis, neque per prodicionem mihi venundari passus sum victoriam. Nec unquam pejeravi, nec quippiam pollicitus fefelli, fidemve solvi victoriæ gratiâ. Adde, quod & Græcorum alios sine sanguine cepi, Thebanos autem fortassis ipse audisti, quomodo aggressus fuerim. PHIL. Novi hæc omnia ex Clito, quem tu jaculo transverberatum inter epulas interfecisti, eo quod me, collatis utriusque rebus gestis, laudare ausus fuisset. Tu verò & Macedonicam chlamydem abjiciens, candyn, (Persicum amictum) induisti (ut aiunt) & tiaram rectam imposuisti, & à Macedonibus, viris utique liberis, adorari voluisti. Et quod maxime omnium erat ridiculum, hominum abs te Victorum mores imitatus es. Omitto enim dicere quæcunque alia commisisti, quod viros doctos in leonum claustra inclusisti, & tales nuptias peregisti, atque Hephæstionem supra modum amasti. Unum est quod solum laudo abs te gestum, quod à Darii uxore, formâ præstante, abstinueris, & genitricis illius, atque filiarum, curam suscepereis, opus certè Regium. ALEX. Sed in subeundis periculis alacritatem non laudas, pater; ut, cum apud Oxydracas primus intra mœnia desilii, totque vulnera accepi? PHIL. Non laudo, Alexander: Non quod non decorum esse

esse putem vulnerari quandoque Imperatorem, & in subeundis periculis prætentare viam, sed quod ex re tua illud minimè erat. Etenim pro Deo habitus, si quando vulnus acciperes, teque bello viderent raptim efferri, sanguine manantem, & vulnus mœrentem, spectatoribus hæc erat ridendi argumentum. Adde quod Ammon præstigiator, & mendax vates arguebatur, & ipsius prophetæ, adulatores. Ecquis risum continuisset, conspicatus Jovis filium animo deficientem, & medicorum ope indigentem? Nunc verò cum jam virâ functus es, non multos esse putas, qui fictionem illam irrideant, & maledictis carpant, cum Dei cadaver porrectum stratum, putridum jam & tumidum juxta corporum omnium morem vident? Cæterum quod ais, Alexander, tibi fuisse conducibile, quò facilius rerum potireris, id profectò multum tibi gloriæ ex benè etiam ac strenuè gestis eripuit. Nam Diis longè inferiora agere visus es. ALEX. Haudquaquam de me istud sentiunt mortales, sed cum Hercule me & Baccho, comparabilem statuunt. Nam & Aornum, à neutro etiam illorum subactum, ego solus cepi. PHIL. Vides ut ista tanquam Ammonis filius dicis? quando cum Hercule & Baccho teipsum comparas: & ut non erubescis Alexander, nec arrogantiam dediscis, nec teipsum cognoscis, nec jam mortuus sapiſ.

ANTI

dixisti
bobus
Phœnic
diceret
inopi c
ret mul
defunct
minis v
culosun
cum pr
Peleï fi
roum o
lia de
omnibu
planè c
de ad l
licuisset
mortem
At, ô
eorum
esset pr
licem
bam.
inutilis
quàm
mine c
nus hor
ma illa
Sed jac
similes,

Dialogus. 21

Achillis & Antilochi.

ANTI. **Q**Uænam sunt illa, Achilles, quæ tu Ulyssi jam primum dixisti de morte, nec generosa, nec ambobus tuis præceptoribus, Chirone & Phœnice, digna? Etenim audiebam cum diceres te malle rusticam vitam agendo, inopi cuipiam, cui victus non suppetere multus, operam locare, quàm omnibus defunctis imperare. Hæc certè ignavi hominis verba, Phrygem quempiam meticulosum, atque vitæ amatorem immodicum pronunciare forsitan decuisset. Sed Pelei filium & in adeundis periculis heroum omnium alacerrimum, tam humilia de se cogitare, pudendum valde, & omnibus in vitâ præclarè ab ipso gestis planè contrarium. Nam cum in Phthiotide ad longam usq; senectam regnare tibi licuisset, sed citra gloriam, lubens tamen mortem gloriosam prætulisti. ACHIL. At, ô Nestoris fili, tunc ignarus eram eorum quæ hîc sunt, & utrum eorum esset præstantius nesciebam; itaque infelicem illam gloriolam vitæ anteponebam. Atqui jam tandem intelligo quàm inutilis illa sit, etsi sint apud Superos qui quàm maximè res præclarè gestas carmine celebrent: mortuorum autem unus honor est omnium. Sed neque forma illa, Antiloche, neque vires adsunt. Sed jacemus omnes sub eadem caligine similes, & alii ab aliis nihil discrepantes.

Nec

Nec me Trojanorum manes verentur, nec Græcorum venerantur, sed exquisita est juris æquabilitas, similisque alter alteri defunctus, sive ignavus, sive strenuus fuerit. Hæc sunt quæ angunt, & ob quæ doleo; quòd non potius vivo, & operam loco. ANTIL. Quid agat quispiam? naturæ namq; visum est, ut omnes omnino moriantur. Itaq; par est te legi obtemperare, nec statutis discrucari. Præterea vidésne quot è sociis circa te simus? paulò post & Ulysses adveniet. Afferat autem solatium societas in fendis malis, & quod non solus ea patiaris. En tibi Herculem, Meleagrum, & alios admirandos viros, qui quidem (ni fallor) haudquaquam in vitam videntur redituri, si quis eos ad inopes & victu indignos mittat, ut illis pro mercede serviant. ACHIL. Sociorum hæc quidem admonitio est: verùm haud scio quo pacto eorum, quæ in vita aguntur, memoria me excruciat. Arbitror autem & vestrùm unumquemq; ità affici. Si verò non palàm confiteamini, hoc nequiores estis, quod tacitè hujusmodi toleratis. ANT. Non equidem, Achilles, sed longè tibi præstamus: quippe quod intelligimus quàm sit inutile de iis rebus verba facere. Silere enim & æquo animo sustinere omnia, concessum est nobis, nè eadem optantes, tecum nos ipsos risui exponamus.

Dialogus

MEN.

stagno
enecor,
es atq;
bens b
ens? T
bam,
propius
do hau
effluxit
inter di
modo
linquat
pateris,
ipsum,
enim r
poterat
Cæteru
aut siti
qui ho
ma, p
MEN.
quand
quid h
Num
At eq
neque
migre
dem
cui ge
pus.

Dialogus 22.

Menippi & Tantali.

MEN. **Q**uid ejulas, ô Tantale? aut quid tuam deploras fortunam, stagno imminens? TAN. Quoniam siti enecor, Menippe MEN. Usq; adeò piger es atq; iners, ut non vel pronus incumbens bibere nôris; vel cavâ volâ hauriens? TAN. Nihil profecero si procumbam, refugit enim aqua, simul atq; me propiùs admoveri senserit: quòd si quando hausero, oriq; coner applicare, priùs effluxit quam summa rigem labia. Atq; inter digitos effluens aqua, haud scio quomodo rursus manum meam aridam relinquat. MEN. Prodigiosum quiddam pateris, Tantale: verùm dic mihi istuc ipsum, quorsum opus est bibere? corpus enim non habes; nam illud quod esurire poterat, aut sitire, in Lydia sepultum est. Cæterùm tu, cùm sis anima, qui posthac aut sitire queas aut bibere? TAN. Atqui hoc ipsum supplicii genus est, ut anima, perinde quasi corpus sit, ità sitiat. MEN. Agè, hoc ità habere credamus, quandoquidem affirmas te siti puniri. At quid hinc acerbi tibi poterit accidere? Num metuis nè potûs inopia moriari? At equidem haud video alteros inferos, neque locum alium in quem morte demigret quispiam. TAN. Rectè tu quidem dicis, verùm hoc ipsum supplicii genus est, sitire, cùm nihil sit opus. MEN. Desipis, Tantale, & uti

uti verum tibi fatear, non alio potu videris egere quàm veratro mero ; nam diversum quiddam pateris iis quos canes rabiosi momorderint, ut qui non aquam quemadmodum illi, sed sitim horreas. TAN. Nè veratrum quidem recusarim bibere, Menippe, si liceat modo. MEN. Bono sis animo, Tantale, certum habens nunquam fore, ut vel tu, vel reliquorum manium quispiam bibat. Nec enim fieri potest, quanquam non omnibus, quemadmodum tibi, pœna adjudicata est, ut sitiant, aquâ illos non expectante.

Dialogus 23.

Menippi & Æaci. &c.

MEN. **P**ER Plutonem, ô Æace, expone mihi, quæ apud Inferos sunt omnia. ÆAC. Haud facilè, Menippe, omnia. Verùm quæ summatim & veluti per capita indicari possunt, hæc accipe. Hic quidem, quod cerberus sit, nôsti. Deinde portitorem hunc nôsti, qui te trajecit ; præterea & lacum, & Pyriphlegethontem jam vidisti, cùm ingressus es. MEN. Novi hæc, & præterea te aditûs custodem. Etiam Regem ipsum vidi, & Furias. Homines verò priscos, quæso, ostende, & maximè eos qui inter cæteros nobiliores fuère. ÆAC. Hic quidem Agamemnon est, ille autem Achilles. Rursum hic Idomeneus qui propius affidet ; deinde Ulysses : Postea Ajax & Diomedes, & cæteri Græcorum præstantiss.

stantissimi. MEN. Papæ, Homere ! ut
 tibi Rhapsodiarum tuarum capita humi
 projecta jacent, ignobilia atque informia,
 pulvis omnia, & nugæ meræ, caduca ve-
 rē capita. Sed hic, Æace, quisnam est ?
 ÆAC. Cyrus est. Ille autem Cræ-
 sus, & juxtā ipsum Sardanapalus. Ultra
 hos autem Midas, & deinde ille Xerxes.
 MEN. Et te, ô sceleste, tota exhorruit
 Græcia, jungentem pontibus Helleston-
 tum, & per ipsos montes navibus trajice-
 re affectantem ! Qualis vero & ipse Cræ-
 sus est ? Cæterum, Sardanapalo, quæso,
 hanc, Æace, permitte ut demulceam ca-
 put, inflicto colapho. ÆAC. Nequaquam.
 Comminueres enim ipsi calvariam, mu-
 liebris ac fragilis adeò cum sit. MEN.
 Attamen amplexabor illum, utpote pla-
 nē semivirum. ÆAC. Cæterum visne
 tibi ostendam & doctos illos ? MEN.
 Per Jovem etiam. ÆAC. Primus en-
 hic tibi Pythagoras est. MEN. Salve,
 Euphorbe, sive Apollo, sive denique
 quodcunque voles. PYTH. Itā sanē, &
 tu utique, Menippe. MEN. Quid ? an-
 non amplius aureum istud femur habes ?
 PYTH. Non, sed agē, cedo si quid man-
 ducabile tibi habet pera ista. MEN. Fa-
 bas habet, quare nihil hīc est quod tu
 manducare queas. PYTH. Da modò.
 Nam hīc apud manes alia sunt dogmata.
 Didici enim nihil hīc fabis & parentum
 testiculis inter se simile esse. ÆAC.
 Porro hic Solon est, filius Execestidis :
 præterea ille Thales & juxta ipsos Pit-
 tacus & cæteri illi : Septem omnes
 sunt,

sunt, vt vides. MEN. Læti hi sunt, Æace, soli, atque alacres, præter cæteros. Sed hic opplerus cinere, tanquam subcinericius panis, hic crebris pustulis efflorescens, quisnam est? ÆAC. Empedocles, ô Menippe. MEN. Semicoctus ab Ætnâ monte huc profectus Æace? O æripes optime, quid, obsecro, acciderat tibi, cur te ipsum in foramina Ætnæ injiceres? EM. Insania quædam, Menippe. ME. Non per Jovem, sed inanis quædam gloriæ affectatio, & fastus, & multa dementia. Hæc te conflagrare fecerunt, unâ cum ipsis crepidis, cum dignus minime esses. Veruntamen nihil tibi commentum istud profuit, deprehensus enim es & ipse mortuus. Cæterum, Socrates ille, Æace, ubi locorum tandem est? ÆAC. Cum Nestore ac Palamede ille plerumque nugatur. MEN. Cuperem tamen videre ipsum, sicubi locorum hîc foret. ÆAC. Vidésne calvum illum? MEN. At omnes hic calvi sunt; quare omnium æquè nota hæc fuerit. ÆAC. Simum istum dico. MEN. Etiam hoc simile omnium est: nam & simi omnes sunt. SOCRAT. Méne quæris, Menippe? MEN. Etiam, Socrates. SOCRAT. Quo pacto res Athenis se habent? MEN. Multi juniorum Philosophari se profitentur. Ac habitum certè ipsum & incessum si quis aspiciat, summi Philosophi sunt, iidemque permulri. Cæterum autem vidisti opinor, qualis & Aristippus huc ad te venerit, & Plato ipse; alter quidem olens unguenta, alter autem in Sicilia,

lia, tyr
me qui
quispi
pertine
isse vir
visse ha
dicere)
cebam
onem q
MEN.
SOC.
& Clini
quonian
formoso
aliud, q
Sed huc
videtur
sum eni
illos ha
denda h
diam. A
quis m
Pleraque
quando
as licet,

MEN.
I
dam int
dic mihi
tes, cur
est autem

lis, tyrannis adulari doctus. SOC. At de me quid sentiunt? MEN. Beatus, Socrates, quispiam es, quod ad hujusmodi res utiq; pertinet: omnes itaq; te admirabilem fuisse virum existimant, atq; omnia cognovisse hæc (debet enim, opinor, verum hîc dicere) cum nihil scires. SOC. Et ipse dicebam hæc ad illos, sed illi tum simulationem quandam eam rem esse putabant. MEN. Sed quinam isti sunt circà te? SOC. Charmides, Menippe, & Phædrus, & Clinia filius ille. MEN. Euge Socrates, quoniam & hîc artem tuam exerces, nec formosos istos negligis. SOC. Quid enim aliud, quod quidem suavius sit, agerem? Sed huc propius nobiscum recumbe, si videtur. MEN. Non, per Jovem. Ad Cræsum enim & Sardanapalum adeo, propè illos habiturus. Videor non pauca ridenda habiturus, cùm plorantes illos audiam. ÆAC. Et ego quoq; jam abeo, ne quis mortuorum clam nobis aufugiat. Pleraque autem alia videbis, Menippe, quando iterum conveniemus. MEN. Ab eas licet, nam & hæc, Æace, vidisse sufficit.

Dialogus 24.

Menippi & Cerberi.

MEN. **H**Eus Cerbere, quandoquidem mihi tecum cognatio quædam intercedit, cùm & ipse sim canis, dic mihi per Stygem qualis esset Socrates, cum huc descenderet? Verisimile est autem te, Deus cum sis, non latrare
D modò,

modò, verùm etiam, humano more loqui, si quando velis. CER. Cum procul adhuc abesset, Menippe, visus est constanti atque imperterrito adire vultu; perinde quasi mortem nihil omninò formidaret, ranquam hoc ipsum vellet iis, qui procul à specûs ingressu stabant, ostendere: verùm simul atq; despexit in hiatum, videritq; caliginem hanc, simulq; ego cunctantem illum attonito mordens pede correptum detraxi; infantium ritu ejulabat, suòsq; deplorabat liberos, nihilq; non faciebat in omnem speciem sese convertens. MEN. Non igitur ille erat sophista, neque verè æquo animo fuit. CER. Non cæterum ubi videt id esse necesse, audaciam quandam præ se ferebat, quasi verò volens id esset palurus, quod alioqui volenti nolenti tamen omninò fuetat ferendum, videlicet, quò spectatoribus esset miraculo. Equidem illud in totum de viris istiusmodi verè possem dicere, ad fauces usque specûs intrepidi sunt ac fortes, porrò intus cum sunt, nihil mollius neque fractius. MEN. Cæterum ego quonam animo tibi visus sum subisse specum? CER. Unus mortalium, Menippe, descendisti, ut tuo dignum erat genere; & prior te Diogenes, propterea quòd neutiquam coacti, nec intrusi intrastis, verùm ultronei, ridentes, atque omnibus plorare renunciantes.

CHA.

tibi vo

inquam

MEN.

eo qui

piam,

MEN.

equidem

CHA.

impurif

eliso b

CHA.

gratis t

meo no

tradider

per Jove

etiam d

CHA.

Quin ig

facis, na

habeo q

nescieba

MEN. S

bebam.

erat mo

gloriabe

MEN.

dem & G

pui, & v

lavi. CH

reddas o

Dialogus 25.

Charontis & Menippi. Sc.

CHA. **R**edde naulum, scelestè. MEN
 Vociferare, si quidem istuc
 tibi voluptati est, Charon. CHA Redde,
 inquam, quod pro traiectione debes.
 MEN. Haudquaquam aufetre queas ab
 eo qui non habet. CHA. An est quis-
 piam, qui nè obolum quidem habeat?
 MEN. Sitne alius quispiam prætereà,
 equidem ignoro, ipse certè non habeo.
 CHA. Atqui præfocabo te, per Ditem,
 impurissime, ni reddas. MEN. At ego
 eliso baculo tibi comminuam caput.
 CHA. Num ego te tam longo trajectu
 gratis transvexero? MEN. Mercurius
 meo nomine tibi reddat, ut qui me tibi
 tradiderit. MER. Bellè mecum agatur
 per Jovem, si quidem futurum est, ut
 etiam defunctorum nomine persolvam.
 CHA R. Haud omittam te. MEN.
 Quin igitur vel hujus gratià perge, ut
 facis, navim trahere, quanquam quod non
 habeo quàm auferas? CHA. At tu
 nesciebas quid tibi fuerit apportandum?
 MEN. Sciebam quidem, verùm non ha-
 bebam. Quid igitur? ideòne mihi non
 erat moriendum? CHA. Solus ergo
 gloriaberis te gratis fuisse transvectum?
 MEN. Haud gratis, ô præclare, siqui-
 dem & sentinam exhausti, & remum arri-
 pui, & vectorum omnium unus non eju-
 ravi. CHA. Ista nihil ad naulum: obolum
 reddas oportet, neque enim fas est secus

fieri. MEN. Proinde tu me rursus in vitam revehe. CHA. Bellè dicis, nimirum ut verbera etiam ab Æaco mihi lucrificiam. MEN. Ergò molestus nè sis. CHA. Ostende quid habeas in perâ. MEN. Lupinum si velis, & Hecatæ cœnam. CHA. Unde nobis hunc canem adduxisti, Mercuri? tum qualia garriebat inter navigandum? vectores omnes irridens, ac districtis incessans, & solus cantillans, illis plorantibus. MER. An ignoras, Charon, quem virum transvexeris? planè liberum, cuique nihil omninò curæ sit. Hic est Menippus. CHA. Atqui si unquam posthac te recepero—MER. Si receperis? ô præclare, bis quidem recipere non possis.

Dialogus 26.

Diogenis & Mausoli.

DIO. **O**HE tu Car, quare tam insolens es, réque dignum censes qui nobis omnibus anteponare? MAU. Primum regni nomine, ô Sinopenfis: quippe qui Cariæ imperaverim universæ; prætereà Lydiæ quoque; gentibus aliquot: tum autem & insulas nonnullas subegerim, Miletum usque; pervenerim, plerisque; Ioniæ partibus vastatis. Ad hæc formosus eram ac procerus, ac bellicis in rebus prævalidus. Postremò, quod est omnium maximum, in Halicarnasso monumentum erectum habeo singulari magnitudine, quantum videlicet defunctorum alius nemo possidet, neque pari etiam pul-

pulchri
que eq
forman
adèd u
facile
videor
ferri?
ob form
MAU
DIOG
vires ja
est, ad
præcell
dicere
meæ sit
riter tu
pariter
sumus,
antibus
ac saxa
jactare
ostenta
dam ap
quid h
egregi
lud co
atque; n
pressus
ducunt
solus a
inquant
cruciat
tem ve
vit, ac
quiden
in Hal

pulchritudine conditum, viris scilicet atque equis pulcherrimo è saxo ad vivam formam absolutissimo artificio expressis, adeò ut vel fanum aliquod simile haud facillè quis inveniat. Num injuriâ tibi videor has ob res mihi placere atque efferi? DIOG. Num ob imperium, ais, ob formam, atque ob sepulchri molem? MAU. Per Jovem, ob hæc, inquam. DIOG. Atqui, ô formose Mausole, neque vires jam illæ, neque forma tibi jam adest, adeò ut siquem arbitrum de formæ præcellentiâ delegerimus, haudquaquam dicere potis sit, quamobrem tua calvaria meæ sit præferenda: siquidem utraq; pariter tum calva, tum nuda, utriq; dentes pariter ostendimus, pariter oculis orbatifumus, pariter naribus simis ac sursum hiantibus deformati. Cæterum sepulchrum ac saxa illa pretiosa Halicarnasseis forsitan jactare licebit, & hospitibus gloriæ causa ostentare, tanquam qui magnificam quandam apud se structuram habeant; verum quid hic commoditatis ad te redeat, vir egregie, nequaquam video, nisi forsitan illud commodum vocas, quòd plus oneris atq; nos sustines, sub tam ingentibus saxis pressus. MAU. Itane nihil illa mihi conducunt omninò, planèq; pares erunt Mausolus ac Diogenes? DIO. Imò haud pares, inquam, vir clarissime, nam Mausolus discruciabitur quoties earum rerum in mentem veniet, quibus in vita frui consuevit, ac Diog. interim eum ridebit. Atq; ille quidem de suo illo monumento, quod est in Halicarnasso, memorabit, ab uxore Artemisia

miſiâ atq; ſorore parato; contrâ Diogenes ne id quidem ſuo de corpore novit, nunquid habeat ſepulchrum. Neq; enim illi res ea curæ eſt, verùm apud viros excellentiſſimos ſui memoriam famâmq; reliquit, ut qui vitam peregerit viro dignam tuo monumento, Caron abjectiſſime, celiſiorem, ac tutiore in loco ſubſtructam.

Dialogus 27.

Nirei, Therſitæ, & Menippi.

NIR. **E**Ecce, profeſſò, Menippus hic judex erit, uter noſtrum ſit formoſior. Dic, Menippe, an non tibi videor formâ præſtantiôr? MEN. Imò, quiam ſitis, priùs arbitror indicandum; nam hoc, opinor, ſcitu eſt opus. NIR. Nireus ac Therſites. MEN. Uter Nireus, uter Therſites? Nondum enim vel hoc ſatis liquet. THER. Jam unum hoc vinco, quod tibi ſum ſimilis, neq; tantopere me præcellis, quantopere te cæcus ille Homerus extulit, unum omnium formoſiſſimum appellans: quin ego ſaſtigiatò vertice, rariſq; capillis, nihilo te inferior viſus ſum arbitror. Jam verò tempus eſt uti pronuncies, Menippe, utrùm altero formoſiorem æſtimes. NIR. Mirum ni Aglaia Charopéque prognatum, qui vir pulcherrimus unus omnibus è Graiis Ilium veni. MEN. Atqui non item ſub terram, opinor, pulcherrimus veniſti, verùm oſſa tua aliis ſunt ſimilia: porrò cal-

varia

varia h
dignol
molic
hanc h
percon
inter C
Tu qu
ea ſped
in præ
id tem
tanden
pe? M
formol
ros æq
THER

MEN.

taſſe m
Menip
vides,
MEN.
nebat,
CHI.
pruden
cundu
Quid
cémqu
nippe
ego ne
dam e

varia hoc uno insigni à Thersitæ calvariâ dignosci possit, quòd tua delicata est; molliculam enim ac neutiquam virilem hanc habes. NIR. Attamen Homerum percontare, quâ specie tum fuerim, cùm inter Græcorum copias militarem. MEN. Tu quidem somnia mihi narras: at ego ea specto quæ video, quæque tibi adsunt in præsentia; Cæterum ista nôrunt qui id temporis vivebant. NIR. Quid igitur tandem? an non ego formosior, Menippe? MEN. Neq; tu, neq; quisquam alius formosus hoc loco: siquidem apud Inferos æqualitas est, parésque sunt omnes. THER. Mihi quidem vel hoc sat est.

Dialogus. 28.

Menippi & Chironis.

MEN. **E**Quidem exaudivi, Chiron, te, Deus cùm esses, tamen optasse mortem. CHI. Vera ista audisti, ô Menippe, planèque mortuus sum, sicuti vides, cum mihi licuerit immortalem esse. MEN. At quænam te mortis cupido tenebat, rei vulgo nimirum inamabilis? CHI. Dicam apud te, virum non imprudentem. Non erat mihi ampliùs jucundum immortalitate frui. MEN. Quid? an injucundum erat vivere, lucemque tueri? CHI. Erat, inquam, Menippe: nam quod jucundum vocant, id ego neutiquam simplex, sed varium quiddam esse arbitror. Verùm cum ego sem-

per viverem, iisdemq; fruerer, sole, luce, cibo, tum horæ eadem recurrerent, reliqua item omnia, quæcunq; contingunt in vita, reciproco quodam orbe redirent; atq; alii alias per vices succederent, satietas videlicet eorum me cepit. Neq; enim in eo voluptas est sita, si perpetuò fruaris iisdem, sed omninò in permutando posita est. MEN. Probè loqueris, Chiron. Verùm quo animo fers ea, quæ apud inferos habes, posteaquam ad hæc tanquam ad potiora te contulisti? CHI. Haud suaviter, Menippe, siquidem æqualitas ipsa quoddam habet admodum populare. Nihil autem interest, utrum in luce quis agat, an in tenebris. Præterea, neq; sciendum est nobis, quemadmodum apud superos, neq; esuriendum; sed ejusmodi rerum omnium egentiâ caremus. MEN. Vide, Chiron, nè tibi ipsi contradicas, nève eodem tibi recidat oratio. CHI. Quamobrem istuc ais? MEN. Quoniam si illud tibi fastido fuit, quod in vita semper iisdem similibusq; rebus utendum erat; cum hic iridem similia sint omnia, eundem admodum parient fastidium, at de integrò tibi quærenda erit vitæ commutatio, atq; hinc quópiam aliam in vitam demigrandum. Id quod arbitror fieri non posse. CHI. Quid igitur faciendum, Menippe? MEN. Illud nimirum, uti sapiens cum sis, quemadmodum opinor, & vulgò prædicant, presentibus rebus sis contentus, boniq; consulas quod adest, neq, quicquam in his esse putes, quod ferri non queat.

Dialogus.

DIO.

non, o
ingressi
eos qui
quiqua
genes.
dum fr
lachry
supplic
dere, &
impell
resupin
commo
ponam
huc de
videris
dicturu
nobisc
ipso
dives,
præfē
dorus
nibus
nam, v
mebat
rebat.
querat
ob au
Cithæ
ca El

Dialogus 29.

Diogenis, Antisthenis, & Cratetis.

DIO. **O**Cium nunc agimus, Antisthenes, & tu Crates: quare cur non, obsecro, imus deambulatum rectà ad ingressum & fauces orci, ut ibi spectemus eos qui descendunt, quinam sint, & quid quisque eorum agat? ANT. Eamus, Diogenes. Etenim spectaculum hoc jucundum fuerit, videre alios quidem ipsorum lachrymari, alios autem, ut dimittantur, supplicare: quosdam autem ægrè descendere, & quanquam cervicem urgente ac impellente Mercurio, reluctari tamen, & resupinos obniti, nullà necessitate aut commodo suo. CRA Ego verò etiam exponam vobis quæ ipse vidi in via, quando huc descendebam. DIO. Expone, Crates: videris enim quædam omninò risu digna dicturus esse. C R A. Cùm alii multi nobiscum descendebant, tum verò inter ipsos maximè nobiles, Ismenodorus ille dives, ex nostris, & Arsaces Medorum præfectus, & Orætes Armenius. Ismenodorus igitur (occisus enim fuerat à latronibus circa Cithæronem, quando Eleusinam, ut arbitror, proficiscebatur) & gemebat, & vulnus in manibus præ se ferebat, liberos suos parvos, quos reliquerat, indentidem vocando, sibique ipsi ob audaciam succensendo, qui cum Cithæronem transisset, ac illa loca circa Eleutheras deserta, ac bellis vasta-

ta peragrasset, non amplius quam duos servos secum adduxisset, idq; etiam cum phialas quinq; aureas, & cymbia quatuor secum haberet. Arfaces autem (senior enim jam erat, & per Jovem, pro Barbarico illo ritu, facie non adeo inhonestâ) graviter ferebat atq; indignabatur, quod pedibus incederet, volebatq; sibi equum suum adduci. Nam & equus unâ cum eo mortuus fuerat, unâ plagâ ambobus transfossis à Thracensi quodam scutato, in eo prælio, quod cum rege Cappadocum ad Araxem fluvium commissum fuerat. Nam Arfaces quidem infesto cursu in hostem ferebatur, longè, ut quidem ipse narrabat, ante alios evectus. Thrax autem expectato illo subsistens, ac scutum præ se tenens, venientem Arfacis hastam excutiendo divertit: ipse autem submissâ parumper sarissâ suâ, & equum & insidentem illum transverberat. ANT. Sed quo pacto fieri potuit, Crates, ut uno ictu ambos transverberaret? CRAT. Facillimè, Antisthenes. Nam ille quidem cursu ferebatur, contum quendam viginti cubitalem prætentum habens; Thrax autem ubi peltâ objectâ plagam excussisset, & jam cuspis ipsum prætervecta esset, in genu procumbens excipit sarissâ venientis impetum, ac equum sub pectus vulnerat: quo mox præ furore ac vehementiæ cursus seipsum transadigente, eâdem hastâ, etiam Arfaces, per inguina utring; ad nates usque penetrante, transfoditur. Intellegis nimirum quo pacto acciderit, cum non viri, sed equi magis hoc opus fuerit.

Verun-

Veru
ampl
vole
auter
modu
que f
do po
dis o
derin
tur,
inced
sum
profr
Mero
cymb
rideb
huc
sum
ad cy
hi lo
Inter
chrys
ego v
lectal
tu A
itiner
ille f
carn
rat, &
desce
à pu
pis a
seips
mife
nè a
nuis

Veruntamen indignabatur ille, quòd non ampliore honore quàm cæteri habebatur, volebátq; eques huc descendere. Oroetes autem privatus quispiam erat, atque admodum debilis pedibus: quippe qui neque stare humi, nedum incedere ullo modo poterat. Accidit autem hoc prorsus Medis omnibus, ut postquam ab equis descenderint, veluti qui super spinas ingrediuntur, summis pedum digitis vix atq; ægrè incedant. Quamobrem, cum per seipsum humi dejectus jaceret, neque ullo prorsum pacto resurgere vellet, bonus ille Mercurius sublatum in se hominem ad cymbam usq; portavit, ego verò sequens ridebam. A N T. Et ego porro quando huc descendebam, neq; admiscui meipsum cæteris, sed relictis plorantibus illis, ad cymbam accurendo, præoccupavi mihi locum, quo commodiùs navigarem. Inter navigandum verò, alii quidem lachrymabantur, alii autem nauseabant: ego verò inter ipsos sedens admodum oblectabar. DIOG. Tu quidem, Crates, & tu Antisthenes, hujusmodi sortiti estis itineris comites. Mecum autem Blepsias ille foenerator, ex Piræo, & Lampis Arcarnan, qui mercenarios milites ductaverat, & Damis dives ille Corinthius, simul descendebant. Quorum Damis quidem à puero veneno interemptus fuerat, Lampis autem ob amorem Myrtii meretricis, seipsum jugulârat; Blepsias verò fame miser periisse dicebatur, & apparebat fanè adhuc pallidus suprâ modum, ac tenuis maximè. Ego verò, quanquam antea

tea noram, interrogabam tamen quo pacto quisq; mortuus esset. Ac Damidi quidem accusanti filium, Non injusta verò, inquam, passus es ab illo, qui talenta cum haberes coacervata mille, ac ipse in deliciis viveres, annos 90 natus, adolescenti illi 18 annos nato, quatuor obolos suppeditabas. Tu verò Acarnan, (gемebat enim & ille, ac devovebat Myrtium) quid amorem incusas, & non potius te ipsum? qui hostes quidem haud unquam perhorrueris, sed te ultrò periculis offerendo, ante alios in praelium descenderis; à puellâ verò vulgari illâ, fictisq; lachrymis ac suspiriis, generosus ipse tu captus fueris. Nam Blepsias quidem ipse sese accusat ob nimiam stultitiam, quòd pecuniâ videlicet custodierit hæredibus nullâ necessitudine sibi conjunctis, dum in perpetuum victurum esse vanus ipse se putat. Verùm mihi quidem non vulgarem voluptatem præbuerunt tunc lamentantes isti. Sed jam circa fauces sumus. Aspicere nos illuc oportet, atque à longè contemplari advenientes. Papæ! multi certè, & varii, omnesq; lachrymantes, præter recens natos istos & infantes. Quin & ætate nimia confecti illi lugent. Sed quid hoc? num philtro aliquo vitæ tenentur? Istum igitur decrepitem interrogare lubet. Quid ploras, heus tu, tam provectâ ætate mortuus? Quid indignaris, bone vir, præsertim cum senex huc adveneris? Eccubi Rex fuisti? MEN. Haudquaquam. DIO. Verùm satrapa? MEN. Neq; hoc. DIO. Num igitur dives fuisti, ideoq; male

lè te hab
ac volu
MEN. Non
citer non
difficilen
queritar
liberis c
parum o
piebas c
dem; d
grave &
nex, &
tem: &
hujus. P
bus dica
tantope
ipsam m
remediu
quæ sec
jam, ne
qui hinc
ca fauce

AGA. C
nosq; o
sti, quic
tè neq;
nisset l
qui dig
socium
di ince
Meritò

Je te habet, quod relictis multis deliciis ac voluptatibus mori coactus fueris? MEN. Nihil tale, sed annos quidem circiter nonaginta natus fui, vitam autem difficilem egi, arundine & lineâ victum quæritans, ultrâ modum egenus ac pauper, liberis carens, & prætereâ claudus quoq; & parùm oculis videns. DIO. Et vivere cupiebas cùm talis esses? MEN. Certè quidem; dulcis enim erat lux: mori autem grave & horrendum. DIO. Deliras, ô senex, & juveniliter te geris erga necessitatem: & hoc, cùm sis equalis portitoris hujus. Proinde quid jam de adolescentibus dicamus quando etiam decrepiti isti tantopere vivere cupiunt, quos decebat ipsam mortem etiam confectari, tanquam remedium quoddam eorum malorum quæ secum fert senectus? Sed abeamus jam, ne quis & nos suspicetur tales esse, qui hinc aufugere cupiamus, quando circa fauces hîc nos oberrare viderit.

Dialogus 30.

Ajaci & Agamemnonis.

AGA. **S**I tu, dum furore correptus fuisti, Ajax, teipsum interfecisti, nôsq; omnes membratim concidere putâsti, quid Ulysssem accusas? Ac paulò antè neq; aspicere ipsum voluisti, cùm venisset huc vates consulturus, neq; alloqui dignatus es virum commilitonem ac socium; sed superbè admodum ac grandî incedens gressu, præteriisti. A J A X. Meritò, Agamemnon. Ille enim mihi

hi furoris hujus autor extitit, ut qui solus mecum pro armis judicio contendere ausus fuerit. A G A. An verò dignum censebas te, qui absq; adversario, absq; pulvere, ut dicitur, superares omnes? AJAX. Quidni? in tali utique causa. Nam armatura ea cognationis quodam jure ad me pertinebat, cum fratris mei patruelis certè fuerit. Deinde vos cæteri, qui multò quàm ille præstantiores eratis, detrectastis certamen, & concessistis mihi certaminis præmia. Iste autem Laertes filius, quem ego sæpe in summo periculo servavi, cùm jam à Trojanis propè concideretur, melior me esse voluit, ac dignior qui armis illis potiretur. A G A. Accusa igitur, ô generose, Thetim, quæ cùm tibi debuisset armorum successionem ac hæreditatem, utpote cognato, tradere, in medium allata posuit ea. A J A. Haudquaquam, sed Ulyssem, ut qui solus sese mihi opposuerit. A G A. Ignoscendum, ô Ajax, est, si homo cum esset, appetivisset gloriam, rem dulcissimam, cujus gratia etiam nostrum quilibet obire periculum sustinet, præcipuè quando & vicit te postea, & hoc, Trojanis ipsis iudicibus. A J A. Novi ego quæ me damnarit, sed fas non est de Diis aliquid dicere. Ulyssem igitur aliud quàm odisse non possum, Agamemnon, non si ipsa mihi Minerva hoc imperet.

MIN. I
ur; fac
cerpatur
juxta T
dendum
Vos aut
eriter i
beatorum
justè in
Minos,
MIN. A
non con
fueris,
Convict
justè ob
que adn
pro mer
dere. S
Minos:
bo re.
quò deir
mus. S
utrùm v
stinatum
scilicet.
riter om
eadem a
MIN.
illi pare
cum pr

Dialogus 31.

Minois & Sostrati.

MIN. **P**Rædo hic quidem Sostratus in
 Pyriphlegethontem præcipite-
 tur; sacrilegus autem ille à Chimæra dis-
 cerpatur; Tyrannus verò iste, Mercuri,
 juxta Tytium in longum extentus, arro-
 dendum & ipse hepar præbeat vulturibus.
 Vos autem boni ac probi abite quàm ce-
 leriter in Campum Elysium, insulasque
 beatorum habitate, pro iis quæ rectè ac
 justè in vita fecistis. SOST. Audi, ô
 Minos, num tibi justa dicere videar?
 MIN. An ego denuò nunc audiam? An
 non convictus es, Sostrate, quòd & malus
 fueris, & tam multos occideris? SOST.
 Convictus quidem fui, sed vide num
 justè ob id supplicio afficiar? MIN. At-
 que admodum, si modo id justum est,
 pro merito quemque suo pœnam repen-
 dere. SOST. Attamen responde mihi, ô
 Minos: breve enim quiddam inrerroga-
 bo te. MIN. Dic, modò non prolixè,
 quò deinceps in cæteros dijudicare possi-
 mus. SOST. Quæcunque in vita egi,
 utrùm volens ea feci, an ità à Parcis de-
 stinatum mihi fuit? MIN. A Parca
 scilicet. SOST. Proinde & boni pa-
 riter omnes, & nos, qui mali videmur,
 eadem agimus, dum illi obsecundamus.
 MIN. Ità profectò, Clotho videlicet
 illi parentes, quæ unicuique injungit,
 cum primùm natus est, quæ agenda ipsi
 sunt.

sunt. SO. Si quis igitur vi compulsus ab alio occideret aliquem, cum non possit illi contradicere, à quo compellitur; ut, verbi gratiâ, si carnifex, aut satelles quispiam, alter judici parendo, alter tyranno, quendam cædis istius reum ages? MI. Liqueat reum agendum iudicem aut tyrannum. Quoniam neque ipsum gladium accusare possumus, subservit enim hic, tanquam instrumentum quoddam, animis atq; furori accommodatus illius, qui primò causam hanc præbuit. SO. Rectè sanè, ô Minois, laudo quòd hoc etiam exemplo, quasi quoddam auctario, locupletas. Si quis autem, mittente hero, veniat ipse, aurum vel argentum afferens, utrinam ea gratia haberi debet, aut utri beneficium hoc acceptum referendum est? MI. Ei qui milit, Sostrate: nam ille qui attulit minister tantum fuit. SO. Vidēsne, igitur, quàm injusta facis, dum supplicio afficis nos, qui ministri tantum fuimus eorum, quæ Clotho nobis imperavit? & rursus, dum honore prosequeris eos, qui in alienis bonis veluti dispensatores quosdam sese gesserunt. Non enim illud dicere quisquam poterit, quod contradicere, aut imperata detrectare licitum fuerit in iis, quæ cum omni prorsum vi ac necessitate imperata fuere. MI. Multa, ô Sostrate, & alia videas licet, minimè secundum rationem fieri, si diligenter expendas. Veruntamen tu ex hac quæstione hoc boni consequeris, quandoquidem non prædo solum, verum etiam Sophista quidam esse videris. Solve ipsam, Mercuri, néve deinceps amplius puniatur.

puniat
teros n

MEN:

redditu
est, Ca
fortè a
quid si
clava,
dus tan
nobis a
non vi
um spec
tur, su
clàm n
revixit
huc vir
nam ca
dibilis
me inci
venta, h
Siste, c
scender
quænar
ris infe
da, nec

Res,

u

Consu

PHIL

qui non

puniatur. Cæterùm illud vide, nè & cæteros manes similia interrogare doceas.

Dialogus. 32.

Menippus, seu Necyomantia.

Menippus, Phylonides.

MEN. **S**alve atrium, domûsq; vestibulum
mea. Ue te lubens aspicio, luci
redditus! PHIL. Nónne hic Menippus
est, Canis ille? Non herclè alius, nisi ego
fortè ad Menippos omnes hallucinor. At
quid sibi vult habitûs hujus insolentia,
clava, & lyra, & leonis exuviae? Adeun-
dus tamen est. Salve, Menippe. Unde
nobis advenisti? diu est quòd te in urbe
non vidimus. MEN. *Venio relictis mani-*
um specu, & nigris portis, ubi Orcus incolit-
tur, superis procul. PHIL. O Hercules,
clàm nobis Menippus vitâ functus est,
revixitq; denuò. MEN. *Non, sed me ad-*
huc vivum recepit Tartarus. PHIL. Quæ-
nam causa tibi fuit novæ hujus atq; incte-
dibilis peregrinationis? MEN. *Juventa*
me incitavit, atq; audacia, Quàm pro ju-
venta, haud paululum impotentior. PHIL.
Siste, ô beate, Tragica, & ab Jambis de-
scendens, sic potiùs simpliciter eloquere,
quænam hæc vestis, quæ causa tibi itine-
ris inferni fuit, cum alioqui neq; jucun-
da, neq; delectabilis sit via? MEN.

Res, dilecte, gravis me infernas egit ad-
umbras.

Consulerem manes ut vatis Tiresiai.

PHIL. Heus tu, atqui deliras, alio-
qui non hoc pacto caneres apud amicos
confar-

confarcinatis versibus. MEN. Nè mireris, amice, nuper enim cum Euripide atq; Homero versatus, nescio quo pacto versibus sic impletus sum, ut numeri mihi in os suâ sponte confluant. Verùm dic mihi quo pacto res humanæ sese habent in terris? & quidnam in urbe agitur? PHIL. Nihil vovi. Sed quemadmodum prius actirabant, rapiunt, pejerant, fœnerantur, usuras colligunt. MENIP. O miseri atque infelices! Nesciunt enim qualia de nostris rebus nuper apud Inferos decreta sunt, qualésq; sorte jacti sunt in divites istos calculi, quos per Cerberum nullo pacto poterunt effugere. PHIL. Quid ais? Novi ne aliquid apud Inferos nostris de rebus decretum est? MEN. Per Jovem, & quidem multa: verùm prodere non licet, neq; arcana quæ sunt revelare, nè quis fortè nos apud Rhadamanthum impietatis accuset. PHIL. Nequaquam, ô Menippe, per Jovem: nè invideas sermones amico. Nam apud hominem tacendi non ignarum, & initiatum prætereà sacris, edisseres. MEN. Dura profectò jubes, & neutiquam tuta: verùm tuâ gratiâ tamen audendum est. Decretum est ergò, divites istos ac pecuniosos aurum tanquam Danaën servantes abstrusum—

2. PHIL. Ne prius, ô bone, quæ sunt decreta dixeris, quàm ea percurras omnia, quæ abs te audire libentissimè velim. Quæ videlicet descensûs causa fuerit, quis itineris dux: deinde ex ordine, & quæ illic videris, & quæ audieris omnia. Verisimile est enim te, cum res pulchras vi-

dendi

dendi c
auditu
præter
in his t
te amic
am quæ
scensun
huc pu
atque H
rantes,
ipforum
adulteri
supplici
sororum
bona pu
ea affici
jam æta
jubente
neque
neque
exercere
stiti, in
rerem.
tavi mo
fuisse m
de ac l
legum l
conduc
3. Q
sum est
vocantu
rogarèq
rentur,
ac certa
cum re
profect

dendi curiosus sis, eorum quæ visu aut auditu digna videbantur, nihil omninò prætermisisse. MEN. Parendum etiam in his tibi est. Nam quid facias, urgente amico? Ac primùm sanè tibi expediam quæ res animum meum ad hunc descensum impulerit. Ego igitur, cum adhuc puer essem, audiremque Homerum atque Hesiodum seditiones ac bella narrantes, non semideorum modò, sed & ipsorum etiam Deorum; adhuc verò & adulteria eorum & violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsionem & fratrum, sororum nuptias: hæc meherculè omnia bona pulchrâq; putabam, & studiosè erga ea afficiebar. Postquam verò in virilem jam ætatem pervenirem, hinc leges rursus jubentes audio Poëtis apprimè contraria: neque videlicet adulteria committere, neque seditiones movere, neque rapinas exercere. Hinc igitur hæsitabundus constiti, incertus omninò quo me pacto gererem. Neque enim Deos unquam putavi mœchaturus, aut seditiones invicem fuisse moturos, nisi de his rebus perinde ac bonis judicassent. Neque rursus legum latores his adversa iussuros, nisi id conducere existimarent.

3. Quoniam igitur in dubio eram, visum est mihi hos adire qui Philosophi vocantur, atq; his me in manus dedere, rogarèque uti me utcunque liberet uterentur, vitæque viam aliquam simplicem ac certam ostenderent. Hæc igitur mecum reputans, ad eos venio, imprudens profectò quòd me *ex fumo* (ut aiunt) in
flammam

flammam conjicerem. Apud hos enim maximè diligenter observans, summam reperi ignorantiam, omniàq; magis incerta, adèd ut præ his illico mihi vel idiotarum vita jam aurea videretur. Alius etenim soli me jussit voluptati studere, atque ad eum scopum universum vitæ cursum dirigere : in ea ipsam sram esse felicitatem. Alius rursus omninò laborare, corpúsque fiti, vigiliis, ac squalore subigere, miserè semper affectum, contumeliisq; obnoxium assiduè, Hesiodi sedulò inculcans celebria illa de virtute carmina, & sudorem videlicet, & acclivem in verticem montis ascensum. Alius contemnere jubebat pecunias, earúmque possessionem indifferentem putare. Alius contrà, bonas ipsas etiam divitias esse pronunciabat. De mundo verò quid dicam ? de quo ideas, incorporeas substantias, atomos, & inane, ac talem quandam repugnantium invicem nominum turbam indies audiebam : & quod absurdorum omnium maximè fuit absurdissimum, de contrariis unusquisq; cum diceret, invincibiles admodum & probabiles sermones adferebat, ut nec ei qui calidum, nec ei qui frigidum idem prorsus esse contenderent, contrà quicquam hiscere potuerim : atq; id cùm tamen manifestè cognoscerem fieri nunquam posse, ut eadem res calida simul frigidàq; sit. Prorsum igitur tale quiddam mihi accidebat, quale solet dormitantibus, ut interdum capite annuerem, interdum contrà abnuerem. Præterèa quod multò erat istis absurdus, vitam eorum diligenter

ter obser
verbis p
Eos enim
cuniam
divitiis i
mercede
rum grat
verbis al
rationem
tatem ru
bant, cla
ter confi
stratus,
Aliquan
labar, qu
& celeb
atq; ver
4. Per
de rebu
tem, ut
aliquem
soribus
eos infe
ac myst
luc tutè
Optimè
horum
Tiresian
perdisc
sapiens
pientif
Ac stat
celerrim
Quò c
rum q
atq; ar

ter observans, comperi eam cum ipsorum
verbis præceptisq; summopere pugnare.
Eos enim qui spernendam censebant pec-
cuniam, avidissimè conspexi colligendis
divitiis inhiare, de scœnore litigantes, pro
mercede docentes: omnia deniq; nummo-
rum gratiâ tolerantes. Ii verò qui gloriam
verbis aspernabantur, omnem viæ suæ
rationem in gloriam referebant. Volup-
tatem rursus omnes fermè palàm incesse-
bant, clanculùm verò ad eam solam liben-
ter confluebant. Ergo hâc quoq; spe fru-
stratus, magis adhuc ægrè molesteq; tuli.
Aliquantulum tamen indè memet conso-
labar, quòd unà cum multis & sapientibus,
& celeberrimis viris ipse insipiensq; essem,
atq; verè adhuc ignarus oberrarem

4. Pervigilanti mihi tandem, atq; hisce
de rebus mecum cogitanti venit in men-
tem, ut Babylonem profectus, Magorum
aliquem ex Zoroastri discipulis ac succes-
soribus convenirem. Audieram siquidem
eos inferni portas, carminibus quibusdam
ac mysteriis aperire, & quem libverit, il-
luc tutò deducere ac rursus indè reducere.
Optimè ergo me facturum putavi, si cum
horum quopiam descensum paciscens,
Tiresiam Bœotium consulerem, ab eoque
perdiscerem (quippe qui vates fuerit, &
sapiens) quæ vita sit optima, quàmq; sa-
pientissimus quisque potissimùm elegerit.
Ac statim quidem, exsiliens quam poteram
celerrimè, Babylonem rectà contendi.
Quò cum venio, diversor apud Chaldæo-
rum quendam hominem certè sapientem,
atq; arte mirabilem, coma quidem canum,
admo-

admodumque promissâ barbâ venerabilem : nomen autem illi fuit Mithrobartzanes. Orans igitur obsecransq; vix exoravi, ut quâvis mercede veller, in illam me vitam deducere. Suspiciens vero me vir, primum quidem dies novem ac viginti cum Luna simul incipiens abluit ad Euphratem, mané Solem orientem versus perducens, ac sermonem quempiam longum mustitans, quem non admodum exaudiebam. Nam (quod in certamine præcones inepti solent) volubile quiddam atq; incertum proferebat, nisi quod quosdam visus est invocare demones. Post illam igitur incantationem ter mihi in vultum spuens, rediit rursus, oculos nusquam in obvium quendam deflectens. Et cibus quidem nobis glandes erant, potus autem lac atq; mustum & Choaspi lympa : lectus verò in herba sub dio fuit. At postquam jam præparati satis hâc diætâ sumus, medio noctis silentio ad Tigridem me fluvium ducens, purgavit simul atque absterxit, facèque lustravit ac squillâ, tum pluribus itidem aliis, & magicum simul illud carmen submurmurans, dein totum me jam incantans, ac nè à spectris læderer, circumiens, reducit domum, itâ ut eram, reciprocantem : ac reliquâ noctis parte navigationi nos præparavimus. Ipse igitur magicam quandam vestem induit, Medorum vesti ut plurimum similem : ac me quidem his quæ vides, ornavit, clavâ videlicet, leonis exuviis, atque insuper lyrâ. Jussit præterea ut nomen

nomem
dem nè
lystem,
O Meni
bitus au
Atqui p
tiguam
ante nos
runt, pu
ut facilit
nullo pr
or tragic
5. Jan
in flume
bimus. I
cymba,
rium der
ponentes
& ipsi
Ingredim
Arqui
ferimur,
ac lacun
conditur
in regio
lam, syl
descende
zanes) &
jugulam
gimus.
cem ten
murmur
mâ clau
convoca
cturnam
mulq; po

nomem si quis me roget, Menippum quidem nè dicerem, sed Herculem, aut Ulysses, aut Orpheum. PHIL. Quid ita, O Menippe? neq; enim causam aut habitum aut nominis intelligo. MENIP. Atqui perspicuum id quidem est, ac neutriquam arcanum. Posteaquam enim isti ante nos ad Inferos olim vivi descendunt, putavit, si me his assimularer, fore ut facilius Æaci custodias fallerem, atq; nullo prohibente transirem, utpote notior tragico admodum illo cultu emissus.

5. Jam igitur dies apparuit, cum nos in flumen ingressi, in recessum incumbimus. Parata siquidem ab illo fuerant, cymba, sacrificia, mulsæ, & in id mysterium deniq; quibuscunq; opus erat. Imponentes ergo omnia præparata, ita jam & ipsi

[ortus.

Ingredivimur tristes, lacrymisq; implemur ob-

Atqui aliquantisper quidem in fluvio ferimur, deinde in paludem delati sumus, ac lacum quendam, in quem Euphrates conditur. Tum hoc quoque transmissio, in regionem quandam pervenimus solam, sylvosam, atque opacam, in quam descendentes (præibat vero Microbarzanes) & puteum effodimus, & oves jugulamus, & foveam sanguine conspergimus. At magus interim accensam facem tenens, haud amplius jam summisso murmure, sed voce quàm poterat maximâ clamitans, dæmones simul omnes convocat, Pœnas, Erynnyes, Hecaten nocturnam, excelsamque Proserpinam: simulq; polysyllaba quædam nomina bar-

bara atque ignota commiscet. Statim ergo tremere omnia, & rimas ex carmine solum ducere, ac procul Cerberi latratus audiri, & jam res planè tristes fuit ac mœsta.

Umbrarum at timuit rex imis sedibus Orcus.

Ac protinus quidem Inferorum patebant pleraque, lacus Pyriphlegethon, ac Plutonis regia. Tum per illum descendentes hiatum, Rhadamanthum prope modum metu reperimus extinctum. At Cerberus primùm quidem latrabat, commovitq; sese. At cum ego lyram celerimè correptam pulsâsem, cantu statim sopitus, obdormivit: deinde posteaquam ad lacum venimus, tranare ferè non licuit. Jam enim onustum erat navigium, & ejulatu certè plenum. Vûlnerati quippe in eo navigabant omnes, hic femur, ille caput, alius alio quopiam membro luxatus, usq; adeò, ut mihi certè ex bello quopiam adesse viderentur. At optimus Charon, cum leonis videret exuvias, esse me ratus Herculem, recepit, trānsq; vexit libens: tum exeuntibus quoq; nobis monstravit semitam.

6. Sed quoniam jam eramus in tenebris, præcedit quidem Mithrobarzanes; ego autem à tergo continuus illi comes adhæreo, quoad in pratum maximum pervenimus asphodelo confitum, ubi certè circumfusæ undiq; mortuorum stridulae nos sequuntur umbræ. Tum paulò procedentes longiùs, ad ipsum Minois tribunal accessimus. Erat ipse quidem in so-

lio fortè
bant au
Ex alte
sti sunt
cebantu
licani,
hominu
tium. S
tores p
podagri
ferri po
sito. N
omnia c
ne dicu
tem nov
tores. P
sunt, ac
re? M
sti, qu
P H I.
igitur n
mus, ac
unt, qu
sanè qu
de vide
semper,
corporib
libet ex
cetum,
nas luitu
incendit
dignitat
se ferè
situram
detestatu
mortales

lio fortè quodam sublimi sedens. Astabant autem illi Pœnæ, mali Genii, Furia. Ex altera parte plurimi quidam adducti sunt ex ordine longo fune vincti. Dicebantur autem adulteri, lenones, publicani, adulatores, sycophantæ, ac talis hominum turba quodvis in vita patrantium. Seorsim autem divites, ac sceneratores prodibant, pallidi, ventricosi ac podagrici, quorum quisque vinctus erat, ferri pondere duorum talentorum imposito. Nos igitur astantes, & quæ fiunt omnia conspiciamus, & quæ pro defensione dicuntur auscultamus. Accusant autem novi quidam atq; admirabiles Rhetores. PHI. Quinam ergò hi, per Jovem, sunt, ac nè istuc quidem te pigeat dicere? MEN. Umbrasne unquam istas nosti, quas opposita soli reddant corpora? PHI. Omnino sanè. MENIP. Hæc igitur nos, cum primùm functi vitâ sumus, accusant; testantur, atque redarguunt, quicquid in vita peccavimus; & sanè quædam ex his dignæ admodum fide videntur, utpote nobiscum versatæ semper, nostrisque nusquam digressæ corporibus. Minos igitur, curiosè quemlibet examinans, impiorum relegabat in cœtum, pœnas ibi sceleribus suis dignas luiturum. In hos præcipuè tamen incenditur, quos opes, dum viverent, ac dignitates inflaverant, quique adorari se ferè expectabant, nimirum brevi perituram eorum superbiam fastûmque detestatus; quippe qui non meminissent mortales ipsi cum sint, sese bona quo-

E

que

que mortalia consequutos. At nunc splendidis illis omnibus spoliati, divitiis, inquam, genere, imperiis, nudi ac vultu demisso steterunt, tanquam somnium quoddam, humanam hanc felicitatem cogitantes, adeo ut hæc dum conspicerer nimis quam delectatus fuerim. Et si quem eorum fortè agnoveram, accedens quietè, aliquo modo submenvi qualis in vita fuerat, quantoperèq; fuerat inflatus, tum cum plurimi manè fores ejus obsidentes, pulsi interim exclusiq; à famulis, illius expectabant egressum. At ipse vix tandem illis exoriens, puniceus, aureus aut versicolor, felices ac beatos se facturum salutantes putabat, si pectus dexteramve porrigens permetteret osculandam. Illi verò audientes ista, molestè ferebant.

7. At Minos quiddam etiam judicavit in gratiam. Quippe Dionysium Sicilia tyrannum, multis & atrocibus criminibus & à Dione accusatum. & gravi Stoicorum testimonio convictum, Cyrenæus Aristippus interveniens (nam illum valde suspiciunt Inferi, ejusq; plurimum ibi valet autoritas) fermè jam Chimærae alligatum, absolvit à pœna, asserens illum eruditum nonnullos olim juvisse pecunia. Tum nos à Tribunali discedentes, ad supplicii locum pervenimus. Ubi, ô amici, multa, & miseranda audire simul ac spectare licuit. Nam simulac flagrorum sonus auditur, & ejulatus hominum in igne flagrantium, tum rotæ & tormenti catenæ; Cerberus lacerat, & Chimæra dilaniat, cruciabanturque pariter omnes

omne
divite
pœnit
dum
nuper
fese tu
bant a
spicieb
Grég; f
lim p
pauper
batur
crucia

8. S
aspexi
gravite
terrâ T
tegrun
tanden
pinus
mideos
tuorum
positan
ac mar
nidos,
& hos
efficaci
quemli
datis o
miles,
tenden
conside
lūmq;
vestigii
consiste
terrific

omnes, reges, servi, satrapæ, pauperes, divites, mendici; & jam scelerum omnes pœnitebat. Et quosdam quidem eorum, dum intuemur, agnovimus, videlicet qui nuper è vita discesserant. At hi prudentes sese tum occulebant, nostróq; subtrahebant aspectui: aut si nos aliquando respiciebant, id serviliter admodum abjectóq; faciebant. Atq; hi quidem quàm olim putas onerosi fastuosiq; in vita? At pauperibus malorum dimidium remittebatur, & cum interquievisset, denuò cruciabantur.

8. Sed illa quoq; quæ fabulis feruntur aspexi, Ixionem, Sisyphum, Phrygiúmq; graviter affectum Tantalum: genitúmq; terrâ Tityum, Dii boni, quantum? Integrum stratus agrum accupabat. Hos tandem prætereuntes, in campum irrupimus Acherusium, invenimusq; ibi semideos, heroídáq; & aliam simul mortuorum turbam, in gentes tribúsq; dispositam, alios quidem vetulos quosdam ac marcidos, atq; (ut Homerus ait) evanidos, alios verò juveniles, & integros, & hos potissimùm ob illam condiendi efficaciam Egyptios. Verùm dignoscere quemlibet haud-proclive fuit; adeò nudatis ossibus omnes erant invicem similes, nisi quòd vix tandem eos diu intendentes agnovimus. Quippe conferti considebant obscuri atq; ignobiles, nullúmq; servantes amplius pristinæ formæ vestigium. Cùm igitur multi simul ossi consisterent, invicem omnino similes, qui terrificum quiddam per cavos oculorum

orbes transpicerent, dentésq; nudos ostenderent, hæsitabam certè mecum, quoniam signo Thersitem à Nireo illo formoso discernerem, aut mendicum Irum à Phæacum rege, aut Pyrrhiam coquum ab Agamemnone. Nihil enim ampliùs veterum indiciorum eis permanfit, sed ossa fuerunt inter se similia, incognoscibilia, nullis inscripta titulis, nulliq; unquam dignoscenda.

9. Hæc igitur spectanti mihi persimilibus hominum vita pompæ cuiuspiam longæ videbatur, cui præsit, ac disponat quæq; Fortuna, ex his qui pompam agunt, diversos variósq; cuiq; habitus accommodans. Alium siquidem Fortuna deligens, regiis ornat insignibus, & tiaram imponens, & satellites addens, & caput diademate coronans. Alium servi rursus ornatum induit: hunc formosum effigiat, hunc deformem atq; deridiculum fingit, nam omnigenum, ut opinor, debet esse spectaculum. Quin habitus quorundam plerumq; in mediâ quoq; pompâ demutat, neq; perpetuò eodem finit ordine cultúq; progredi quo prodierant, sed ornatu commutato; Cræsum quidem coëgit servi captivique vestes induere: Mæandrium autem antè inter servos incedentem, Polycratis tyrannide ornat: & aliquantisper quidem eo cultu permittit uti. Verum ubi jam pompæ tempus præterit, apparatus quisque restituens, & cum corpore simul exutus amictu, qualis ante fuit, efficitur, nihilo à vicino differens. Quidam ta-

men

men
cultus
tur,
privat
paulis
nâ qu
strione
tio po
fiunt,
fors tu
crops
paulò
gredit
fuerit,
person
crepid
lat, ha
treo p
lius, f
sis, au
rathon
quema
batur.

IO.
magni
terram
nihilò
libet u
garis t
lum,
lebre
isses, i
despec
rum t
modi
re, qu

men ob inscitiam, cùm suos fortuna cultus exigit, ægrè ferunt atq; indignantur, tanquam propriis quibusdam bonis privati, ac non potius alienis, quibus paulisper utebantur, exuti. Quin in scenâ quoque vidisse te plerumque puto histriones istos tragicos, qui (ut fabulæ ratio poscit) modo Creontes, modo Priami fiunt, aut Agamemnones. Idémque (si fors tulerit) paulò antè tam graviter Cæcropis aut Eriçthei formam imitatus, paulò pòst servus, poëta Jubente, progreditur. At cùm fabulæ iam finis affuerit, quisque auratas illas vestes exutus, personam deponens, & descendens à crepidis pauper atque humilis obambulat, haud ampliùs Agamemnon ille Atreo prognatus, aut Creon Menœci filius, sed Polus filius Chariclei Suniensis, aut Satyrus filius Theogitonis Marathonijs. Sic se mortalium res habent, quemadmodum mihi tum spectanti videbatur.

I. PHIL. Dic mihi, Menippe, isti qui magnificos altòsq; tumulos habent super terram, & columnas, imagines, titulos, nihilónè sunt apud Inferos plebis quibuslibet umbris honoratiores? M. E. N. Nugaris tu quidem. Nam si vidisses Mausolum, Carem illum dico, Pyramide celebrem, fat scio, nunquam ridere desisses, ita in antrum quoddam abstrusum despectim abjectus est in reliquâ mortuorum turbâ delitescens. Hoc tantum commodi mihi videtur ex monumento referre, quòd imposito tanto pondere laborat.

rat magis & premitur. Nam cum Æacus, ô amice, locum cuiq; metitur (dat autem cui plurimum, haud ampliùs pedem) necesse est contentum decumbere, seseq; ad loci modum contrahere. At vehementiùs multò risisses, opinor, si reges hosce nostros, satrapasque vidisses apud eos mendicantes, & aut falsamenta vendentes, aut primas ipsas literas urgente inopiâ profitentes: & quemadmodum contumeliis à quovis afficiantur, atq; in faciem cædantur, perinde atq; vilissima mancipia. Itaq; Philippum Macedonem conspiciat, continere me certè non potui: ostensus est mihi in angulo quodam, detritos calceos mercede refarciens. Quin alios præterea multos erat videre mendicantes in triviis, Xerxes videlicet, Darius, ac Polycrates.

II. PHIL. Admiranda narras ista de regibus, penèque incredibilia. Socrates autem quid facit, ac Diogenes, & si quis est sapientum alius? MEN. Socrates profectò etiam ibi obversatur, omnesque redarguit: versantur autem cum illo Palamedes, Ulysses & Nestor, & si quis alius loquax mortuus. Adhuc equidem inflata sunt illi, & intumescunt exhausto veneno crura. At optimus Diogenes, Sardapalo vicinus Assyrio, Midæq; Phrygio, atq; aliis item pluribus ex istorum sumtuosorum numero manet, quos cum ejulantes audit, veteris fortunæ magnitudinem recogitantes, & ridet, & delectatur, ac supinus cubans ut plurimum cantat, asperâ nimis atq; injucundâ voce illorum

lorum
grè fere
tes de r

12. I

* — c
est, quò
esse san
nescio c
dicere.
ne pro
fabar, r
runt, l
mune
multos
sum m
de nun
rant.
postren
quos p
cta, v
assurge
dam h

QU
rentes,
bentes
cùm fu
eorum
poribu
sæ in
in tali
cem a
sempe

lorum ejulatus obscurans, adeò ut id ægrè ferentes, nec Diogenem ferre valentes de mutandâ sede deliberent.

12. PHIL. De his jam satis quidem :
* — cæterùm quodnam illud decretum est, quòd initio dixeras adversus divites esse sancitum ? MEN. Benè admones, nescio enim quo pacto, cum hac de re dicere proposuissem, ab instituto sermone procul aberravi. Dum igitur ibi versabar, magistratus concionem advocaverunt, his videlicet de rebus, quæ in commune conducirerent. Conspiciens ergò multos concurrere, commiscens meipsum mortuis statim, & ipse unus eram de numero eorum qui in concione aderant. Agitata sunt igitur & alia multa : postremò verò de divitibus negotium. In quos posteaquam plurima fuissent objecta, violentia, superbia, fastus, injuriæ, assurgens tandem ex populo Primas quidam hujusmodi decretum legit.

D E C R E T U M.

QUoniam, inquit, multa divites perpetrant in vita, rapientes ac vim inferentes, inopésq; omni modo despectui habentes ; visum est Senatui populoque ut cum functi vitâ fuerint, corpora quidem eorum pœnas cum aliis sceleratorum corporibus luant, animæ verò sursum remissæ in vitam, in asinos demigrent, donec in tali rerum statu quinquies ac vices decem annorum millia transegerint, asini semper ex asinis renati, onera ferentes,

atq; à pauperibus agitati : deinde ut liceat illis è vita excedere. Hanc sententiam dixit Calvarius patre Aridello, patriâ Manicensis, tribu Alibantiade. Hoc recitato decreto, approbaverunt principes, scivit plebs, adfremuit Proserpina, allatravit Cerberus. Sic enim rata, quæ Inferi statuunt, authenticâq; fiunt.

13. Quæ igitur in concione agebantur erant hujusmodi. Tum ego statim, cujus gratiâ veneram, Tiresiam adeo, atque illi re, uti erat, ordine narratâ, supplicavi, ut mihi diceret, quodnam optimum vitæ genus putaret. Hic verò subridens (est autem seniculus quispiam cæcus, pallidus, voci gracili) ô fili, inquit, causam tuæ perplexitatis scio à sapientibus istis profectam, haudquaquam idem invicem iisdem de rebus sentientibus; verùm haud fas est id tibi proloqui, siquidem Rhadamanthus interdixit. Nequaquam, inquam, ô patercule : sed dicamabò, neque me contemnas, qui in vita te etiam ipso cœcior oberro. Abducens ergo me, procul ab aliis auferens, ad aures mihi inclinans, *Optima est, inquit, idiotarum privatorumque vita, ac prudentior.* Ideo ab insipientia cessans alta cogitandi, & fines & principia inspiciendi, & vafros hosce syllogismos despuens, atque id genus omnia nugas æstimans, hoc solum in tota vita persequere, ut præsentibus bene compositis, minimè curiosus, nullâ re sollicitus, quam plurimum potes, hilaris vitam ridensq; traducas.

14.
phodel
igitur
inquar
mur, a
Ad hæ
breven
femita
gioner
sam, r
rum te
lumen
est, at
dicur;
cia. E
lutato
gustas
quo p

MER

lucem
Super
me ce
nam
studii
nis ex
scend
citra
illius
Dite
nave

14. Hæc cùm dixisset, rursus in Aphodelorum pratum sese corripuit. Ego igitur (nam & nunc vesper erat.) Age, inquam, O Mithrobarzane, quid cunctamur, ac non hinc rursus abimus in vitam? Ad hæc ille, Confide, inquit, O Menippe, brevem quippe, facilémq; tibi monstrabo semitam : & me protinus abducens in regionem quandam magis priore tenebricosam, manu procul ostendens subobscurum tenuéq; ac velut per rimam influens lumen : Illud, inquit, Trophonii templum est, atq; illac ad Inferos è Bœotia descenditur ; hâc ascende, atq; illico eris in Græcia. Ego igitur hoc sermone gavissus, salutato Mago, difficulter admodum per angustas antri fauces sursum repens nescio quo pacto in Lebadiam perveni.

Dialogus 33.

Charon, sive Contemplantæ.

MER. **Q**uid rides, O Charon? aut quid deserto navigio in hanc lucem advenisti, non admodum assuetus Superûm rebus interesse? CHA. Cupido me cepit, O Mercuri, videndi, & quænam in vita gerantur negotia, & quibus studiis teneantur : tum etiam quibus bonis exuti plorent omnes ubi ad nos descenderint. Neq; enim ex ipsis quisquam citra lachrymas trajicit. Quare exemplo illius Thessali adolescentis, commeatu à Dite impetrato, ut unum saltem diem à nave abesse liceret, in lucem ascendi, ac

E 5

mibi

mihi videor in ipso planè tempore in te incidisse. Nam peregrinus cū sim, fat scio te non gravari, quin ambulando me ducas, singulāq; demonstrēs, ut qui universa jam habeas comperta. MER. Non est otium, ô portitor. Nam ab eo jam nunc, negotium quoddam, quod ad mortalium statum pertinet, à Jove summo datum, expediturus. Ille autem ad iracundiam propensior est: ut planè verear nè cunctantem me vel totum vestræ sortis esse permittat, caligini videlicet addictum: vel quemadmodum nuper Vulcanum, ita & me correpto pede è summo dejiciat cœlo: nimirum quò & ipse pocillatoris munere fungens, claudicando risus moveam. CHA. Despicies ergò me temerè & indecorè in terra oberrantem, præsertim amicus & navigationis socius, tum & nostræ Reipublicæ ex parte legatus? Atqui conveniret, ô Maiæ proles, illorum te etiamnum meminisse, quòd te vel sentinam exhaurire, vel remum agitare nè unquam quidem jusserim. Quin ru interim, quanquam adèd robustus es humeris, in navigii dorso porrectus stertis, aut si quam fortè ex umbris loquacem offenderis, cum hac inter navigandum perpetuo confabularis: ego vero quantumvis senex, remigium agens duplex solus remigo. At te per patrem obsecro, ô charissime Mercuriole, nè me deseras: sed ut novo aliquo conspectu redeam, indica quænam in vitâ geruntur. Quòd si tu me reliqueris, nihil planè ab ipsis cæcis differre videbor. Ut enim illi lubrico gressu

per

per cali
lucem
mihi d
me m
verberu
hinc co
non fin
obsequ
as ubi
Princip
ex amu
portitor
fuerit r
oporteb
tibi ver
gere po
non D
licet lo
xeris r
qui po
stomac
obolun
via ips
consili
2. C
mum f
grinus
agatur
edition
cuncta
coelum
laborat
omnia
tibi, c
lacris
cender

per caliginem titubant, ità rursus ego ad lucem tibi hallucinabor : quin tu hanc mihi des gratiam, ô Cyllenie, perpetuo me mori futuro. MER. Hæc profectò res verberum mihi causa existit, adeò ut jam hinc commonstrationis hujus mercedem non sine tuberibus nobis fore prospiciam : obsequendum tamen. Quid enim facias ubi amicorum quispiam impellat? Principio ergo ut omnia singulatim & ex amussim conspicias, frustra laboras, ô portitor, nam hoc multorum annorum fuerit negotium : deinde me denunciari oportebit tanquam transfugam à Jove : tibi verò quò minùs mortis munia peragere posses, fuerit impedimento : neque non Ditis imperio detraxerit, cùm videlicet longo adeò tempore umbras adverbereris nullas. Publicanus quoq; Æacus, qui portorio colligendo præfectus est, stomachabitur, ut qui tanto tempore nè obolum quidem lucrifecerit. Verùm quia ipsa rerum capita videre possis, jam consilium erit nobis captandum.

2. CHA. Ipse, ô Mercuri, quid optimum factufuerit, videris ; ego verò peregrinus cùm sim in terra, quid rerum hîc agatur, nescio. MER. Breviter, ô Charon, editiore aliquo loco opus erit, ut inde cuncta queas prospicere. Cæterùm si in cælum subvolare tibi foret facultas, non laborarem, nam inde quasi ex specula omnia cespiceres accuratè. Cùm autem tibi, cui semper cum mortuorum simulacris commercium est, in Jovis regiam ascendere minimè liceat, jam tempus fue-

sic

rit excelsum aliquem montem disquirere.
CHA. Nōsti, O Mercuri, quæ ad vos inter navigandum dicere consueverim? Siquidem ubi & procellosus ventorum flatus obliquo velo incubuerit, ut sublimè tollatur fluctus, ibi vos, quæ est vestra imperitiâ, jubetis vel velum contrahere, vel pedem paulisper accommodare, vel etiam ipsius venti cursum sectari. At ego quietem vos agere jubeo: ego enim, quid optimum sit, non ignoro. Eodem, ergò, modo & tu, cùm sis gubernator, quæ tibi convenire visa fuerint, facito. Ego verò, ut est vectorum conditio, tacitus sedebo, per omnia tibi jubenti obsecundans.
MER. Rectè admones, O Charon, ipse enim, quid factu opus sit, sciero; ac speculam nobis idoneam invenero. Num ergo Caucasus idoneus, aut hoc altior Parnassus, aut utroq; eminentior Olympus ille? Atqui in Olympum mihi intuenti, non contemnendi cujusdam consilii in mentem venit. Verùm ad hanc rem tuo & labore & obsequio pariter erit opus.
CHA. Tuum ergo fuerit imperare, O Mercuri. Equidem pro mea virili in omnibus parere conabor.

3. **MER.** Homerus poëta dicit, Aloëi filios, cum & ipsi duo essent adhuc pueri, statuisse olim unâ cum radicibus Ossam evulsam Olympo superimponere: deinde & huic Pelion; quod arbitrarentur hoc pacto sufficientem se gradum & ascensum in cœlum habituros. Verùm hi adolescentuli, cum impii essent, audaciæ suæ pœnas dederunt; nos autem qui hæc in

Deorum

Deorum
 non i
 mon
 etiore
 spectu
 Merc
 dum
 Quid
 res, m
 dicās,
 Nequ
 quanc
 conti
 riâ;
 fabuli
 duob
 parav
 mont
 digio
 ignor
 unive
 meo
 illi A
 se on
 ret,
 justm
 etæ v
 ron,
 tes e
 vesti
 men
 meru
 borib
 um p
 Agē
 aut l

Deorum injuriam minimè molimur, cur non ipsi eâdem viâ ædificamus, montem monti agglomerando, quò videlicet exactiorem & commodiorem habeamus prospectum? CHA. Et duobus nobis, O Mercuri, vires sufficerent ad loco movendum vel Pelion, vel etiam Ossa? MER. Quidni, O Charon? an tu nos abjectiores, magisq; imbecillos infantulis illis judicâs, maximè cùm simus Dii? CHA. Nequaquam, sed res ipsa incredibilem quandam magnifici operis ostentationem continere videtur. MER. Non injuriâ; imperitus enim es, nec in poëtarum fabulis versatus. At egregius Homerus, duobus statim versibus accessum nobis paravit in cœlum, adedè facilè congestis montibus. Porro admiror hæc tibi prodigiosa videri, cùm tamen Atlanta non ignores, qui vel solus cœlum ipsum fert, universos nos sustinens. Sed & de fratre meo Hercule fortè audisti, quomodo ipsi illi Atlanti in officium successerit, ipsèq; se oneri, tantisper dum ille interquiesceret, supposuerit. CHA. Audio sanè hujusmodi: An autem vera sint, tu & poëtæ videritis. MER. Verissima, O Charon, alioqui cujus gratiâ viri illi sapientes eumentirentur; Itaq; primum Ossa vestibus eruamus, quemadmodum carmen præscribit, & ipse architectus Homerus: ——— *at super Ossam Pelion arboribus densum.* Vides, quàm citra negotium pariter, & quàm poëtice effecerimus? Agè, hâc mole conscensâ despiciam, num aut hæc faciant satis, aut plura superstruere

struere oporteat. Papæ ! quid hoc ? Hæremus adhuc in ipsa cœli radice. Etenim ab oriente sole vix Ionia & Lydia conspiciuntur : Ab occidente verò non amplius quàm Italia & Sicilia. Porro à Septentrione, ea solùm, quæ Istro adjacent, apparent. Illinc autem Creta : neq; hæc admodum apertè. Quare sicuti videtur, & Oetam transponere oportet, postremò omnibus superimponendus Parnassus. CHAR. Sic faciamus. At hoc solùm vide, nè plus æquo attenuando opus, ipsum tenuius fragiliùsque reddamus, ita ut tandem unà cum ipsa mole deturbati, Homericam illam ædificandi rationem nimis amaram experiamur, nimirum calvariis ex casu perfractis. MER. Bono animo es, ô Charon, res omnis in vado erit ; tu Oetam transpone, advolvatur & Parnassus. En iterum conscendam. Benè habet, cuncta jam conspicio : & tu nunc ascende. CHA. Manum mihi porrige, ô Mercuri, neq; enim parvam ac humilem molem me facis ascendere. MER. Si singula contueri gestis, ô Charon, hæc ambo consistere nequeunt, ut periculo vaces, & spectandi sis cupidus. Verùm hâc meâ dexterâ nitere, ac pedetentim scandendo, ne in lubrico pedem figas, cave. Nunc omni ex parte res benè se habet, cum & tu superâris. Jam verò quoniam bicipiti vertice prominet Parnassus, uterque altero occupato consideramus. Tu autem nunc oculis in orbem ducis, intueri universa.

4. CHA. Terram video amplam, ac
paludem

paludem
terram
vios &
Ad hæc
rum nie
læ sunt
Vides
effectum
Parnassus
tam cæ
ita ? CH
spicio n
urbes sc
in tabu
mines i
quantu
cum tu
spiceret
staretis
audire
MER. C
quidam
nam, o
inquit,
terim d
nescio
huic i
homine
staret.
magisq
censeo
malo r
tione
dendi
reddid
ro carn

paludem quandem ingentem, quæ undiq;
terram circumfluit. Tum montes ac flu-
vios & Cocyto & Phlegethonte ampliores.
Ad hæc, homines admodum exiles & ho-
rum nidulos quosdam. MER. Urbes il-
læ sunt, quos tu nidos arbitraris. CHA.
Vides quàm nihil nobis tanto labore sit
effectum? Quin frustra sede movimus
Parnassum unâ cum Castalia, tum & Oe-
tam cæterósq; montes omnes. MER. Quid
ita? CHA. Equidem è sublimi exactè de-
spicio nihil. Desiderium autem erat non
urbes solùm, neq; montes ipsos tanquam
in tabula depictos intueri, verùm & ho-
mines ipsos; tum quæ faciant, quæq; lo-
quantur, exaudire: haud secus ac prius,
cum tu obuius mihi factus ridentem con-
spiceres, ac quidnam riderem, percun-
tareris. Nam cum ridiculum quiddam
audirem, mirum in modum delectabar.
MER. Quidnam hoc erat? CHA. Cum
quidam ab amicorum quopiam ad cœ-
nam, opinor, vocatus esset, in posterum,
inquit, diem veniam maximè. Atq; in-
terim dum hæc diceret, tegula quædam,
nescio quo deturbante, à tecto in caput
huic irruens, ipsum necavit. Risi ergo
hominem ut qui promissa minimè præ-
staret. Sed & nunc quò magis audiam
magisque videam, descendendum mihi
censeo. MER. Quietus sis. Nam & huic
malo remedium invenero, atq; incanta-
tione quâdam ab Homero acceptâ, vi-
dendi aciem acutissimam tibi vel brevi
reddidero. Ac posteaquam pronunciave-
ro carmina ipsa, memor sis non ampliùs
hal-

hallucinari, verùm apertè cuncta intueri.

CHA. Dic solùm. ME.

*Dimovi nubem, visum quæ texerat ante,
Ut tandem agnoscas quæ sint hominesve
Deive.*

CHA. Quid est? MER. Annon jam vides? CHA. Mirum in modum; cæcus sanè Lynceus ille, si mecum componatur. Itaq; deinceps hoc primum me velim doceas, mihiq; percunctanti respondeas. Sed heus tu, vin' & ipsum me Homericis verbis tecum agere, quò videlicet intelligas, neq; ipsum me ab Homeri elegantia abhorre? MER. Unde tu, quæso, illius aliquid scire posses, nauta cum sis, & cum remis rem habeas? CHA. Vides, opprobria sunt hæc in arrem. At ego cum illum vita jam functum trajicerem, multa carmina recitantem audiui, quorum nonnulla adhuc in memoria hærent. Porro tempestas non mediocris tum nobis incubuit. Etenim posteaquam cantilenam quandam navigantibus non admodum prosperam neq; salutarem fuisset auspicatus, carminum vi impulsus Neptunus, & nubes convocavit, atq; tridente velut torynâ (instrumento, quo in olla aliquid teritur & agitur inter coquendum) injecto, cum fluctuum procellas excitavit, tum aliis multis turbis universum miscbat mare, adeò ut parum abfuerit quin tempestas, quæ unâ cum densa caligine imminebat, navem nobis subvertisset. Tum ergo & ille nauseabundus bonam carminum partem Scyllæ & Charybdi evomuit, & Cyclopi. MER. Non ergo

difficile

difficile
qua res

Crass

sp

Verti

an

MEL

ta; ap

raurum

stadium

causâ,

veheren

lonem

lam im

ctissimo

venerit

quâ cru

tum pro

harum

Nunc a

rum ges

sapit, a

de ipso

tem etia

ret? M

tur in r

fac, o M

to post

biscum

plius, ne

s. Sed

us ille v

tum ex

MER. C

qui imp

ant, ad l

difficile fuit ex tanto vomitu paucula aliqua reservare. CHA. At dic mihi,

Crassus & ille quis est, vir magnus, conspicuusque,

Vertice sublimi, atque humeris latissimus amplius?

MER. Milo Crotoniates hic est athleta; applaudunt autem ei Græci, quod taurum sublatum solus per medium ferat stadium. CHA R. At quanto justiori causâ, ô Mercuri, ipsum me laudibuse. veherent, qui paulò post ipsum tibi Milonem quantus est, correptum in naviculam imponam? nempe ubi à morte invictissimo adversario luctâ superatus ad nos venerit, quando nec ipse planè intelliget quâ cruris implicandi ratione sit dejectus: tum profectò nobis plorabit recordatus & harum coronarum, & hujus applausûs. Nunc autem quia, propterea quòd taurum gestârît, est admirationi, grandia sapit, ac mirificè sibi placet. Quid ergo de ipso arbitrabimur? Num quod mortem etiam aliquando sibi imminere spectet? MER. Quid? ille mortis recordaretur in tanto flore? CHA. Missum hunc fac, ô Mercuri, risum nobis hæud ità multo post exhibiturum, quandò videlicet nobiscum navigans ne culicem quidem amplius, nedum taurum ferre poterit.

§. Sed illud tu mihi dicas velim, quis alius ille vir gravis, nec tamen Græcus, quantum ex peregrino habitu conjici potest? MER. Cyrus, ô Charon, Cambyxis filius, qui imperium, quod olim Medi obtinebant, ad Persas transtulit. Atq; idem Assyri-

os nuper devicit, & Babylonem expugnavit. Ad hoc exercitum in Lydiam traducere jam parat, hoc jam in animo destitans, ut Cræso superato imperium habeat in omnes. **CHA.** At Cræsus ubi tandem ille? **MER.** Illorsum oculos defleste in magnam illam arcem, quæ triplici muro est septa, Sardis illæ. An non Cræsum ipsum vides in aureo sedentem solio, ac cum Solone illo Atheniensi differentem? Vis auscultemus quâ de re verba faciant? **CHA.** Volo, ô Mercuri. **CROES.** O hospes Atheniensis, qui jam divitias nostras vidisti, thesauros scilicet, & quantum nobis auri sit rudis, tum & aliam suppellectilem pretiosam, dic mihi, quemnam omnium hominum felicissimum arbitraris? **CHA.** Quid tandem dicet Solon? **MER.** Bono sis animo, nihil ingenerosum, O Charon. **OLON.** Felices quidem admodum pauci. Verùm ex his, quos ego novi, Cleobim & Bitonem sacerdotis filios arbitror foelicissimos extitisse. **CHA.** Argivæ sacerdotis hic dicit, qui nuper postquam matrem vehiculo insidentem ad sacrarium usque ipsi jugum subeuntes adduxissent, è vivis statim excesserunt. **CROE.** Esto, & habent illi felicitatis primas. At quis tenebit secundas? **OLON.** Tellus Atheniensis, qui præterquam quod benè vixit, mortem etiam pro patriâ obire non recusavit. **CROE.** Ego verò, O scelus, non tibi videor felix esse? **OLON.** Nondum, O Cræse, statui, quòd nec dum ad vitæ metam pervenires. Rectissimus

mus enim
mors ipsi
feliciter
O Solon
nam cy
te cenies

6. Sec
tit? aut
Aureos
mercede
tribit. Et
varibus c
rum spl
pallidum
cùm ant
primùm
est Non
natur.
pretio c
nem pert
vantur.
hujus g
trocinia
vincula
quot m
Propter
ipsi æri
singuli
ignoras
nâ ut d
magnâ
Aurum
qui terr
profund
proveni
reliqua

mus enim ejus rei index ac certissimus mors ipsa existit, & vita ad finem usq; feliciter perducta. CHA. Optimè facis, O Solon, quòd nostrî non es oblitus, quoniam cymbam ipsam his de rebus judicare cenies.

6. Sed quinam illi, quos Crœsus emit- tit? aut quid humeris gestant? MER. Aureos Pythio lateres dicat, pro oraculi mercede, cujus beneficio paulo post pe- ribit. Est enim vir ille mirum in modum vatibus deditus. CHA. Et illud est au- rum splendidum scilicet, quòdque sub- pallidum refulget rubore: nunc enim, cum antè jam sæpe de eo audierim, ipsum primùm video. MER. Hoc celebre illud est Nomen cujus gratiâ tantopere pug- natur. CHA. Atqui non video quonam pretio commenderetur, nisi hoc fortè ad rem pertinet, quòd qui ferunt, eo gra- vantur. MER. Annon intelligis quot hujus gratiâ bella, quot insidiæ, quot la- trocinia, quot perjuræ, quot cædes, quot vincula, quamque longinqua navigatio, quot mercaturæ, quot servitutes? CHA. Propter hocne, O Mercuri, quòd parum ipsi æri præstat? Nam æs novi, ut qui à singulis vectoribus, quod & tu ipse non ignoras, obolum exigam. MER. Est ita ut dicis, O Charon. Verum æs, quia magnâ est ejus copia, non est in pretio. Aurum verò, & hujus quidem parum, hi qui terræ venas scrutantur, ex immenso profundo effodiunt. Attamen ex terra provenit, quemadmodum plumbum, & reliqua metalla. CHA. Insignem quan- dam

dam hominum stultitiam narras, qui tanto amore prosequuntur rem tum pallidam, tum etiam gravem. MER. At Solon ille aurum minimè mirari videtur, ut & planè vides. Nam cùm Cræsum ipsum, tum verò maxime hominis barbari jactantiam deridet, adèd ut videatur etiam mihi hac de re Cræsum velle percunctari. Quemobrem auscultemus.

7. SOL. Dic mihi, ô Cræse, putāsne laterum horum indigere Apollinem? CROE. Per Jovem, nullum enim istiusmodi donarium Delphis habet. SOL. Arbitraris ergò te Deum beatum reddere, si inter alia multa, tuo beneficio, & aureos lateres possideat. CROE. Quidni? SOL. Magnam mihi paupertatem narras in cœlo, ô Cræse, si deos, cum fortè desiderant aurum, ex Lydia advehere oportebit. CROE. Ubi enim alibi aurum proveniret tantum quantum apud nos? SOL. Rursus illud mihi dicito: Ferrum in Lydia nascitur? CR. Non admodum. SO. Potiori ergo re indigi estis. CR. Quinam ferrum præstantius auro? SOL. Si citra stomachum respondere velis, facilè quidem intellexeris. CR. Interroga tu modò, ô Solon. SOL. Utri præstantiores, an qui servant an qui servantur? CROE. Qui servant profectò. SOL. Ergo si, quemadmodum quidam narrant futurum, Lydos Cyrus adortus fuerit, aureosne gladios militi tuo facies, an ferro tum erit opus? CR. Ferro sane, ferro. SOL. Et si hujus copiam non apparaveris, futurum ut egregium illud aurum captivum ad

ad Persa
mo. SOL
hæc hoc
videris f
Ferreo
jubes, a
Neque
sive aur
prædam
id quide
aut Del
eui tyra
planè n
tu quid
pugnās.
Lydos,
tatem,
& nova
obscur
quæ un
haud i
bitur, n
prum i
conscie
rum fu
per leg
erant
captiv
sagetide
illam
quo?
Tomy
caput
ferum
des ad
patre

ad Persas abeat. CR. Bona verba, ô homo. SOL. Dii meliora velint quàm ut hæc hoc modo fiant. Verùm tu hâc viâ videris ferrum auro nobilius fateri. CR. Ferreos ergò lateres Deo me consecrare jubes, aurum autem revocare? SOL. Neque ferro ille indiguerit: sed sive æs sive aurum dicâris, aliis sanè futuram prædam ac possessionem suspenderis, & id quidem aut Phocensibus, aut Bœotiis, aut Delphis ipsis, aut etiam prædoni alicui tyranno. Deus autem artifices tuos planè nihil moratur. CROE. Semper tu quidem divitias mihi invides, & oppugnas. MER. Non fert delicatus hic Lydus, ô Charon, Verborum & libertatem, & veritatem: quin ei peregrina & nova quædam res videtur, hominem obscuro loco natum, ac pauperem, ea quæ urgeant, intrepidè dicere. Atqui haud ità multò post Solonis recordabitur, nimirum quando eum à Cyro captum in constructum rogam oportebit conscendere. Nam quæ cuique Parcarum fuso sint decreta, ipsam Clotho nuper legentem audiui, in quibus & hæc erant scripta: *Græsum quidem à Cyro captivum duci, ipsum autem Cyrum à Massagetide illa necari.* Viden? Scythicam illam fœminam candido vehementem equo? CHAR. Per Jovem. MER. Tomyris est, quæ suâ ipsius manu Cyri caput detruncatum in utrem cruore refoctum intrudet. Sed & filium Cyri vides adolescentem? Cambyses ille est. Is patre defuncto, in imperium succedet,

ac ubi mille modis errârit & in Libya, & in Æthiopia, tandem insaniâ correptus, occiso à se Api, migrabit è vita. CHA. O rem valdè ridiculam. Sed num quis vel aspicere sustineat ipsos adeò sibi præcæteris placentes? aut etiam cui credibile videri poterit, illum scilicet paulò post fore captivum? hunc autem caput in utre sanguine pleno habiturum.

8. At quisnam is est, O Mercuri, cui pallam purpuream jam fibula nectit, quem corona adornat, cui cocus, piscis ventre dissecto, annulum exhibet? in gente maris septâ, regis se nomine jactat. M. E. R. Bellè, ô Charon, quòd interim occinis. Cæterum Polycratem Samiorum tyrannum vides, qui ipse se modis omnibus felicem putat. Verùm & hic tandem, ab assistente famulo Mæandrio Orœæ Satrapæ proditus, in crucem suffigetur. Miser sanè qui vel temporis momento ex universa felicitate exciderit: nam & hæc nuper ex Clotho audiui. CHA. Præclare, Clotho, ità & ipsos in crucem suffige, & eorum capita generosè detrunca, quòd se homines tandem agnoscant: Sed & tuo beneficio in sublime adeò ferantur; mirum ut postea quantò altiori ruinâ tantò graviori dolore decident. Porro quod ad me attinet, quemcumq; horum nudum in navigio agnovero, eum maxime ridebo, quando neq; purpuram, neq; regium capitis tegmen, neq; lectum secum adferat aureum.

9. MER. Et horum quidem fortunæ sic se habebit. Sed vidésne vastam quan-

dam m
vigantes
ro litiga
dentes,
mendica
dam tu
perturba
tates cor
in quibu
rémq; h
vicinos
sis, vel
imbecill
improvi
sunt? M
amentia
um, atq
norantia
per Jove
degit od
peritia,
& spes i
horrore
trepidat
in altum
hendere
aufugiu
ipsum &
pati vic
conspici
penso s
fila, qu
subnixu
dam an
singulos
dem fili

dam multitudinem, atq; ex hâc alios navigantes, alios bella gerentes, alios in foro litigantes, alios terram aratro proscindentes, alios scenerantes, postremò alios mendicantes? CHA. Video variam quandam turbam, ac promiscuam, & vitam perturbationum plenam. Ad hâc civitates conspicio apum examinibus similes, in quibus proprium quendam peculiaremq; habent singuli aculeum, quo sibi vicinos pungunt. Quidam autem ex ipsis, velut crabrones, aguntq; feriuntq; imbecilliores. Ac agmen illud quod ex improvviso illos circumvolitat, quinam sunt? MER. Spes, ô Charon, & metus, & amentia, tum voluptas, avaritia, ira, odium, atq; id genus alia. Ex his autem ignorantia infimæ turbæ est permixta, atq; per Jovem in eadem cum ipsis Republicâ degit odium, ira, æmulatio: tum & imperitia, hæsitantia, avaritia. Porro metus & spes ipsos supervolitantes, ille quidem horrorem incutit, aliquando verò tantum trepidare facit; hæ autem supra caput in altum vergentes, ubi quispiam apprehendere conatur, in sublime volantes aufugiunt, illis inhiantibus relictis, quod ipsum & Tantalum apud inferos ab aquâ pati vides. Quod si aciem intenderis; conspicias in alto, & parcas ipsas expenso singulos adnere tenuia quædam fila, quibus universum mortalium genus subnixum dependet. Videsne quasi quosdam araneorum nexus ab ipsis fufis in singulos demissos? CHA. Video equidem filum ut plurimum admodum tenue cuiq;

cuique è sublimi innexum : hoc quidem illi, illud vero alii. MER. Rectè vides, ô portitor. Nam ab ipso fato imminet interitus illi ab hoc, huic autem ab alio. Atque hunc hæredem fore ejus, cujus-
cunque filium fragilius fuerit, rursus autem illum hujus. Tale enim quiddam connexio illa portendit. Vides ergò cunctos à tenui filo suspensos? Atque hic quidem ex ipsis in altum subtrahitur sublimis est : verum paulò post, ubi ponderi tanto sustinendo non amplius par fuerit, filio disrupto decidens, ingentem excitabit strepitum. Alius autem qui paululùm tantùm à terra fuerit subductus, tametsi cadat, citra tamen strepitum jacebit, aded ut ruinam vix ipsi audiant vicini. CHA. Nimis quàm ridicula hæc sunt, ô Mercuri.

10. MER. Atqui nè verbis quidem ullis pro dignitate consequi possis, quàm sint ridicula, maximè ardua illorum studia, & quòd nonnunquam interea dum multa spe aluntur, intereunt, ab optima scilicet morte abrepti. Cujus nuncii, & ministri, ut cernis, admodum sunt multi ; putà febres, tum frigidæ, tum fervidæ (Latinis veteribus quercetæ dictæ) tabes, inflammatio pulmonis, tum gladii, latrocinia, cicuta, judices quoq; atq; tyranni. Et horum nihil omnino mentem eorum subit, tantisper sanè, dum eorum conatus feliciter processerint. At si quando suâ se spe falsos senserint, tum illud obsequens frequens in ore, pariter & *eheu*, & *heu mihi*. Quod si jam indè ab initio secum

per-

perpendere, mortales se esse, ac postea-
 quam paululum hoc temporis in vita fu-
 rint peregrinati, hinc, relictis terrenis re-
 bus omnibus, velut è somno migraturos,
 profectò & prudentiùs, circumspectiùsq;
 vitam ducerent, & cùm emoriendum es-
 set, minùs angerentur. Nunc autem quia
 præsentis rerum statu usuros se perpetuò
 sperant, cùm minister aut vocàrit, aut
 abducere fuerit conatus, irretitos vel fe-
 bre, vel tabe, stomachantur, & ducenti
 veniuntur, propterea sanè, quòd abstra-
 hendo se à bonis præsentibus nè aspecta-
 rint quidem. Sed enim quid non faceret
 ille, qui domum magno studio ædifican-
 do, operarios urget, si intellexerit eam
 quidem finem habituram; ipsum autem,
 cùm jam fastigium imposuerit, disces-
 surum, domo ità relictâ hæredi, ut is fru-
 ctur, ipse autem miser nè semel quidem
 in ea cœnet? Ille verò qui lætatur, quod
 sibi masculam prolem uxor pepererit,
 ideòq; convivio excipit amicos, patris no-
 men, nempe suum, puero imponit, si præ-
 citet puerum septem annos natum, emo-
 niturum; nunquid ob prolem tibi videre-
 tur gaudio ferri tam immodico? Verùm
 in causa est, quòd in eum quidem intue-
 tur, cui in filio res prosperè cadunt, cui
 patrem esse contingit, vel athletæ, vel ejus
 qui vicerit Olympia: Vicinum autem, qui
 natum cremandum effert, non inspicit,
 neq; novit quo funiculo quàmq; tenui si-
 cit sit suspensus. Quin & eorum qui de
 gladiis digladiantur, quanta sit turba vi-
 des, & quàm multi coacervent pecunias,
 F qui

qui tamen antequam ipsis frui liceat, ab imminentibus, quos dixi, tum nunciis, tum ministris avocantur. CHA. Video isthæc omnia, & mecum ipse cogito, quidnam jucundum eis in vita sit, aut quid tandem sit illud, quo spoliati tantopere stomachentur.

II. MER. Quinetiam si ipsorum reges, quos vel omnium felicissimos esse apparet, introspiciat quispiam diligenter, *extra aleam*, &, ut dicis, extra ancipitem fortunam constitutos, invenerit iis inhære tristitia longè plura jucundis: tot timoribus, tot turbis, tot odiis, tot insidiis, tot iris, tot adulationibus miseri illi involvuntur. Prætermitto & luctus, & morbos, tum & affectus; qui ex æquo tum vulgo & his dominantur, usq; adeò ut non minoris fuerit & temporis & negotii, horum hîc recensere mala, quàm & privatorum. CHA. Tibi ergò, ô Mercuri, dicere volo, cuinam mortales similes mihi videantur, atque horum vita omnis.

Homo bulla. Vidistin' aliquando bullas illas in aqua, torrente aliquo cum strepitu scaturiente, existentes? Tumores illos inflatos dico, quibus cogitur spuma. Harum sanè quædam sunt parvæ & exiles, quæ statim dissolutæ evanescunt: aliæ vero diutius durant, atq; aliis ad se coactis vehementer inflantur, ac in maximum surgunt tumorem. Tandem & hæ dissolvuntur omninò, pereuntque. Neq; enim secus fieri poterit. Hæc tibi hominum vita; singuli flatu tumescunt, ità ut alii sint majores, alii autem minores, postremò alii quidem

quidem momentaneam, móxq; deficientem sentiant inflationem, alii verò priùs deficient quàm omninò constituentur. At omnes destrui & evanescere necesse est. MER. Nihil tu quidem infeliciùs hominum naturam similitudine expressi, quàm vel ipse Homerus, qui universum mortalium genus arborum foliis comparat. *Homines arborum foliis similes.*

12. CHA. At tales quamvis sint, vides tamen qualia faciant, ut inter se avidè contendant pro imperiis, pro honoribus possessionibusque; cum tamen ipsos, universis his post se relictis, unico tantùm obolo instructos ad nos venire oporteat. Vis igitur, quoniam in edito consistimus loco, quàm possum magnâ voce acclamando, eos adhorter; primùm quidem, ut à conatibus & stultis & vanis abstineant; deinde ut mortem semper præ oculis habentes, hunc vitæ cursum transigant, in hanc sententiam verba proclanians; O *Commonitio Charontis.* stulti quid tanto studio in his rebus molimini? desistite à laboribus, neque enim perpetuò vivetis. Nihil ex his, quæ hîc præclara habentur, perpetuum est, nec aliquid istorum, cùm moriendum est, secum auferre quispiam poterit. Quin necesse est hominem quidem (quisquis is tandem fuerit) nudum abire; domum autem, atq; agrum, & aurum, in aliorum transire manus, sempérq; dominum mutare. hæc atq; ejusmodi alia, si, unde exaudiri possum, ipsis inclamarem, annon putas vitæ eorum magnæ fore utilitati, ità, ut etiam prudentiores longè inde fieri queant?

MER. O beate, nescis quantopere eòs tum ignorantia, tum error occupaverit; adeò ut eorum aures, nè terebro quidem ampliùs aperire queas; tantà obturârunt cerâ, haud aliter ac sociorum aures Ulysses, veritus nè Sirenum cantus exaudirent. At quinquam audire potuerint, etiamsi vocem in tantum intendas, ut rumparis? Nempe quod apud vos oblivionis fons potest, idem hîc præstat ignorantia. Quinquam sunt in eis, & pauci quidem, qui quoniam ceram in aures non accipiunt, ad veritatem ipsam declinant, atq; in ipsis rebus cernentes acutum, quales sint agnoscant. CHA. Vel illis ergò solis acclamarem. MER. Supervacaneum fuerit, ea quæ sciunt ad eos dicere. Vides quomodo à vulgi turbâ semoti, rideant quæ alii factitârint, & neutiquam conveniat ipsis cum vulgo, adeò ut jam appareat ipsos fugam è vitâ ad nos adornare. Omnibus odiosi sunt, eo quòd istorum imperitiam redarguant. CHA. Bellè, O generosi vos, tametsi pauci. MER. Vel hos esse fuerit satis. Sed nunc descendamus.

13. CHA. Unum adhuc discere desiderium est, quod ubi docueris, perfectam sanè doctrinam dederis. Nam contueri gestio, in qua cadavera reponant, dum in terram defodiunt. MER. Monumenta, tumulos, sepulchra hæc vocant; cæterùm tumulos illos ante urbes vides, tum columnas, & pyramides. Omnia illa mortuorum sunt receptacula, cadaverumque Custodiæ. CHA. Quid ergò saxa illa

la con
præ r
fossâ
vinu
jectu
infun
Porti
ros ag
suasu
cœna
nidon
tem è
adhuc
riæ s
me ti
ipso
terra
jure a
ipse n
occup
cere
quanc
hæc a
stanti
rum
habea

Mo

Et

At

n

The

Un

Ass

la coronant, unguentóq; inungunt ? alii præ tumulis constructo rogo, ac foveâ effossâ, sumptuosas illas exurunt cœnas, & vinum mulsamq; aquam (quantum conjecturis assequi possum) in ipsas foveas infundunt. MER. Equidem ignoro, ô Portitor, quid hæc ad eos qui apud inferos agunt, pertineant. Verùm illis persuasum est, umbras ab inferis reduces cœnare quidem, utcunq; liceat, circum nidorem ac fumum volitando, bibere autem è foveis aquam mulsam. CHA. Illos adhuc bibere, vel esitare, quarum calvariarum sunt aridissimæ ? Atqui ridiculum est me tibi hæc dicere, qui, quòd quotidie ipsos deducas, probè nôsti ; an ubi semel terram subierint, denuò velut postliminii jure ad superos remeare queant ? Quin & ipse maximè ridicula paterer, tot negotiis occupatus, si eos trajiciendo non deducere solùm, sed reducere oporteret, si quando vellent vivere. O Stultri, quæ est hæc amentia ? Non scitis, quàm latè distantibus finibus viventium, & mortuorum res sunt sejunctæ, quoq; pacto se res habeant apud nos, Ubi

Mortuus est æquè, tumuli qui nescit honorem,

Et qui sortitur spectandi funera saxi.

Atqui h' nor unus adest, & Regi Agamemnoni, & Iro.

*Thersitæ, & similis Thetidos formosus
Achilles.*

*Unde jam pariter sicca nudaq; pererrant
Asphodeli campos confracto vertice cunctæ.*

MER. Papæ ! quàm multa ex Homero hauris. Sed quia me submonuisti, Achillis sepulchrum tibi volo indicare. Vides illud quod propè mare situm est, illic Trojanum est Sygæum, è regione autem conditus est Ajax in Rœræo. CH. Non magnifica, neque insignia sunt monumenta.

14. Verum celebriores urbes mihi demonstra, de quibus infernè tam magnifica audimus. Ninum scilicet, Sardanapali urbem, Babylonem, Mycænas quoque, tum & Cleonas simul, & Ilium ipsum; nam illinc oriundos multos memini trahere, aded ut totis jam decem annis neque navem subduxerimus, neque ea interrim refrixerit. MEN. Ninus quidem, O Portitor, jam est eversa, ita ut nè vestigium ejus sit reliquum, neq; ubi sita fuerit olim, facilè dixeris. Babylon autem tibi illa est tot turribus bene munita, quæ magno illo ambitu est septa, haud ita multò post & ipsa desideranda, quemadmodum nunc Ninus. At Mycænas & Cleonas me sanè commonstrare pudet, omnium verò maximè Ilium. Nam ubi descenderis, fat scidò, præfocâris Homerum, propterea quòd tam magnificis versibus has nugas

Non homines tantum, veterum & urbes & propè cuncta morti obnoxia esse.

decantare non erubuerit. Veruntamen & quondam extiterunt felices, nunc autem mortuæ sunt & ipsæ : Urbes enim, O Portitor, perinde ac homines emoriuntur : & quod longe mirabilius, solidi etiam fluvii, ita ut Inachi ipsius in Argonè monumentum quidem reliquum appareat. CHA. Vah, quæ laudes, Homere, quàmque superba nomina. *Ingens Ilium,*

ae m
Cleonæ

15
nam
tuò c
Laced
mortu
ipsius
CHA
Pro e
O hor
se, et
Pelop
vix p
Camp
etiam
MER
bunt.
monti
gredia
su., tu
post v
gem
fecisti
adscri
etum
quide
plurin
licium
aurei,
rontis

*ae mœnibus amplum. Tum structæ bellè
Cleonæ.*

15. Sed interim dum fabulamur, quī-
nam illic dimicant, & quā pro re se mu-
tuò cædunt? MER. Argivos vides, &
Lacedæmonios, O Charon, atque semi-
mortuum imperatorem Othryadem, suo
ipsius sanguine tropæum inscribentem.
CHA. At pro quo eis est pugna? MER.
Pro eo ipso agro, in quo pugnant. CHA.
O hominum amentiam, qui haud sciunt
se, etiamsi nunc quisquam eorum totam
Peloponnesum possideat, unius tamen
vix pedis locum ab Æaco accepturos.
Campum autem aliàs alii colent, sæpè
etiam hoc tropæo per aratrum revulso.
MER. Hæc quidem hoc modo se habe-
bunt. At nos jam hinc descendamus, ac
montibus his in suas sedes repositis, re-
grediamur; ego quidem quò sum ire jus-
su., tu verò ad navem. Equidem paulò
post veniam, & ipse tibi umbrarum gre-
gem mecum adducens. CHA. Probè
fecisti, O Mercuri, atq; in eorum album
adscribêris, à quibus beneficio me affe-
ctum perpetuò me agnoscam; quando-
quidem tuâ ope in hac peregrinatione
plurimum sum adjutus. O qualia infe-
licium hominum studia! Reges, lateres
aurei, magnifica sacrificia, prælia: Cha-
rontis autem nulla habetur ratio.

LUCIANI

SAMOSATENSIS

DIALOGORUM

Liber Secundus.

Dialogus 1.

De Somnio, seu Vita Luciani.

DEsieram nuper in ludum ire, factus jam ætate adolescens, cum pater unà cum amicis concilium capiebat, quàmnam artem potissimùm mihi discendam proponeret. Pluribûsq; igitur videbatur Humanitas, seu literarum studium, & labore multo, & tempore longo, & sumptu non exiguo, deniq; & fortunâ quâdam indigere; nostras autem res cum parvas esse & modicas, tum verò celere quoddam auxilium postulare. Quod si igitur artem aliquam mechanicam didicissem, fore ut principio statim ab ipsa arte, necessaria vitæ comparare possem, neq; necesse haberem ad eam ætate jam provectus, domi deq; paterna mensa vivere: sed non multo post etiam ipsum patrem exhilaraturum esse

esse me, referendo domum semper aliquid
ab arte quæsitum. Alterius itaq; consul-
tationis caput propositum est, quænam
ars & optima, & ad discendum facillima,
& homine libero maximè digna foret:
deinde & minori sumptu, atq; instrumen-
to egeret, multum autem & sufficientem
quæstum suppeditaret. Proinde alio aliam
laudante, prout quisq; animo affectus, aut
usu expertus erat, pater ad avunculum
aspiciens (aderat enim is quoq; statuarius
tum habitus optimus, & poliendo mar-
more inter præcipuos laudatus) minimè
fas, inquit, est, aliam artem prævalere, te
præsentem. Sed hunc (mèq; demonstrabat)
abduc tecum, & doce lapidum artificem
probum, & eorundem compositorem ac
statuarium nobis esse: poterit enim & hoc
natura, ut scis, præditus felici. Fecerat au-
tem hanc de me conjecturam pater, ex lu-
dicris à me aliquando è cera confectis.
Quando enim à præceptoribus domum
dimittebar, abradens ceram, nunc boves,
nunc equos, interdum, per Jovem, & ho-
mines fingebar, non omninò ineptè, ut
tum videbar patri. Ob quæ à præceptori-
bus quidem plagas accipere solebam; ad
probandum autem ingenii dexteritatem,
hæc quoq; tum in parte laudis ducebant-
tur: Atq; adeò bonam ex eo spem de me
omnes concipiebant, ut qui brevi adeò ar-
tem hanc secundum fingendi illam facili-
tatem perdiscere possem. Igitur simul atq;
idonea dies videbatur esse auspicandæ ar-
tis, ipse tradebar avunculo non admodum,
per Jovem, iniquè aut graviter ferens. Sed

mihi etiam lusum quendam non insuavem ipsa res videbatur habere, & apud æquales ad ostentationem & laudem valere; si & Deos sculperem, & parva quædam simulacra, cum mihi, tum illis, quibus vellem, adornare possem. Ac tum primum quidem illud, quod & incipienti usu venire solet, accidebat. Cælum enim quoddam avunculus mihi tradens, paulatim tabulam lapideam, quæ in medio posita erat, contingere, atq; artem auspicari jubet, tritum illud admonens, *Dimidium facti, qui bene cæpit habet*. Cæterum durius impingente me præ imperitiâ, tabula frangitur; Avunculus autem indignatus, & scuticam quandam propè jacentem corripiens, nequaquam mansuetè, aut uti adhortantem decebat, excepit, atq; initiavit me, ita ut mox in lachrymas præmii artis mihi verteretur. Aufugiens igitur indè domum redeo, continueq; ululando, & lachrymis oculos opplendo, commemorabam scuticam, demonstrabam vibices, nimiâmq; illius crudelitatem accusabam: hoc quoq; addens, quod invidiâ quâdam ista fecisset avunculus, videlicet metuens, nè se in arte superarem. Irascente itaq; matre, & multa fratri convitia faciente, posteaquam nox supervenit, dormivi, plenus adhuc lachrymarum, totâmq; noctem cogitabundus jacens. Atque hætenus quidem, quæ diximus, ridicula pueriliâq; sunt: quæ verò deinceps audietis, nequaquam contemnenda sunt, ô viri, sed quæ admodum auscultandi cupidos auditores quoq; requirant.

Nam,

Nam
mihi
ita c
ritat
tantu
eoru
lis h
tona

2.
trahe
videl
Paru
dum
Nam
dum
deme
auter
hæc
re ve
na si
dem
dâ c
habe
pulv
esse f
tera
tum
orna
auter
earu
tenti

3.
illa f
sum
mili
Nam

Nam, ut juxta Homerum dicam, *Venere mihi divino somnia nutu, almam per noctem,* ita clara & manifesta, ut nihil ab ipsa veritate distarent. Adhuc igitur etiam post tantum temporis intervallum, & habitus eorum, quæ mihi tum apparuere, in oculis hærent, & ipsa vox auribus quasi intonat : adeò plana fuerunt omnia.

2. Duæ mulieres manibus corripientes *Somnium*, trahebant me in diversum, utraq; ad se seu *visio* videlicet, violentè admodum & validè. *Luciani.* Parum itaq; absuit quin me discerperent, dum inter se ambitiosè adeò contendunt. Nam modò hæc superabat, & propemodum totum tenebat me : modò altera, eademq; me ad se retrahebat. Clamabant autem ambæ, accusabantq; mutuò sese : hæc quòd me, suum videlicet, illa possidere vellet, illa verò quòd hæc frustrà aliena sibi usurparet. Erat autem altera quidem operaria & virili aspectu, & squalidâ comâ, manus callo passim obductas habens, succinctâ veste, & marmoreo pulvere oppletâ, qualis & ipse avunculus esse solebat quando lapides poliebat. Altera vero facie admodum honestâ, habitum decentem præ se ferens, & vestes ornatas ac mundas induta. Postremò autem permittunt meo judicio, ut utri earum conversandum mihi putem, sententiam ipse feram.

3. Ac prior quidem dura, atq; virilis *Statuaria* illa sic cœpit ; Ego, chare puer, *Statuaria verba.* sum ea, quam tu heri discere cœpisti, familiaris adeò tibi & cognata à parentibus : Nam & avus tuus (addens nomen avi materni,

materni) marmorarius fuit, & avunculus pariter & patruus tuus eandem artem exercuere, & per nos inter præcipuos celebrati sunt. Quod si igitur voles deliriis ac nugis, circa quas ista versatur (indicans alteram) abstinere, ac mecum degere, principio generosè educaberis, humerosq; habebis validos, & ab omni invidiâ alienus eris, neq; unquam in terras alienas atq; externas hinc abibis, reliquâ patriâ atq; domesticis tuis, neq; etiam ob verba & orationem modò laudabunt te omnes. Neq; verò averferis corporis hanc fragilitatem, aut vestium sorditiem, nam his initiis profectus Phidias ille Jovem spectandum exhibuit, & Polycletus Junonem fabricavit: prætereà Miron laudibus vectus est, & Praxiteles in magna admiratione fuit. Adorantur itaq; nunc illi cum ipsis diis. Quòd si igitur horum unus tu quoq; fores, quomodo non celebris & ipse apud omnes homines fieres? Patrem certè beatum efficeres, & patriam tuam omnibus spectabilem redderes. Hæc atq; etiam his plura halbutiendo, & pleuraq; barbarè pronunciando, dixit Statuaria, valdè studiosè omnia connectens, & me in suam sententiam adducere cupiens. Sed non ultrà memini, plurima enim memoriam jam effugerunt.

4. Cæterum ubi tandem finem fecit, tum altera illa in hunc fermè modum oritur. Egò vero, ô fili, humanitas sum, jam nunc consueta ac nota tibi, tametsi ad finem aut plenum, nondum periculum mei feceris. Quanta igitur bona acquis-

turus

turus
exposi
eris,
spem v
degen
quæst
is ac
judici
dabili
hoc se
& ex
præsta
dicen
palpar
vitam
stens.
tus fia
multa
laudab
tibi si
habeat
fueris,
manib
ritans
obsequ
ta vet
res ad
lorum
sic di
mum
ornab
menti
tate, n
fortitu
marun
Hæc e

turus sis, si statuarius evadas, ipsa modò
exposuit. Nihil enim aliud nisi operarius
eris, corpore laborans, & in eo totam
spem vitæ positam habens: obscurus ipse
degens, modicum & minimè generosum
quæstum faciens: dejectus animo: tenu-
is ac pauper redditibus: neq; amicis in
iudiciis auxilio eris, neq; inimicis formi-
dabilis, neq; etiam inter cives beatus, sed
hoc solum, opifex videlicet quisquam,
& ex multâ atq; promiscuâ plebe unus,
præstantiorem te semper formidans, &
dicendo valentem præ oculis habens ac
palpans, & in summa, leporis quandam
vitam agens, potentiorisque lucrum exi-
stens. Quod si etiam Phidias, vel Polycle-
tus fias, præclarâq; & admiratione digna
multa opera præstiteris, artem quidem
laudabunt omnes, at qui ex aspicientibus
tibi similis esse optârît, modò mentem
habeat, nemo erit. Qualis qualis enim
fueris, nihil nisi rudis quispiam artifex,
manibus laborans, & iisdem victum quæ-
ritans censeberis. Contrâ autem si mihi
obsequaris, principio tibi ostendam mul-
ta veterum virorum præclara opera, &
res admiratione dignas, & orationes il-
lorum tibi renunciando, & omnium (ut
sic dicam) expertum te reddendo, ani-
mum (quod præcipuum in te est) ex-
ornabo tibi multis ac præclaris orna-
mentis; modestiâ scilicet, justitiâ, pie-
tate, mansuetudine, æquitate, prudentia,
fortitudine, amore honesti, & pulcherri-
marum quarumcunque rerum desiderio.
Hæc enim verè sincera sunt animi orna-
menta.

menta. Neq; autem latebit te vel veterum quicquam, vel eorum quæ in præsens geri debent, sed ea quæ facienda sunt, quæq; fieri decet, me duce prospicies: & in summa, omnia quæcunq; seu divina, seu humana sint, parvo tempore docebo te: & qui nunc pauper atq; inops es, istius nescio cujus filius, qui de arte adedò illiberali nescio quid consultas, haud ità multò post nimiùm felix nimiùmq; beatus omnibus videberis, dum honoribus afficeris, & laudibus effereris, & pulcherrimarum quarumcunq; rerum gloria celebraberis; illorum etiam qui divitiis ac genere antestant, in te animis ac oculis conversis. Ac vestitum quidem talem geres (demonstrans suum, gerebat autem admodum splendidum.) Magistratibus verò & primo in confesso honore ante alios dignus existimaberis. Et si quando aliquò peregrè abiens proficisceris, etiam in aliena terra non ignotus aut obscurus eris. Talibus scilicet ornamentis ego te insignem atq; conspicuum reddam, ut eorum quoque, qui te aspicient, quisq; proximè astantem leniter impellens & commovens, digito te demonstrat, atq; *Hic est ille* dicat. Jam si quid studio dignum accidet, quod vel ad amicos, vel etiam ad ipsam civitatem pertinebit, omnes in te oculos atq; ora convertent. Atque si tum aliquid fortè dixeris, pleriq; hiantes auscultabunt, admirantes & prædicantes, tum ob dicendivim, & orationis potestatem; tum etiam patrem tuum ob felicitatem prolis: & quod dici vulgò solet, quòd ex hominibus quidam

quidam
tibi d
ta de
doctis
timis.
cujus
dem r
Tymp
men p
lum p
inter f
erat, f
melio
mirun
tetur
hosce
tam g
ta, ho
fessus
quam
quâ t
bunt
sordid
vestes
tera f
mani
opus,
dis of
quam
aut li
gitan
delice
benè
autem
das, r
istis f

quidam immortales redduntur, id quoq;
tibi dabo : Nam postquam ipse ex hac vi-
ta decesseris, nunquam desines conversari
doctis, & consuetudinem habere cum op-
timis. Demosthenem illum certè vides,
cujus filius fuerit, & quantum ego eun-
dem reddiderim. Vides & Æschinem, qui
Tympanistriæ cujusdam filius erat, & ta-
men propter me etiam Philippus Rex il-
lum palpavit. Socrates autem, qui & ipse
inter statuariam hanc artem enutritus fu-
erat, simul atq; primùm intelligere cœpit
meliora, relicta illâ, transfugit ad me ; ni-
mirum audis, ut nunc ab omnibus decan-
tetur ? Igitur relinquens tantos ac tales
hosce viros, res adeò splendoras, orationes
tam graves ac illustres, vestium ornamen-
ta, honorem, famam, laudem, primos as-
sessus, potentiam, imperia, deniq; & illam
quam ex dicendo consequeris gloriam, &
quâ te omnes ob prudentiam prædica-
bunt felicem ; tuniculam aliquam indues
fordidam, habitumque assumes servilem,
vestes præterea, scalptra, & id genus cæ-
tera scalpendi cædendiq; instrumenta in
manibus habebis, deorsum inclinatus in
opus, humi repens, demissus, deniq; mo-
dis omnibus abjectus & contemptus, nun-
quam autem vel expergiscens, vel virile
aut libero homine dignum quicquam co-
gitans, sed in opera intentus, ut illa vi-
delicet proportionibus suis consona, &
benè formata tibi reddantur : de te ipso
autem, ut & concinnus & ornatus ince-
das, minimè curam gerens, sed te ipsis
istis saxis contemptiorem reddens.

5. Adhuc

5. Adhuc igitur dicente hæc illâ, non expectato orationis fine, surgens sententiam tuli; & relictâ deformi & operatrice illâ, transivi ad Humanitatem admodum gaudens, præcipuè postquam mihi etiam in mentem venit scuticæ, & quod plagas statim non paucas incipienti mihi pridie illa inflixisset. Porro, relictâ illa, principio quidem indignè ferebat, complodebatq; manus, & dentibus infrendebat. Postremò autem, quemadmodum Nioben audimus, itâ hæc quoq; dirigit, & in saxum mutata est: Quod si igitur incredibilia passa esse videtur, nè miremini; somnia enim mirifica sunt, & mira operari solent. Altera autem ad me respiciens. Proinde, inquit, ego tibi hanc justitiam rependam, quoniam causam hanc benè & rectè judicâsti. Veni igitur, & ascende vehiculum hoc (commonstrato quodam vehiculo quod alatis equis quibusdam Pegaso similibus vehebatur) ut videas qualia ac quanta ignoraturus fuisses, si me non secutus esses. Cæterum postquam ascendi, illa quidem agitare, atq; aurigari cœpit; ego verò ubi jam in sublime sublatus fui, observabam, & contemplabar ab oriente incipiens usq; ad occidentem, urbes videlicet, & populos, non aliter quàm Triptolemus olim spargens quiddam in terram: quanquam non ampliùs memini quidnam illud fuerit quòd tum spargebam, nisi hoc solùm quod ex inferiori loco aspicientes homines laudabant me, & ad quoscunque volando perveneram, cum multâ prædicatione & gratulatione

me

me pr
Porro
collau
rursu
dutum
sed vic
& sple
igitur
tem m
& mei
eum, q
digna
6. A
me, c
sem, p
tum p
dicunt
quàm
est. I
lans: A
do no
etiam
est. C
nugari
facere
veteru
Futilis
somnia
interpr
quam,
phon q
quo pa
terna;
conje
gari st
bello, &

me prosequerantur, & quasi deducebant. Porro ubi illa hæc tanta mihi, & meipsum collaudantibus illis demonstrasset, reduxit rursum, non amplius eadem veste illâ indutum, quam habueram ab initio avolans, sed videbar mihi tum admodum delicatus & splendidâ veste redire. Deprehendens igitur & patrem astantem atq; expectantem me, commonstravit ei vestem illam, & meipsum qualis redirem, submonuitq; eum, quàm parum abfuerit, quin minimè digna de me ille cum amicis statuisset.

6. Atque hæc quidem memini videre me, cum primum è pueritia egressus essem, plagarum metu, ceu mihi videor, tum perturbatus. Sed interea cum hæc dicuntur, O Hercules, inquit quispiam, quàm longum hoc somnium & iudiciale est. Deinde alius quidem hoc interpellans: *Hyemale* (inquit) *somnium est*; quando noctes sunt longissimæ; aut fortasse, etiam trinoctiale, qualis & ipse Hercules est. Quid igitur in mentem venit illi nugari talia nobiscum, mentionemque facere puerilis istius noctis, somniorumq; veterum & ætate jam obsoletorum? Futilis est omnis frigida oratio. An fortè somniorum quorundam quasi quosdam interpretes esse nos credidit? Nequaquam, O bone: Quoniam neque Xenophon quondam exponens somnium illud, quo pacto illi visum fuerat in domo paterna; & deinceps noctis visionem, non ut conjectationem, propositam tanquam nugari statuisset, illa narravit, præsertim in bello, & summâ rerum desperatione constitutus,

stitutus, circumstantibus undiq; hostibus, sed quodd utilitatem quandam secum habebat illa narratio. Proinde & ego somnium hoc vobis exposui, eâ videlicet gratiâ, ut adolescentes ad meliora studia converterentur, & *Humanitatem* amplecterentur; & maximè si quis eorum præ inopia & paupertate pejùs de seipso statuit, animumq; ad deteriora declinat, ingenium non illiberale illiberaliter perdendo. Confirmabitur enim & ille, sat scio, & quasi convalescet, sermone hoc audito idoneo sufficienti exemplo me sibi proposito, ubi videlicet ipse secum cogitabit, è quibus vitiis ad optima proventus fuerim. *Humanitatemq;* appetiverim, minimè dejectus aut fractus animo ob eam paupertatem, in qua tunc fui: deinde qualis & huc ad vos ascenderim, qui certè ut nihil aliud aut amplius, nullo tamen statuarium istorum inferior aut obscurior evasi.

Dialogus 2.

Deorum Concilium.

JUP. **N**E pōsthac murmuretis, O Superi, neque ad angulos conversi, in aurem alter cum altero colloquatur, indignantes multos parum dignos nostri symposii esse participes. Verùm posteaquam coactum est concilium, quisque propalàm in medium suam adferat sententiam, & quæ accusatione digna sunt, accuset. Cæterùm, Mercuri, præconium illud ex lege clarâ voce promulgato.

M E R.

M E R.
 Quis
 bus p
 vult fa
 & hos
 mus,
 ceris.
 liberta
 nihil o
 & im
 quibus
 nibus
 quos,
 ostend
 juveni
 O Jup
 mihi
 quæ se
 ex æq
 Deus
 rùm h
 leam.
 rapio,
 prolog
 autori
 tiam n
 sus mu
 ticus,
 accusa
 quam
 tum,
 di facu
 midan
 conter
 admiss
 pes, q

M E R. Erige aures, vocem comprime. Quis ex Diis senioribus & perfectis, quibus permissum est, in concione verba vult facere? ipsa deliberatio de inquilinis, & hospiribus futura est. MOM. Ego Momus, O Jupiter, si fandi copiam mihi feceris. JUP. Jam ipso præconio loquendi libertas tibi facta est: itaq; meo permissu nihil opus est. MOM. Aio itaq; vitiosè & improbè nonnullos nostrum facere, quibus non satis est semet Deos ex hominibus factos esse, nisi suos quoq; pedissequos, & famulos nobis honore pares esse ostenderint; quâ in re nihil magnum aut juvenile se fecisse existimant. Volo verò, O Jupiter, ut interrita loquendi libertas mihi concessa sit. Neque enim aliter quæ sentio effari possim. Sed me omnes ex æquo noverunt quàm liberæ linguæ Deus sim, & quàm nihil eorum quæ parum honestè & decorè fiunt reticere soleam. Etenim omnia in reprehensionem rapio, ac propalàm, quæ mihi videntur proloquor, neque reformidans cujusquam auctoritatem, neq; præ verecundia sententiam meam celans. Quapropter & onerosus multis esse videor, & naturâ sycophanticus, dum communis quispiam omnium accusator ab illis vocor. Sed enim posteaquam licitum est, atq; ita jam proclamatum, & tu Jupiter, cum libertate loquendi facultatem mihi concessisti, nihil reformidans dicam. Multi sunt, inquam, non contenti, quod ipsi in deorum concilium admissi, nostri contubernii sint participes, quodq; pari sorte nobiscum conviventur,

ventur, præsertim cùm ex dimidio homines eos esse constet, suos præterea ministros, & chori socios in cælum adduxerunt, eosque Deos fecerunt adscriptitios. Et nunc æqualem cum aliis distributionem auferunt, & sacrificiorum consortes sunt, pensionem in inquilinos constitutam nobis minime persolventes. JUP. Nè quid obscuris ambagibus involvas, O Mome, verùm perspicuè & dilucidè, quæ sentis, eloquere, additis quoque nominibus. Jam enim in medium oratio ita tibi projecta, ut multos pariter in suspicionem rapiamus, ac alium alio modo tuis dictis obnoxium infimulemus. Oportet verò liberum concionatorem nihil ob metum reticere.

2. MO. Euge, ô Jupiter, quodd me ad linguæ libertatem cohortaris, fit enim hoc abs te animo verè regio & magnifico Proinde nominatim quoq; eosdem perstringam. Ille enim generosissimus Bacchus semi-homo existens, neq; à materna stirpe Græcus sed Syrophœnicis cujusdam mercatoris, nempe Cadmi nepos, posteaquam immortalitate donatus est, cujusmodi ille quidem sit non dico, neq; mitram, neq; ebrietatem, neq; errantem ejus incesum vitupero. Omnes enim, ut opinor, videtis quàm mollis sit & effæminatus deliciis, semi-insanus, statim à summo mane merum spirans. Ille verò totam curiam nobis ascivit, & toto choro advech præstò est. Deosq; declaravit & Pana, & Silenum, & Satyros, agrestes quospiam & caprarios permultos, homines saltatiani

deditos,

deditos
quidem
riore p
bām q;
co disc
simis n
per asin
Cæterū
calvi &
per nat
dam ex
Videte
rosus il
nunt no
los, &
dicere,
nempe
stellaru
alteram
nium el
gonas q
afficeret
catellun
vobis es
niā, nec
3. JU
xeris, a
cule. V
impetu
agit m
vat, est
rendus.
paucis
tus eff.
M O M
upiter,

deditos, & forma monstrosos, Quorum hic quidem gerens cornua, dimidiâ atq; inferiore parte corporis capram referens, barbâmq; profundam nutriens, parùm ab hircoco discrepat. Alter verò senex, calvitio & simis naribus deformatus, plurimùm super asinum inequitans, genere Lydus est. Cæterùm Satyri, acutis auribus, & ipsi calvi & cornigeri, qualia ferè hœdis nuper natis excreſcunt cornua, Phryges quidam existentes. Sunt verò caudati omnes. Videte cujufmodi Deos nobis facit generosus ille. Deinde miramur, ſi contemnunt nos homines, videntes adeo ridiculos, & portentofos Deos. Mitto enim dicere, quod & duas mulieres adduxerit, nempe Ariadnen, cujus etiam coronam ſtellarum choro annumeratam addidit: alteram Icarî agricolæ filiam, & quod omnium eſt ridiculoſiſſimum, ô Superi, Eri-gones quoq; canem adduxit, ne triftitiâ afficeretur puella, ſi in cœlo non haberet catellum ſuum. Hæc verò non videntur vobis eſſe contumelioſa, quæq; nec inſaniâ, nec riſu careant? Audite etiam alios.

3. JUP. Cave, Mome, quidquam dixeris, aut de Æſculapio, aut de Hercule. Video enim quo orationis tuæ impetu rapiaris. Etenim horum alter agit medicum, & ægrotos morbis levat, eſtque planè multis aliis antefe-rendus. At Hercules filius meus non paucis laboribus immortalitatem adeptus eſt. Itaque cave nè hoſce accuſes.

M O M. In tui quidem gratiam tacebo, Jupiter, etſi multa dicenda habeam: atq;

si nihil aliud, adhuc tamen signa igne inusta in corpore retinent. Porro si liceret & adversum te dicendi libertate uti, multa haberem quæ possem oratione reprehendere. JUP. Atqui in me maximè tibi licet dicere. Nunquid igitur & me ut Deum inquilinum in jus vocas? MOM. Equidem in Creta non tantum hoc audire licet, verum aliud quoque de te dictitant, atque etiam sepulchrum tuum commonstrant hospitibus. Ego verò neque illis fidem habeo, neque ex Achivorum numero Æginensibus supposititium te esse affirmantibus. Cæterum quæ cum primis reprehensione digna sunt, ea in medium adducam. Enimvero horum delictorum principium & causam cur noster confessus nothis abundet, tu Jupiter præbuiisti, cum te mortalibus mulieribus commiscuisti, & aliàs alià formâ ad ipsas descendisti. Ità metueremus nè quis te comprehensum sacrificaret, cum taurus esses, vel aurifex aliquis te conficeret, cum aurum esses; & pro Jove nobis aut monile, aut armilla, aut inauris fieres. Sed enim hisce semideis cælum jam completivisti, neque enim aliter possum dicere. Estque res planè absurdissima, si quis ex improviso audierit Herculem in Deorum numerum esse assumptum, Eucystheum autem qui illi imperavit, fatis functum esse: & Herculis templum cerni in proximo, ministri existentis, Euristhei verò, illius domini, sepulchrum. Et rursus ex Thebanis Dionysius Deus factus est, ejus autem consobrini, nimirum Pentheus &

Actæon,

Actæon
omniur
Jupite
aperuist
nem te
Neq; s
turpissim
enim ig
dymion
hæc mil
enim la
reprehe
4. JU
Ganyme
bit si ad
affecto c
inde ne
sum, qu
ceptro
capite tu
ens? au
nam pra
Attris ille
nobis tar
am Mith
Persico a
Græcam
illi necta
relligat. l
tes, nobi
mortalita
tragiis D
nunt, no
servilis c
nitatem a
scriptu

Aëtaon, & Learchus, homines fuerunt omnium infelicissimi. Ex quo verò tu, Jupiter, semel illis hanc licentiæ januam aperuisti, & ad mortalium consuetudinem te convertisti, te omnes imitantur. Neq; solum masculi Dii, sed (quod est turpissimum) etiam Deæ fœminæ. Quis enim ignorat Anchisen, Tithonum, Endymionem, & Jasonem aliósque? Itaq; hæc mihi missa facienda videntur, multi enim laboris esset hæc cuncta singulatim reprehendere.

4. JUP. At vide, Mome, nè quid de Ganymede dixeris. Malè enim me habebit si adolescentem verbis conturbaveris, affecto contumeliâ genere. MOM. Proinde neque de aquila quicquam dicturus sum, quod & illa in cœlo versatur, regio sceptro insidens, ac tantum non super capite tuo nidificans, & Deus esse gestiens? aut illam quoq; in Ganymedis gratiam præteribimus? Atqui, ô Jupiter, Attis ille, & Coribas, & Sabazius unde nobis tandem accersiti veniunt? aut etiam Mithres ille Medus, qui indumento Persico amictus, & tiarâ redimitus est, neq; Græcam vocem insonans, adeò ut si quis illi nectâr propinet præbibentem non intelligat. Itaq; & Scythæ & Gera hæc videntes, nobis longum valere jussis, ipsi immortalitate donant homines, suisq; suffragiis Deos quoscunque libuerit constituunt, non aliâ ratione, quam Zamolxis servilis conditionis homo existens, divinitatem adeptus est, & Deorum numero subscriptus; haud scio quomodo nobis

I

impo-

imposuerit. At sanè hæc omnia, ô Dii, adhuc mediocria, & aliquo modo ferenda sunt. Cæterum tu, ô canino rictu hians Ægyptie, qui syndone amictus es, quidnam esse gloriaris, ô optime, aut quomodo Deus esse contendis latrando? Quid autem sibi vult & Memphites taurus ille versicolor, qui & adoratur, & respondet oraculis, neq; non prophetas habet? Pudet verò me ciconias percensere, & simias, & hircos, atq; his longè absurdiora, quæ nescio quomodo ex Ægypto in cælum usq; conscenderunt. Illa itaq; ô Dii, quomodo sustinetis æquali vobiscum honore, aut etiam ampliùs adorari? At tu, Jupiter, quo ferre potes animo, posteaquam arietis cornua tibi produxerint. JUP. Turpia profectò sunt, quæ dicis de Ægyptiis. Attamen pleraq; illorum in se mystica complectuntur ænigmata, quæ non prorsus à prophanis deridenda sunt. MOM. Planè nobis, Jupiter, opus est mysteriis, ut Deos esse cognoscamus, & caninis capitibus præditos, canes esse intelligamus.

JUP. Mitte de Ægyptiis in præsens dicere, nos verò de his aliàs per otium deliberabimus. Tu autem de aliis dicito. MOM. De Trophonio, ô Jupiter, & quod me præfocat, de Antilocho; ille inquam, scelesti, & matricidæ hominis filius vaticinatur in Cilicia, multa impudenter ementiens, & duorum obolorum gratiâ præstigiis incantans homines. Quocirca non ampliùs, tu Apollo, ob vaticinii prædicationem haberi in pretio, sed jam omnis lapis & quævis ara responsa dat

oracu-

oraculo
perfusa
mine
modi
lydama
laborar
in Tha
faciunt
nempe
tantum
mus, m
legium
cæperu
de not
Cæteru
multa
apud no
admodu
Ubi eni
stata il
fortuna
bula ab
titulo
Quæ qu
sic tam
runt, u
dignetu
etiam si
lerit, fo
sturam,
sub init
libus fu
te, Jupi
um tibi
ut fatu
in philo

oraculum petentibus, dummodo oleo perfusa fuerit, & coronas habuerit, & homine præstigiatore abundaverit, cujusmodi jam permulti sunt. Jam etiam Polydamantis athletæ statua medetur febre laborantibus in Olympia, & Theaginis in Thaso. Quin Hectori quoque sacra faciunt in Ilio, & è regione Protefilao, nempe in Cherroneso. Ex quo igitur in tantum numerum subinde aucti excrevimus, magis in usu fuit perjurium & sacrilegium, & omninò nos despectui habere cœperunt rectè facientes. Et hæc quidem de nothis & supposititiis dicta esse volui. Cæterum ego & peregrina nomina permulta audiens eorum, qui neque degunt apud nos, neque ullo modo possunt esse, admodum, ô Jupiter, propter hæc rideo. Ubi enim gentium est multis modis jactata illa virtus, & natura, & fatum, & fortuna? intoleranda & vana rerum vocabula ab inertibus hominibus Philosophiæ titulo semet venditantibus excogitata. Quæ quanquam ipsorum commenta sunt, sic tamen simplicium animos persuaserunt, ut nemo ampliùs nobis sacrificare dignetur, certò persuasum habens, quòd etiamsi infinitas hecatombas nobis obtulerit, fortunam tamen nihilo secius eâ facturam, quæ à fatis decreta sunt, & quæ sub initium cuiq; nascentium Parca fatalibus fufis adneverint. Perlibenter itaq; te, Jupiter, interrogarem ubinam gentium tibi visa esset, aut virtus, aut natura, aut fatum? Quòd enim & tu talia subinde in philosophorum disputationibus audias

G

mihi

mihi dubium non est, nisi fortasse quispiam surdus sis ut eosdem vociferantes inaudire nequeas. Multa equidem adhuc dicenda supersunt, sed finem verborum faciam. Video enim quosdam ob dicta mea dolenter perturbari, & jam sibilare: maximè verò eos, qui orationis libertate tacti sunt. Itaq; pro concludenda oratione, si ità sedet animo tuo, Jupiter, decretum quoddam de illis legam jam conscriptum. JUP. Recita, neq; enim omnia absurda aut de nihilo reprehendisti. Et fanè multa ex illis inhibenda, & coercenda sunt, ne in immensum excrescant.

Et hoc ad

exemplum

Athenien-

sium pse-

phismatum

factum. Sic

enim &

apud illos

aliquoties

de peregrini-

nis Urbe e-

sticiendi in

se contenden-

tes, ut symposi-

onem tumultuo-

sis turbis plenum

esset, obstrepen-

tibus passim di-

versis linguis

gestaq; latae

multitudinis undiq;

accesitæ. Defecit

autem Ambrosiæ,

& Nectaris copia,

adeò ut

cum alibi, minà

jam coëmenda

sit hemina propter

sum ex orationibus

quibusdam veris & antiquis loco motis semetipsi pri-

mis dignantur accubitus præter omnem

modum patet.

Decretum, Bona Fortuna.

6. **C**ONCILIO legitimè coacto, septimo idùs N. Jupiter Rectorem agebat, Neptunus Præsidentem, Apollo Præfectum, Momus Scribæ officio fungebatur noctu, & Somnus dixit sententiam. Quoniam multi ex pègrinis non Græci tantum, verum etiam Barbari, nequaquam digni existentis cœlestis Reipublicæ communi nobiscum participatione, nothi & subditiitii, haud scio quonam modo, etiam Dii estjiciendis in se contendentes, cælum compleverunt, ita ut symposion tumultuosis turbis plenum esset, obstrepen-
tibus passim diversis linguis gestaq; latae multitudinis undiq; accessitæ. Defecit autem Ambrosiæ, & Nectaris copia, adeò ut cum alibi, minà jam coëmenda sit hemina propter sum ex orationibus quibusdam veris & antiquis loco motis semetipsi pri-
mis dignantur accubitus præter omnem

nem morem patrium : ad hæc, in terris
quoq; ante alios honorari contendunt : vi-
sum est senatui populoq; ut ad hyberna
solstitia cogatur in Olympo concilium,
septem autem ad cognoscendum apppositi
eligantur Dii perfecti; tres quidem ex cu-
ria veteri quæ Saturno regnante constitu-
ta est, quatuor autem ex duodecim, quo-
rum in numero unus erit Jupiter. Cæte-
rum qui electi erunt arbitri, ipsi ad cog-
noscendum causas sessum eant, dicto pri-
us juramento legitimo, nimirum Styge.
At Mercurius proclamato præconio uni-
versos in concionem congreget, quicumq;
in Deorum concilium legitimè admitti
postulant. Veniant autem illi adductis ju-
ratis testibus, & certi generis indiciis.
Deinde illi in unum locum commeent,
verùm arbitri accuratè expendentes, aut
Deos illos declarabunt, aut ad sua sepul-
chra & majorum tumulos ablegabunt. Si
verò quispiam ex obscuris & reprobatis
comprehensus fuerit, & semel ab arbitris
condemnatus in cælum ascenderit, ille
per præceps in Tartarum corruat. Præ-
tereà quisq; exerceat sua commercia, neq;
Minerva rei medicæ intenta sit, neq; Æs-
culapius dandis oraculis vacet, aut serviat,
neq; Apollo tanta soli sibi obeunda ven-
dicet, sed unâ re quapiam electa, aut va-
tem, aut citharædum, aut medicum agat.
Porro Philosophis dicetur, nè nova sub-
inde fingendo comminiscantur nomina,
neq; de iis, quorum imperiti sunt, nu-
gentur. In quorumcunq; autem honorem,
aut cultum templa, aut sacra constituta
sunt,

sunt, illorum imagines subvertantur, earumq; loco, aut Jovis. aut Junonis, aut Apollinis, aut alterius cujuspiam erigatur. Illis autem urbse congesta terra sepulchrum accumulet, & aræ loco statuam reponat. Quòd si quis præconio dicto audiens esse noluerit, arbitrórúmque examen & censuram subire recusárit, ille indictâ causâ condemnetur. JUP. Justissimum equidem decretum est istud, ô Mome, & qui suffragatur huic, manum protendat. Atqui potius ita fiat, complures enim novi futuros qui sua non sunt adjecturi suffragia. Verùm in præsens abite. Cæterùm in concionem accersiti à Mercurio venite, adferentes unusquisq; cognitiones claras, & manifestas comprobationes, patris & matris nomen, & unde oriundus sit, tum quomodo divinitatem adeptus sit: ad hæc tribum quoque & curiales. Verùm enimvero, qui præstò non fuerit, parùm curæ erit arbitris, tametsi ille terris ingens delubrum habuerit, ac homines eundem Deum esse existimârint.

Dialogus 3.

Timon. sive Misanthropus. &c.

TIM. **O** Jupiter Philie, & hospitalis, & sodalitie, & domestice, & fulgurator, & jus jurandice, & nubicoge, & grandistrepe, & si quod aliud tibi cognomen attoniti Poëtæ tribuunt, maxime cum hærent in versu; nam tum illis tu multi nominis factus, carminis ruinam fulcis,

fulcis, metriq; explēs hiatum; ubi tibi nunc magnicrepum fulgur, gravifremum tonitru? Ubi ardens, candens ac terrificum fulmen? Nam hæc omnia jam palàm apparet nugas esse, fumúm; Poëticum; nec omnino quicquam præter nominum strepitum. Sed decantata illa tua arma eminus ferientia, expromptaq; nescio quomodo penitus extincta sunt, frigéntque; adeò ut nè minimam quidem scintillulam iracundiæ adversus nocentes reliquam obtineant. Itaq; citiùs quivis ex his, qui pejeraturi sunt, extinctum ellychnium metuerit quàm flammam fulminis cuncta necantis: adeò titionem quempiam incutere videris eis, ut ignem quidem aut fumum ab illo proficiscentem nihil quicquam formident, verùm hoc solùm vulneris inferri posse judicent, ut fuliginè compleantur. Quibus rebus factum est, ut jam Salmoneus tibi sit ausus etiam obtonare: neq; id admodum abs re, quippe adversus Jovem usq; adeo frigidum, vir ad facinora fervidus, audaciâq; tumidus. Quidni enim faciat, ubi tu perinde ac sub mandragora stertis, qui neq; pejerantes exaudias, neq; eorum qui flagitia committunt respectum agas? Cœcutis autem lippitudine, & hallucinaris ad ea quæ fiunt, aurésq; jam tibi obsurduerunt, instar horum, qui ætate defecti sunt. Quandoquidem cum juvenis adhuc esses, acriq; animo, veheménsq; ad iracundiam, permulta in homines maleficos ac violentes faciebas. Neque tum unquam tibi cum illis erant induciæ.

Sed perpetuò fulmen erat in negotio, perpetuò obvibrabatur ægis, obstridebat tonitru, fulgur continenter jaculorum in morem densissimè ex edito loco devolantium torquebatur, terræ quassationes, cribri instar frequentes, ad hæc nix cumulatim, neq; non grando saxorum in morem. Atq; ut tibi molestè differam, imbrésq; rapidi & violenti, ac flumen quotidie exundans. Hinc tantum repentè Deucalionis ætate naufragium ortum est, ut, omnibus sub aqua dimeris, vix unica scaphula servaretur, quæ in montem Lycorem appulit, humano generi, quasi scintillulas quasdam fervans, unde sceleratius etiam genus in posterum propagaretur. Nimrum igitur dignum sociordia præmium ab illis reportas, cum jam nec sacra faciat tibi quisquam, nec coronas offerat, nisi obiter in Olympicis, ac ità nè is quidem rem admodum frugiferam facere videatur, sed priscum quendam ritum magis referre: ac penè Saturnum, ô Deorum generosissime, te reddunt, magistratu abdicantes.

2. Omitto loqui, quoties jam templum tuum, sacrilegio compilârint, cum tibi etiam ipsi in Olympiacis manus admoliti sunt. Atq; interea tu altifremus ille pigritabaris vel excitare canes, vel vicinos advocare, ut auxilio accurrentes illos comprehenderent, adhuc adornantes fugam. Sed generosus Gigantumq; extinctor, & Titanum victor sedebas, cum tibi cæsaries ab illis circumtonderetur, decem cubitale fulmen dextra tenenti. Horum igitur, ô præclare, quis tandem
erit

erit fi
Aut qu
mes?
satis i
hausta
de con
accide
nienfe
rimis
quot o
semel
effude
piam
illis,
dum,
nutu
am in
quem
homin
tempo
unt,
& pro
am de
catum
lûm,
adju
preme
confil
quate
solitu
Hoc i
quod
ter m
utent
igitur
prole

erit finis, quæ tu adeò securè despicias ?
Aut quando de tantis maleficiis pœnas sumes ? quot Phaëthontes aut Deucaliones satis idonei sunt ad expiandam tam inexhaustam morum iniquitatem ! Etenim ut de communibus fileam, de iis quæ mihi acciderunt dicam, cum tam multos Athenienses in sublime evexerim, ex pauperimis divites reddiderim, cunctisq; quotquot opus haberent, suppeditarem, imo semel universas opes in amicos juvandos effuderim, simul atq; his rebus ad inopiam deveni, jam nè agnoscor quidem ab illis, nec aspicere dignantur me, qui dudum, reverebantur, adorabant, meoq; de nutu pendebant. Quod si quando per viam ingrediens fortè fortuna in eorum quempiam incidero, perinde ut eversam hominis jam olim defuncti statuam, ac temporis longitudine collapsam prætereunt, quasi nè nōrint quidem. Alii verò & procul conspecto me, aliò in aliam viam deflectunt, existimantes sese inauspicatum abominandumq; visuros spectaculum, quem non ità pridem servatorem & adiutorem suum esse prædicabant. Itaq; prementibus malis ad extrema redactus consilia, rhenone arrepto, terram exerceo, quaternis conductus obolis, atq; hinc cum solitudine, cumq; ligone philosophorum. Hoc interim lucri mihi videor facturus, quòd posthac non intuebor plerosq; præter meritum secundis fortunæ successibus utentes. Nam illud vel maximè urit Jam igitur tandem aliquando Saturni Rheæq; proles excusso profundo isto, gravique

somno (nam Epimenidem quoq; dormiendo vicisti) denuo jactato fulmine, aut ex Oeta redaccenso, ingenti redditâ flammâ iram aliquam strenui illius ac juvenilis Jovis ostende, nisi vera sint quæ à Cretenlibus de te, tuâq; sepulturâ feruntur.

3. JUP. Quis hic est, Mercuri, sic vociferans ex Attica, ad Hymettum in radice montis, horridus totus, ac squalidus, pelléq; amictus: fodit autem, ut arbitrator, nam pronus incumbit, homo loquax & confidens, nimirum Philosophus est, neque enim alioquî adeo impia, nefariâq; in nos fuerat dicturus. MER. Quid ais pater, an non nôsti Timonem Echecratidis filium Colytrensem? Hic nimirum est, qui nos sæpenumerò in sacris legitimis convivio accepit, ille repentè dives factus, ille qui totas hecatombas, apud quem splendide Jovialia festa consuevimus agitare. JUP. Hem! quænam ista rerum commutatio? hiccinè honestus ille dives, quem tam frequentes cingebant amici? Quid igitur accidit, ut hoc sit habitu squalidus, ærumnosus, fossor conductitius, uti conjicio, cùm tam gravem ligonem gerat? MER. Ad hunc modum illum quodammodo probitas evertit, atq; humanitas, & in omnes, quicumque egerent, misericordia. At revera vecordia potius facilitâsq; nullûsq; in suscipiendis amicis delectus, quippe qui neutiquam intellexerit, sese corvis lupisque largiri. Quin cùm à vulturibus tam multis misero jecur eroderetur, amicos esse eos, & socios judicabat, quasi benevolentia erga
sefe

fese a
caper
tus n
inde
admo
gerun
destit
quide
sint q
tiant.
des, c
re fus
versu
qui q
modu
nome
verin
quam
& ju
tis in
adula
ti, si
tauro
aris a
mih
pter
rantit
nequ
ob fo
legi,
tum
mum
go ja
conve
philo
apud

sefe afficerentur, cum illos epulæ magis caperent. Ergo posteaquam ossa penitus nudâssent, circumrosissentque; deinde si qua medulla suberat, hanc quoque; admodum diligenter exsuxissent; aufugerunt, exsuccum & radicitus defectum destituentes, aded ut postea nè agnoscant quidem, aut aspiciant, tantum abest, ut sint qui suppeditent, vicissimque imperitiant. Has ob res fossor, & sago, ut vides, opertus pelliceo urbem præ pudore fugiens, mercede terram exercet, adversus ingratos atrâ bile stomachatur, qui quidem, ipsius benignitate ditati, admodum fastuosè nunc prætereant, ac nè nomen quidem, an Timon vocetur, noverint. JUP. Atqui profectò vir neutiquam fastidiendus, aut negligendus est, & jure optimo indignatur, qui iis tantis in malis agat. Quare sceleratos istos adulatores ipsi quoque fuerimus imitati, si eum virum neglexerimus, qui tot tauros, & capras pinguiissimas nobis in aris adoleverit, quarum nidor etiamdum mihi in naribus residet. Cæterum propter negotia & turbam maximam pejerantium, tum vi, non jure agentium, neque non aliena rapientium, prætereâ ob formidinem quam mihi pariunt sacrilegi, (quorum quidem cum multi sunt, tum observatu difficiles, aded ut nè minimum quidem nos connivere sinant) longo jam ad Atticam regionem oculos non converti tempore, maximè posteaquam philosophia & de verbis digladiationes apud istos increbuerunt, ita ut pugnan-

tibus inter se istis vociferantibúsq; ne exaudire quidem mortalium vota liceat. Unde mihi necessum est, aut auribus obturatis sedere, aut dirumpi ab eis confici-que qui virtutem quandam, & incorporea quædam, merásq; nugas ingenti vociferatione connectunt. Hæc in causa fuerunt, ut hunc quoq; neglexerim, cùm haud mediocriter de nobis sit meritus. Quod reliquum est, Mercuri, tu, assumpto Pluto, celeriter ad istum abeas. Porro Plutus unâ secum ducat & Thesaurum, & utriq; apud Timonem perseverent, neque adeò facilè demigrent, etiamsi quàm maximè illos præ bonitate rursus ex ædibus exegerit. Cæterum de palponibus illis, atque ingratitudine quâ in hunc sunt usi, in posterum consultabo, pœnasq; daturi sunt, simul atque fulmen instauravero. Nam fracti sunt in eo retusâ cuspide duo è radiis maximi, cum nuper avidiùs in sophistam Anaxagoram jacularer, qui suis familiaribus suadebat, nullo pacto esse ullos nos, qui Dii vocaremur. Ac illum quidem errore non feriebam, propterea quòd Pericles obtentâ manu eum protexerit. Cæterum fulmen in Castoris ac Pollucis templum detortum tùm illud exussit, tùm ipsum parùm abfuit, quin ad saxum comminueretur. Quanquam interim vel id supplicii satis magnum in istos fuerit, si Timonem conspexerint egregiè locupletem factum.

4. MER. Quantum habet momenti altum vociferari, & obstreperum audacémq; esse? Idq; non iis modò qui cau-

fas

fas ag
cond
ves e
clamo
vémo
lentic
negle
quaq
Quid
præse
per J
& in
illi p
dixer
ter qu
unt.
& ad
eos m
telle
equid
modu
opiâ
antep
ceo l
lucra
ptim
usmo
quip
rit, n
illius
dum
admo
nem
liber
neq;
fa de

fas agunt, verum etiam qui vota faciunt
conducibile. En mox è pauperrimo di-
ves evaserit Timon, qui se imprecando
clamorosum & improbum præstiterit. Jo-
vémq; reddiderit attentum. Si vero si-
lentio fodisset nutans, etiam nunc foderet
neglectus. PLU. At ego, Jupiter, haud-
quaquam ad istum rediturus sum. JUP.
Quid ita non rediturus, optime Plute,
præsertim à me jussus? PLU. Quoniam,
per Jovem, injuriâ me affecit ejiciens,
& in multa fragmenta dissecans, idq; cum
illi paternus essem amicus, ac me, penè
dixeram furcâ, ex ædibus expulit, nec ali-
ter quam ii, qui è manibus ignem abjici-
unt. Num rursus ad istum ibo, parasitis
& adulatoribus & scortis donandus? Ad
eos me mitte, ô Jupiter, qui munus in-
tellecturi sint, qui amplexuri, quibus
equidem in pretio sim, & majorem in
modum exoptatus. At hi stupidi cum in-
opiâ commercium habeant, quam nobis
anteponunt, ut ab ea accepto sago pelli-
ceo ligoneq; sat habeant, cum quatuor
lucratur obolos, decem talenta contem-
ptim dono dare soliti. JUP. Nihil isti-
usmodi posthac in te facturum est Timon,
quippe quem ligo abundè satis corripue-
rit, nisi prorsus nullum dolorem sentiunt
illius ilia, te videlicet potius præoptan-
dum quàm inopiam. At tu mihi querulus
admodum videris esse, qui nunc Timo-
nem incuses, quod tibi patefactis foribus
liberò permiserit vagari, neq; includens,
neq; zelotypus in te. Porro aliàs diver-
sa de causa in divites stomachabare, cum
diceres,

diceres, te ab illis repagulis, clavis, ac signorum objectaculis impressis ità fuisse conclusum, ut nè prospicere quidem in lucem tibi liceret. Id igitur apud me deplorabas, affirmans præfocari te nimis tenebris, eòq; pallidus nobis videbaris, & curis confectus, digitis etiamnum ex asfiduo colligendi, coacervandiq; usu contractis contortisque; quod si quando daretur opportunitas, aufugiturum quoque ab illis te minitabare. In summa, rem supra modum acerbam judicabas, in æreo ferreove thalamo, Danaës exemplo, virginem asservari, atq; à scelestissimis educari pædagogis, Fœnore & Computatione. Proinde absurdè facere aiebas quòd te præter modum adamarent, neq; cùm liceret, frui auderent, neq; cùm ipsis esset in manu, amorè suo securè uterentur, sed vigiles observarent, ad signum ac seram, oculis nunquam conniventibus, neq; usquam dimotis, semper intuentes, abundè magnum fructum arbitrantes, non quòd ipsis fruendi facultas adesset, sed quòd nemini fruendi copiam facerent, non aliter quàm in præsepicanis, nec ipse vescens hordeis, nec equum famelicum id facere sinens. Quinetiam ridebas istos, qui parcerent, & asservarent, & (quod esset absurdissimum) ipsi quidem sibi subtraherent, vererenturque contingere: non intelligerent autem fore, ut sceleratissimus famulus, aut dispensator, aut liberorum pædagogus furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem postea finat ad obscuram,

&

& oris
ellyph
igitur
cusave
crimin

& P
utrum
Timon
potius
quod a
è dive
sum s
crassio
gidus
contin
nè vel
tes &
quippe
vincul
haud i
me ali
licturi
qui ni
sed qu
utunt
penitu
illud o
nem
postea
typia
atq; i
quibu
ducac
stitue
hic an
quaqu

& oris angustî lucernulam, ac siticulosum ellychniolum usus invigilare. Annon igitur iniquum, cùm hæc quondam incusaveris, nunc in Timone diversa his criminari?

* PL. Atqui si rem verè perpenderis, utrumq; me jure facere judicabis. Nam & Timonis ista nimia lenitas, negligentia potius, haud benevolentia, studiumque quod ad me pertinet, meritò videatur. At è diverso, qui me ostiis ac tenebris inclusum servabant, id agentes, quo scilicet crassior, faginatiórq; ac nimia mole turgidus evaderem, cùm interim neq; ipsi contingerent, neq; in lucem producerent, nè vel aspicerer à quopiam; hos dementes & contumeliosos in me judicabam, quippe qui me nihil commeritum tot in vinculis cogerent situ cariéq; putrefacere, haud intelligentes, quò mox demigrent, me alii cuipiam, cui fortuna faverit, relicturi. Neq; hos igitur probo, neq; illos qui nimium facilè mihi manus admovent, sed qui (quod est optimum) mediocritate utuntur, uti nec prorsus abstineant. nec penitus profundant. Etenim, per Jovem illud considera, Jupiter, si quis, ubi juvenem & formosam uxorem lege duxerit, postea neq; observeat, neq; omnino zelotypiâ prosequatur, concedens illi ut noctu atq; interdiu, eat quò velit, & rem cum quibuslibet habeat, vel potius ultro producat ut adulteretur, fores aperiens, prostituens, & omnes ad eam invitans, num hic amare videbitur? Profectò hoc tu nequaquam dices, Jupiter, qui sæpenumero
amorem

amorem senseris. Rursum si quis ingenuam lege domum deducat, acceptam ad liberorum legitimorum procreationem, cæterum nec ipse contingat florentem ætate, decoramq; virginem, nec eam ab alio aspici sinat, sed inclusam, orbam, sterilêmq; in perpetuâ virginitate contineat, ac interim se amore teneri dicat, & hunc præ se ferat, colore, corpore exhausto, refugis oculis, num fieri potest, ut talis quispiam desipere non videatur, quippe qui, cum liberis oportuerit operam dare fruiq; conjugio, puellam adedò formosam atque amabilem sinat emarcescere per omnem vitam, tanquam Cereri sacerdotem alens. Quare & ipse sæpe indignor, cum à nonnullis ignominiosè cædor calcibus, laniorque atque exaurior, à nonnullis contrà perinde ac stigmaticus fugitivus compedibus vincior. JUP. Quid igitur indignaris contrà illos quandoquidem utrinq; pœnas egregias luunt? alteri quidem dum Tantali in morem, neque bibere sinuntur, neque edere, sed ore sicco duntaxat inhiant auro: alteri verò dum illis ceu Phyneo cibas Harpyiæ ipsis è faucibus eripiunt. Sed abi jam, Timone multò posthac usus cordatiore. PLU. An ille aliquando desinet me ceu foraminoso cophino, priusquam omninò influxerim, datâ operâ exhaurire, quasi conetur occupare, quò minùs influam, veritus nè si copiosus infundar, ipsum undis obruam? Quo fit, ut in Danaïdum dolium aquam mihi videar allaturus, frustrâq; infusus, vase non

non co
pemo
fluxer
sionem
hiatum
perstill
pediem
sus &
rim abi
tu, Me
Cyclop
fulmen
eo nob

6. M
Num
ô præc
etiam c
mihi p
do prom
am, tu
utroq;
tam pe
interin
cum c
multò
vix jan
nis voc
transm
quotie
quider
permu
heri n
emeret
sumpt
bus an
li tam

non continente liquorem, imò priùs propemodum effuso quod influit quàm influxerit. Adeò latus dolii hiatus ad effusionem, ac liber exitus. JUP. Proinde nì hiatum istum obturaverit, perpetuamq; perstillationem sistere studuerit, te propediem effuso, facilè inveniet sagum rursus & ligonem in fàce dolii. Sed interim abite, atq; illum divitem reddite. At tu, Mercuri, fac memineris, ut rediens Cyclopa ex Ætna tecum adducas, quò fulmen cuspide restitutà refarciant. Nam eo nobis acuminato opus fuerit.

6. MER. Eamus Plute, Quid hoc? Num claudicas? Equidem ignorabam, ô præclare, te non cæcum modò, verùm etiam claudum esse. PLU. Atqui non hoc mihi perpetuum, Mercuri, verùm si quando proficiscor, à Jove missus ad quempiam, tum nescio quo pacto tardus sum, & utroq; claudus pede, ità ut ægrè ad metam pertingere queam, sene nonnunquam interim factò, qui me operibatur. Porrò cum discedendum est, alatum videbis, multò avibus celeriores. Unde fit, ut vix jam amotò repagulo, ego jam præconis voce victor pronuncier, saltu stadium transmensus, ne videntibus quidem aliquoties spectatoribus. MER. At ista quidem haud vera narras, imò ego tibi permultos commemorare queam, quibus heri nè obolus quidem erat quo restim emerent, statim verò hodie divites & sumptuosi in albo curru aurigantes, quibus antè ne asellus quidem suppeditarit. Ii tamen purpurati, aurumq; manibus gestantes

stantes obambulant. Qui nè ipsi quidem, opinor, credere possunt, quin per somnium divites sint. PLU. Isthæc alia res est, Mercuri, neq; enim tum meis ipsius ingredior pedibus, nec à Jove, sed à Dite ad istos transmittor, qui & ipse nimirum opum largitor est, ac magna donans: id quod ipso etiam nomine declarat. Itaque quoties est mihi ab alio ad alium demigrandum, in tabellas injiciunt me, ac diligenter obsignantes, sarcinæ in morem sublatum transportant. Interea defunctus ille alicubi in ædium tenebricosâ parte jaceret vetere linteo in genua injecto reclusus, de quo feles digladiantur. Porro qui me speraverant obtinere, in foro opperiantur hiantes, non aliter quam hirundinem advolantem stridentes pulli. Deinde ubi signum detractum est, & lineus ille funiculus incisus, apertæque tabellæ, jamque novus dominus pronunciatus est, sive cognatus quispiam, sive adulator, sive servulus obscænus, qui puerili obsequio favorem meruerit, etiam tum mento subrafo, pro variis omnigenisq; voluptatibus quas ipsi jam obsoletus suppeditavit servus, ingens scilicet præmium ferens, generosus quisquis ille tandem fuerit, nonnunquam me ipsis cum tabellis arreptum, fugiens adportat commutato nomine, ut qui modo Pyrrhias, aut Dromo, aut Tibius, jam Megacles, aut Megabyzus, aut Protarchus appelletur. Cæterum illos nequicquam hiantes, seque mutuum intrucentes relinquit; ac verum luctum agentes, quod ejusmodi thynnus ex intimo

(sagenæ

sagenæ
magn
tè tou
dioris
illotâ
horre
pet,
num
est d
vivit,
meliâ
riens
nec a
rum
latori
Nirec
ve ge
num
opule
profu
tis ex
colle
7 M
ras;
dibus
inven
quos
visos
vero
tor?
Neq;
Hipp
ad al
quide
quan
ac de

sagenæ sinu sit elapsus, qui non parùm magnam escam devoravit. At hic repente totus in me irruens, homo viræ mündioris atque elegantioris rudis, pingui, illorâque cute, qui compedes etiamdum horrescit, & si quis præteriens loro increpet, arrectis stat auribus, quique pistri-num perinde uti templum adoret, non est deinceps tolerandus iis, quibuscum vivit, verùm & ingenuos afficit contumeliâ, & conservos flagris cædit, experiens num & sibi hujusmodi liceant, donec aut in scortulum illapsus, aut equorum alendorum studio captus, aut adulatoribus sese permittens, dejerantibus Nireo formosiorē esse, Cecrope Codrôve generosiorē, callidiorē Ulyssē, unum autem vel sedecim pariter Cræsis opulentiorem, momento temporis semel profundat infelix, quæ minutatim multis ex perjuriis, rapinis, flagitiis, fuerant collecta.

7 MER. Ista fermè sic se habent, uti nar-ras; verùm ubi tuis ipsius ingrederis pedibus, quî tandem, cæcus cùm sis, viam invenire soles? Aut qui dignoscis, ad quosnam Jupiter te miserit, dignos illi visos qui divitiis abundant? PLU. Enimvero credis me reperire istos ad quos mit-tor? MER. Per Jovem haudquaquam. Neq; enim alioqui, Aristide præterito, ad Hipponicum & Calliam accessisses, tum ad alios Athenienses, homines nè obolo quidem æstimandos. Cæterum quid facis, quando quidem es emissus? PLU. Sursum ac deorsum circumcursans oberro, do-nec

nec imprudens in quempiam incurrero. Hic autem, quisquis ille sit, qui fortè primus me nactus sit, abducit, ac possidet, te, Mercuri, pro lucro præter spem objecto venerans atq; adorans. MER. Num ergò fallitur Jupiter, qui quidem credat ex ipsius animi sententia, ditari abs te hos, quos ille dignos existimârit, qui ditescerent? PLU. Et jure quidem optimo fallitur, ô bone, quippe qui cum me cæcum esse non ignoret, emittat vestigatum rem usq; adedò repertu difficilem, & jam olim è vita sublatam, quam ne Lynceus quidem facile invenerit, quæ nimirum adeo obscura sit ac minuta. Itaq; cum rari sint boni, improbi porrò in civitatibus omnia obtineant, oberrans facile in hujusmodi mortales incurro, ac retribus illorum illigor. MER. At qui sit, ut quoties eos deseris, celeriter aufugias, cum viæ sis ignarus? PLU. Tùm demùm acutum cerno pedibusq; valeo, ubi ad fugam tempus invitat.

8. MER. Jam illud quoq; mihi responde, qui sit, ut cum sis oculis captus (dicendum enim est) præterea, pallidus, & cruribus gravis, *postremò claudus*, tam multos habeas amantes, adeò ut omnes respiciant in te, & si potiantur felices videantur: sin frustrentur non sustineant vivere? Ex his equidem non paucos novi, qui sic perditè te amârint, ut se aërio è scopulo piscosi in æquoris alta præcipites abjecerint, rati fastidiri sese abs te, propterea quòd illos, nullo pacto respexisses. Quanquam sat scio, tu quoq; fateberis; si quo modo tibi notus es, fuere istos
qui

qui ejuf
At enin
istis vid
aut si q
Quid n
omnes
quidem
rórque,
offundu
ne per
hement
misque
ctus, ei
vultus
untur,
si quis
ostende
se ipsi
rint, ad
ac fœda
eò perv
rint, ja
erint ru
illis de
quam p
verisim
fucatan
inspex
multæ
mento
atque c
foribus
introit
tics, v
numer
quam

qui ejusmodi amore sunt dementati. PLU.
At enim credis me, qualis sum, talem
istis videri, nempe claudum aut cœcum,
aut si quid aliud adest mihi vitii? MER.
Quid ni, ô Plute? nisi fortè & ipsi
omnes cœci sunt. PLU. Haud cœci
quidem, ô optime; verùm inscitia er-
rorque, quæ nunc occupant omnia, illis
offundunt tenebras; ad hæc ipse quoque,
ne per omnia deformis sim, personâ ve-
hementèr amabili tectus inauratâ, gem-
misque picturatâ, ac versicoloribus ami-
ctus, eis occurro: illi rati sese nativi
vultûs venustatem aspicere, amore capi-
untur, & pereunt non potientes. Quod
si quis me toto corpore renudatum illis
ostenderit, dubio procul futurum sit, ut
se ipsi damnent qui tantopere cœcuti-
erint, adamantes res neutiquam amandas
ac fœdas. MER. Quid ergò posteaquam
eò perventum est, ut jam divites evase-
rint, jamque personam sibi circumposu-
erint rursus falluntur? Adèd ut si quis
illis detrahare conetur, penè caput potius
quam personam abjiciant: Neque enim
verisimile est etiam tum illos ignorare,
fucatam esse formam, cùm intus cuncta
inspexerint. PLU. Ad id non parum
multæ res, ô Mercuri, mihi sunt adju-
mento. MER. Quænam? PLU. Simul-
atque qui me primum nactus est, apertis
foribus exceperit clanculum, unâ mecum
introit elatio, vecordia, jactantia, molli-
ties, violentia, dolus, atque alia item in-
numerabilia: à quibus omnibus postea-
quam est animus occupatus, jam admira-
tur

tur quæ neutiquam sunt admiranda, & appetit ea quæ sunt fugienda, & me cunctorum illorum patrem ingressorum malorum stupet, illorum satellitio vallatum, quidvis potius passurus, quàm uti me compellatur rejicere.

9. MER. Ut levis ac lubricus es, Plute, retentu difficilis ac fugax, neque ullam præbens ansam certam quo prenfus tenere, sed nescio quomodo anguilæ ac serpentum in morem inter digitos elaberis. At è diverso paupertas, viscosa, prensu facilis, totòq; corpore mille uncos gerit hamos, ut qui tetigerint, illicò hæreant, nec facilè queant avelli. Verùm intereà dum nugamur, rem haud parvam omisimus. PLU. Quam? MER. Nempe quia Thesaurum non adduximus quo vel imprimis erat opus. PLU. Isthac quidem ex parte bono sis animo. Nam non nisi in terra relicto illo ad vos ascendere soleo, jussòq; intus manere foribus occlusis, neque cuiquam aperire, nisi me vociferantem audierit. MER. Jam igitur Atticam adeamus. Et me sequere chlamydi adhærens, donec extremam viam attigerimus. PLU. Rectè facis, Mercuri, cùm me per viam ducis. Etenim si me desereres, forsan oberrans in Hyperbolum aut Cleonem inciderem. Sed quis hic stridor ceu ferri saxo impacti? MER. Timon hic est, qui maximè montanum & petricosum fodit solum. Papæ, adest & Paupertas, & Labor ille, tum Robur, Sapientia, Fortitudo, atq; id genus aliorum turba, quorum omnium ag-

men

men fan
tui sint
ocyslim
enim u
cum ho
MER.

metu de

10. P

manu al

nem, ac

PAU. I

posteaq

ob deli

sapienti

tii viru

injuriae

ut hun

eripiati

tem exo

susceper

am illi

qualis e

ac veco

ubi jan

MER. S

PAU.

Sapient

Porro

fuerim,

adjutri

trix, q

sano co

vit, vir

spicien

ista, ali

Disced

men fames cogit, longè præstantius quàm
tui sint fatellites. PLU. Quin igitur quàm
ocysimè discedimus, Mercuri? Neque
enim ullum operæ pretium fecerimus
cum homine ejusmodi vallato exercitu.
MER. Secus visum est Jovi, quare ne
metu deterreamur.

10. PAU. Quò hunc nunc Argicida,
manu abducis? MER. Ad hunc Timo-
nem, ad quem à Jove sumus ire jussi.
PAU. Itâne rursus Plutus ad Timonem,
posteaquam ipsum ego malè habentem
ob delicias suscepi, commendans, quòd
sapientiæ labori, strenuum, multiq; pre-
tium virum reddidi? Adeone despicienda,
injuriæq; idonea vobis Paupertas judicor,
ut hunc quæ mihi unica erat possessio,
eripiatis, jam exactissimâ curâ ad virtu-
tem excultum, ut Plutus hic, ubi denuò
susceperit, per contumeliam & arrogantiam
illi manu injectâ, talem reddiderit
qualis erat dudum, mollem & ignavum
ac vecordem, rursus mihi restituatur,
ubi jam nihil factus erit & rejiculus?
MER. Sic, ô Paupertas, Jovi placitum est.
PAU. Equidem abeo: At vos, Labor &
Sapientia, reliquique consequimini me.
Porro hic brevi cognoscet, qualis in se
fuerim, quam nunc relinquet, nempe
adjutrix bona, & rerum optimarum do-
ctrix, quâcum donec habuit commercium
sano corpore, valentiq; animo persevera-
vit, virilem exigens vitam, & ad sese re-
spiciens, supervacua autem & vulgaria
ista, aliena, ità ut sunt, existimans. MER.
Discedunt illi, nos ad eum adeamus.

TIM.

II. TIM. Quinam estis, ô scelesti? Aut quid volentes huc venistis, homini operario mercenarioq; negotium exhibituri? verum haudquaquam læti abibitis scelesti ut estis omnes; nam ego vos illico glebis & faxis petitos comminuam. MER. Nequaquam, ô Timon, ne ferito, neque enim feries mortales, verum ego sum Mercurius, hic Plutus. Misit nos Jupiter, votis tuis exauditis. Quare quod benè vertat, opes accipe, desistens à laboribus. TIM. Atqui vos jam ploraveritis, etiamsi Dii sitis, ut dicis. Siquidem odi pariter omnes tum Deos tum homines. Sed hunc cœcum, quisquis hic fuerit, mihi certum est ligone impacto comminuerè. PLU. Abeamus per Jovem, Mercuri, quandoquidem hic homo mihi videtur non mediocriter insanire, nè malo quopiam accepto discedam. MER. Nè quid ferociter, Timon, quin exue potius penitus istam ferocitatem, asperitatémq; ac manibus obviis excipe bonam fortunam, rursus dives esto, rursus Atheniensium princeps, & despice ingratos istos, solus ipse feliciter agens. TIM. Nihil mihi vobis est opus, ne obturbate, sat opum mihi ligo; præterea fortunatissimus sum, si nemo propius ad me accesserit. MER. Adeone, quæso, inhumaniter? *Hæc ego Jovis refero, atq; immania dicta?* Atqui par erat forsitan homines tibi haberi invisos, ut qui tam multa indigna in te commisissent. Deos te prosequi nequaquam erat consentaneum, cum illi tantopere tui curam agant. TIM. At tibi, Mer-

curi,

curi, Joviq; quòd me respicitis, plurimam
equidem habeo gratiam, cæterum hunc
Plutum nequaquam recepero. MER.
Quid ita? TIM Quoniam pridem in-
numerabilium malorum hic mihi fuit au-
tor, cum me assentatoribus proderet, in-
fidiatore in me invitaret, conflaret odi-
um, illecebris corrumpere, invidiæ ob-
noxium redderet, deniq; cum me adeò
perfidè ac proditoriè destitueret. Contra,
Paupertas optima, me laboribus viro dig-
nissimis exercens, mecumq; verè & liberè
convivens, & quæ opus erant, suppeditavit
laboranti, & vulgaria ista contem-
nere docuit, effecitq; ut mihi vitæ spes
omnis ex me ipso penderet, demonstrans
quænam essent opes veræ meæ, nempe
quas neque adulator assentans, neque
sycophanta minitans, neque plebs irri-
tata, neque concionator suffragiorum au-
tor, neq; tyrannus intentus insidiis que-
at eripere. Itaque jam validus effectus
ob laborem, dum hunc agellum gnaviter
exerceo, neque quicquam eorum quæ
sunt in civitate malorum aspicio, abundè
magnum & sufficientem victum mihi li-
go suppeditat. Quare tu, Mercuri, quàm
venisti viam remetiens recurre, unà tecum
Plutum adducens ad Jovem. Illud mihi
sat fuerit, si effecerit, ut omnes mortales
ab ineunte ætate ejulent. MER. Ne-
quaquam, ô bone, neq; enim omnes ad
ejulandum sunt commodi. Quin tu ira-
cunda pueriliâq; ista missa face, ac Plu-
tum excipe: non sunt rejicienda mune-
ra quæ à Jove proficiscuntur. APLU Vin'
Timon, (12)

Timon, ut contra te partes defendam meas, an graviter feres si quid dixerō? TIM. Dico, nè multis tamen, neq; cum procemiis, quemadmodum perditissimi isti solent Oratores. Sustinebo enim te hujus Mercurii gratiā paucis dicentem. PLU. Atqui multis mihi potiùs erat dicendum, tot nominibus abs te accusato. Attamen vide, num quā in re te, quemadmodum ais, læserim, qui quidem dulcissimarum quarumcunq; rerum tibi extiterim autor, opifexque, autoritatis, primarii loci, coronarum, aliarum item voluptatum: meā operā conspicuus eras, celebris & observandus. Cæterum si quid molesti ab adulatoribus accidit, non mihi potes imputare, quin ipse magis abs te sum affectus contumeliā, propterea quod me tam ignominiosè viris illis execrandis suppeditaris, qui te mirabantur, ac præstigiis dementabant, mihiq; modis omnibus insidias struebant. Porro quod extremo loco dixisti, te à me proditum, desertumq; fuisse, istud criminis in te possum retorquere cùm ipse sim modis omnibus à te rejectus, præceptisq; tactus ex ædibus. Unde pro molli chlamyde sagum istud charissimam tibi paupertas circumposuit. Itaq; testis est mihi hic Mercurius, quantopere Jovem oraverim, ne ad te venirem, adeo hostiliter mihi adversatum. MER. At nunc vides, Plute, in cujusmodi hominem sit commutatus. Proinde audacter cum illo consuetudinem junge. Tu verò fode ita ut facis. Tu interim Thesaurum sub lignonem adducito. Audiet enim si tu accersiveris.

13. P.
ditescer
compe
me mis
ad hunc
tantum
hil com
susceptu
gratiā,
tolerand
præ inv
ratā Æt
Abiit ill
alarum
verò hi
Thesaur
fortiùs.
moni h
eruendu
gens. C
14. T
tuas vire
ex abdit
tis. He
mici Co
undenam
hoc est?
sim exper
est insign
multo ju
rum fauf
ignis in
renides.
sideratissi
Jovem ip
enim qua

13. Parendum est, Mercuri, rursusq;
ditescendum. Quid enim facias cum dii
compellant? tamen vide, in quas turbas
me miserum conjicias, qui quidem cum
ad hunc usque diem felicissimè vixerim,
tantum auri repentè sum accepturus, ni-
hil commeritus mali, tantumq; curarum
suscepturus. MER. Sustine, Timon, meâ
gratiâ, tametsi grave est isthuc, atq; in-
tolerandum, quo videlicet palpones illi
præ invidiâ rumpantur. Ego porro supe-
ratâ Æternâ in cœlum revolavero. PLU.
Abiit ille quidem, sicut apparet: nam ex
alarum remigio facio conjecturam. Tu
verò hic opperire: siquidem digressus
Thesaurum ad te transmittam, sed feri
fortius. Tibi loquor, auri Thesauri, Ti-
moni huic audiens esto, offérq; temet
eruendum. Fode, Timon, altius impin-
gens. Cæterum ego à vobis digredior.

14. TIM. Age jam, ô ligo, nunc mihi
tuas vires explica, neq; defatigare dum
ex abdito Thesaurum in apertum evocâ-
ris. Hem prodigiorum autor Jupiter, a-
mici Corybantes, ac lucifer Mercuri,
undenam auri tantum? Num somnium
hoc est? Metuo nè carbones reperturus
sim experrectus. Atqui aurum profectò
est insigne, fulvum, grave, & aspectu
multo jucundissimum. Pulcherrima Au-
rum faustitas mortalibus. Quippe quod
ignis in morem ardes, noctesque & dies
tenides. Ades, ô mihi charissimum & de-
sideratissimum. Nunc demum credo vel
Jovem ipsum olim aurum esse factum. Et
enim quæ tandem virgo non exporrecto

J. H.

finu

sinu usq; adeò formosum amatorem excipiat, per tegulas elapsus? ô Mida, Cræseusq; ac munera Delphico in templo dicata, ut nihil eratis, si cum Timone, cumq; Timonis opibus conferamini, cui nè Persarum quidem Rex par est. O ligo, & sagum charissimum, vos quidem Pani huic reponere commodum. At ego quàm maximè semotum mercatus agrum, turriculâq; servandi auri gratiâ constructa, ut ni mihi affatim vixero: sepulchrum item inibi mihi defuncto, parare est sententia. Hæc igitur decreta sunt, placitâq; in reliquum vitæ, seunctio, ignorantia, fastidium erga mortales omnes. Porro amicus, hospes, sodalis, aut ara misericordiæ, meræ nugæ. Tum commiserari lacrymantem, suppeditare egentibus, iniquitas ac morum subversio: At vita solitaria mihi sit, qualis est lupis: unus sibi amicus Timon, cæteri omnes hostes, & insidiarum machinatores. Cum horum quopiam congregi, piaculum: adeò ut si quem aspexero duntaxat, inauspicatus sit ille dies. In summa, non alio nobis habeantur loco quàm signa faxea, æreæve, neq; fœcilem ab illis missum recipiamus, neq; fœdera feriamus. Solitudo terminus esto. Cæterum tribules, cognati, populares, postremò patria ipsa, frigida quædam & sterilia nomina, & insipientium virorum pretia. Solus Timon dives esto, despiciat omnes, solus ipse secum oblectetur, liber ab assentationibus, & onerosis laudibus. Diis sacra faciat, epuletur solus, sibi ipsi vicinus, sibi particeps, excutiens sese ab

aliis.

aliis.
seipsum
sit, aut
admove
quàm
ris. M
peritas,
Quod
flagram
pice ob
flumen
gens in
demer
gere:
est. Ha
des Co
suffrag
creta si

15.
omnib
do, na
quid il
concur
haud s
igitur
gam è
in re l
lis con
stiditi,
Itaque
Agè p
est? N
hi nup
cum a
vomue
nam p

aliis. At semel decretum esto, ut unus seipsum comiter accipiat, si moriendum sit, aut necesse habeat sibi ipsi coronam admove. Nullumq; nomen sit dulcius quàm Misanthropi, id est, hominum osoris. Morum autem notæ, difficultas, asperitas, feritas, iracundia, inhumanitas. Quod si quem conspexero incendio conflagrantem, obtestantem quò restinguam, pice oleóq; restinguere: rursus si quem flumen undis abstulerit, isq; manus porrigens imploret, ut retineatur, hunc quoq; demerso capite propellere, nè possit emergere: hunc ad modum par pari relaturus est. Hanc legem Timon tulit Echecratis Colyttenis, & concionis subscripsit suffragiis idem ille Timon. Agè hæc decreta sunt, & pro virili immoremur eis.

15. Cæterum magno emerim, ut id omnibus innotescat, quod opibus abundo, nam illa res illos præfocaverit. Sed quid illud? hem quæ trepidatio? undiq; concurrunt, pulverulenti atque anhelii, haud scio, unde aurum odorati. Utrum igitur hoc conscenso colle saxi eos abigam è sublimi dejaculans, an hanc tantum in re legem violabimus, ut semel cum illis congrediamur, ut magis angantur, fastiditi, repulsique? Ità satius esse duco. Itaque subsistamus, quò illos excipiamus. Agè prospiciam, primus eorum iste quis est? Nempe Gnathonides adulator, qui mihi nuper cœnam petenti funem porrexit, cum apud me sæpenumero solida dolia vomuerit. Sed benè est quòd ad me venit, nam primus omnium vapulabit. GNA.

Annon dixi Timonem virum bonum non neglecturos esse Deos? Salve Timon, formosissime, jucundissime, convivor bel-
lissime! TIM. Scilicet, & tu Gnathonides, vulturum omnium voracissime, & hominum perditissime! GNA. Semper tibi grata dicacitas. Sed ubi compotamus? Nam novam tibi adfero cantilenam, ex his, quos nuper didici, dithyrambis. TIM. Atqui elegos canes admodum miserabiles, ab hoc doctus ligone. GNA. Quid isthuc? feris, ô Timon? Attestor, ô Hercules, hei, hei! in jus te voco apud Areopagitas, qui vulnus dederis. TIM. Atqui si cunctere paulisper, mox cedis me reum ages. GNA. Nequaquam, quin tu planè vulneri medere, paululo auri insperso. Mirum enim in modum sanguinem sistet hoc remedium. TIM. Etiam manes? GNA. Abeo, At tibi malè sit, qui quidem ex viro commodo tam sævus factus sis.

16. TIM. Quis hic est qui accedit recavaster ille? Philiades, assentatorum omnium flagitiosissimus. Hic cum à me solidum acceperit fundum, tum filæ in dotem talenta duo, laudationis præmium, cum me canentem reliquis silentibus omnibus solus majorem in modum extulisset, dejerans me vel oloribus magis canorum, ubi ægotantem antea vidit me, & aderam oraturus ut mei curam ageret, plagas etiam egregius ille vir impegit. PHI. O impudentiam! nunc depum Timonem agnoscitis? nunc Gnathonides amicus & conviva? enimvero habet ille digna

digna
que i
viſt
men
Salve
gos o
menſ
Nequ
ulli fi
leſſi.
rem, c
accep
ctum.
nitur
moni
adeo
eſt, c
Philia
comit
fregit
quod
admo

17.
Deme
aitqu
die d
pendi
cùm
lum
niſſet
ærar
redib
ſe me
um g
Athe
Proſe

digna se, quandoquidem immemor est atque ingratus. At nos qui jam olim convictores sumus, æquales ac populares, tamen modestè agimus, nè insilire videamur. Salve hæc, fac ut istos adulatores sacrilegos observes, qui nusquam adsunt nisi in mensa, præterea à corvis nihil differunt. Neque posthac hujus ætatis mortalium ulli fidendum est. Omnes ingrati & scelerati. At ego cum tibi talentum adducerem, quo posses ad ea quæ velles uti, in via accepi, te summas quasdam opes esse natum. Proinde accessi his de rebus admoniturus te: quanquam tibi forsitan me monitore nihil erat opus, viro nimirum adeo prudenti, ut Nestori ipsi, si necesse est, concilium dare queas. TIM. Ità fiet, Philades; sed age, accede, quo te ligone comiter accipiam. PHI. Homines! confregit cranium hic ingratus, propterea quod eum ea, quæ in rem illius erant, admonui.

17. TIM. Ecce tertius huc orator Demeas se recipit, tabulas dextrâ gestans, aitque se mihi cognatum esse. Hic una die de meo sedecim talenta civitati pendit, nam damnatus erat, ac victus. At cum solvendo non esset, ego misertus illum redemi. Porro cum illi fortè obvenisset, ut Erechtheidi tribui distribueret ærarium, atque ego adiens, id quod ad me redibat, poscerem, negabat se civem nosse me. DEM. Salve, Timon, præcipuum generis tui præsidium, fulcimentum Atheniensium, propugnaculum Græciæ. Profecto jamdudum te populus frequens,

ut utraque curia opperitur. Sed prius decretum audi, quod de te conscripsi. Quandoquidem Timon Echecratidæ filius Colytensis, vir non modò probus & integer, verùm etiam sapiens, quantum alius in Græcia nemo, nunquam per omnem vitam destitit optimè de Republica mereri, vicit autem in Olympicis pugil,* & lucta cursûque die eodem, ad hæc solenni quadriga, equestrique certamine. TIM. At ego nè spectator quidem unquam in Olympicis sedi. DEM. Quid tum? spectabis posthac; sed ista communia addi satius est. Tum anno superiore apud Acharnenses pro Republica fortissimè se gessit, & Peloponensium duas acies concidit. TIM. Quâ ratione? Quippe qui nec unquam arma gesserim, neque unquam militiæ dederim nomen. DEM. Modestè equidem de te ipso loqueris, nos tamen ingrati futuri sumus, nisi meminerimus. Præterea scribendis plebiscitis, & in consultationibus, & in administrandis bellis non mediocrem utilitatem attulit Republicæ. His de causis omnibus visum est, curiæ, plebi, magistratibus tributum, plebi singulatim, communiter universis, aureum statuere Timonem juxta Palladem in arce, fulmen dextrâ tenentem, radiis tempora ambientibus, utque septem aureis coronis coronetur, & promulgari coronas hodie Dionysiis tragædiis novis. Agi enim per eum oportet hodie Dionysia. Dixit hoc suffragium Demeas orator, propterea quòd cognatus illius propinquus ac discipulus ejus sit. Nam &
orator

orator
voluer
utinar
duxisse
pellavi
nè uxo
tum n
novo i
quodq
lus) T
uxore
scio, t
Hei m
dem
sunt i
nec ci
rus, c
cende
flagra
lumn
cum
Nequ
quide
DEM
interi
des.
cipe.
Nè
lidan
accid
mon
stum
frust
palæ
1
phus

orator optimus Timon; prætereà quicquid voluerit. Hoc igitur tibi suffragium. Sed utinam & filium meum ad te pariter adduxissem, quem tuo nomine Timonem appellavi. TIM. Quî potes, Demea, cum nè uxorem quidem duxeris unquam, quantum nobis scire licuit? DEM. At ducam, novo ineunte anno, si Deus permiserit, quodque erit natum (erit autem masculus) Timonem nuncupabo. TIM. An uxorem tu sis ducturus equidem haud scio, tantâ à me plagâ acceptâ. DEM. Hei mihi! Quid hoc rei est? Tyrannidem Timon occupas, Pulsasque eos qui sunt ingenui, ipse nec ingenuus planè, nec civis? verùm propediem pœnas daturus, cum aliis nominibus, tum quòd incenderis arcem. TIM. Atqui non conflagravit arx, scelestè. Proinde apertè calumniaris. DEM. Sed & dives es, posticum (arcis Atheniensis) perfodiens. TIM. Neque hoc perfossum est, unde nè hæc quidem probabiliter abs te dicuntur. DEM. Verùm effodietur posthac, sed tu interim omnia, quæ in ea condita, possides. TIM. Alteram itaque plagam accipe. DEM. Hei scapulis meis. TIM. Nè vociferare, alioqui & tertiam tibi illidam. Etenim res planè ridicula mihi acciderit, si cum inermis duas Lacedæmoniorum acies fuderim, unum scelestum hominem non protrivero. Tum frustrâ vicerim in Olympicis, & pugil & palæstrites.

18. Sed quid hoc? an non philosophus Thrasycles hic est? Profectò ipse

est, promissâ barbâ, erectisque superciliis, & magnum quoddam secum murmurans accedit, Titanicum obtuens, cæsariem per scapulas fluentem ventilans, alter quidam Boreas aut Triton, quales eos Zeuxis depinxit. Hic sedatum oris habitum præ se ferens, incessu moderatus, amictu modestus, manè mirum quàm multa de virtute differit, damnans eos qui voluptate capiuntur, & frugalitatem laudans: at ubi lotus devenit ad cœnam, puérq; ingentem illi calicem porrexit (meraciore autem maximè gaudet) perinde ut Lethes aquam ebibens, à dilucularis illis disputationibus diversissima quæ sint exhibet, dum milvi instar præripit obsonia, & proximum cubito opposito arcens, mento interim condimentis oppleto, dum canum ritu ingurgitat, prono incumbens corpore, perinde atque in patinis virtutem inventurum sese speret: dùmque usque adeò diligenter patinos extergit indice digito, ut nè paululum quidem reliquiarum sinat adhærere, nunquam non querulus, tanquam deteriorem partem acceperit, vel si totam placentam, aut suam solus omnium accipiat: qui quidem edacitatis & insatiabilitatis est fructus, temulentus, vinóque bacchatus, non ad cantum modò, saltationemque, verùm ad convicium usque & iracundiam. Ad hæc multus inter pocula sermo (tum enim vel maximè) de temperantia, sobrietatèque: atqui ista quidem loquitur, cùm jam à mero malè affectus balbutit ridiculè. Deinde accedit vomitus. Postremò sublatum eum de convi-

vio

vio eff
cinæ i
sobriu
vel m
Quin
jerat
mitat
admin
omni
tum,
cet, c
tande
hoc a
riq; i
argen
adduc
tione
plices
est.
in co
um f
aut f
rô po
nis f
purp
gis a
qui f
huc
ma
quig
cabi
fi m
mar
opu
sit o
bon

vio efferunt aliqui, ambabus manibus tibi-
cinæ inhærentem. Quanquam alioqui nè
sobrius quidem ulli primariorum cesserit
vel mendacio, vel confidentiâ, vel avaritiâ.
Quin inter assentatores primas tenet, pe-
jerat promptissimè, anteit impostura, co-
mitatur impudentia. In summa, prorsus
admirandum quoddam spectaculum est,
omni ex parte exactum, varièque absolu-
tum, proinde non ejulabit clariùs videli-
cet, cum sit modestus. Quod hoc? papæ,
tandem nobis Thrasycles? T H R. Non
hoc animo ad te venio, Timon, quo ple-
riq; isti, qui nimirum opes admirati tuas,
argenti, auri, opiparorum conviviorum
adducti spe concurrunt, multaq; assenta-
tione deliniunt te, hominem videlicet sim-
plicem, facilèq; impertientem id quod ad-
est. Siquidem haud ignoras essam mihi
in coenam sufficientem esse, tum obsoni-
um suavissimum, cepam aut nasturtium,
aut si quando deliciar, pusillum salis. Por-
rò potum fons Athenis novem saliens ve-
nis suppeditat. Tum pallium hoc quavis
purpura potius. Nam aurum nihilo ma-
gis apud me in pretio est, quam calculi
qui sunt in litoribus. Sed tuâ ipsius gratiâ
huc me contuli, ut nè te subverteret, pessima
ista atq; insidiosissima res, opulentia,
quippe quæ multis sæpenumero immedi-
cabiliū malorum extiterit causa. Etenim,
si me audies, potissimum opes universas in
mare præcipitabis, utpote quibus nihil sit
opus bono viro, quique Philosophiæ pos-
sit opes perspicere. Nè tamen in altum, ô
bone, sed fermè ad pubem usq; ingressus

paulò ultra solum fluctibus opertum, me quidem uno spectante. Quod si hoc non vis, rute igitur eas potiore viâ ex ædibus ejicito, ac nè obolum quidem tibi facias reliquum, videlicet largiens iis, quicunq; opus habent: huic quinq; drachmas, illi minam, alii talentum. Si verò quis philosophus fuerit, duplam aut triplam portionem ferre dignus est. Quanquam hoc quidem mihi non meâ ipsis gratiâ peto; sed quo amicis, si qui egebunt, donem, sat est si modò peram hanc largitione tuâ expleveris, nè duos quidem modios Ægineticos capientem. Nam paucis contentum modestumq; convenit esse eum qui philosophatur, neq; quicquam ultra peram cogitare. TIM. Equidem ista quæ dicis probo, Thrasyclus: ergò si videtur, priusquam peram expleam, agè, tibi caput opplebo tuberibus, posteaquam ligone sum mensus. THR. O libertas, ô leges, pulsamur ab impurissimo liberâ in civitate? TIM. Quid. stomacharis, ô bone Thrasyclus? num te defraudavi? Atqui adjiciam ultra mensuram Choenices quatuor? sed quid hoc negotii? Complures simul adveniunt, Blepsias ille, & Laches, & Gniphon, breviter agmen eorum qui vapulabunt. Itaque quin ego in rupem, hanc conscendo, ac ligonem quidem paulisper interquiescere sino, dudum fatigatum? Ipse verò, plurimis congestis saxis, procul eos lapidum grandine peto. BLE. Nè jace, ô Timon, abimus enim. TIM. At vos quidem nec citra sanguinem, nec absq; vulneribus.

Dialogus

IM
IO
versu
Voca
dicer
plici
H
tus
tebat
conv
grav
bant
mod
re, cu
Post
men
cont
veru
nec
urru
exig
me
maj
met
abfi
ter
sim
qu
eria
ger
fuo
idq

Dialogus 4.

Judicium Vocalium.

IMperante Aristarcho Phalereo, septimâ Octobris, actionem instituit *Sigma* adversus *Tau*, constitutis judicibus septem Vocalibus, de vi & rapinâ, spoliari se dicens omnibus illis vocibus, quæ duplici *Tau* proferri solent.

HActenus quidem, ô Judices Vocales, non admodum gravi injuriâ adfectus ab hoc *Tau*, quod meis rebus abutebatur, & inde auferebat, unde minimè conveniebat, quod quidem damnum non graviter tuli: nonnulla etiam quæ dicebantur, audivisse me dissimulabam propter modestiam, quam vos ipsi nôstis me servare, cum erga vos, tum erga alias syllabas. Postquam verò ad tantam avaritiam & amentiam pervenit, ut non modò non sit contentus iis, quæ ego sæpè dissimulavi, verum jam majorem vim inferat, ipsa me necessitas cogit, ut accusem apud vos qui utrumq; nostrum novistis. Non autem exiguus metus propter istam miseriam me invasit. Nam cum prioribus injuriis majores semper addat, prorsus me è domesticâ sede expellit, ita ut parum jam absit, dum ego ista dissimulo, quin nè inter literas quidem amplius numerer, & in simili quodam verser metu. Est itaq; æquum non modò vos judices, sed omnes etiam reliquas literas hujus doli curam gerere. Nam si, ut libet unicuiq; licebit è suo ordine in alium violenter irrumperè, idq; vos, sine quibus nihil omnino scribitur,

tur, permiseritis, non video quomodo sua
 quiq; ordinis jura, juxta quæ à principio
 constituti sunt, tuebuntur. Sed non existi-
 mo vos unquam ad tantam incuriam vel
 negligentiam perventuros, ut ea feratis
 quæ cum æquo & jure pugnant. Et ut vos
 certamen omiseritis, tamen mihi qui in-
 juriâ affectus sum, negligendum non erit.
 Atqui utinam aliarum quoq; literarum au-
 dacia ab initio statim, cum cœperunt con-
 tra leges delinquere, esset repressa; neq; e-
 nim litigaret ad hunc usq; diem *Δάμωδα*
 cum *Ρω* disceptans voce *κίανει* [*i. e. pu-
 mæ*] & *κεφαλαγία* [*i. e. capitis dolor* :]
 Neq; etiam *Γάρμα* cum *Κάππα* certamen
 haberet, neq; tam sæpe ad manus propè
 venissent in fullonia pro voce *γνέφαλα*.
 Quin cessasset etiam hoc *Γάρμα* cum
Δάμωδα contendere, dictionem *Μόγυς*
 [*i. e. agrè*] illi furripiens, imo suffurans.
 Adeóq; reliquæ literæ quievissent sediti-
 ones movere contra leges. Est enim pul-
 chrum unumquamq; literam in eo ordine,
 quem primum sortita est, manere: tran-
 scendere verò eò quo non oportet, ejus est,
 qui jus & æquum solvit. Et qui primus
 vobis has leges finxit & formavit, sive
 Cadmus fuerit ille insularis, sive Palame-
 des Nauplii filius, (quanquam nonnulli
 hanc prudentiam Simonidi tribuunt) non
 ordinem tantum per quem sua quibuscq;
 literis præsentia dignitas firmiter per-
 manet, definierunt, videlicet, quæ debeat
 esse prima, quæ secunda, sed qualitates
 etiam & virtutes quas habent constitue-
 runt. Et nos quidem, ô judices, honore
 affecerunt

affec-
 stro
 voc
 quod
 unt.
 omni
 Mut
 itaq;
 cet.
 ipsu
 quo
 quæd
 "Αλφ
 xisser
 inqu
 unqu
 mini
 præte
 Præp
 istam
 nequ
 unde

2.
 (id o
 niâ,
 bam
 cinis
 Com
 erat
 appa
 de se
 natu
 jus
 cum
 intul
 drag

affecerunt præcipuo, propterea quòd vestro Marte potestis sonum efficere, Semi-vocales verò secundo loco dignati sunt, eò quòd sine vestro accessu exaudiri nequeunt. Ex omnibus etiam literis quibusdam omnium postremum locum decreverunt. Mutis scilicet & voce carentibus. Has itaq; leges per vos Vocales conservari decet. Hoc verò *Tau* (neq; enim possum ipsum turpiore nomine appellare, quàm quo nominari solet) per Deos nisi duæ quædam bonæ ex vobis, & aspectu decenti, *Ἄλφα* scilicet & *Ὑψιλον*, se illi conjunxissent, nè audiretur quidem solùm. Hoc, inquam, mihi majorem vim quàm ullæ unquam literæ inferre ausum est. Nam nominibus & verbis patriis me extrudere, præterea ex ipsis etiam Conjunctionibus, & Præpositionibus expellere tentat, adeò ut istam immodicam avariciam porrò ferre nequeam. Verum jam tempus est dicere, unde & à quibus res initium sumpserit.

2. Peregrinabar aliquando in Cybelo (id oppidulum non est injucundum) coloniâ, sicuti fertur, Atheniensium, adducebam vero mecum fortissimum *Pau* ex vicinis meis optimum. Divertebam verò ad Comicum quendam poëtam, huic nomen erat *Lyfimacho*, & à majoribus, quantum apparebat, genere erat Bæotius, sed ramen de se dici volebat quod in media Attica natus esset. Apud hunc hospitem ego hujus *Tau* avaritiam deprehendi. Equidem cum hætenus paucis quibusdam manus intulisset, dicendo *τετταράκοντα* [*i. e. quadraginta*] privans me meis cognatis, existimabam

istimabam eam esse consuetudinem literarum, quæ unâ mecum essent educatæ. Præterea cum *τίμερον*, [i. e. *hodie*] & similes quasdam voces mihi detraxisset, diceretq; eas esse suas, audiebam patienter, nec vehementer admodum me ea res mordebat. Verùm cùm ab eis iniurium sumpsisset, atq; postea usum esset etiam dicere *κατήϊτερον* [i. e. *stannum*] & *κατήϊμα* [i. e. *veteramentariam plagulam*] & *πίτταν* [i. e. *picem*] deinceps abjecto omni pudore *βασιλίτταν* [i. e. *reginam*] quoq; nominare, haud leviter sum commotus, & irâ accensus, rimens nè quis temporis successu etiam *σῦκα* [i. e. *figus*] *πῦκα* appelleret. Oro autem vos per Jovem, ut mihi indignanti, & justâ irâ commoto, præterea omni ope & auxilio destituto, ignoscatis. Neq; enim parvum hoc aut leve est periculum, in quo versor; cùm præterquam quod assuetis & familiaribus literis me spoliavit, etiam *κίτταν*, [i. e. *picam*] avem meam loquacissimam ex medio sinu, ut dici solet, abreptam *κίτταν* appellavit. Quin & *φάσαν* [i. e. *palumbum*] unâ cum *νήσαϊς* [i. e. *anatibus*,] & *κοσύφοις* [i. e. *merulis*] abstulerat, interdicante Aristarcho. Eripuit etiam non paucas apes. In Atticam vero veniens, ex media illa regione *Hymettum* præter jus rapuit, idq; vobis ipsis & aliis quibusdam syllabis videntibus. Verùm quid ista ego commemoro, cùm me totâ Thessaliâ expulerit, veliq; eam *Thettaliâ*, dicere? deniq; me omni *δαλάων* [i. e. *mari*] exclusit. Neq; *σάτλοις* ipsis [i. e. *betis hortensibus*] pepercit,

ut

ut jam, quod dici solet, nè *παδαλαον* [*i. e. pedamentum*] mihi relinqueret. Quod verò litera sim, quæ nulli nocere studeam, vos ipsimet mihi testes estes; neq; enim unquam accusavi literam Ζῆτα, quæ mihi *Κυδαγιδον* abstulit, & totum *Κυύρναν* surripuit: nec ipso etiam Εὐ, omnia fœdera & pacta rumpenti, litem intendi, ipso etiam Thucydide opem illi ferente. Etenim vicino meo Πῶ venia danda quòd morbo adfectum sit, & meas apud se *μυρρίνας*, [*i. e. myrtos*] plantarit, & aliquando atrabile percitum mihi colaphum *ὄπ' ἡ κόρρη* [*i. e. maxillam,*] illiferit, & talis quidem litera sum ego.

3. Hoc vero Ταῦ quàm sit naturâ violentum adversus reliquas omnes literas, & quàm à nullis omnino abstinerit, consideremus. Sed & Δέλτα, & Θῆτα, & Ζῆτα ipsum, & prope omnia literarum elementa injuriâ affecit. Accerere mihi elementa ab isto injuriam passa. Audite, Vocales Judices, ipsum Δέλτα dicere surripuit mihi meam *ἐντελέχειαν*, pro qua vult dici *ἐντελέχειαν*, quod sanè contrarium est omnibus legibus! audite vociferari Θῆτα, & capiti capillos evellere, eò quòd *κολοκύνθη* [*i. e. cucurbita*] sibi sit adempta. Audite etiam ipsum Ζῆτα vocibus *σείζειν* [*i. e. fistula canere*] & *σαλπίζειν* [*i. e. tuba canere*] spoliatum esse adeò, ut nè *ῥεύζειν* quidem [*i. e. nutire*] illi porrò liceat! quis ista, quæso, ferat? aut quæ poena satis magna erit tam scelesto? Verùm hoc non tantùm cognatum sibi elementorum genus lædit, sed

sed jam ad homines etiam iisdem moribus se contulit. Neq; enim permittet ut rectà ferantur linguis. Imo verò, Judices, interim enim res humanæ rursus me admo-
verunt γλωσσης [i. e. linguæ] nam ex-
pulsam me hac quoq; parte γλωσσαν fa-
cit γλωτταν. O revera linguæ pernicio-
sus motus Ταῷ. Verùm rursus me
conferam ad illud quod cœperam, atque
homines defendam in iis, in quibus ad-
versus eos delinquit. Nam conatur illo-
rum voces quibusdam vinculis constrin-
gere & discerpere, ità ut si quis pulchrum
quidpiam videns, idque καλόν appellare
velit, hoc Ταῷ, statim irruens τάλον
ipsum dicere cogit, adeo cupit in omni-
bus præsidentiam obtinere. Rursus ali-
us dicit αἰ κλήμα]Θ, [i. e. de palmitē,]
hoc vero (est enim revera τλήμον, id est,
miserum) τλήμα facit, quod erat κλήμα.
Et quidem non plebeios tantum homi-
nes injuriâ afficit, sed etiam magno illi
regi, cui fama est ipsam terram, & ma-
re cœsisse, atque naturas suas reliquisse,
insidias tendit, & ex ipso cùm ΚῶςΘ sit
τῶεν quendam efficit. Atque in hunc
modum vocem hominum lædit. Quo-
modo verò re ipsa & opere eosdem læ-
dat, audite: plorant homines, atque suæ
fortunæ vices deslent, atque ipsum sæpè
Cadmum execrantur, quod Ταῷ in lite-
rarum genus induxerit. Aiunt enim
Tyrannos ejus literæ corpus secutos, at-
que figuram imitatos, postea à simili figura
ligna fabricasse, in quibus homines sus-
pendant. Atque ex hoc huic tam pern-
ciosa

ciosæ fabricæ pessimum nomen obvenisse.
Propter ista omnia quot mortibus ipsum
Taw dignum esse judicatis? Ego quidem
existimo meritò hoc solum ad supplicium
illius Taw relinqui, ut pœnam in sua
illa figura sustineat, proptereà quòd Crux
ab ipso fabricata est, & ab eo nomen illi
homines imposuerunt.

F I N I S.

INDEX

Dialogorum Luciani.

Ex Libro Primo.

Dial.		Pag.
1	C yclopi & Neptuni	1
2	C Menelai & Protei	3
3	Neptuni & Delphinum	4
4	Neptuni & Nereidum	6
5	Xanthi & Maris	7
6	Jovis, Esculapii, & Herculis	8
7	Martis & Mercurii	9
8	Diogenis & Pollucis.	11
9	Pluto, seu contra Menippum.	13
10	Menippi, Amphilochei, & Trophonii	15
11	Mercurii & Charontis.	16
12	Plutonis & Mercurii.	17
13	Terpsionis & Plutonis	19
14	Zenophantæ & Callidemidæ	21
15	Cnemonis & Damnippi	23
16	Charontis & Mercurii	24
17	Cratetis & Diogenis	30
18	Alexandri, Annibalis, Minois, & Scipionis	32
19	Diogenis & Alexandri	37
20	Alexandri & Philippi	40
21	Achillis & Antilochi	43
	22 Menippi	

Π Ι Ν Α Ξ

Τῶν Αεκμανῶ Διαλόγων.

Εν τῷ πρώτῳ βιβλίῳ.

Διάλ.

σελίσ.

α'. Κ ὑκλωπῶ καὶ Ποσειδῶνῶ.

α'.

β'. Μενελάου καὶ Πρωτέως.

γ'.

γ'. Ποσειδῶνῶ καὶ Δελφίνων.

δ'.

δ'. Πωσειδῶνῶ καὶ Νηρηϊδῶν.

ε'.

ε'. Ξάνθου καὶ Θαλάσσης.

ς'.

ς'. Διὸς, Ἀσκληπιῶ, καὶ Ἡρακλέους.

ζ'.

ζ'. Ἀρέως καὶ Ἑρμῶ.

η'.

η'. Διογῶνους καὶ Πολυδάμους.

θ'.

θ'. Πλάτων, ἢ καὶ Μενίππου.

ια'.

ια'. Μενίππου, Ἀμφιλόχου, καὶ Τροφονίου.

ιβ'.

ιβ'. Ἑρμῶ καὶ Χάρωνῶ.

ιδ'.

ιδ'. Πλάτωνῶ καὶ Ἑρμῶ.

ιε'.

ιγ'. Τρῳάωνῶ καὶ Πλάτωνῶ.

ισ'.

ιδ'. Ζωοφάνου καὶ Καλλισθημίδου.

ιη'.

ιε'. Κνήμωνῶ καὶ Δαμνίππου.

κ'.

ισ'. Χάρωνῶ καὶ Ἑρμῶ.

κ'.

ιζ'. Κράτηῶ καὶ Διογῶνους.

κε'.

ιη'. Ἀλεξάνδρου, Ἀννίου, Μίνωῶ, καὶ Σκυ-

κζ'.

πῶνῶ.

λθ'.

ιθ'. Διογῶνους καὶ Ἀλεξάνδρου.

λγ'.

κ'. Ἀλεξάνδρου καὶ Φιλίππου.

λς'.

κα'. Ἀχιλλεύου, καὶ Ἀντιλόχου.

κε'.

κε'. Με-

Π Ι Ν Α Ξ.

κβ'. Μενίππε καὶ Ταλῖαλα	λζ'.	22
κγ'. Μενίππε καὶ Αἰακὺς	λθ'.	23
κδ'. Μενίππε καὶ Κερβέρες.	μα'.	24
κε'. Χάρων Θ καὶ Μενίππε.	μβ'.	25
κς'. Διογένης καὶ Μαυσώλε.	μδ'.	26
κζ'. Νιρέως, Θερσίτε, καὶ Μενίππε.	μέ.	27
κη. Μενίππε καὶ Χείρων Θ.	μς'.	28
κθ. Διογένης, Ἀντιθένης, καὶ Κρότη Θ.	μζ'.	29
λ' Αἰαλῖ Θ καὶ Ἀγαμέμνων Θ.	να'.	30
λα'. Μίνω Θ καὶ Σωσράτε.	ιβ'.	41
λβ'. Μενίππε Θ, ἡ Νεκρομαντεία.	νδ'.	32
λγ'. Χάρων, ἡ Ἐπισκοπὴντες.	ξη'.	33

Ἐν τῷ δαυτέρῳ βιβλίῳ.

α'. Περὶ τῶν Ἑνυπνίων, ἡ τοιβίος Λευκανῶ. πζ'.	1 De
β'. Θεῶν Ἐκκλησία.	2 De
γ'. Τίμων ἡ Μισάνθρωπος.	3 Tin
δ'. Δίκη Φωνήεντων.	4 Ju

Τ Ε Λ Ο Σ.

INDEX.

22	<i>Menippi & Tantal</i>	45
23	<i>Menippi & Eaci</i>	46
24	<i>Menippi & Cerberi</i>	49
25	<i>Charontis & Menippi</i>	51
26	<i>Diogenis & Mausoli</i>	52
27	<i>Nirei, Therstæ, & Menippi</i>	54
28	<i>Menippi & Chironis</i>	55
29	<i>Diogenis, Antisthenis, & Cratetis</i>	57
30	<i>Ajacis & Agamemnonis</i>	61
41	<i>Minois & Sostrati</i>	63
32	<i>Menippus, seu Nocyomantia</i>	65
33	<i>Charon, sive Contemplantes</i>	88

Ex Libro Secundo.

1	<i>De Somnio, seu vita Luciani</i>	103
2	<i>Deorum Concilium</i>	114
3	<i>Timon, seu Misanthropus</i>	124
4	<i>Judicium Vocalium</i>	155

FINIS.

Catalogus Librorum qui prostant venales apud Benj. Walford ad Insignia Principis in Cœmeterio D. Pauli.

NOVUS Græcorum Epigram. & Poemat. Delectus Gr. Lat. per Tho. Johnson. 8vo.

Sophoclis Tragœdiæ Ajax & Electra, Gr. Lat. per Tho. Johnson. Oxon. 1705.

Euripidis Tragœdiæ, Medea & Phænissæ. Gr. Lat. per W. Piers. 8vo. Cant. 1703.

Theocritus Gr. Lat. cum Græcis Scholiis & Notis, per J. West, 8vo. Oxon. 1706.

Leusdeni Compendium Græ. Novi Testamenti, 8vo Lond. 1703.

Fabularum Æsopiarum Delectus, Gr. Lat. Heb. & Arab. 8vo. Oxon.

Historiarum Fabellarumq; Delectus, cum Notis & Versione, Gr. Lat. 8vo.

Dionysius Halicarnassæus de Structura Orationis, per J. Upton. 8vo.

Eutropii Historiarum Hist. Rom. cum variis Lection. & Annotat. Gr. Lat. Oxon.

Zozimi Historiæ Novæ Libri sex Notis illustrati, Gr. Lat. 8vo. Oxon.

Pindari Olympia, Nemea, Pythia, Isthmia, Gr. Lat. cum Scholiis. fol. Oxon.

Euripidis Tragœdiæ, quæ extant omnia, cum Scholiis, per J. Barnes, Gr. Lat. fol.

Platonis de Rebus Divinis Dialogi selecti, Gr. Lat. 8vo Cantab.

Rhetores

Catalogus Librorum.

- Rhetores selecti. Demetrius Phaleræus, Tiberius
Rhetor. &c. Gr. Lat. 8vo. Oxon.
Herodiani Historiarum libri 8. cum Notis Gr. Lat.
8vo. Oxon.
Marci Antonini Imperatoris libri 12. cum Notis,
Gr. Lat. 8vo Oxon.
Aristotelis de Rhetorica, seu arte Dicendi libri tres,
Gr. Lat. 4to.
Wilhelmi Sckickardi Horologium Ebræum Heb.
Lat. 8vo. Lond. 1703.
Epigrammatum Delectus ex Poetis tum Vet. tum
Recent. in 120.
Decerpta ex Ovidio, Tibullo, Propertio, & Pedo-
ne, Edit. tertia. 8vo.
Musæum Anglicanarum Analecta, 2 Vol. 8vo.
Oxon.
Vocabularium Anglo-saxonicum, Lexico Gul. Som-
neri magna parte auctius. 8vo.
M. T. Cicero de Oratore ad Q. Fratrem, per Tho.
Cockman. 8vo. Oxon.
M. T. Ciceronis Orationes selectæ in usum Delphi-
ni. 8vo. 1706.
P. Virgilii Maronis Opera, cum Notis in usum
Delphini. 8vo. 1707.
Q. Horatii Flacci Opera, cum Notis in usum Del-
phini. 8vo. 1705.
M. Val. Martialis Epigrammata, cum Notis in usum
Delphini. 8vo. 1701.
D. Junii Juvenalis, & A. Persii Flacci Satiræ, in
usum Delphini. 8vo. 1707.
P. Ovidii Nasonis Metamorphoseon libri 15, in u-
sum Delphini. 8vo. 1708.
Justinus de Historiis Philippicis & totius Mundi
Orig in usum Delphini. 8vo.
L. Annæi Flori Rerum Romanarum Epitome, in
usum Delphini. 8vo.

Shorter

Catalogus Librorum.

Shorter Examples to Lily's Grammer-Rules, by William Willimott. 120.

Nouns and Verbs, English and Latin, for the Use of Eaton School. 8vo.

English Particles design'd for Latin Exercises, by William Willymott. 8vo.

Testamentum Novum Græcum, in 120. Cantab. 1700.

Mr. Boyer's French and English Dictionary, second Edition. 8vo. 1708.

Ger. Jo. Vossii Elementa Rhetorica, in usum Scholarum. 8vo. 1707.

The Octavius of Minutius Felix, English'd by Mr. Combe. 8vo. 1703.

Seneca's Tragedies Translated into English Verse, by Sir Edw. Sherburne. 8vo.

J. Celsus de Vita & Rebus Gestis C. Julii Cæsaris, ex Musæo J. Grævii. 120.

M. Tullii Ciceronis Orationes selectæ, in usum Scholarum, per Du-Gard. 120.

Phædri Fabulæ in usum Scholæ Eaton. 8o. 1708.

Homeri Ilias cum Græcis Scholiis Didymi. 8vo. Ox.

m
of
by
ab.
ond
ho-
Mr.
by
ris,
um
8.
Ox.

23

20

28

20

